Susan Meissner

FLORI AURII DE TOAMNĂ

O poveste tandră despre speranță și credința că, odată cu ziua de mâine, vine un moment nou, plin de promisiuni.
Lorie Conway

LITERA

blue MOON

SUSAN MEISSNER
FLORI AURII
DE TOAMNĂ
O poveste tandră despre
speranță și credința că, odată
cu ziua de mâine, vine un
moment nou, plin de promisiuni.
Lorie Conway
LITERA
blue
MOON

blue

MOON

Susan Meissner

FLORI AURII DE TOAMNĂ

Traducere din limba engleză și note
TEODORA MAFTEI

LITERA
București

A Fall of Marigolds

Susan Meissner

Ediție publicată prin înțelegere cu Berkley,

un imprint al Penguin Publishing Group,

o divizie a Penguin Random House LLC.

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Flori aurii de toamnă

Susan Meissner

Editor: Vidrașcu şi fiii

Redactor: Dragoș Ghițulete

Corector: Ionel Palade

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MEISSNER, SUSAN

Flori aurii de toamnă / Susan Meissner;

trad. din lb. engleză: Teodora Maftei –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7869-0

ISBN EPUB 978-606-33-8026-6
I. Maftei, Teodora (trad.)
821.111

Pentru Frank

„Se spune că Iubirea uneori pășește, iar alteori se ridică în zbor;
cu unul gonește, iară cu altul pășește solemn;
pe unul îl preface în sloi de Gheață, pe altul în văpaie de foc;
pentru unu-i vătămătoare, iară pentru altul nimicitoare;
asemeni unui Fulger, ia ființă și se isprăvește totodată;
face ca Fortăreața asediată dimineața să cedeze noaptea,
căci nu există forță care să-i poată opune rezistență.“

— Miguel de Cervantes

Capitolul 1. Taryn

Manhattan
Septembrie 2011

Muselina cu imprimeu floral se prelingea pe bancul de lucru asemenea unui buchet răvășit de mireasă. Decorul lui, cândva alb, se îmblânzise într-un ivoriu pal, iar bobocii de un purpuriu și violet aprins trădau nuanțe de stacojiu și violaceu, amintind vag de măreţia lor de altădată. Mi-am trecut degetul peste țesătura fină, deși veche de un secol, care probabil fusese lăsată să se usuce în soare, pe spătarul unui scaun, sau pe post de milieu lângă o fereastră cu vedere spre sud. Ori poate că fusese trecută cu vederea vreme îndelungată din cauză că ceva o determinase pe posesoare să-și ia gândul de la ea.

– Trebuie să fi fost strașnică pe vremuri.

Femeia în vârstă de șaizeci de ani care stătea de cealaltă parte a bancului de lucru și-a încruntat sprâncenele în semn de scuză, pesemne stânjenită de faptul că o bucată de pânză atât de trainică nu fusese întreținută în mod responsabil.

– Încă mai este, am liniștit-o eu. Imprimeul a rămas neschimbat, plus că îmi pot închipui cum arăta inițial paleta de culori.

– Serios? m-a întrebat ea cu vocea deznădăjduită. Mă temeam că s-a învechit și îngălbenit atât de tare, încât nimeni nu ar mai putea percepe culorile. Nici măcar nu știu de unde o avea străbunica mea.

– Este un șaliu franțuzesc de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, am spus eu întorcând țesătura pe cealaltă parte pentru a o analiza temeinic. Cel mai probabil a fost imprimată cu un colorant de anilină, pe bază de gudron de cărbune, fapt pentru care culorile au fost la origine extrem de vibrante.

– Ți-ai putut da seama de asta dintr-o singură privire? a râs ea.

– Am studiat industria textilă vreme de patru ani, i-am zâmbit la rândul meu.

– N-am știut că există o astfel de facultate, dar presupun că în ziua de azi există cursuri pentru orice.
– Cred că aș putea găsi măcar ceva asemănător, dacă nu chiar materialul originar, am rostit eu întorcând stofa înapoi pe față.
– Vai, dar asta ar fi minunat. Totuși, nu e musai să fie tot șaliu. Am auzit că e destul de scump. Viscoza ar fi numai bună.
– Voi face tot posibilul. Rămâne la mine sau vreți mai bine să decupez un eșantion de țesătură?
– O poți păstra până găsești ceva. Între timp, aș vrea câțiva metri din asta.
A împins atunci de-a lungul mesei două cupoane de batic din Republica Batavă, în nuanțe autumnale.
Am tras cupoanele spre mine și i-am înmânat un formular tip pe care să-l completeze pentru șaliu.
– Voi avea nevoie de datele dumneavoastră de contact, astfel încât să vă pot trimite un e-mail când voi găsi o potrivire. Ar mai fi de mare ajutor dacă mi-ați spune și de ce buget dispuneți.
I-am înmânat apoi și un stilou.
– Minunat, a rostit clienta în timp ce a luat formularul.
Am așternut primul cupon de țesătură, de un auriu aprins.
– Acesta este un imprimeu tare frumos. Noul trend al sezonului. Câți metri doriți din el?
Femeia se holba însă la formular.
– „Frumosul are întotdeauna o poveste de transmis", a rostit ea, citind cu voce tare sloganul magazinului, scris în partea de sus a formularului. Îmi place la nebunie cum sună.
– Acesta este mottoul nostru la „Lada de Zestre", am spus eu. Unul dintre profesorii mei de la Facultatea de Textile m-a învățat asta.
De fapt, profesorul meu spusese că fiecare model de țesătură se bazează pe un adevăr universal valabil. Afirmația aceea de demult o stilizasem eu cu ceva timp în urmă.
– Până la urmă, câți metri doriți? am reiterat eu.
– Ăăă, doi. Ba nu. Trei metri, te rog. Din fiecare.
Am măsurat materialul și am început să tai.
– Foarte bine formulat, a adăugat femeia. Se aplică mai ales tapițerilor. Pur și simplu ador numele magazinului vostru de textile. Tot ție ți-a venit ideea?

Am făcut semn cu capul spre Celine, șefa și prietena mea cea mai bună, al cărei păr sur, tuns scurt, se vedea prin caleidoscopul de imprimeuri realizate de Jinny Beyer, în timp ce servea o altă clientă în mijlocul magazinului.

– Celine s-a gândit la nume. Este magazinul ei. Toate tapițeriile splendide de pe pereți sunt ale ei.

Celine s-a întors cu fața spre noi și ne-a salutat, făcându-ne cu ochiul.

Am dat deoparte primul cupon și am întins mâna după celălalt, un bumbac maro-ciocolatiu, împestrițat cu rotocoale aurii.

– Mai bine dă-mi doi metri și jumătate din acela, a oftat femeia ușor, măsurând cu privirea rafturile și mesele de la „Lada de Zestre“. Sunt așa bucuroasă că v-am găsit magazinul, nici n-ai idee. Când am aflat că ne mutăm în Manhattan, primul lucru pe care l-am făcut a fost să încep să plâng după magazinul meu preferat de textile. N-aș fi crezut vreodată că aș putea găsi unul aici care să îl înlocuiască. Probabil mi-am imaginat că Manhattanul este prea urban și rafinat pentru tapițerii.

Observația ei m-a făcut să râd. Sosisem în oraș cu ani în urmă – proaspăt căsătorită, proaspăt absolventă de facultate –, cu propriile mele prejudecăți.

– Fiica mea locuiește în Connecticut. Ea mi-a spus să încerc în cartierul Upper West Side, a continuat femeia. Citise într-una dintre revistele ei că sunteți specializați în reproducerea materialelor. Asta se întâmpla în urmă cu mai mulți ani, dar ea păstrează toate numerele revistelor pe care le cumpără. Așa v-am găsit.

Articolul acela, publicat în urmă cu trei ani, încă ne aducea clienți.

După ce am întins și netezit cea de-a doua bucată de material, am început să decupez din ea.

– Sinceră să fiu, asta-mi place cel mai mult. Să asortez țesă-turi vechi.

– Şi se pricepe de minune la asta, a rostit Celine, de data aceasta de la numai câțiva metri distanță, căci se pregătise să taie din material la un al doilea banc de lucru.

– Ce interesant, a răspuns femeia. Şi găsești mereu corespondent?

Foarfeca mi s-a înțepenit preț de o secundă.

– Aproape mereu.

– Deci, uneori nu găsești?

Foarfeca iarăși a zăbovit deasupra țesăturii pentru câteva clipe.

– Cu cât este mai vechi materialul, cu atât este mai dificil de găsit. Dacă nu reușesc, s-ar putea să fie nevoie să apelăm la un designer. Va fi costisitor, dar vă putem recomanda câțiva chiar buni.

– Totuși, în general găsești ceva, nu? Ce vreau să spun e că nu va veni sfârșitul lumii dacă nu vei găsi fix modelul acelui șaliu, dar sper din suflet că vei reuși.

Foarfeca a făcut o ultimă crestătură.

– Da, în general găsesc.

– Știi ceva, a continuat femeia, ignorând scurta pauză, am să aduc și rochia de mireasă a bunicii mele. A fost mireasă prin corespondență în timpul Mișcării spre Vest și…

O ascultam cu un interes politicos. La drept vorbind, am apreciat tranziția rapidă către o conversație care să nu-mi amintească de singura țesătură căreia nu putusem – vreme de zece ani – să îi găsesc pereche. De acord, nu avusesem nici eșantion, nici poză, nici nimic altceva în afară de o simplă amintire – până și aceea neclară. Nu fusese în mâinile mele nici măcar o zi întreagă. În plus, după cum obișnuia Celine să-mi aducă aminte când eram supărată, ziua aceea fusese altfel decât toate celelalte. N-ar fi trebuit să am pretenții așa de mari de la mine.

Oare câte cataloage vechi de eșantioane răsfoisem, câte site-uri și fabrici de confecții textile vizitasem în căutarea ei? Eșarfa aceea era o țesătură Indienne, fabricată în Franța după un design indian, mai mult ca sigur cu o vechime de aproximativ un secol. Numele „Lily“ era brodat cu ață neagră într-un colț, iar modelul zugrăvea repetitiv o rafală de crăițe.

Vreme de aproape un deceniu nu găsisem nimic nici măcar pe departe asemănător.

Au existat câteva momente izolate când, privind fugitiv asupra unui cupon, asupra unei fotografii sau asupra unui eșantion, am simțit că ceva punea stăpânire pe mine. Până și aerul din jurul meu părea să strige „Iat-o!“. Totuși, privind din nou cu inima în gât, aproape că respiram ușurată când îmi dădeam seama că mă înșelasem. Îmi doream și, totodată, nu îmi doream să o găsesc.

Frumosul are întotdeauna o poveste de transmis, însă nu toate poveștile sunt frumoase.

Femeia terminase de povestit despre bunica ei, așa că mi-am alungat rapid gândurile stăruitoare din minte. I-am întins teancul de material

împăturit și am recuperat formularul pe care tocmai îl completase.

– Leslie va înregistra achiziția dumneavoastră la casa din față. Puteți aduce oricând rochia de mireasă a bunicii.

Am aruncat apoi o privire la formular pentru a-i afla numele.

– Încântată de cunoștință, doamnă Courtenay. Vă voi ține la curent cu șaliul.

– O, te rog, pentru tine sunt Ruth.

– Iar eu sunt Taryn.

Ruth Courtenay s-a îndreptat spre ieșire, ocolindu-i pe ceilalți clienți, aproape fără excepție femei. Cele mai multe dintre ele aveau în mâini cataloage cu eșantioane deschise la pagini cu colțul îndoit sau purtau pe brațe cupoanele de material ca pe niște bebeluși, în timp ce căutau combinația perfectă dintre contrast și complementaritate.

Cu toate că magazinul, lung și îngust, era plin de clienți, înăuntru era o tăcere mormântală. Până și muzica de fundal difuzată de postul de radio Pandora era înăbușită de sunetele produse de cupoanele de țesătură. Îmi plăcea felul în care cupoanele mângâiau vocile clienților, ca și cum i-ar fi cuprins pe toți într-o îmbrățișare delicată. Sunetul sirenelor și zgomotul strident provenit din trafic și de la comercianți dispăreau odată ce intrai la „Lada de Zestre“.

Kendal, fetița mea în vârstă de nouă ani, îmi spunea adeseori că era prea liniște acolo, de parcă am fi fost captive în visul netulburat al cuiva. Din moment ce locuiam împreună în apartamentul confortabil de la etaj, natura pașnică a magazinului era o realitate omniprezentă, de care nu se putea abține să nu se plângă din când în când. Din fericire, nu prea părea să-i pese că nu erau multe lucrurile care să deosebească viața mea profesională de viața noastră personală.

Iubeam locul unde stăteam. Totuși, nu la fel cum îmi iubeam fiica, materialele textile sau culorile. Îmi plăcea senzația pe care o aveam când mă refugiam în apartament la sfârșitul zilei.

Camerele de sus de la „Lada de Zestre“ fuseseră o adevărată binecuvântare pentru mine. Celine îmi propusese să mă mut acolo încă dinainte de a-i anunța pe ceilalți că rămăsesem însărcinată, ba chiar și dinainte de a conștientiza pe deplin că nu îmi puteam permite să plătesc apartamentul din Brooklyn doar din veniturile mele.

Ar fi putut ieși mult mai avantajos din punct de vedere financiar dacă i-ar fi închiriat altcuiva apartamentul, dar Celine a susținut mereu sus și tare că era un câștig de ambele părți. Eu și Kendal aveam un acoperiș mic și confortabil deasupra capului, iar ea putea sta liniștită la gândul că deasupra magazinului ei locuia cineva de încredere.

Am lăsat țesătura lui Ruth Courtenay pe biroul meu, aflat în camera din spate, unde îmi țineam laptopul și etajere întregi de cataloage vechi. Brusc, mi-am dat seama că se lăsa seara. Kendal termina orele în mai puțin de douăzeci de minute. Era prima ei zi de școală după îndelungata vacanță de vară. Mi-am tras șorțul peste cap, l-am atârnat de scaunul de la birou, iar apoi m-am întors în magazin.

– Merg după Kendal, i-am spus eu lui Celine, care a consimțit din cap.

Am pășit afară din magazin în acea după-amiază de septembrie. În spatele meu, Bulevardul 89 se întindea pe mai multe străzi până la Parcul Riverside, unul dintre locurile preferate ale mele și ale lui Kendal. Tot înainte, intersecția cu Broadway scânteia de la fluxul constant de mașini și de la ferestrele vânzătorilor din vecinătate. Un domn care tocmai își scosese câinele la plimbare m-a salutat din cap, în vreme ce o mămică s-a aplecat deasupra unui cărucior pentru a-i băga bebelușului ei nemulțumit suzeta la loc în gură. O autoutilitară parcată bloca un alt autoturism, iar șoferul din spate claxona dezaprobator. Aerul insinua vag că vara e pe sfârșite.

Luna septembrie fusese cândva favorita mea. Îmi plăcea cum alunga suav pastelurile estivale și inunda rafturile de la „Lada de Zestre“ în castaniu, cafeniu și tot soiul de nuanțe roșietice. Luna septembrie îi aduna pe adevărații tapițeri, pe cei cărora le plăcea să petreacă nopți geroase înnădind, brodând și creând capodopere textile. Era vremea ideală să te pui serios pe treabă.

Chiar și pe picior de plecare fiind, tot simțisem notele subtile, dar iminente, ale schimbării. Consecvența revenirii a lunii septembrie încă mă mai lua prin surprindere, însă din alte considerente.

După ce am parcurs câteva străzi lungi, am grăbit pasul pe Bulevardul Amsterdam. Drept înainte, copiii începuseră deja să se strângă în fața școlii lui Kendal, fără îndoială cea mai frumoasă școală de stat din Manhattan. Ferestrele ca ale unei catedrale, impozanta scară interioară și luminoasele săli de clasă, cu tavan înalt, trezeau în mine dragostea pentru farmecul lumii

de altădată. Școala lui Kendal era un alt motiv pentru care eram mulțumită de zona în care locuiam.

În timp ce traversam intersecția, mi-am zărit fiica urmărind împreună cu alte fete de clasa a patra un grup de băieți care se îmbrânceau și se amuzau. Părul ei negru-maroniu strălucea în soarele acelei după-amiezi târzii, drept și lucios. Exact ca al lui Kent.

Și gropița din obrazul stâng.

Și felul în care mijea ochii atunci când râdea.

Kendal crescuse peste vară mai mult decât prietenele ei. Era mai înaltă cu câțiva centimetri decât fetele din acel grup.

Fiica mea semăna cu Kent până și în înălțime.

I-am făcut un semn discret cu mâna. Kendal m-a privit fix preț de o clipă, după care s-a scuzat la prietenele ei și s-a retras.

– Deci, cum a fost prima zi de școală de după vacanță? am întrebat eu senină.

– A fost bine, mamă, dar tu ai uitat deja ce ți-am spus la micul dejun? Mă pot întoarce și singură acasă. Şcoala se află la doar trei străzi distanță de casă. Plus că mai am puțin și fac zece ani.

Îndepărtându-ne de celelalte bone și mame care, săvârșind același proces ritualic, își luau copiii de la școală, am pornit spre casă.

– N-am uitat. Ştiu că te poți întoarce și singură.

– Deci îmi dai dreptate?

Deja începea și să vorbească precum Kent. Gândea atât de realist și de pragmatic.

– Am zis c-o să mă gândesc. În plus, îmi place să mergem împreună spre casă.

– Da, dar mai am puțin și fac zece ani.

– Știu asta.

– Nu înțeleg ce-i așa mare scofală, a oftat Kendal. E ziua-n amiaza mare.

„Ziua-n amiaza mare.“ Unde o mai fi auzit și vorba asta? Oamenii încă o mai foloseau? Acele cuvinte încetaseră să mai însemne ceva pentru mine cu mult timp în urmă.

– Multe lucruri rele se pot întâmpla ziua-n amiaza mare, Kendal.

– Dar nu e ceva la ordinea zilei, mamă.

– Știu, am spus eu după o scurtă pauză.

Evident că eram conștientă că relele nu erau la ordinea zilei. Dacă mă hotăram să o las pe Kendal să se întoarcă singură de la școală, nu faptul că cineva ar fi putut sta la pândă să o răpească mă îngrozea. Ezitări nu aveam din cauză că mă îngrijora ceea ce i s-ar fi putut întâmpla, ci din cauză că știam că mie îmi aparținea decizia de a o lăsa sau nu să se întoarcă singură acasă.

Ajunseserăm pe Bulevardul Amsterdam. În timp ce așteptam să se facă verde, circulația rutieră se desfășura cu viteză în jurul nostru.

– Mi-am dat cuvântul că o să mă mai gândesc și așa am să fac.

– Mai bine spune direct că nu ești de acord, s-a încruntat Kendal.

Semaforul s-a făcut verde, iar noi am pus piciorul pe trecerea de pietoni, traversând intersecția.

– Una e să te gândești la ceva, alta e să și iei o decizie în acea privință, am replicat eu. Îți promit că nu te voi refuza fără un motiv întemeiat. Acum spune-mi ce ai făcut azi.

Kendal mi-a prezentat pe scurt cele mai importante momente din prima ei zi de școală. Chiar în momentul în care am pășit în curtea de la „Lada de Zestre“, îmi povestea despre noul ei profesor de arte plastice, care vorbea cu accent australian. Nici nu făcuserăm bine câțiva pași, că am și observat că Celine, Leslie și proprietara cafenelei de alături stăteau înghesuite la bancul de lucru din mijlocul magazinului. Se vedea cu ochiul liber că se uitau la ceva cu mare interes.

De îndată ce mi-au auzit glasul, cele trei și-au ridicat capetele și și-au întors privirea spre mine, la unison. Neliniștea și mirarea li se citeau clar pe chip. Ceea ce tocmai văzuseră le tulburaseră într-o oarecare măsură.

– Ce s-a întâmplat?

Am ajuns în dreptul bancului de lucru înainte ca vreuna dintre ele să apuce să îmi răspundă. Până să pot vedea la ce se uitaseră până atunci, Celine și-a întins mâna spre mine și m-a oprit cu blândețe.

– Lindsey tocmai a cumpărat noul număr al revistei People, a spus Celine, făcând semn din cap spre vecina noastră de la cafenea.

– Așa, și?

Eu nu mai citeam de mult știrile.

– O fotografă a găsit un card de memorie în interiorul unei vechi genți foto pe care o ținea într-o boxă de depozitare. Îl credea pierdut. Nu-l mai văzuse de zece ani.

Am izbucnit într-un râs nervos. Celine nu era genul de persoană care să dramatizeze, dar începea să mă cam sperie.

– Şiii…?

După ce a stat puțin pe gânduri, Celine s-a dat la o parte. Am zărit atunci o revistă deschisă, iar pe cele două pagini la vedere se întindea un set de fotografii cu următorul titlu: O PREZENTARE DE ANSAMBLU PRIVIND COMEMORAREA A ZECE ANI – CELE MAI RECENTE FOTOGRAFII DE LA ATENTATELE TERORISTE DIN 11 SEPTEMBRIE 2001. Cea mai mare dintre fotografii înfățișa un bărbat și o femeie privind în sus, de pe o bordură, spre o catastrofă pe care obiectivul aparatului de fotografiat nu o afișase.

Am recunoscut atunci eșarfa stropită de explozia crăițelor – eșarfă pe care o ținusem cândva strâns în palme – și mi-am zărit propriul chip uitându-se înapoi la mine.

Timpul părea să se fi oprit în loc.

Copleșită de rememorarea acelui moment, m-am sprijinit de muchia solidă a bancului de lucru.

– Asta ești tu, am auzit-o pe Kendal spunând.

Înconjurată de metri întregi de țesături prețioase, am închis ochii cât să-mi pot întoarce atenția la momentul prezent, la bancul de lucru de la „Lada de Zestre". *Nu mă aflu pe strada aceea blestemată. Nu se aude vuietul lumii întoarse cu susul în jos. Nu mă sufoc în negura apăsătoare a trecutului.*

O voce de demult rătăcea în pliurile conştiinței mele.

Dă-mi mâna!

Mi se tăiase respirația.

Dă-mi mâna!

Nu mai puteam să respir!

– Taryn!

Celine și-a încolăcit brațele în jurul meu, dându-mă la o parte.

– Ai fost acolo? Ai văzut tot?

Kendal îmi adresase nişte cuvinte usturătoare, dar am întâmpinat durerea din suflet cu brațele deschise, pentru că numai așa puteam ști sigur unde mă aflam. Numai așa mă puteam teleporta înapoi, în curtea de la „Lada de Zestre". Eram în siguranță, eram vie și o aveam pe Kendal lângă mine.

– Sunt bine, i-am spus eu lui Celine în șoaptă.

Am simțit atunci cum m-a eliberat din strânsoarea brațelor.

– Îmi pare rău, Taryn, a rostit Lindsey. M-am gândit că poate ar trebui să vezi fotografia înainte ca lumea să înceapă să te întrebe de ea. Mâine va apărea la toate chioșcurile de ziare.

– Îmi apare și numele acolo? am murmurat eu.

– Nu, a răspuns Celine rapid. Ție nu. Doar domnului din spatele tău.

Am încercat să mă abțin, dar ochii mi-au fost iarăși atrași spre fotografie și nu spre text.

La gură țineam o eșarfă care, strălucitoare asemenea unei torțe, îmi acoperea glasul tânguitor. În spatele meu, un bărbat cu șorț de florar ținea un telefon mobil la ureche. Privirea lui – la fel ca a mea – era îndreptată spre cer, spre spectacolul flăcărilor de peste drum. Grafia brodată pe șorț, chiar sub „Florăria Athena“, anunța trecătorii că numele lui era Mick.

Fotografia nu lăsa însă de înțeles că, în numai o secundă, eu aveam să cad în genunchi, iar așa-numitul Mick avea să mă apuce cu mâinile lui și să mă ridice în picioare, în timp ce totul se năruia sub privirile noastre.

Ochii mi-au fugit apoi spre text: „Străzile erau înțesate de trecători și de persoane evacuate cu doar câteva secunde înainte de prăbușirea Turnului de Sud al complexului World Trade Center. Mick Demetriou (foto sus), un florar din Manhattan, a declarat că a trăit o experiență traumatizantă în încercarea de a evita aglomerația de oameni și dărâmături. «Nu credeam că vom supraviețui», a mărturisit Demetriou cu privire atât la propria-i persoană, cât și la femeia neidentificată de lângă el, pe care a ajutat-o să se adăpostească. Vărul lui, un pompier din New York, a pierit în Turnul de Nord.“

– N-am știut că ai fost acolo, a spus Kendal. De ce nu mi-ai spus? Şi ce-i aia „experiență traumatizantă“?

– Nu-i momentul, Kendal, a subliniat Celine, aplecându-și capul spre mine. Ştii, ai putea suna la redacție să îi rogi să nu-ți publice numele în nici o apariție ulterioară a acestei fotografii.

Nu reușisem să descifrez nimic din cele spuse de ea.

– Ce zici?

– Mulți dintre clienții noștri te vor recunoaște. Chiar i-ar putea suna pe cei din redacție pentru a-i informa cine este femeia neidentificată. Vrei să le transmit eu că nu îți dorești ca numele tău să fie divulgat?

Nu îi puteam răspunde lui Celine. Nu îi puteam explica lui Kendal de ce nu-i spusesem că mă aflasem în apropierea Turnurilor Gemene în ziua în

care au fost doborâte, așa cum nu-i puteam explica nici semnificația cuvântului „traumatizant“.

Nu puteam decât să mă uit cum alter ego-ul meu de pe pagina lucioasă strângea în brațe eșarfa cu crăițe care ne salvase viața mie și lui Kendal.

Nu și pe cea a lui Kent însă.

Un vechi și apropiat camarad se desprinsese din faldurile liniare ale eșarfei – același companion invizibil care mă bântuise ani de-a rândul după moartea lui Kent.

În timp ce stăteam acolo, printre cupoanele stinghere de pânză, urechile mi-au fost inundate de un zgomot.

Nici o țesătură din lumea asta nu putea înăbuși geamătul remușcărilor mele.

Capitolul 2. Clara

Insula Ellis
August 1911

ACEL triunghi insular, cel mai neutru dintre locuri, devenise totul pentru mine după incendiu. Pentru imigranții sosiți cu probleme de sănătate din toate colțurile lumii, planeta își întrerupea rotația prudentă cât timp aceștia năzuiau la însănătoșire. Nici nu porneau înapoi spre casă, părăsind definitiv viața de până atunci, nici nu își deschideau larg sufletul spre un nou tărâm. Pendulau între două lumi.

Exact ca mine.

Culoarul cu geamuri al debarcaderului lega porțiunile de sol din zona spitalului de insula mare, așa-numita Insulă Ellis – un nume care părea să le aducă tuturor speranță în suflet. Nu prea departe de spitalul la care lucram ca soră medicală se afla Parcul Battery din Manhattan, unde se putea ajunge cu barca. În sens opus se zărea Strâmtoarea Narrows, iar o întindere de un albastru satinat ducea înapoi spre străvechea patrie. Spitalul pentru Imigranți din Insula Ellis era punctul intermediar de staționare. Oamenilor li se stabilea acolo nu numai identitatea, ci și destinul. Cine se însănătoșea era bine-venit pe insulă. Cine nu, acela trebuia repatriat.

În rest, nu mă deranja să locuiesc în apropierea bazinelor portuare ale Statelor Unite. Priveam spre linia orizontului cu o altfel de sete.

Trecuseră cinci luni de când nu mai pusesem piciorul pe străzile din New York. Îi puteam admira edificiile sclipitoare de la fereastra camerei mele, iar în diminețile furtunoase mai că puteam auzi cum se trezeau la viață străzile aglomerate. Nu eram însă pregătită să mă întorc. Feribotul îmi aducea toate cele necesare, iar locuințele asistentelor, în care intra briza răcoroasă a mării, erau îngrijite și moderne, deși poate puțin cam înghesuite. Împărțeam camera cu o altă asistentă, Dolly McLeod. Și ea lucra și locuia pe Insula 3, ultima unitate a spitalului, care avea forma literei E. Corpul în

care locuiam noi se afla la o aruncătură de băț de secțiile în care așteptau bolnavi din nenumărate ținuturi. Unica lor năzuință era să fie socotiți în deplinătatea sănătății fizice, astfel încât să îi poată revedea și săruta pe cei dragi și să părăsească insula. Noi le răcoream frunțile febrile, le oblojeam rănile și le alimentam speranțele şubrede. Unii bolnavi erau minori despărțiți de părinții lor sănătoși. Alții erau adulți, purtători ai unor maladii de care nu bănuiseră nimic atunci când porniseră la drum. Restul erau prea slabi de înger pentru a-și croi singuri drumul în viață și, în ciuda lipsei unor afecțiuni pulmonare sau cardiace, urmau să fie repatriați.

Vorbeau în limbi care nu-mi aminteau de nimic cunoscut; propoziții lungi, alambicate, erau îmbinate cu înșiruiri de sunete fără rimă sau ritm. Noi, asistentele, chiar învățaserăm câteva sintagme pe care le auzeam frecvent. Păreau să existe o sumedenie de vocabule pentru a descrie visurile înfăptuite, dar numai un scâncet pentru cele curmate. Mulți părăseau insula mai voinici decât la sosire, dar existau, bineînțeles, şi excepții. Câțiva dintre ei aveau să plece în lumea de dincolo.

Munca ne ținea ocupate din zori și până la asfințit, iar noaptea adormeam destul de repede. Acolo nu era nimic care să-mi amintească de incendiu.

Dolly și încă vreo două asistente se duceau pe partea continentală în zilele lor libere. După ce dansau toată seara, se întorceau pe insulă cu feribotul de la miezul nopții, mirosind a apă de colonie, tutun și transpirație sărată. Mă poftiseră și pe mine să mă alătur lor, și poate cândva aveam să o fac, dar între timp renunțaseră să mă mai invite. Dolly, care știa într-o oarecare măsură motivul pentru care mă aflăm acolo, mi-a povestit că supraviețuise unui incendiu casnic la vârsta de opt ani.

– Nu te vei simți mereu așa, mi-a spus ea. După un timp, spaima de foc se desprinde de tine ca pielea de șarpe.

Nu-mi era teamă de foc, ci mă înspăimânta teribil ideea că lucrurile de care ești ferm convins se pot frânge într-o clipă.

Nu-i povestisem totul lui Dolly. Ştia despre producerea incendiului, la fel cum știau și celelalte asistente. De altfel, toată lumea din New York aflase de incendiul de la fabrica Triangle Shirtwaist. Asemenea celorlalte asistente, știa că, împreună cu toți ceilalți oameni aflați între etajul șapte și parter, scăpasem cu viață în urma izbucnirii incendiului la ultimele etaje ale clădirii Asch. Ştiau că muriseră o sută patruzeci și șapte de angajați ai fabricii Triangle Shirtwaist.

Știau că ușa care dădea spre Strada Washington fusese încuiată pentru a preveni furturile; că însuși focul a declanșat unica alarmă de incendiu, în lipsa unei sirene de avertizare; că muncitorii din industria textilă – majoritatea femei – au sărit cu zecile pe fereastră, ca să nu agonizeze minute în șir în bătaia flăcărilor, pierind astfel rapid pe caldarâm. Știau că bilanțul deceselor fusese impresionant, pentru că apăruse în toate ziarele.

Nici Dolly, nici celelalte asistente nu aveau cum să înțeleagă ce însemnase pentru mine să mă fi aflat acolo și să fi privit oamenii aruncându-se de la ferestrele mistuite de flăcări, aflate la mare înălțime, dar nici nu mi-au pus întrebări. De fapt, ce om întreg la minte ar fi făcut asta?

Nu știau însă nimic despre Edward. Nu le vorbisem despre el.

Abia începusem să lucrez ca asistentă la cabinetul medical de la etajul șase și nu prea știam multă lume în New York. Nu-i povestisem nici măcar lui Dolly că Edward Brim îmi furase inima în prima mea zi la noul loc de muncă, la numai câteva ore de la momentul întâlnirii noastre în ascensor.

Îmi căzuse umbrela, iar el mi-o ridicase de jos.

– Urmează să plouă? m-a întrebat el cu un zâmbet larg pe față.

Era prima generație de americani, la fel ca mine. Mi-am putut da seama din țesătura vocii lui că provenea dintr-o familie de europeni. La fel ca mine. Părul castaniu îi era pieptănat și ceruit impecabil. Costumul îi era însă ușor șifonat, iar pe manșetă avea o urmă de ou prăjit – o urmă minusculă –, ceea ce m-a convins pe loc că era burlac, fără să fie nevoie măcar să arunc vreo privire spre mâna lui stângă. Era înalt asemenea tatălui meu, dar mai suplu decât el. Ochii îi erau de culoarea zorilor de zi, după o noapte ploioasă și furtunoasă. Avea totuși un aer newyorkez. Cel mai probabil, părinții lui, spre deosebire de ai mei, se stabiliseră în oraș după ce au sosit pe Insula Ellis.

– Miroase a ploaie, i-am răspuns eu.

Chiar în momentul în care ascensorul a început să urce, un zâmbet larg i s-a așternut pe chip.

– Chiar așa?

– Tu nu simți? l-am întrebat eu, regretând aproape instantaneu.

Evident că nu simțea. Era orășean.

– Așa-s fetele de la țară, Edward, a izbucnit în râs domnul de lângă el. Întotdeauna știu ce urmează.

– În acest caz, ar trebui să mă bucur că nu m-am ostenit să-mi lustruiesc pantofii astăzi de dimineață! a râs și Edward. Domniță, s-a aplecat el către mine, fii mândră că îți poți da seama când stă să plouă. Nu sunt multe lucrurile în privința cărora suntem avertizați.

Am zâmbit la rândul meu, fără să-mi pot smulge privirea de la Edward.

– E prima dată când vii în New York? a mai adăugat el.

Am încuviințat din cap.

– Atunci, bun venit în oraș, domnișoară…?

– Wood. Clara Wood.

– Încântat de cunoștință, domnișoară Wood, a zis el și a făcut o mică plecăciune. Edward Brim, la dispoziția ta.

Liftul s-a clătinat și s-a oprit la etajul șase, iar ușile s-au deschis.

– Aici mă opresc eu.

Am dat cu părere de rău din cap, iar Edward și-a ridicat pălăria în semn de rămas-bun. Privirea lui a rămas ațintită asupra mea până când ușile s-au închis, iar liftul și-a reluat ascensiunea greoaie.

L-am revăzut în aceeași zi în timp ce alerga în ploaie după un tramvai. De atunci, ne-am întâlnit aproape în fiecare zi, fie la lift, fie în holul clădirii Asch. L-am auzit spunând că ocupa postul de contabil la etajul zece al fabricii Triangle Shirtwaist, iar despre colegul lui, Oliver, care lua adesea liftul cu el, știam că vindea țesături. Știam că lui Edward îi plăceau ceaiul Earl Grey, pricomigdalele și menta, fiindcă puteam simți toate cele trei arome pe hainele lui. Mai știam că îi plăceau baseballul, plăcintele mamei lui și berea englezească.

Mă saluta în fiecare dimineață, își înclina de fiecare dată borul pălăriei în fața mea și mereu părea cât pe ce să-mi adreseze o întrebare fix când sosea liftul la etajul meu și trebuia să cobor. În ziua incendiului, tocmai când ușile liftului se deschideau, m-a întrebat dacă nu cumva voiam să vizitez zona de lucru la sfârşitul turei. Asta se întâmpla într-o zi de sâmbătă. Croitoresele de la etajul nouă urmau să termine la ora cinci, așa că am acceptat.

Asistentele nu știau că, exact în aceeași zi, îl văzusem pe Edward sărind de la etajul nouă. Cu gâtul mistuit de flăcări, aterizase în fața mea la braț cu o tânără. Tot în flăcări erau și părul și fusta fetei, care țipa din toți rărunchii. Îi fusese teamă să sară singură, așa că Edward o luase de mână când focul i-a îndemnat să se arunce pe geam.

Dolly și restul erau de părere că am fost extraordinar de norocoasă să scap cu bine.

– Ce noroc ai avut, Clara, îmi spuneau ele.

Mie nu mi se părea deloc așa.

Când eram mică, norocoasă erai când găseai un lucru pe care îl credeai pe veci pierdut, când câștigai o păpușă de porțelan la bâlci, când primeai o pălărie nouă sau când nu mai aveai nici un loc liber în ordinul de dans. Norocul te făcea să te simți binecuvântat, să crezi că destinul îți zâmbea.

Te făcea să te simți cu capul în nori și de neînvins.

Nu te obliga să pendulezi pentru totdeauna între trecut și viitor.

Când au aflat de incendiu, părinții mei au vrut să mă întorc acasă, în Pennsylvania. Tata mi-a garantat că mă va primi la cabinetul lui medical, că mi-ar fi putut găsi oricând un loc de muncă la el. Cu toate acestea, nu voiam să iau calea regresului, nu voiam să revin la acel peisaj rural, unde totul era în nuanțe maronii sau verzi. Tocmai împlinisem douăzeci și unu de ani. Locuiam în New York, iar acolo toate culorile străluceau, oriunde, oricând. Eram pe punctul de a reuși în viață, sau cel puțin așa credeam atunci. Dacă nu ar fi izbucnit incendiul, Edward m-ar fi invitat la cină, ori poate la un spectacol. Cu toate că îl cunoșteam de numai două săptămâni, eram convinsă că fuseserăm predestinați.

În timp ce funinginea și resturile de țesătură carbonizată se așterneau ca neaua peste trupul zdrobit al lui Edward și peste atâția alții, fără să-i pot ajuta, am conștientizat nevoia de a mă refugia într-un loc care să mă ajute să descopăr semnificația pierderii a ceea ce nu avusesem niciodată. Trebuia să-mi găsesc un refugiu.

Capitolul 3

Cele două insule ale spitalului fuseseră clădite din pământul și pietrișul excavate de sub străzile New Yorkului în vederea construcției rețelei de metrou. Am constatat cu stupoare că puteai descărca în apă grămezi întregi de moloz fără să se clintească din loc. Câteodată mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut loc un cutremur. Oare s-ar fi surpat insulele? Nefiind lăsate acolo de Dumnezeu, oare ar fi fost El dispus să le protejeze? Demult, când degetul lui Dumnezeu se afla deasupra golfului, existau limbi de pământ noroios pe care marea le acoperea în timpul fluxului, precum și bancuri kilometrice de stridii – sau cel puțin așa se spunea. Creația Domnului dispăruse însă cu mult timp în urmă.

Părinții mei sosiseră din Europa cu un an înainte de a mă naște eu, când Spitalul „Ellis“ încă nu exista. Cea de-a doua și cea de-a treia insulă au fost clădite pe fundul mării, rând pe rând, la câțiva ani de la înființarea Spitalului „Ellis“, când devenise deja evident că trebuia făcut ceva în privința imigranților care sufereau de boli contagioase.

Odată ajunsă în New York după absolvirea școlii de asistente medicale din Philadelphia, nu mi-a trecut nici o clipă prin minte să-mi găsesc un post acolo. Nu m-aș fi orientat niciodată spre un loc atât de izolat. Totuși, străzile din Manhattan mă fascinaseră de-a dreptul. Meseria de asistentă medicală era tot ce știam să fac, tot ce mă definea pe mine ca om. Aș fi putut fi asistentă oriunde, însă culorile vibrante ale New Yorkului mă atrăseseră încă de la vârsta de șapte ani, în urma vizionării unui spectacol pe care nu îl putusem da uitării. Îmi doream să trăiesc și eu acea atmosferă frenetică.

Cel mai probabil, sora mea, Henrietta, nu avea să părăsească niciodată Pennsylvania. Acolo se căsătorise, acolo născuse și tot acolo avea să își legene nepoții în brațe. Nu i se întâmplase niciodată nimic ieșit din comun, iar stilul acela de viață i se potrivea mănușă. Din punctul ei de vedere, fiecare culoare avea câte o nuanță. Tocmai aici intervenea diferența dintre noi două. Ea se mulțumea cu o singură nuanță.

Dintotdeauna am fost atrasă de culori. Dintotdeauna. Cu cât mai vibrante, mai intense, mai pronunțate sau mai neobișnuite, cu atât mai bine. Spre deosebire de surorile mele, mie nu mi s-a făcut niciodată rău de la sânge atunci când tata mă punea să asist la câte o intervenție chirurgicală, iar bureții și ustensilele noastre luau culoarea purpurei. Culoarea sângelui mă fascina, chit că durerea pacienților mă împiedica să mă bucur de ea pe deplin. Henrietta spunea că sângele purta culoarea morții. Eu îi răspundeam că purta culoarea vieții. Ce, nu e așa? Nu culoarea vieții o poartă?

În ziua incendiului, când toate acele trupuri aterizau pe caldarâm, din ele se revărsa viața.

În unele nopți aveam coșmaruri din cauza incendiului, iar creierul meu tot rememora bălțile de sânge de pe drum sub forma unor buchete turtite de flori roșietice. Deși nu-mi dădeam seama, scoteam cu siguranță sunete în somn, întrucât Dolly venea la mine să mă trezească și îmi șoptea:

– Nu te teme, Clara.

Alteori, acea parte din mine care îmi dirija visele crea scenarii în care Edward supraviețuia incendiului. De ce nu putea Moș Ene să renunțe de tot la incendiu? Mi-ar fi plăcut să nu fi visat nici un incendiu.

Insula nu avea nici o pretenție de la mine. Nu fusese martoră la facerea lumii și, fără îndoială, nu avea să fie martoră nici la sfârșitul ei. Totul era un du-te-vino, de la pacienții din secțiile de tratament până la asistentele medicale. Totul, mai puțin insula. Ea era stabilă. La fel și eu. Mi se părea locul ideal în care să aștept.

Puteam întrezări pe chipurile celor optimiști mici frânturi din viața pe care o știam prea bine și care cel mai probabil încă mă aștepta.

În zilele în care soseau simultan în portul New Yorkului mai multe nave, feriboturile începeau să se întrevadă în zorii zilei. Sute de imigranți tranzitau Insula Ellis. Le era verificată legitimația de călătorie, li se consemna numele și li se evalua starea de sănătate. Cei care nu reușeau să treacă de vizita medicală ajungeau la noi – fie pe targă, fie în scaune cu rotile, fie pe picioarele lor –, iar cei mai mulți dintre ei aveau pe haine acronime scrise cu cretă, care să ne indice de ce boală sau handicap sufereau. Mă îngrijeam de zeci de persoane pe zi în turele petrecute în compartimentele de boli infecțioase. În zilele în care soseau mai multe nave deodată, îmi era greu să țin evidența numărului de nou-veniți.

Într-o zi înnorată de august, eu și colegele mele ne-am trezit înainte ca soarele să răsară, așa că ne-am mâncat ouăle și pâinea prăjită la lumina lămpii. Primul feribot a sosit chiar în clipa în care lumina soarelui se revărsa pe fațada somptuoasă a Spitalului „Ellis". Până la amiază, spitalul era deja împânzit de nou-veniți provenind din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, exact ca în ultimele două zile. Cu toate acestea, unul singur îmi captase definitiv atenția în acea zi.

Singura care aducea o pată de culoare în tot ansamblul de vestoane maronii și cenușii era eșarfa arămie de la gâtul domnului care stătea la coadă la recepția spitalului. Părea să mă îmbie, de parcă ar fi știut că semăna cu gulerul de flăcări pe care Edward îl avea la gât atunci când s-a aruncat în gol. Eșarfa părea la fel de mătăsoasă ca lâna de miel – complet neadecvată pentru sfârșitul verii. Mi-am dat seama din prima clipă că era eșarfa unei femei, așa că am început să îmi pun nişte semne de întrebare.

Una dintre infirmiere a deschis ușa spre exterior, timp în care o briză mai aprigă le-a smuls pălăriile de pe cap imigranților care urcau treptele spre clădirea principală, unde urma să îi întâmpinăm noi. În fața bărbatului cu eșarfă se afla o femeie care ținea de mână un copil blond. În acea clipă, i-a dat drumul la mână și s-a întins după boneta pe care i-o zburase vântul. L-am privit pe bărbat prinzând pălăria care plutea spre apa din spatele lor. După ce i-a înapoiat-o, femeia a strâns-o la piept, dând din cap în semn de recunoștință, gest pe care îl văzusem destul de des în cele cinci luni petrecute pe insulă. Şocul lingvistic nu le răpea imigranților dorința de a transmite mulțumiri atunci când aveau parte de o fărâmă de noroc. Cumva, tot găseau o soluție să se exprime.

Bărbatul, suplu și cu părul auriu, purta pe cap o bască neagră din fetru, iar pe umăr ținea o geantă. Nu i-am dat mai mult de douăzeci și nouă de ani, ba poate chiar mult mai puțin. Chipul îi era acoperit de o barbă scurtă, împestrițată cu fire cărunte, care îi încadra pomeții ușor scobiți. Fără îndoială, traversarea Oceanului Atlantic îl subțiase, așa cum se întâmplase cu toți ceilalți pasageri debarcați pe Insula Ellis care călătoriseră la clasa a treia. Cu toate acestea, o sfârşeală chinuitoare pusese stăpânire pe privirea și chiar pe mușchii maxilarelor lui. Nu era numai călătoria anevoioasă de vină, mai era și altceva.

S-a îndreptat spre biroul la care mă aflam împreună cu alte trei asistente, toate patru purtând uniforme albe și apretate. Lângă noi, sora-șefă, doamna

Crowley, le verifica imigranților legitimațiile și gulerele însemnate cu cretă, bifându-le numele pe listă și îndrumându-i către unul dintre cele câteva corpuri ale spitalului, în funcție de afecțiunea fiecăruia. Când unul dintre copii a dat să se frece la ochiul inflamat și apos, mama lui i-a dat o palmă peste mână, dojenindu-l în șoaptă. Ca atare, copilul și-a băgat pe loc mâna în buzunar. Dacă ochiul i-ar fi fost afectat de conjunctivită granuloasă, nici copilul, nici mama nu ar mai fi ajuns vreodată pe coasta New Yorkului. Medicul curant i-ar fi spus mamei – nu mie, slavă Domnului – că vor fi nevoiți să se întoarcă în țara lor de baștină. Nici unul dintre bolnavii cu trahom nu reușise să ajungă la mal.

Eram pregătită să le ofer sprijinul meu tuturor imigranților francofoni. Nu vorbeam cursiv, însă mama mea, născută în Franța, mă învățase limba suficient de bine încât să pot înțelege propoziții simple, precum „dar nu sunt bolnav“, „trebuie să mă întâlnesc cu vărul meu în New Jersey“ sau „nu am bani de doctor“. Când un vorbitor de limba franceză mă auzea că încep o propoziție în limba lui maternă, lansa invariabil rugăminți fierbinți, pe care nu le înțelegeam niciodată. Doamna Crowley insista că nu avea importanță dacă înțelegeam sau nu. Tot ce trebuia să știu să spun era: „Pentru moment, trebuie să vă prezentați în secția în care ați fost repartizați. Toți, fără excepție. Îmi pare rău.“

Câteva persoane din primul grup de la masă vorbeau germană și suedeză. O alta vorbea engleză, cu un accent scoțian pronunțat. Cum nimeni nu avea nevoie de franceza mea limitată, mi-am îndreptat atenția spre domnul cu eșarfă, în ai cărui ochi nu strălucea doar boala, mai era și altceva. Privirile ni s-au întâlnit, iar conexiunea de scurtă durată m-a luat prin surprindere. Nici nu am auzit-o pe sora-șefă când mi s-a adresat.

– Domnișoară Wood!

– Da, doamnă Crowley, am tresărit eu ușor, înțepându-mă în coaste cu plăcuța de scris pe care o țineam în mână.

– Te-am întrebat dacă știi maghiară!

– Nu. Îmi pare rău.

Sora-șefă și-a răsucit apoi capul spre celelalte asistente.

– Ştie vreuna dintre voi maghiară?

Toate au răspuns „nu“ în cor. În acea clipă, i-am aruncat bărbatului o privire. Ochii îi erau pironiți asupra cerului care strălucea dincolo de ferestrele înalte de lângă noi, ori poate asupra țărmului din depărtare. Dacă

totuși se uita după vasul care îl adusese și care stătea ancorat în portul New Yorkului?

– Va trebui să lămurești acest aspect cu domnul doctor, i-a spus doamna Crowley femeii brunete care se afla de cealaltă parte a biroului.

Când femeia a izbucnit în lacrimi, domnul cu eșarfă și-a revenit din reverie, îndreptându-și atenția spre suspinele dublate de un limbaj liric, care păreau să se răsfrângă în toată încăperea. Nimeni nu înțelegea ce încerca femeia să spună.

– Cu asta nu te pot ajuta, draga mea, a spus autoritară doamna Crowley în încercarea de a o liniști. Va trebui să te prezinți la pavilionul la care ai fost repartizată. Te rog, domnișoară Wood.

M-am apropiat de femeie și am luat-o ușor de braț, dar s-a îndepărtat de mine imediat și, arcuindu-se peste birou, i-a implorat doamnei Crowley ajutorul, în cuvinte străine tuturor.

– Am nevoie de puțin ajutor, a strigat doamna Crowley către infirmierele care zăboveau în dosul camerei. Domnișoară Wood, prezintă-i instrucțiunile în franceză, a revenit apoi către mine. Poate așa va înțelege.

– Îmi pare rău, i-am spus eu în franceză. Nu se fac excepții. Trebuie să vă vadă domnul doctor.

Femeia m-a apucat de umeri, iar plăcuța de scris mi-a căzut pe podea.

– *Je ne suis pas malade! Je ne suis pas malade!*

„Nu sunt bolnavă."

Avea același accent ca al meu. Franceza nu era limba ei maternă, dar o vorbea îndeajuns de bine încât să-mi poată spune măcar atât.

– Infirmieră! a strigat peste umăr sora-șefă.

În timp ce bărbatul cu eșarfă s-a aplecat după plăcuța de scris care căzuse pe jos, o infirmieră s-a îndreptat spre femeia tulburată.

Preț de câteva secunde, nu s-au auzit decât zgomotul de pași pe podea – ai infirmierei și ai femeii – și suspinele ei înfundate.

– Următorul, vă rog, a spus doamna Crowley cu vocea ușor tremurândă.

Bărbatul cu eșarfă a făcut un pas în față. Mi-a înmânat plăcuța de scris, dar încă o mai urmărea cu privirea pe femeie, pe măsură ce se îndepărta cu paznicul care o ținea cu blândețe de braț.

– Mulțumesc, am întins eu mâna după plăcuță.

– Numele? a întrebat doamna Crowley.

Domnul cu eșarfă și-a întors încet privirea, fără să scoată vreun cuvânt.

– Alt amărât care nu înțelege o boabă de engleză, a bălmăjit doamna Crowley, întinzând mâna după legitimația bărbatului, prinsă la reverul vestonului. Legitimația? Da, da, legitimația.

Bărbatul i-a înmânat-o numaidecât.

Doamna Crowley i-a studiat legitimația, iar apoi l-a căutat pe listă.

– Aha. Andrew… Gwynn.

Apoi și-a ridicat privirea și s-a uitat în jur, la toți ceilalți care își așteptau rândul.

– Și soția ta? Lily. E cu tine?

Bărbatul în cauză, pe numele lui Andrew Gwynn, își privea tăcut mâinile.

– Înțelegi ce te întreb? Unde este doamna Gwynn? a continuat doamna Crowley.

Domnul Gwynn a dat să deschidă gura, dar apoi a închis-o la loc, fără să apuce să răspundă.

După ce i-a analizat legitimația, sora-șefă s-a întors către asistentele din spatele ei.

– Doamne sfinte. Unde s-a mai pomenit galez care să nu cunoască engleza standard? Să-l întrebe cineva unde-i e soția! Apare pe listă.

– Nu e aici, a rostit domnul Gwynn încetișor, accentul lui velș purtându-i cuvintele în vânt ca pe niște note muzicale.

– Ce zici? a întrebat doamna Crowley.

Domnul Gwynn a suspinat, ca și cum acele cuvinte i-ar fi epuizat toată energia.

– A… A zis că nu e aici, am intervenit eu.

– Dar apare pe listă. Ar trebui să fie aici. Trebuiau să rămână împreună, a clătinat doamna Crowley din cap, supărată. Le-am dat niște instrucțiuni simple. Nici că se puteau mai simple de atât. Trebuiau să rămână împreună.

Și-a redirecționat apoi atenția către domnul Gwynn.

– De ce v-ați despărțit?

Domnul Gwynn o privea cu ochi descumpăniți, de parcă n-ar fi înțeles o iotă. Ori poate doar nu știa cum să explice.

– Trebuiau să rămână împreună, și-a aruncat doamna Crowley mâinile în aer. Unde îți e nevasta? s-a aplecat ea spre domnul Gwynn. „Frau“ a dumitale?

– „Frau“ e în germană, doamnă Crowley, a spus asistenta de lângă mine.

– Nu e aici, a îngăimat Andrew Gwynn, coborându-și privirea spre mâini.

– Ce scrie în actele lui? S-au îmbarcat împreună? am întrebat eu, aplecându-mă spre teancul de hârtii din mâinile doamnei Crowley.

– S-au îmbarcat în Liverpool. Amândoi. Împreună.

Am aruncat o privire pe după umărul doamnei Crowley. Andrew Gwynn și soția lui, Lily, călătoriseră pe „Sevilla“. Auzisem în acea dimineață, la micul dejun, că scarlatina făcuse treisprezece victime la bordul acelui vas.

Mi-am ridicat atunci privirea spre Andrew Gwynn și i-am înțeles tristețea din ochii-i pierduți.

M-am aplecat apoi spre doamna Crowley.

– Cred că s-a stins pe drum, doamnă Crowley. Priviți. Au fost la bordul navei „Sevilla“.

Doamna Crowley a rămas cu gura căscată, în timp ce din pomeții obrajilor îi ieşeau văpăi purpurii. După ce a închis-o la loc, și-a încrețit fruntea.

– Le cerem prea mult să ne ofere informațiile corecte? Dacă ar fi completat hârtiile cum trebuie, nu l-aș mai fi întrebat.

Cu creionul ei, doamna Crowley a tăiat numele de sub Andrew Gwynn.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, domnule Gwynn. Foarte, foarte rău. Dar, după cum bine știi, ai fost… Ai intrat în contact direct cu una dintre persoanele care au fost doborâte de scarlatină pe vasul pe care ai venit, așa că va trebui să stai în carantină până când ne vom lămuri dacă ești sau nu purtător al bolii.

Doamna Crowley și-a ridicat privirea spre bărbatul din fața ei.

– Nu înțelege o boabă din ce-i spun.

S-a întors apoi spre mine și mi-a înmânat actele domnului Gwynn.

– Îl poți conduce pe domnul Gwynn la pavilionul K, domnișoară Wood… Iar apoi, pentru numele lui Dumnezeu, du-te repede pe insula principală și spune-le să fie mai atenți! A, și să-mi trimită niște interpreți.

– Domnule Gwynn, am pășit eu cu pasul ezitant spre el, vă rog să mă însoțiți.

Nici nu mi-a răspuns, nici nu a consimțit din cap. Am făcut câțiva pași către ușă, dar nu m-a urmat, ci doar m-a urmărit cu privirea.

– Veniți?

Domnul Gwynn s-a răsucit atunci și s-a îndreptat spre mine. În spatele nostru, doamna Crowley îl striga pe cel care urma la rând. Odată ajunși în dreptul ușii, având în vedere vremea neobișnuit de răcoroasă din acea zi,

mi-am luat pelerina din cuier. În timp ce mi-o așezam pe umeri, Andrew Gwynn s-a oprit în ușă și mi-a ținut-o deschisă.

– Mulțumesc.

A încuviințat din cap.

Am coborât treptele în briza târzie a verii fără să ne vorbim. După câțiva pași pe aleea cimentată care ducea spre pavilioanele de izolare, nu am mai putut îndura liniștea apăsătoare. Trebuia să spun ceva ca să umplu tăcerea.

– Îmi pare tare rău pentru soția dumitale.

M-a privit fără să spună nimic.

– Nu vorbesc galeza. În schimb, știu câteva cuvinte în franceză. Părinții mei au imigrat în urmă cu douăzeci de ani. Tata e irlandez, iar mama franțuzoaică. S-au cunoscut pe vapor.

Și-a coborât privirea asupra picioarelor, iar apoi și-a așezat geanta mai bine pe umăr.

Ne apropiam de corpul unde se aflau secțiile de izolare, în celălalt capăt al Insulei Trei. Nu aveam de ce să pun piciorul pe acele coridoare când scarlatina, tifosul și holera mișunau ca demonii. Dacă nu aveam un motiv întemeiat să intrăm, pur și simplu nu o făceam. În secțiile de izolare aveam să mă mai întorc de-abia peste trei zile.

Când am ajuns la ușa pavilionului K, m-am oprit în loc și i-am înmânat actele.

– Mergeți înăuntru și dați-i astea asistentei de la recepție. Ați înțeles?

Nu mi-a răspuns.

– Domnule Gwynn?

– Am înțeles, domnișoară Wood.

Am rămas nemișcați, uitându-ne fix unul la celălalt. Mi-am dat atunci seama că înțelesese tot ceea ce îi spusesem până atunci. Înțelesese și ceea ce îi spusese doamna Crowley, inclusiv numele meu. Șocul și durerea îl făcuseră să tacă. Îmi amintea de mine, în ziua incendiului, când nu-mi găseam cuvintele ca să exprim tot ce aveam pe suflet. Simțeam o nevoie copleșitoare de a-l cuprinde în brațe. Totuși, l-am întrebat:

– Vă descurcați, domnule Gwynn?

– Nu știu, și-a ridicat el privirea spre fațada din cărămidă a pavilionului K.

Trebuia să mă întorc, dar mă simțeam cumva obligată să mai zăbovesc o clipă în acel spațiu minuscul.

– Vă mai pot ajuta cu ceva?
– V-aș ruga să-mi aduceți cufărul de voiaj, s-a întors el spre mine.
Emoția de moment s-a risipit ușor și, după o scurtă pauză, am dat răspunsul pe care fusesem instruită să-l dau atunci când imigranții trimiși în secțiile de boli infecțioase întrebau de bagajele lor.
– Cufărul va fi păstrat în camera pentru bagaje de pe insula principală. Veți intra din nou în posesia lui atunci când veți fi gata de plecare.
– Vă rog, îmi vreau cufărul acum.
Ochii îi erau stinși, iar glasul cordial, însă dincolo de tonul lui politicos se întrezărea un sâmbure de deznădejde.
– Îmi pare rău, domnule Gwynn, dar nu vi se va permite. Nu în secțiile de boli infecțioase.
La auzul cuvintelor mele, Andrew și-a coborât pleoapele, de parcă i-aș fi aruncat cu nisip în ochi.
– Am nevoie de cartea de tipare a tatălui meu, a rostit el. Altceva nu mi-a mai rămas. Vă rog să-mi aduceți cartea de tipare a tatei.
– O carte de tipare?
– Era croitor. Şi eu sunt tot croitor. Cartea aia e tot ce mi-a mai rămas. Vă rog. Dacă mi se fură cufărul, nu mai rămân cu nimic.
Când și-a ridicat pleoapele, în ochi îi strălucea hotărârea.
– Camera de bagaje este destul de sigură, domnule Gwynn.
Am văzut însă că nu mă credea. Nici nu avea de ce să mă creadă. Cu sute de azilanți pe zi, sala de bagaje era un loc intens circulat și supraaglomerat. Nici eu nu mi-aș fi lăsat acolo nimic de valoare mai mult de o zi.
Pierderile lui repetate deja mă copleșeau. După ce că lui Andrew îi murise consoarta, acum urma să fie internat la mare depărtare de casă, pe termen nedefinit, în secția de scarlatină. Nu-i mai rămăseseră decât suferința și cufărul. Şi el se afla tot între două lumi, la fel ca mine, doar că la el era mult mai rău. Eram conștientă că degeaba încercam eu să obțin permisiunea de a scoate tiparele din cufărul lui Andrew Gwynn. Ce om bolnav ar fi putut avea nevoie de tipare de croitorie? Iar un om sănătos le-ar fi recuperat în cel mult o săptămână. Ştiam însă că trebuia să-mi încerc norocul.
– Nu vă pot aduce cufărul aici, domnule Gwynn. Nu mi se va permite. Voi încerca totuși să fac rost de cartea dumneavoastră. Voi avea nevoie de tichetul de revendicare a cufărului. Cheia o aveți?

Când teama i s-a mai domolit, a băgat mâna în buzunarul vestonului și a scos din el un bilet împăturit, pe care erau trecute numerele de înregistrare pentru bagajul lui și al soției. Mi-a mai înmânat apoi și un șiret din piele, de care atârnau două chei.

– E învelită în pânză. O găsești deasupra de tot.

Am luat de la el cheile și biletul și le-am strecurat în șorț.

– Mulțumesc, domnișoară Wood, a rostit el încetișor, cu un zâmbet fugar pe chip, în semn de recunoștință.

– Eu îmi încerc norocul, domnule Gwynn, dar se prea poate să revin numai cu biletul și cheile dumneavoastră.

După ce a consimțit din cap, pe chip i-a apărut aceeași privire stupefiată, de parcă ar fi trebuit să se trezească din acel coșmar în orice moment, de parcă nimic nu era real.

Mă întrebam dacă nu cumva avea rude care îl așteptau în Statele Unite.

– Vreți să iau legătura cu cineva? Sunteți așteptat pe uscat? l-am întrebat eu.

– Cu fratele meu, Nigel, și soția lui. Locuiesc în New York. În cartierul Greenwich Village.

– Vreți să le trimit vorbă că… Să le transmit unde vă aflați?

– Le-am… Le-am trimis deja o telegramă de dimineață, a spus el privind înspre portul din spatele nostru. De pe vas.

– În regulă atunci.

Nu am știut ce altceva să-i mai spun. Andrew rămăsese nemișcat lângă mine, fără vreo intenție de a intra în clădire. Părea să fi picat din nou pe gânduri.

– N-o să-i vină să creadă.

– Poftim?

S-a întors apoi spre mine, aparent surprins că îl auzisem.

– M-am însurat acum o săptămână, iar pe Lily am cunoscut-o cu numai douăsprezece zile înainte de căsătorie, a scuturat el din cap, privind în depărtare. Nigel o să spună că sunt un nesăbuit, a mărturisit el în bătaia vântului tăios de august.

Îmi amintisem cum Edward îmi întinsese umbrela, cum mă învăluise mirosul de pricomigdale și ceai Earl Grey. Știam cât de repede învață sufletul să iubească. Am simțit atunci un fior de tristețe și am tresărit.

– Eu nu vă consider nesăbuit, am răspuns eu.

Eșarfa s-a umflat între noi, molatică și dornică să își ia zborul. Am adulmecat din țesătura ei o boare de parfum, dulce și fin. În lumina soarelui, nu mai semăna atât de mult cu niște flăcări, cât cu un roi de fluturi-monarh. Se întrezărea o ploaie de crăițe care stropeau țesătura.

Andrew a apucat cele două capete și le-a netezit pe piept.

Dacă doamna Crowley ar fi știut că eșarfa îi aparținuse soției lui Andrew Gwynn, cu siguranță că ar fi solicitat să îi fie luată și incinerată.

Andrew dădea semne să observe cum mă holbam la eșarfă, pe măsură ce înțelegeam ceea ce fusese evident de la bun început. Și-a coborât privirea spre ea, iar apoi a îndesat-o rapid în veston.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnișoară Wood, a rostit el.

A deschis apoi ușa, a pășit înăuntru și a închis-o în urma lui.

Capitolul 4

Tatăl meu spunea că eram pricepută la îngrijirea bolnavilor pentru că nu mă panicam. Mama și Henrietta puteau să măture podelele cabinetului tatei, să înfășoare bandaje și să le ducă medicamente celor care nu puteau ajunge în oraș, dar nici una dintre ele nu-l putea ajuta pe tata în cabinet așa cum o făceam eu. Cred că l-a surprins faptul că nu m-am înscris la școala de asistente imediat după terminarea liceului. Nu mă dădeam în vânt să învăț în mod oficial ceea ce știam deja în mod neoficial. În timp ce prietenele mele din copilărie se căsătoreau sau plecau la colegiul pedagogic, eu am rămas la cabinetul tatei, lucrând cot la cot cu el, cu gândul la ce aș fi putut face cu viața mea. Îmi doream să stau la oraș. Mariajul cu un fermier din Pennsylvania nu m-ar fi ajutat în acest sens, iar colegiul pedagogic nu mă atrăgea deloc. Mă consolam cu ideea că mi-aș fi găsit ușor de lucru ca asistentă medicală în Manhattan și că nu mă atrăgea nici o altă meserie, în ciuda afinității mele pentru culori. Nu știam să pictez, nu știam să fac aranjamente florale, iar brodatul și croitoria mă plictiseau teribil. Întreaga lume era un spațiu imens și dinamic. Eram sigură de asta, în ciuda experienței mele singulare privind viața liniștită de la țară. Îmi doream să văd lumea în toată splendoarea ei, cu toate culorile ei vii. Îmi doream să ajung la New York.

Când m-am întrebat ce anume îmi lipsea, mi-a venit în minte o a doua pierdere. Fără îndoială, incendiul îmi răpise viitorul alături de Edward, dar îmi mai răpise și afinitatea față de natură și gustul pentru frumos. Spitalul era animat, dar nu-mi amintea nici de natură, nici de frumos. Cu tot zumzetul lui, cu zecile de mii de cuvinte care îmi erau necunoscute, locul acela era statornic. În ciuda bolilor nimicitoare, era un loc tihnit. Nu-mi regăseam pierderea decât în somn. Nu o regăseam pe limba aceea senină de pământ, împrejmuită de apă.

M-am îndepărtat de pavilionul K, cu cheile de la cufărul lui Andrew Gwynn și tichetul de revendicare în buzunarul șorțului, bucuroasă că doamna Crowley îmi ceruse să mă asigur că vom avea mai mulți interpreți.

Îmi dăduse un motiv întemeiat să mă duc pe insula principală, cu toate că nu mă așteptam să găsesc pe cineva dispus să se dispenseze de interpreți. Dacă Spitalul „Ellis“ era într-adevăr atât de aglomerat pe cât ni se spusese la micul dejun, atunci ar fi fost nevoie în Sala Mare de toți interpreții.

În timp ce o mulțime de bolnavi și suspecți de boală se îndreptau spre spital, eu traversam debarcaderul, în direcția clădirii principale pentru imigrări. Unii dintre ei m-au privit în ochi, parcă implorându-mă în tăcere să le explic cum de inspectorii sanitari putuseră să afirme cu atâta vehemență că nu erau într-o stare suficient de bună pentru a-și împlini visurile. Am trecut repede pe lângă ei, cu ochii în pământ. Cu cât înaintam mai mult pe debarcader, cu atât creștea numărul de nou-veniți pe lângă care treceam, sau de oameni care în sfârșit se îndreptau spre țărmurile americane. După ce am trecut de debarcader, am ajuns pe insula principală.

Clădirea principală de imigrări a Spitalului „Ellis“ se înălța somptuos pe pătrățica ei de pământ. Mă îndrăgostisem de cărămizile ei roșietice, de ornamentele din calcar alb-gălbui, de turnulețe, precum și de cupole. Fusese construită în stil renascentist, ceea ce mă făcea să mă întreb ce părere aveau europenii despre ea. Îi făcea să se simtă în largul lor sau îi neliniștea faptul că prima lor perspectivă asupra Statelor Unite nu era chiar atât de diferită de locul pe care tocmai îl părăsiseră?

Clădirea principală încă mirosea a nou, încă arăta ca nouă. Prima unitate arsese din temelii în urmă cu mai bine de un deceniu, fapt care nu trecuse neobservat de mine. Clădirea originală fusese construită în întregime din lemn. Noile corpuri ale Spitalului „Ellis“ erau făcute din piatră și cărămidă. Nu mai era nici urmă de incendiu.

Când am pășit înăuntru, m-am trezit într-o agitație infernală. După cum bine intuisem, era o nevoie disperată de interpreți în punctele de inspecție. Am reușit să conving pe cineva de la Societatea Evreiască pentru Azil şi Ajutorarea Imigraților să treacă ulterior și pe la spital. În plus, una dintre asistentele care îi ajutau pe medici în timpul inspecției sanitare, vorbitoare de limba germană, m-a asigurat că avea să vină și ea mai pe seară. Celelalte însă nu au putut promite nimic. Odată finalizată prima sarcină, m-am apucat de rezolvarea celei de-a doua.

Știam că zona de depozitare a bagajelor avea să fie extrem de aglomerată. În zilele în care soseau multe vapoare, tot ieșeau și tot intrau cufere și valize, până la căderea nopții. Aspectul acesta ar fi putut fi atât în

beneficiul, cât și în detrimentul meu. Dacă supraveghetorii n-ar fi avut timp de mine, m-aș fi întors pe Insula 3 cu mâna goală. Pe de altă parte, dacă ar fi fost prea ocupați ca să-și mai pună întrebări privind solicitarea mea și m-ar fi lăsat pur și simplu să mă uit în bagaje, aș fi intrat după cartea lui Andrew și aș fi ieșit numaidecât, fără să atrag prea mult atenția.

Odată ajunsă în incinta clădirii din spatele corpului principal, destinată depozitării bagajelor și camerelor de dormit, m-am scuzat și m-am așezat prima la coadă. Transferul bagajelor se desfășura într-un ritm susținut, iar zona de recepție, deși destul de populată, nu era chiar haotică. În căutarea unui responsabil cu bagajele care să fie tânăr și debutant în meserie, am reperat un băiat căruia nu-i dădeam mai mult de șaisprezece ani – cel puțin din câte mi-am putut da eu seama – și i-am înmânat tichetul de revendicare al lui Andrew Gwynn.

– Un pacient are nevoie de ceva din cufărul lui, am spus eu. E urgent.

Tânărul părea nesigur. I se spusese, fără îndoială, că bagajele fie intrau în încăpere, fie ieșeau, iar eu nu eram nici hamal ca să controlez bagajele și nici imigrant ca să le revendic.

Mi-am îndreptat boneta de asistentă pentru a-l atenționa asupra uniformei mele.

– E urgent, am repetat eu.

– Nu sunt sigur că…

– Domnul Gwynn, l-am întrerupt eu, domnul în cauză, a sosit chiar astăzi de dimineață. Ar fi venit el însuși, dar momentan se află într-un salon de izolare. Ar trebui să fie ușor de găsit. Tocmai ce a sosit. Am adus și cheile cu mine.

Ceilalți responsabili de bagaje erau extrem de ocupați și se vedea că tânărul se temea să-i întrerupă din treabă doar pentru a-i întreba cum să procedeze cu mine. Recunosc, am profitat de temerea lui.

– Tinere, îți faci sau nu treaba?

Când l-am văzut că face ochii mari, mi-am dat seama că obținusem victoria.

– Imediat, domnișoară.

S-a făcut nevăzut printre rândurile interminabile de cufere, cutii și lăzi. Îl urmăream de la câțiva metri distanță în timp ce verifica legitimația pe care tocmai i-o dădusem, sprijinind-o de două bagaje aflate la picioarele lui. Încerca să stabilească, în mod evident, care dintre cuferele soților Gwynn

era cel de care aveam nevoie. Fără îndoială, cel al lui Lily se afla și el între bagajele confiscate de pe „Sevilla“.

– Adu-le mai bine pe amândouă, am strigat eu la el.

Şi-a ridicat nedumerit privirea spre mine.

– Adu-le pe amândouă, i-am zâmbit eu. Tu ai treabă. Găsesc eu ce-i trebuie domnului Gwynn.

Încuviințând din cap, tânărul a așezat cele două cufere, unul mai mic decât celălalt, pe un cadru cu roți, pe care l-a împins spre mine. Tocmai sosise o nouă încărcătură de bagaje, așa că băiatul a fost chemat să ajute.

– Mulțumesc. Le las aici după ce termin ca să le poți pune la loc. Observ că ești solicitat.

Am întins apoi mâna după tichetul de revendicare.

– Da, domnișoară.

După ce a dat jos cele două cufere și mi-a înapoiat tichetul, băiatul a luat cadrul și a plecat în fugă cu el. M-am pus repede pe vine lângă cufărul cel mic, socotind că era al lui Andrew. Am încercat prima cheie, dar nu s-a potrivit în închizătoare. A doua cheie a alunecat înăuntru, iar cufărul s-a deschis. Am ridicat capacul, nerăbdătoare să recuperez cartea de tipare și să plec, dar în acel moment am observat că deschisesem bagajul lui Lily, din greșeală. Înăuntru erau împrăștiate haine de damă, mănuși, o cutie de bijuterii din fetru, o pălărie galbenă și o pereche de pantofi de culoarea mierii brune. Preț de o clipă, am stat și am admirat întreaga gamă de culori care reprezenta viața lui Lily. Un cufăr atât de mic, cu atât de puține lucruri în el. Părea să-și fi făcut bagajul în grabă. În acel moment, mi-am dat seama că nu aveam ce căuta în cufărul lui Lily Gwynn. Chiar când eram pe punctul de a lăsa capacul jos, am zărit o carte subțirică, așezată sub o pereche de mănuși, din care ieșeau diverse hârtii. Am tras de ea și am descoperit că era un volum de poezii scrise de William Keats. Părea să fi fost tare îndrăgit de ea, căci cotorul se slăbise, iar coperta se uzase.

Fără îndoială, femeia prețuise enorm acea cărticică.

Am scos-o în întregime de sub perechea de mănuși, am așezat-o în poală și am închis capacul cufărului. Andrew s-ar fi putut lupta o perioadă îndelungată, două-trei săptămâni sau poate chiar mai bine de atât, cu aceeași boală cumplită care îi luase viața proaspetei lui soții. Şi-ar fi putut dori să îi țină cartea de poezii la căpătâi. Dacă aș fi fost în locul lui, sigur

mi-aș fi dorit asta. Trebuia să i-o duc. Ba chiar i-aș fi citit din ea dacă asta și-ar fi dorit.

M-am întors spre celălalt cufăr și l-am deschis și pe acela. Cartea de tipare era exact așa cum o descrisese Andrew: învelită într-o pânză de mici dimensiuni. Greoaie și voluminoasă cum era, am așezat-o pe podea și am închis capacul celui de-al doilea cufăr. După ce am apucat și cartea mică, și cartea mare, m-am ridicat în picioare.

Activitatea devenise extrem de intensă în zona aceea, în care bagajele trebuiau aranjate rând pe rând. L-am căutat atunci cu privirea pe tânărul pe care îl păcălisem într-o oarecare măsură să mă ajute.

– Gata, am strigat eu la el.

Pe măsură ce împingea și trăgea de un cufăr uriaș împreună cu un alt muncitor, obrajii i s-au înroșit, iar pe frunte i s-a pornit un firicel de transpirație. Tânărul a încuviințat din cap către mine. Când să dau să plec, l-am auzit pe colegul lui întrebând:

– Ea ce caută aici?

Am grăbit atunci pasul pentru a ieși mai repede din acea încăpere.

Am apucat cele două cărți strâns la piept și m-am contopit în marea de oameni, pentru ca nu cumva vreo autoritate din sala de bagaje să îl ia pe tânăr la întrebări. M-am îndreptat spre debarcader, am trecut de aleea exterioară de lângă unitățile spitalicești de pe Insula 2 și mi-am continuat drumul spre Insula 3. Era aproape ora prânzului, iar la debarcader deja se liniștiseră lucrurile, fiindcă mulți dintre cei sosiți în cursul acelei zile se adunaseră în sala de mese pentru a lua prânzul. Ar fi trebuit să-mi iau și eu pauza de masă, dar până la sfârșit de tură, când aș fi ajuns la Andrew, trebuia mai întâi să duc cele două cărți în camera mea, la loc sigur.

Odată ajunsă pe Insula 3, am făcut repede la stânga și am luat-o tot înainte pe prima alee cimentată, care ducea spre locuințele asistentelor. Holurile erau liniștite și pustii. Cei care fuseseră în tura de noapte dormeau. Toți ceilalți din tura de zi se aflau în secții. M-am îndreptat spre camera pe care o împărțeam cu Dolly și am pășit înăuntru. Mergând direct spre patul meu, am strecurat cărțile sub el.

Cum am îngenuncheat, cartea de tipare a alunecat din cauza greutății și s-a desprins parțial din învelișul de pânză. Am dat să o prind, dar atunci mi-a scăpat din mâini volumul de poezii, aterizând direct pe podea și lăsând la vedere toate hârtiile desprinse din ea. După ce am învelit la loc cartea de

tipare și am băgat-o sub pat, m-am întins după cartea de poezii și după hârtiile pe care Lily Gwynn le împăturise și le așezase înăuntru.

Chiar nu avusesem nici o intenție să cercetez acele hârtii. Singurul meu gând fusese să le pun exact unde le lăsase Lily Gwynn. Când am ridicat însă prima coală de pe jos, am citit fără să vreau ce scria pe ea:

CERTIFICAT DE DIVORȚ

Cele două nume tipărite erau Lily Kerani Gwynn și Andrew Paul Gwynn.

În partea de jos a certificatului, Lily își semnase deja numele. Locul în care era necesară semnătura lui Andrew era însă gol.

Cea de-a doua bucată de hârtie era o epistolă scrisă de mână. Am devorat din ochi ce scria pe primul rând, cu toate că am încercat să-mi mut rapid privirea.

Dragă Andrew, sper că în timp mă vei ierta…

Capitolul 5

Știam cu toată ființa mea că nu trebuia să citesc scrisoarea. Știam că ar fi trebuit, din bun-simț, să așez imediat scrisoarea la locul ei, în intimitatea cărții lui Lily. Cu toate acestea, m-am simțit doborâtă de o forță copleșitoare, de o cumplită și implacabilă curiozitate.

Tata mi-a spus cândva că atunci când trebuie să se nască un copil, nimic nu-i poate sta în cale. O forță din trupul mamei – ceva ce ea nu poate controla – decide pur și simplu că pruncul trebuie să vină pe lume. Poate că mama și-ar dori să mai aștepte până sosește medicul, până trece viscolul, până răsare soarele sau până se întoarce soțul acasă, dar nu va putea nicicând să acționeze o pârghie pentru a împiedica nașterea copilului. Pur și simplu, se întâmplă. L-am ajutat pe tatăl meu să aducă pe lume câțiva copii și pot spune că fix așa este. Unele lucruri nu pot fi împiedicate nicicum.

Deși fața îmi ardea de rușine, nu m-am putut opri din citit scrisoarea.

Dragă Andrew,

Sper că în timp mă vei ierta.

Nu încerca să mă cauți. Nu sunt suficient de vrednică încât să pornești pe urmele mele și nici nu-mi doresc să o faci. Aș vrea să uiți că m-ai cunoscut vreodată.

Am plănuit de la bun început să mă fac nevăzută odată ajunși la fratele tău acasă. Încă din prima zi, am plănuit să mă întorc în fugă după o mănușă așa-zis uitată în trăsura închiriată și să găsesc pe cineva pe stradă care să-ți transmită să te uiți în cufărul meu, unde aveai să găsești această carte. Acesta a fost planul meu încă dinainte de a-ți afla numele, dragă Andrew. Iată motivul pentru care citești acum această scrisoare.

Nu sunt cine crezi tu că sunt.

Am semnat certificatul de divorț pentru ca tu să-ți poți vedea mai departe de viață, dar, la drept vorbind, nu cred că vei avea nevoie de el. Nu suntem

cu adevărat căsătoriți, fiindcă eu sunt deja măritată cu altcineva. Numele lui este Angus Ravenhouse, un adevărat monstru.

Trebuie să afli că bruta cu care am fost forțată să mă căsătoresc mi-a răpit totul atunci când tatăl meu a murit: mie mi-a furat viața, iar tatei averea și reputația. Nu îl iubesc pe Angus. M-am căsătorit cu el în urmă cu șase luni pentru a-mi salva mama din calea pierzaniei și a disperării. Cu toate acestea, a murit de inimă rea la câteva săptămâni după aceea. Știind că mă așteaptă în siguranță în ceruri, acum nu mă mai poate reține nimic în prizonieratul mariajului. Singurul meu scop este să scap de Angus. Trebuia să părăsesc Anglia, fără ca el să poată da de urma mea, și să ajung în America, unde banii și influența lui nu înseamnă nimic. Aveam nevoie de un alt nume de familie, astfel încât Lily Ravenhouse să nu apară pe lista de pasageri. Nu sunt prea multe modalități de a obține un nume de familie nou…

Am fugit din Londra la Liverpool în urmă cu două luni de zile, nutrind o speranță nebună că voi întâlni pe cineva care să mă ajute și știind foarte bine că numai prin înșelăciune aș fi putut obține acel ajutor. Nu am avut timp să aștept să mă cunoști, deși, când te-am întâlnit pe stradă în ziua în care ai primit scrisoarea de la fratele tău, am știut că erai genul de om care m-ar fi ajutat dacă ar fi putut. Trebuia să ajung pe navă cu tine, în calitate de soție a ta, purtând numele tău în locul numelui meu. Urma să pleci foarte curând, așa că te-am făcut să crezi că m-am îndrăgostit de tine în decurs de numai câteva zile. Am sperat din răsputeri că mă vei putea crede. Nu am putut să-ți ofer atunci toată onestitatea pe care o meriți, dar ți-o ofer acum.

Nu mi-am propus niciodată să te rănesc. Jur în fața lui Dumnezeu că nu mi-am propus niciodată să te rănesc. Meriți pe cineva care să te iubească din tot sufletul, dar, din păcate, nu sunt eu acea persoană.

Mă îndrept spre vest și te rog să nu te interesezi de mine, nu are rost.

Nu am nevoie de nimic din cufăr. Poți să faci ce vrei cu tot ce se află în el. Dacă te ajută să uiți mai ușor de mine, dă-i foc.

Te rog să nu mă urăști prea mult timp. Am trăit cu ura în suflet timp de șase luni în șir. Este ca otrava. Este neagră ca smoala. Este mult prea periculoasă pentru a o ține în tine.

Îți sunt și îți voi rămâne veșnic îndatorată.

Lily

Volumul de poezii zăcea deschis în poala mea, iar certificatul de divorț se odihnea pe paginile cărții în clipa în care am terminat de citit scrisoarea. Am simțit cum un fior de gheață mă străbate din cap până-n picioare. Am început să tremur, iar scrisoarea subțire a vibrat ușor, amintindu-mi că încă o țineam în mână.

Povara noilor descoperiri mă copleșea. Puteam vedea cu ochii minții cum Lily își închipuise tot planul. Ar fi acostat împreună cu Andrew în portul New Yorkului, iar apoi ar fi ajuns pe Insula Ellis cu tot cu bagajele lor. Ar fi trecut de biroul de imigrări și s-ar fi îmbarcat pe un feribot care avea să îi ducă până în Manhattan. S-ar fi întâlnit cu fratele lui Andrew la docuri. Acolo ar fi oprit o trăsură, în care și-ar fi urcat cuferele. Ar fi sosit acasă la fratele lui Andrew, unde ar fi descărcat bagajele. Lily s-ar fi întors în fugă în plină stradă pentru a-și recupera mănușa uitată în trăsură și s-ar fi bazat pe faptul că Andrew și fratele lui aveau să fie distrași de transportarea cuferelor înăuntru. Ar fi plătit o cerșetoare sau un tânăr de pe drum, care să-i transmită un mesaj bărbatului cu bască neagră din fetru atunci când avea să iasă în stradă. S-ar fi urcat în trăsură pentru a-și recupera mănușa și l-ar fi plătit pe birjar să o ducă degrabă la gară.

Când ar fi adus în cele din urmă cuferele în apartament, Andrew ar fi început să o caute pe Lily. S-ar fi întors afară, dar acolo nici urmă de ea sau de trăsură. Ar fi căutat-o pe toată strada, în lung și în lat, ba poate chiar i-ar fi strigat numele. După aceea, mesagerul plătit l-ar fi abordat și i-ar fi transmis că doamna cu eșarfă portocalie i-a lăsat un mesaj: „Uitați-vă în cufărul ei".

Inițial, Andrew nu ar fi crezut pe cuvânt acea persoană. Ar fi întrebat unde a plecat doamna. Persoana respectivă ar fi ridicat din umeri și ar fi repetat mesajul. Andrew s-ar fi aplecat și l-ar fi apucat pe băiat de umeri, sau ar fi privit adânc în ochii cerșetoarei.

– Unde s-a dus?

– În trăsură, ar fi răspuns acea persoană.

– Cum adică în trăsură?

Mesagerul ar fi arătat spre strada aglomerată, unde trăsura deja nu s-ar mai fi întrezărit.

– S-a urcat în trăsură.

După aceea, Andrew s-ar fi repezit înapoi în apartamentul fratelui lui. Ar fi mânuit stângaci cheile de la cufăr. I-ar fi putut sugera fratelui lui să

cheme poliția. Ar fi îngenuncheat în fața cufărului lui Lily, iar degetele i-ar fi tremurat în timp ce ar fi introdus cheia în încuietoare. Nu ar fi știut după ce să se uite. Oare cât timp i-ar fi luat să găsească scrisoarea din interiorul cărții? Două minute? Cinci minute? Mai mult, poate? În cele din urmă, ar fi găsit-o și ar fi citit-o. Toate acele clipe ar fi marcat trecerea timpului.

Iată cum Lily ar fi dispărut pentru totdeauna.

Nici nu știam cât timp trecuse de când stăteam acolo, imaginându-mi ce s-ar fi întâmplat dacă Lily nu s-ar fi îmbolnăvit de scarlatină.

La un moment dat, mi-am dat seama că nu mai puteam rămâne acolo. N-ar fi trebuit să iau cartea. Andrew nu-mi ceruse nimic din cufărul lui Lily. Scosesem cartea din cufărul lui Lily pentru a i-o înmâna lui Andrew din dorința mea egoistă de a mă pune în pielea lui. Îmi imaginasem inclusiv cum îi citeam poezii cu voce tare, doar pentru a-i dovedi ce asistentă minunată eram eu. Propria mea sete de cunoaștere mă determinase să iau cartea. Sub masca de asistentă, îmi dorisem să-i fiu lui Andrew îngerul păzitor care să-l ajute să iasă din zona de tranziție.

N-ar fi trebuit să iau acea carte.

Am împăturit scrisoarea și am pus-o înapoi în carte, împreună cu certificatul de divorț. Trebuia să duc cartea unde îi era locul, acolo unde ar fi jucat rolul decisiv în derularea prestabilită a destinului. Am tresărit la gândul că Andrew avea să citească scrisoarea când în sfârșit ar fi ajuns acasă la fratele lui. Totul era de o cruzime de neînchipuit, mai ales pentru un bărbat în doliu. Totuși, era evident că nu eu trebuia să decid soarta acelei scrisori. Îi fusese deja rânduit să o găsească.

M-am ridicat în picioare, știind că, dacă aș mai fi stat mult pe gânduri, aș fi putut ajunge să rup în bucăți scrisoarea aceea cumplită.

– Nu îmi aparține și nu am ce să fac cu ea, am rostit eu cu voce tare.

Am aruncat cărticica înapoi în buzunarul de la șorț și am început să scotocesc după cheile de la cufere, astfel încât să pot duce cartea înapoi la locul ei de drept, căci nu mie îmi aparținea.

În timp ce mă îndreptam spre ieșire, spre aleea care ducea spre debarcader, am observat că pe holul căminului încă domnea liniștea. Aproape trecuse ora mesei, iar clădirea începea să se aglomereze din nou atât cu nou-veniți, cât și cu cei care trecuseră deja de verificare și așteptau să ajungă feriboturile care să îi ducă la țărm. Am grăbit pasul, ajungând fără suflare la corpul care adăpostea camera de bagaje. Era la fel de aglomerată

ca mai devreme, poate chiar mai aglomerată. Mergând tot înainte, am constatat cu regret că bagajul lui Lily fusese deja depozitat. Cufărul lui Andrew încă se afla acolo. L-am căutat cu privirea pe băiatul care mă ajutase mai devreme și l-am găsit stivuind lăzi în dreptul unui perete îndepărtat. Când l-am strigat, s-a îndreptat iute spre mine, ca și cum ar fi vrut să mă reducă la tăcere.

– Nu ai voie să deschizi bagajele nimănui. Treaba noastră nu e să deschidem bagajele, ci să le depozităm.

Ceruse lămuriri cât timp fusesem plecată, pe care se pare că le primise.

– După asta, îți promit că nu îți mai cer niciodată așa ceva. Îți garantez, am adăugat eu. Vreau doar să știu unde a dispărut cufărul mic. Cufărul mare, cel al domnului Gwynn, este exact în locul în care l-am lăsat. Cufărul mic a dispărut însă. Vreau să știu unde e.

– L-au luat.

– Cine?

– Nu știu. Inspectorii. Îl aveau trecut pe listă.

– Cum adică? Ce listă?

În timp ce am rostit întrebarea, m-a furnicat un fior de teamă. Aș fi știut fără să întreb despre ce listă era vorba. Am înțeles atunci de ce luaseră inspectorii cufărul lui Lily.

– Pe nava pe care se afla cufărul s-a descoperit o molimă ucigătoare. Nu se știe cine este pacientul zero, așa că au confiscat bagajele tuturor celor infectați.

Bagajele tuturor victimelor.

Cufărul lui Lily era în drum spre crematoriu.

Nu mai aveam cum să pun scrisoarea înapoi în cufăr, acolo unde îi era locul de drept.

Mi-am trecut în fugă mâna peste cartea din buzunar, încrețind cu vârful degetelor colțurile scrisorii de la Lily.

Capitolul 6

Scarlatina începe să acționeze într-un mod devastator încă dinainte să conștientizăm că am contractat boala. O bacterie periculoasă, mult prea mică pentru a putea fi văzută cu ochiul liber, își croiește drum prin noi și ne prinde cu garda jos când nici nu ne așteptăm. Începe să atace imediat ce pătrunde în organism. Acesta este unicul ei scop. Mai întâi ne doare în gât, ca și cum am fi înghițit cioburi de sticlă. Urmează febra, care ne face să ne simțim ca și cum am fierbe pe dinăuntru. Când apar și migrenele, ne târâm în pat și tot ce ne dorim este să cădem într-un somn adânc, din care să nu ne mai trezim până când starea de rău nu dispare – asta, dacă într-adevăr dispare. În acel punct, tot corpul ne este contaminat și oricine se apropie de noi trebuie să-și acopere nasul și gura, ca nu cumva să tușim și să împrăștiem boala în aerul respirat. Dacă infirmierele nu se spală pe mâini după ce ne îngrijesc, se vor îmbolnăvi și ele cât de curând. În timp ce zăcem amărâți în pat, corpul produce o erupție cutanată violentă, care pornește pe piept și se extinde pe brațe și picioare. Erupția se simte aspră la atingere, precum limba pisicii. Cam în a șasea zi, erupția începe să se estompeze, iar pielea se descuamează ca în cazul unei arsuri solare. Limba se albește, iar apoi căpătă o nuanță intensă de roșu-căpșună după ce pelicula albicioasă se desprinde. Asta e o veste bună, înseamnă că există mari șanse de supraviețuire.

Dacă bacteria pătrunde însă la bordul unei nave care se leagănă în mijlocul Atlanticului, atunci va umbla nestingherită ca un mânz sălbatic, de la un suflet la altul. Nici un doctor și nici o asistentă nu ne vor putea masa atunci trupul febril cu ulei fenolic sau înmuia membrele sângerii într-o baie de bicarbonat de sodiu.

Dacă infecția ajunge în sânge – la inimă –, apare septicemia sau meningita. Dacă se ajunge acolo, nu mai există nici o speranță. Numai Dumnezeu ne mai poate ajuta.

Bacteriile sunt atât de mici, atât de silențioase, încât nu se văd cu ochiul liber. Se află oare pe hainele celor morți? Se ascund în așternuturi? Stau

ascunse în bagajele cuiva?

Dacă o astfel de amenințare făcuse treisprezece victime la bordul unei singure nave, exista un singur răspuns la toate acele întrebări. Ne puteam asigura într-un singur mod că boala nu s-ar fi năpustit din bagajele celor decedați asupra țărmurilor țării-gazdă.

Arderea bagajelor.

Arderea tuturor bagajelor.

M-aș fi putut duce direct la crematoriu cu cartea și scrisoarea de la Lily.

Nu credeam cu adevărat că bagajul ei fusese contaminat. Din răspunsurile lipsite de vlagă date de Andrew la întrebările doamnei Crowley, am dedus că Lily murise recent. Posibil chiar pe parcursul ultimelor câteva zile. Eram convinsă că bagajul ei fusese depozitat la cală împreună cu celelalte cufere atunci când plecaseră din Liverpool, deci înainte ca ea să se fi îmbolnăvit. În plus, chiar dacă și-ar fi deschis cufărul după ce fusese expusă la boală, perioada de incubație sigur trecuse de mult. Bineînțeles că inspectorii de pe Insula Ellis nu ar fi riscat, dar nu mă simțeam în pericol.

Cartea din buzunarul meu nu era un lăcaș al maladiei.

În timp ce treceam de debarcader, mi-am imaginat flăcările incineratorului mistuind scrisoarea de la Lily și transformând în cenușă mărturisirea ei revoltătoare. Dacă nu aș fi sustras cartea din cufărul ei, exact asta s-ar fi ales de ea.

Dacă nu m-aș fi jucat cu ceea ce nu îmi aparținea, Andrew Gwynn nu ar fi avut niciodată ocazia de a afla despre impostura soției lui. Ar fi trăit pentru tot restul vieții – oricât de lungă ar fi fost ea – cu impresia că femeia cu care se căsătorise la numai câteva zile de când o cunoscuse îl iubise cu adevărat, că renunțase la tot ce îi era drag pentru a se căsători cu el, că se îmbarcase spre Statele Unite pentru că se îndrăgostise.

Acum avea ocazia să afle adevărul.

Iar asta depindea de mine.

Aveam, din câte se părea, două variante: să mă descotorosesc de carte și de tot ce mai era în ea, lăsându-l pe Andrew să creadă că soția defunctă îl iubise, sau să-i dau lui Andrew scrisoarea și să-l las să sufere din cauză că a fost aspru înșelat.

Ce era mai rău? Să deplângi pierderea unui lucru de care nu știi că nu ți-a aparținut niciodată sau să deplângi pierderea unui lucru pe care îl credeai al tău, dar să afli că de fapt nu ți-a aparținut niciodată?

M-am dus cu gândul la Edward, pe care, până să moară, obișnuiam să îl visez sărutându-mă și care îmi atrăgea atenția când eram trează.

Nu-mi puteam da seama ce era mai rău.

Nu mă puteam hotărî ce să fac cu scrisoarea de la Lily. Crematoriul avea să se înfrupte din ea în altă zi. Focul este întotdeauna flămând după lucrurile care nu-i aparțin.

M-am grăbit înapoi spre clădirea principală de pe Insula 3. Aproape trecuse ora mesei. Nu mai aveam timp să mă întorc în cameră și să găsesc un loc unde să las cartea lui Lily, care-mi zvâcnea în buzunarul șorțului în timp ce alergam înapoi la post. Dolly tocmai se întorcea de la sala de mese a personalului medical și era cât pe ce să dau peste ea pe holul principal.

A ridicat atunci din sprâncene, sesizând numaidecât că m-am oprit în loc consternată și cu sufletul la gură.

– Pe unde ai umblat? Nu te-am văzut la sala de mese. Ești bine?

– Da, sunt bine, am schițat eu un zâmbet forțat. Am avut ceva de rezolvat pentru doamna Crowley.

– La ora asta? Întreba de tine de când m-am dus să mănânc. Voia să trimită pe cineva după tine.

– Sunt bine, am repetat eu.

– Te-am văzut intrând mai devreme în clădirea asistentelor, mi-a atins ea brațul din mers. Mai că te-am urmărit ca să văd dacă nu cumva te simțeai rău.

Mâna mi-a fugit instinctiv spre buzunarul șorțului pentru a-l acoperi. Dolly și-a mutat privirea într-acolo, iar apoi s-a uitat înapoi la mine.

– Sunt bine.

Sunase și mai puțin credibil a treia oară. Fiind singura care știa ce visam noaptea, Dolly a arcuit sprâncenele spre mine. Deodată, am simțit că puteam avea încredere în grija pe care mi-o purta. Trebuia să mă gândesc ce să fac cu scrisoarea, iar Dolly nu avea să mă denunțe pentru faptele mele îndoielnice din camera de bagaje. Aș fi putut-o întreba ce să fac în acea privință.

– Nu e vorba despre mine. E vorba despre bărbatul care și-a pierdut soția pe vasul „Sevilla". Am aflat ceva despre ea. Ceva ce el nu știe.

Ochii lui Dolly s-au mărit cu interes.

– Bărbatul pe care l-ai condus în pavilionul K cu puțin timp în urmă?

Am dat aprobator din cap.

– M-a rugat să merg să-i aduc ceva din cufărul de voiaj, iar când m-am dus…

– Te-ai dus?

– Da, m-am dus. Omul tocmai și-a pierdut soția. În orice caz, atunci am văzut… Atunci am aflat ceva ce sunt sigură că el nu știe despre ea.

– Ce anume? Ce nu știe?

Ne aflam la doar câțiva metri distanță de zona principală de recepție. Doamna Crowley, căreia îi întrezăream deja colțurile bonetei, stătea la birou, printre o grămadă de imigranți îmbrăcați în haine întunecate.

– Nu aici, am șoptit eu. Îți povestesc mai târziu. Trebuie totuși să fac cumva să-l revăd.

– Ca să-i spui ce ai aflat? a coborât și ea tonul vocii.

– Nu știu ce voi face.

– Când îți mai vine rândul în secție?

– Peste trei zile.

– Lasă-l să descopere singur, a ridicat Dolly din umeri.

– Nu are cum dacă nu-i spun eu.

– Cum așa? m-a privit Dolly confuză.

Ne întorseserăm în zona de recepție, așa că am tăcut. După ce mi-am scuturat în tăcere capul spre Dolly, ne-am îndreptat spre morocănoasa doamnă Crowley.

– Ți-am cerut să-mi găsești niște interpreți, s-a întors doamna Crowley spre mine, nu să te duci până în Europa ca să înveți singură limbile alea!

– Îmi pare nespus de rău, doamnă Crowley.

– Încă nu am luat masa, a spus ea ridicându-se de pe scaun, iar niște suflete sărmane de pe „Sevilla“ trebuie escortate în pavilionul K. Una dintre voi să-i ducă acolo, iar cealaltă să stea în locul meu la birou până când se vor întoarce de la sala de mese restul asistentelor.

– Pot rămâne eu la birou, doamnă Crowley, a spus Dolly până să apuce doamna Crowley să își ducă propoziția la bun sfârşit.

Dolly s-a așezat pe scaunul ei, ridicându-și privirea spre mine.

După ce doamna Crowley mi-a înmânat un mic teanc de fișe, m-am întors spre mulțimea de oameni cu ochi triști, care fuseseră la bordul navei pe care călătorise și Andrew Gwynn. Erau vreo douăsprezece persoane, majoritatea bărbați, dintre care trei femei tinere. Îngrămădite una-ntr-alta,

își purtau cosițele blonde pe spate. Fata din mijloc părea puțin cam palidă, iar ochii îi erau sticloși. Mi-am dat seama imediat că luase boala.

– Sper că ai mâncat ceva cât te-ai plimbat prin spital, a rostit doamna Crowley, trecând pe lângă mine.

– Mănânc mai târziu.

– Spune-mi că n-ai fost plecată degeaba atâta amar de vreme și că mi-ai găsit interpreți, a spus ea peste umăr, pe măsură ce se îndepărta.

– Mă tem că nu poate veni nimeni momentan. S-ar putea să se elibereze vreo doi mai târziu, dar asta după-amiază.

Mi-a făcut apoi cu mâna, fără să se întoarcă spre mine.

După ce i-am mulțumit lui Dolly, am înfruntat mica mulțime.

– Urmați-mă, vă rog.

Câteva priviri pierdute mi-au dat de înțeles că nu toți știau limba engleză. Cei care totuși înțelegeau și-au ridicat ranițele și s-au luat după mine, iar ceilalți ne-au urmat, îndreptându-ne în liniște spre secțiile de izolare.

De data aceea, pentru a le ajuta pe asistente să îi repartizeze, am condus grupulețul până în saloane. Înțelegeam că Dolly avea nevoie de mine la recepție, dar mai știam și că îmi oferise acele momente cu un scop. De îndată ce nou-sosiții au fost conduși în saloanele lor, m-am interesat unde fusese dus Andrew Gwynn în acea dimineață. La scurt timp, m-am îndreptat spre cealaltă aripă a pavilionului K, unde mai fuseseră repartizați și alți bărbați suspecți de scarlatină.

În salon se aflau douăsprezece paturi metalice, care erau în mare parte ocupate. Unii bărbați stăteau pe marginea patului și citeau, alții jucau cărți, iar restul stăteau întinși, cu mâinile încrucișate pe piept și cu privirea în tavan. Dintre ei, jumătate încă erau îmbrăcați în haine de stradă. Dacă sufereau de boală, situația avea să se schimbe cu siguranță. Câțiva zăceau nemișcați, răpuși de boală. Un îngrijitor împingea afară un cărucior cu mâncare. Bărbații tocmai luaseră masa.

L-am văzut pe Andrew pe partea stângă a șirului de paturi. Stătea la geam, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privind pe fereastră la brațul întins al Statuii Libertății și la imensitatea lumii de afară. Geanta lui de umăr era deschisă pe pat, iar basca neagră din fetru se sprijinea de ea. În absența pălăriei, am remarcat părul tuns scurt al lui Andrew, dar care ar fi putut crește buclat dacă ar fi fost lăsat în voia lui. Își scosese haina de pe el

și o așezase pe scaunul de lângă pat. O bucată de țesătură portocalie ca razele soarelui se întrezărea printre falduri.

Nu părea să fi observat că mă apropiasem de el. Când am ajuns la câțiva metri în spatele lui, mi-am dres vocea, iar el s-a întors cu fața spre mine. Când a văzut că eu eram, și-a îndreptat privirea spre mâinile mele, probabil dorind să vadă dacă îi adusesem cartea de tipare a tatălui lui. Când mi-a privit mâinile goale, am simțit în coapsă tăișul cărții de poezii. Nu se vedea de parcă aș fi avut ceva la mine.

– Am reușit să vă găsesc cartea de tipare, domnule Gwynn, am spus eu prompt. O să încerc să v-o trimit mai târziu. Doar am vrut să știți că se află în camera mea, la loc sigur.

– Ați găsit-o?

Nu părea să fi crezut că ziua aceea i-ar fi putut aduce și ceva bun. Mi-a cercetat privirea în încercarea de a obține confirmarea faptului că mă auzise bine.

– Regret că va trebui să mai așteptați, dar nu am cum să v-o trimit momentan. Șefa mea se va întoarce în curând de la masă și trebuie să îmi termin tura în zona de recepție.

– Dar este în siguranță în camera dumneavoastră?

Accentul lui îi colora cuvintele în tonuri necunoscute mie.

– Camerele asistentelor sunt separate de saloane, iar ușile noastre sunt încuiate.

– Nu vreau să par nerecunoscător, a încuviințat el din cap, dar nu vreau să pierd singurul lucru care mi-a mai rămas.

– Nu păreți nerecunoscător, domnule Gwynn.

– Dacă mă îmbolnăvesc, s-a răsucit el parțial spre fereastră, ați vrea să… Ați putea face ceva pentru mine?

Am ezitat preț de o clipă.

– Dacă pot, sigur.

S-a întors din nou cu fața spre mine.

– Vă rog să faceți tot posibilul să ajungă cartea de tipare la fratele meu. Aveți grijă de ea până când va veni să mă… Până când va veni după mine.

Nu mi se părea deloc o sarcină grea. Totuși, doamnei Crowley i s-ar fi părut cât se poate de nepotrivit ca una dintre asistente să adăpostească bunurile unui pacient în camera ei de cămin. Or, eu deja făceam asta. De mai bine de o oră chiar.

– Vreți să o țin ascunsă în camera mea până vedem ce ne rezervă zilele următoare? am întrebat eu. Dacă nu faceți febră deloc, deja veți putea pleca peste câteva zile. V-o pot aduce atunci.

A încuviințat din cap, cu o alinare vizibilă pe chipul lui chinuit de griji.

– Dacă fac febră, dacă… Dacă mor…

– Aici veți avea parte de o îngrijire mult mai bună decât a avut parte so… Decât a avut parte oricine altcineva de pe navă, domnule Gwynn. Mulți dintre cei care fac febră supraviețuiesc atât timp cât beneficiază de un tratament medical adecvat.

Am tăcut apoi. Nu îl consolam cu absolut nimic dacă îi atrăgeam atenția asupra unui lucru evident. Soția lui murise pentru că se aflase pe o navă în mijlocul oceanului. Dacă la debutul bolii ar fi fost la spital, pe Insula Ellis, poate că ar fi supraviețuit.

– Dacă totuși nu supraviețuiesc, a continuat Andrew de parcă nu l-aș fi întrerupt, vreți, vă rog, să aveți grijă să ajungă cartea la fratele meu?

Chiar în momentul în care mi-a adresat întrebarea, mi-am dat seama că aveam o oarecare libertate de mișcare în privința scrisorii de la Lily. Dacă Andrew Gwynn ar fi făcut febră, la fel cum făcuse și soția lui, nu ar fi trebuit să mișc un deget. Putea să moară liniștit, cu iluzia că minunata lui soțioară îl iubise. Cu siguranță ar fi mers după ea până și în Paradis. Poate că acolo ar fi aflat în sfârșit adevărul. Totuși, îmi părea că adevărul nu doare în Rai. Pe pământ însă, adevărul putea fi devastator.

Dacă s-ar fi îmbolnăvit, dar ar fi supraviețuit, aș mai fi avut multe zile la dispoziție ca să mă hotărăsc.

Dacă nu s-ar fi îmbolnăvit deloc, aș mai fi avut la dispoziție mai puțin de o săptămână.

Mai era timp.

El încă aștepta să-i răspund.

Nu am vrut să-i spun lui Andrew că fratele lui avea să intre în posesia cărții decât dacă avea să vină el însuși pe insulă după ea. Ar fi fost nevoie de prea multe explicații.

– Bineînțeles, am răspuns eu. Luni sunt în tură în secțiile de izolare. Vedem ce se mai întâmplă până atunci.

– Mulțumesc, a spus el cu o mică plecăciune. Vă rămân dator.

– Ba chiar deloc, am spus eu iute, dezmințindu-i ultimele cuvinte.

S-a așezat pe patul lui, încetișor, ca și cum obosise contemplând asupra a ceea ce l-ar fi putut aștepta.

– Vă las să vă instalați, am rostit eu.

– Mulțumesc.

Și-a întins mâna spre mine, cu palma la vedere. Mi se păruse un gest tare ciudat, ca și cum ar fi cerut de pomană. L-am privit fix, neștiind exact la ce se aștepta din partea mea.

– Cheile mele? m-a mai întrebat el.

– O, desigur!

Am băgat mâna în buzunar, palma mea cuprinzând cu fermitate cartea de poezii, iar degetele mele atingând ușor confesiunea lui Lily. Am apucat șiretul din piele și tichetele de revendicare, pe care le-am scos repede la lumină și i le-am așezat în palme.

– Mă tem că au trimis cufărul soției dum… Celălalt cufăr la incinerator. Nu se mai află în sala de bagaje.

Nu părea surprins la auzul acelei vești.

– Mi s-a spus că cel mai probabil așa se va întâmpla. Mi-au spus că au de gând să distrugă toate bunurile celor decedați. Pentru orice eventualitate. A fost o situație tare urâtă.

A strâns tichetul și cheile în palmă.

Atunci, eu am început să mă îndepărtez.

– Aveți o inimă mare, domnișoară Wood.

Când mi-am întors privirea spre Andrew, deja se uita din nou pe fereastră.

Bunătatea este întotdeauna motivată de ceva mai nobil decât simpla dorință de a fi bun.

La fel ca el, aveam o inimă frântă. Asta aveam.

Capitolul 7

După-amiaza s-a scurs cu pași repezi, pe măsură ce tot mai multe debarcări, caracteristice zilelor de vineri, au avut loc pe Insula Ellis. În timp ce eu, Dolly și celelalte asistente din zona de recepție îi însoțeam pe imigranți în saloanele care urmau să le fie adăpost pentru cel puțin un weekend, nu prea aveam timp de stat la taclale. O vedeam pe Dolly că ardea de nerăbdare ca ziua să se îndrepte spre final pentru a putea afla cele descoperite de mine despre Lily Gwynn. Mai spre seară, un număr considerabil de suspecți de îmbolnăvire se adunaseră pe hol.

– Nu se mai termină odată ziua asta? am auzit-o pe Dolly spunând cu năduf.

Chiar înainte de apusul soarelui, am fost trimisă pe insula principală după un interpret de polonă. Când m-am întors cu el în cele din urmă, activitatea din zona de recepție se încheiase pe ziua respectivă. La ceva timp după, Dolly mă aștepta în sala de mese a personalului medical. Cât timp a stat în expectativă, scaunele de lângă ea fuseseră deja ocupate de colegele noastre. Despre Lily Gwynn aveam să discutăm de-abia mai târziu, așa că, de supărare şi dezamăgire, și-a înfipt furculița în cartofi.

Odată ajunse în camera noastră, schimbate în cămașă de noapte și cu necesitățile zilei în sfârșit potolite, am scos de sub pat cartea de tipare a lui Andrew Gwynn.

– Ce Dumnezeu mai e și asta? m-a întrebat Dolly pe măsură ce o desfăceam din învelișul ei de pânză.

– O carte de tipare de croitorie. A aparținut tatălui domnului Gwynn. Îi era teamă ca nu cumva să fie sustrasă din camera de bagaje.

– Ce urât miroase, a strâmbat Dolly din nas.

Am dus atunci cartea aproape de nări, inspirând mirosul de hârtie veche și muselină.

– Mie-mi place cum miroase.

– Și ce legătură are cartea asta cu soția defunctă?

– Nici una, dar datorită ei am ajuns în camera de bagaje.

Am înfășurat la loc cartea în învelișul ei de pânză și am băgat-o înapoi sub pat. M-am așezat apoi pe vine și am scos cartea de poezii din buzunarul șorțului, pe care îl luasem cu mine în pat.

– Încă una? a întrebat Dolly nedumerită.

– Aceasta era a ei. Nu știam care dintre cele două cufere de pe tichetul de revendicare al domnului Gwynn era al lui. Am crezut că al lui era cel mic, dar m-am înșelat. Cel mic era al lui Lily Gwynn. L-am deschis din greșeală și atunci am observat cartea de poezii. M-am gândit că poate domnul Gwynn ar vrea să o aibă și pe aceasta, fiind a ei. Părea să fi avut o semnificație specială pentru ea, așa că am luat-o ca să i-o dau lui.

– Așa, și?

– Și când am ajuns în camera noastră ca să le pun sub pat până mai târziu, am scăpat din greșeală cartea de poezii pe jos. Din ea au căzut hârtiile astea.

I-am înmânat hârtiile lui Dolly și, pe măsură ce citea conținutul lor, i-am urmărit expresia de pe chip.

– Doamne sfinte! a rostit ea.

– Mda. Nu ți se pare cumplit?

– Se știau de doar două săptămâni?

– Ce trist, nu-i așa?

– Și s-a însurat cu ea?

Intensitatea uimirii ei m-a redus pentru o clipă la tăcere. Părea mai degrabă revoltată de căsătoria lui Andrew cu Lily decât de impostura ei.

– Ce-are dacă s-a căsătorit cu ea? am întrebat eu în cele din urmă.

– Mai întrebi? a ridicat ea scrisoarea, fluturând-o în aer. N-o cunoștea!

Am simțit cum mă străbate un mic val de indignare.

– El avea impresia că o cunoaște. Asta a vrut ea să-l facă să creadă. Cumplită a fost fapta ei, nu a lui.

– Ei bine, atunci prostia ar trebui să fie ilegală. E o adevărată nerozie să te căsătorești cu o persoană pe care tocmai ai cunoscut-o.

– Dă-mi alea înapoi.

Când i-am luat scrisoarea și certificatul din mâini, Dolly a făcut ochii mari cât cepele.

– De ce te-ai supărat pe mine?

– Nu m-am supărat.

Am împăturit apoi acele hârtii și le-am pus la loc în volumul de poezii.

– Ba da, te-ai supărat. Tu chiar crezi că a făcut o mișcare inteligentă când s-a căsătorit cu o persoană pe care abia dacă o cunoștea?

– Cred că nu e nimeni în măsură să-și dea cu părerea dacă durează mult sau puțin până te îndrăgostești de cineva.

– Tocmai asta-i și ideea! Ea nu l-a iubit!

– Dar el pe ea da, am pufnit eu. Ce nu ți-e clar? Doar l-ai văzut astăzi, cu eșarfa ei la gât. Abia dacă era în stare să răspundă la întrebări. Să știi că vorbește engleză. A înțeles tot ce i-a spus doamna Crowley. Durerea l-a făcut să se comporte în felul acela.

– Nu o cunoștea, a scuturat Dolly din cap. Cum poți cunoaște o persoană pe care tocmai ai întâlnit-o?

Afirmația ei a fost atât de tranşantă, încât am simțit pe loc o presiune în piept, ca și cum m-ar fi străpuns o mică ghiulea. Am tresărit atunci, iar ea a observat imediat.

– Tu chiar crezi că poți iubi un om pe care abia l-ai întâlnit? m-a întrebat ea pe un ton blând și înțelegător, de parcă tocmai ar fi conştientizat adevărul, un adevăr ce îi fusese tăinuit până atunci.

Și-a aplecat apoi capul spre mine și m-a privit în ochi.

– Ți s-a întâmplat și ție cândva?

Când ne-am intersectat privirile, mă așteptam să-i întrezăresc în ochi un licăr de amuzament. În schimb, am regăsit în ei pură compasiune. Poate că aș mai fi stat supărată pe ea dacă pe chip ar fi afișat o privire indiscretă și voioasă, dar ochii ei binevoitori îmi risipiseră orice sentiment de indignare, iar lacrimile pe care le reținusem săptămâni la rând începuseră să se reverse din mine.

În clipa următoare, Dolly îmi era alături, înfășurându-și brațele în jurul meu. Cum trupul mi se cutremura sub forța emoției dezlănțuite, cărticica îmi apăsa pe piept și mă înțepa în coaste. Deși lacrimile îmi curgeau șiroaie pe față, am refuzat să dau glas suspinelor. Am rămas cu buzele pecetluite, chiar dacă în gât simțeam cum mi se zbate un enorm nod de mânie. Un geamăt mi-a răsunat în urechi, dar nu l-am eliberat.

În tot acel timp, Dolly mă mângâia pe spate.

– Gata, gata, îmi șoptea ea. Gata, gata.

După câteva clipe, lacrimile mi s-au potolit și am reușit să mă adun. Nu mai plânsesem din ziua incendiului. Nu voiam să plâng pe insulă. Îmi era prea teamă să nu profanez acel loc cu lacrimile și durerile mele. Nu voiam

ca urmele incendiului să continue până acolo, în refugiul meu sacru. Mi-am șters obrajii cu una dintre mânecile cămășii de noapte, iar Dolly mi-a întins apoi o batistă de pe noptiera ei. Am refuzat-o. Nu aveam de gând să-mi împrăștii suferința pe obiectele altora.

– Ai pierdut pe cineva drag în incendiu? m-a întrebat Dolly cu blândețe, deși cuvintele ei erau la fel de usturătoare precum înțepăturile de mrene.

Am dat aprobator din cap, fără să o pot privi în ochi, jenată că nu reușisem să mai țin ascuns acel secret față de ea.

– Și de-abia îl cunoscuseși? Asta era?

Iarăși am încuviințat din cap.

– Îl chema Edward, nu-i așa?

Mi-am ridicat atunci capul și mi-am îndreptat privirea spre ea.

– De unde știi?

Dolly mi-a îndepărtat atunci cu degetul o șuviță umedă din ochi.

– Uneori îl strigi în… În vis.

Cuprinsă de valuri de căldură, simțeam că mă înroșisem la față.

– Serios?

– Serios.

Se pare că, până la urmă, nu prea puteam să mă ascund de insulă. Auzise deja numele lui Edward și strigătele mele chinuite – de mai multe ori, din câte se pare – în timp ce dormeam, reconstituind fără încetare ziua incendiului în coșmarurile mele.

– Cine era? m-a întrebat Dolly, încercând cu blândețe să mă convingă să-i spun.

Mi-am șters și ultimele lacrimi.

– Cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Ne-am cunoscut în lift. Era contabil la fabrica Triangle Shirtwaist. El lucra la etajul zece, iar eu la șase. Ne întâlneam în fiecare zi în lift. Întotdeauna își înclina borul pălăriei în fața mea, întotdeauna îmi dădea binețe, întotdeauna mă urmărea cu privirea când coboram din lift înaintea lui. Cred că în fiecare zi aștepta să intre în lift ca să mă revadă. Trebuie să fi fost tare stresant pentru el să se sincronizeze cu mine la fix.

Am râs amândouă încetișor.

– Mă invitase să vizitez etajul operațional în ziua în care a avut loc incendiul.

Am rememorat cum Edward mă invitase cu o ușoară ezitare în voce, ca nu cumva să mi se fi părut un gest mult prea îndrăzneț din partea lui. Eu însă îi zâmbisem și îi spusesem că mi-ar fi plăcut foarte mult să văd mașinile de cusut în acțiune. La rândul lui, îmi răspunsese cu un zâmbet larg. Mi-am ridicat apoi privirea spre Dolly.

– Avea de gând să mă invite la cină după aceea. Pot să bag mâna în foc. I se citea în ochi. Chiar i-aș fi acceptat invitația.

– Doar că… a murit în urma incendiului.

Am continuat rememorarea acelei zile, până la finalul ei. Edward, la mare distanță deasupra mea, se afla la cumpăna dintre viață și moarte.

– A ieșit pe fereastră. L-am văzut pe pervaz. Hainele îi luaseră foc, iar flăcările îi înfășurau gâtul ca o eșarfă.

– Of, Clara.

– Lângă el, pe pervaz, se mai afla și o tânără croitoreasă. Hainele ei erau de asemenea în flăcări. Se vedea că îi era teamă să sară, așa că a luat-o de mână astfel încât să nu fie nevoită să sară singură. S-au ținut de mână până jos.

– Doamne, Dumnezeule, a șoptit Dolly.

– A fost un om atât de bun, am suspinat eu pe măsură ce lacrimile mi s-au prelins din nou pe obraji.

– Și… Nu a mai putut fi salvat?

– O singură femeie a supraviețuit saltului, am scuturat eu din cap, dar a murit și ea mai târziu.

– Of! Acum îmi amintesc. Trebuie să fi fost cumplit.

– Chiar a fost și încă mai este, am spus eu. Cu toate abilitățile mele de asistentă, n-am putut face nimic pentru nici unul dintre ei. Sau măcar pentru el.

Am păstrat apoi tăcerea preț de câteva clipe. Când mi-am șters ochii de lacrimi, am văzut cu coada ochiului că și Dolly și-i ștergea pe ai ei.

La scurt timp, Dolly mi-a cuprins mâinile.

– Și eu, care în tot acest timp am crezut că teama de foc te ține captivă pe Insula Ellis. De fapt nu e vorba de foc, ci despre ce ți-a răpit el, nu-i așa? De-asta nu vrei niciodată să vii cu noi pe uscat. Din cauza a ceea ce ai pierdut, nu din cauza incendiului din care ai scăpat.

– Nu sunt captivă aici, am bolborosit eu. Îmi doresc să fiu aici.

Mi-a acoperit atunci mâinile cu ale ei.

– Clara, n-ai mai părăsit insula de cinci luni.

– Asta nu înseamnă că sunt captivă.

– Dar tot aici stai mereu, niciodată nu pleci. Ți-e teamă că ai putea întâlni pe altcineva? Că ai putea să uiți de el? De asta ți-e teamă?

– Nu de asta.

Răspunsul mi-a alunecat pe buze ca și cum l-aș fi avut deja pregătit.

– Atunci de ce?

De data aceasta nu mai aveam nici un răspuns pregătit.

– Ți-e teamă că vei afla că era căsătorit sau ceva similar? Că poate doar era amabil cu tine pentru că erai nouă?

Am acoperit cu mâna cartea de poezii.

– E absurd ce spui. Nu de asta mi-e teamă. Și nu era căsătorit.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc. Un bâzâit îmi umplea urechile. Nu-mi puteam auzi gândurile.

– Clara, ar fi bine să afli cine a fost Edward. Abia dacă îl cunoșteai. Poate că te-ai fi putut obișnui mai ușor cu ideea dacă l-ai fi cunoscut cu adevărat. Pleacă de pe insula asta. Vezi-ți de viața ta.

Zumzetul s-a intensificat. Mi-am dus atunci mâna la ureche și mi-am frecat-o.

– Nu văd cum ar putea schimba asta lucrurile. Am iubit tot ce știam despre el.

– Ce știai, zici?

– Pentru mine a fost de ajuns.

– Dacă ți-ar fi fost de ajuns, nu cred că ai fi înțepenit aici.

– Nu m-am înțepenit!

– Ei bine, mie așa mi se pare. Și dacă ții câtuși de puțin la Andrew Gwynn, ar trebui să-i dai scrisoarea și să-l lași să-și vadă de viața lui, ca nu cumva să rămână și el captiv. Nu cred că merită să jelească toată viața după o soție care nu l-a iubit. Tu ce crezi?

Urechile stăteau să-mi pocnească.

– Nu știu ce să mai cred.

Dolly s-a aplecat și m-a sărutat pe creștet.

– Vino cu mine și cu fetele în oraș mâine-seară. Mergem la dans.

– Poate am să vin, am spus eu încet, fără nici o convingere.

S-a băgat apoi în pat și și-a tras pătura peste ea.

– Dormi liniștită, Clara. Nu trebuie să faci nimic în privința scrisorii în seara asta.

În cele din urmă, Dolly s-a întors cu spatele la mine și la lumina care încă mai ardea pe noptieră.

Am stat acolo vreme îndelungată, temându-mă că dacă m-aș fi băgat în pat, aș fi căzut pradă somnului și aș fi retrăit astfel tot infernul.

N-ar fi trebuit niciodată să deschid cufărul lui Lily. N-ar fi trebuit niciodată să iau cartea. Dacă aș fi lăsat-o acolo, s-ar fi prefăcut în scrum.

Capitolul 8

Prima dată m-am îndrăgostit la treisprezece ani. Pe băiat îl chema Otto Hertz și era cu trei ani mai mare decât mine. Îl cunoșteam încă din primii ani de școală, dar nu mi-a atras atenția cu adevărat decât în momentul în care, împingând zăpada cu mătura de pe acoperișul hambarului, a căzut și s-a lovit destul de urât.

Tatăl lui, un neamț cu puține cunoștințe de limba engleză, l-a adus la cabinetul tatălui meu. Totul se întâmpla într-o zi geroasă și ternă de februarie. În acea dimineață, mama îl ajuta pe tata la cabinet, dar a ieșit numaidecât, prinzându-se cu mâinile de burtă în clipa în care Otto a fost adus înăuntru cu un ciot lucios de os ieșindu-i din carnea roșiatică a brațului. Eu am rămas alături de tata ca să-l ajut să readucă fragmentele încăpățânate de os în poziția lor anatomică, sub mușchi și piele, cosând în cele din urmă rana. După ce brațul i-a fost pansat și bandajat, am mai rămas alături de Otto până când a dispărut efectul eterului și al morfinei, ținându-i o compresă rece pe gâlma din frunte, cu care se alesese tot în momentul căzăturii cu pricina. Mi-a mulțumit pentru grijă și mi-a spus că am un păr frumos.

Am simțit pe loc o atracție puternică și fascinantă față de băiatul cu ochi albaștri, dar sentimentele nu îmi erau împărtășite. În afară de comentariul legat de părul meu, Otto nu mi-a dat niciodată de înțeles că și el m-ar fi plăcut.

De-a lungul recuperării lui Otto, ori de câte ori venea la cabinetul tatei, fie pentru un control, fie pentru a i se scoate copcile, fie pentru a i se schimba bandajele, aveam grijă să fiu și eu acolo. Spre disperarea tatălui meu, găseam diverse modalități de a ajuta la îngrijirea lui, dar se pare că Otto nu s-a prins niciodată. Când brațul i s-a vindecat complet, a încetat să mai treacă pe la cabinet. Ajunsesem să sper să ne întâlnim întâmplător pe stradă, ceea ce s-a și întâmplat în anul următor, dar numai de două ori. De ambele dăți, Otto mi-a întors salutul entuziast, așa cum erau învățați să facă băieții manierați, dar se vedea cu ochiul liber că nu simțea nici un fel de atracție

față de mine. În anul următor, când a venit în oraș de Crăciun, l-am văzut la braț cu o fată. Un an mai târziu, când împlinise deja optsprezece ani, s-au și căsătorit.

Abia după ce Otto s-a însurat cu altcineva am reușit să scot la suprafață, cu părere de rău, sentimentele pe care încă le mai aveam pentru el, eliberându-le ca pe o pasăre în zbor. Pe cât de greu, pe atât de minunat îmi păruse să mă agăț de acele sentimente. Cel puțin trăisem cu o parte din Otto în mine, pe când mă agățam de afecțiunea mea neîmpărtășită pentru el.

A doua oară m-am îndrăgostit la optsprezece ani. Daniel Borden era student la medicină și făcea un stagiu de practică la cabinetul tatei până la finalizarea studiilor. A locuit la noi timp de două luni, dar eu m-am îndrăgostit de el după doar trei săptămâni. De data aceea, iubirea a fost reciprocă. Când și-au dat toți seama că aveam sentimente unul pentru celălalt, tata a considerat de cuviință ca Daniel să închirieze o cameră de la directorul școlii locale pentru ultimele două luni pe care Daniel le mai avea de petrecut la cabinetul tatălui meu.

În următoarele opt săptămâni, am fost în al nouălea cer. Daniel îmi aducea flori, îmi scria poezii de dragoste, îmi citea cărți, mă săruta în lumina stelelor, mă copleșea prin cuvinte pline de afecțiune și îmi spunea în fiecare zi cât de trist avea să fie după ce se va fi întors în Boston. Am sperat din tot sufletul să-i ceară tatei mâna mea înainte de plecare, dar nu a făcut-o.

În ultima seară ne-am așezat împreună pe verandă, învăluiți într-un amurg violet, și l-am întrebat direct ce credea că avea să ne rezerve viitorul. Mi-a sărutat mâna și mi-a spus că, înainte de a discuta cu tatăl meu despre căsătorie, voia mai întâi să termine școala, să-și găsească un loc de muncă și să aibă un acoperiș deasupra capului. Mi-a spus să am răbdare, că dragostea avea să facă zilele să treacă mai rapid.

Așa s-a și întâmplat.

Cu toate acestea, și distanța a influențat ritmul zilelor.

După câteva luni de la plecarea lui Daniel, scrisorile de la el au început să sosească tot mai rar, așa că am mărit eu numărul de scrisori pe care i le trimiteam. Declarațiile lui de dragoste nu mai erau la fel de pasionale, așa că le-am intensificat eu pe ale mele. Promisiunile lui de viitor nu mai apăreau în cuvintele pe care mi le adresa, așa că am dublat eu volumul de promisiuni față de el.

Într-o zi, a încetat să-mi mai scrie. În adâncul sufletului, știam că exista un motiv întemeiat, dar inima mea refuza să recunoască acel motiv. Am continuat să-i scriu lui Daniel ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat între noi. Părinții mei observaseră că Daniel nu-mi mai trimitea scrisori, așa că au încetat să mă mai întrebe de el. Henrietta, care între timp se căsătorise și se mutase împreună cu soțul ei la o fermă din apropiere, remarcase că nu puteam furniza nici o veste privind progresul lui Daniel la școală – sau orice altceva legat de el – și mi-a spus cu blândețe că sosise timpul să înfrunt adevărul: Daniel nu mă mai iubea. Henrietta mi-a spus cât de frumos a putut ea, deși o disprețuisem pentru asta, că probabil Daniel se îndrăgostise de altcineva, doar că nu avea curajul să mi-o spună.

I-am spus Henriettei că vorbește prostii și nu am mai vorbit cu ea timp de o lună. Totuși, Henrietta avusese dreptate.

Daniel mi-a trimis în cele din urmă o scrisoare în care îmi spunea că îi pare rău că fusese atât de josnic cu mine și că nu se așteaptă să îl iert. Nu știa cum să-mi spună că întâlnise o fată la un concert. Nu se aștepta să se îndrăgostească de ea, pentru că deja mă iubea pe mine. Tot așteptase ca atracția fulgerătoare pentru cealaltă femeie să se risipească, dar nu făcuse decât să devină mai puternică. Mi-a mărturisit că o ceruse în căsătorie și că acceptase.

Îi părea foarte rău.

Nu intenționase niciodată să mă rănească.

Mi-a urat toate cele bune.

Părinții mei, binecuvântați fie ei, și-au dat seama dintr-o privire ce îmi spusese Daniel în scrisoare. Pricepuse și Henrietta, doar că ea mi-a cerut mai multe detalii ca să poată empatiza mai bine cu mine. Am lăsat-o să citească scrisoarea. Henrietta mi-a spus că merit mai mult de atât și că ar trebui să plec o vreme într-un loc frumos, astfel încât să-mi pot ocupa mintea cu lucruri care să nu aibă nici o legătură cu Daniel Borden. La fel ca toți apropiații mei, știa că înainte de a tânji după Daniel Borden, râvnisem la culorile marelui oraș.

Am așteptat câteva luni ca rana să se vindece, iar apoi am ajuns la concluzia că Henrietta avea dreptate.

Cu toate acestea, nu am vrut să plec doar pentru scurtă vreme. Am vrut să plec pentru totdeauna. Am vrut să mă mut în New York. Necăsătorită fiind, plecarea mea presupunea să îmi găsesc și o slujbă.

Alesesem școala de asistente medicale dintr-un singur motiv.

La drept vorbind, nu numai că mă pricepeam să repar lucruri, dar îmi și plăcea. Bolnavii sunt oameni defecți și îmi plăcea să-i fac să fie ca noi.

Școala de asistente mi s-a părut ușoară. Tata deja mă învățase cam tot ce trebuia să știu, iar ceea ce nu mă învățase am reușit să asimilez cu ușurință. Școala m-a motivat să părăsesc zona rurală din Pennsylvania și să mă mut în Philadelphia, iar diploma de absolvire m-a motivat să merg în Manhattan.

Acolo m-am îndrăgostit a treia oară.

În dimineața de după ce îi arătasem lui Dolly scrisoarea, m-am trezit uimită și ușurată că nu mai visasem incendiul. Când mă băgasem în cele din urmă în pat cu o seară în urmă, mi se păruse că însăși camera mirosea a ars, așa că nu mă simțeam în siguranță să mă retrag în lumea viselor. Am stat trează multă vreme cu gândul la ceea ce-mi spusese Dolly, că nu voiam să părăsesc insula pentru că îmi era teamă ca nu cumva să aflu că Edward nu mă iubise de fapt așa cum îl iubisem eu.

Mai avea un pic și mă acuza că iubeam o himeră.

În timp ce lumea reală se afla pe străzile New Yorkului, la distanță de o plimbare cu feribotul, eu stăteam acolo, pe insulă, într-o zonă de tranziție, unde trăia de fapt speranța.

Tot ce avea mai bun de oferit Insula Ellis era speranța. Speranța îi ajuta pe imigranți să nu-și piardă încrederea atunci când complicațiile se profilau asemenea unei umbre întunecate și îi țineau acolo cu forța.

În cele din urmă am adormit, iar Moș Ene a avut milă de mine și am avut un somn adânc. La răsărit, Dolly a trebuit să tragă de mine ca să mă trezesc.

Am zăcut câteva clipe în lumina cenușie a zorilor, îndreptându-mi atenția către ziua în curs de derulare. Sâmbătă aveam să ne terminăm tura mai devreme. Mare parte din personalul medical urma să se afle pe feribotul spre continent înainte de lăsarea serii. Singurii rămași ar fi fost cei care intrau duminică în tură. Eu nu trebuia să lucrez a doua zi. Nimic nu mă împiedica să accept invitația lui Dolly, însă pur și simplu nu aveam nici o pornire să merg. Dacă aș fi pus piciorul în Manhattan, aș fi determinat începutul unei noi perioade și sfârșitul alteia. Nu voiam să se termine nimic, așa cum nu voiam nici să înceapă nimic. M-am răsucit în pat. Volumul de poezii și conținutul ei împăturit zăceau pe noptieră. M-am ridicat din pat, am aranjat păturile și am băgat cartea sub pernă.

Apoi m-am îmbrăcat și am pornit împreună cu Dolly spre sala de mese a personalului, ca să luăm micul dejun. După aceea, ne-am îndreptat spre zona de recepție a spitalului pentru sosirile de sâmbătă.

– Te-ai hotărât? a întrebat Dolly în liniște, în timp ce pășeam pe coridor cu celelalte asistente.

Sinceră să fiu, nu știam exact la ce se referea. Am presupus că mă întreba dacă aveam de gând să merg în seara aceea cu ea la New York sau nu.

– Încă nu sunt pregătită, Dolly.

– Mă refer la scrisoare. Era clar ca lumina zilei că nu vei merge diseară cu mine la dans.

– Ba să știi că am luat asta în considerare, m-am încruntat eu la ea, doar că nu sunt pregătită să merg la dans.

– Cum vrei. Şi cu scrisoarea cum rămâne?

– Nu știu încă, am ridicat eu din umeri.

– Vrei să i-o dau eu?

M-am răsucit atunci spre ea.

– De ce Dumnezeu aș vrea asta? Nu vreau să sufli o vorbă. Nici lui, nici nimănui altcuiva!

– Of, mai taci din gură. N-am de gând să-i spun nimic. Doar m-am oferit să-i dau eu vestea cea rea în locul tău. Tu poți fi în continuare minunata lui Florence Nightingale, iar eu voi fi mesagerul hulit.

Simțeam cum fața mi se înfierbântă și mi se îmbujorează.

– Ce vrei să spui cu „minunata lui Florence Nightingale"?

– Vreau să spun că nu trebuie să fii tu cea de care își va aminti că a cotrobăit în lucrurile defunctei lui soții, că a aflat ceva groaznic despre ea, iar apoi i-a relatat tot.

– Dar nu am cotrobăit. Am găsit cartea din întâmplare.

– Să-mi spui dacă te răzgândești.

Eram gata să mă apăr, dar Dolly era în mod clar pregătită să schimbe subiectul. Văzând în fața noastră alte asistente – tinerele cu care mergea de obicei la țărm –, s-a dus să discute cu ele. Pe măsură ce ne apropiam de zona de recepție, iar celelalte asistente s-au îndepărtat pentru a se prezenta la secții, una dintre ele, pe nume Ivy, s-a întors spre mine.

– Clara, sper să te răzgândești și să vii diseară!

Am zâmbit, dar nu am spus nimic.

La recepție ne aștepta un șir de imigranți care nu trecuseră controlul medical. Iată cum mi-am început ziua.

Până la urmă, nu m-am dus cu ele.

Mi-am petrecut seara de sâmbătă scriindu-le lungi epistole părinților mei și Henriettei, citind o carte și cugetând la săptămâna următoare, când aveam să fiu repartizată în secțiile de izolare.

Singură în cameră, m-am băgat la somn înainte de miezul nopții. Nu am simțit când s-a întors Dolly. Dimineața, am lăsat-o pe Dolly dormind în camera noastră. Am citit din Psalmi la micul dejun, am făcut o plimbare lungă pe insulă, iar apoi m-am oprit să admir panorama New Yorkului, strălucind în soarele de amiază al acelei zile de duminică. Apoi le-am citit povești micuților din secțiile de pediatrie și am așteptat-o pe Dolly să iasă din cameră.

Ea și cele patru fete cu care fusese pe uscat m-au găsit în sala personalului medical. În mâini țineau cutiuțe cu bomboane de ciocolată.

Mi-am imaginat că adulmec orașul de pe ele și mai că-i puteam auzi bătăile inimii.

În noaptea aceea, când eu și Dolly ne-am băgat la somn, știam că aroma persistentă a orașului avea să-l întărâte pe Moș Ene.

Am visat că eram în lift cu Edward și că liftul luase foc. El mi-a zâmbit și mi-a întins mâna. Atunci i-am întins-o și eu pe a mea.

Aveam flori în păr și nu-mi era teamă.

Capitolul 9

Când eu și Dolly ne-am prezentat luni, dis-de-dimineață, la postul asistentelor de pe Insula 3, am sperat în taină să fiu repartizată în salonul lui Andrew Gwynn, ca să-l pot supraveghea fără să par suspectă. După cum s-a dovedit, mie mi-au fost repartizați copiii din secția de rujeolă, iar Dolly urma să preia pavilionul K, unde se aflau bărbații bolnavi de scarlatină. Dolly a intervenit imediat și a întrebat-o pe sora-șefă dacă am putea face schimb. Sora-șefă din secțiile de boli infecțioase, doamna Nesbitt, ca o pasăre de subțirică, a vrut să știe de ce. Dolly a răspuns că îi plăcea să stea cu cei mici și, în plus, ea avusese secția de scarlatină în ultima ei tură. Doamna Nesbitt s-a încruntat și, pe măsură ce se bosumfla, trăsăturile ei ca de barză i s-au ascuțit și mai tare. S-a conformat însă și a trecut modificarea în organigramă.

– Ne vedem la prânz, a spus Dolly veselă, în timp ce eu, ea și celelalte asistente ne îndreptam deja spre posturile noastre.

I-am mulțumit din priviri.

M-am îndreptat spre pavilionul K, echipată cu o mantie cu guler înalt pe deasupra uniformei, care să-mi ferească hainele de particulele virale. În interiorul secției, toate paturile erau ocupate, majoritatea de imigranți care se aflaseră la bordul navei „Sevilla“. Unii zăceau întinși, vizibil febrili; unii ședeau și luau micul dejun; alții priveau în gol în timp ce stăteau în capul oaselor sau culcați pe paturile lor, incapabili să se bucure de o nouă zi. În celălalt capăt al salonului, l-am zărit pe Andrew Gwynn, încă în pat. Nu părea să se fi atins de tava cu mâncare de lângă el.

Asistenta care fusese în tura de noapte m-a întâmpinat la intrare, trecând în revistă starea de sănătate a tuturor bărbaților pe care urma să îi primesc în grijă.

– Cei trei de aici, a arătat ea spre un grup de bărbați oacheși, care zăceau în pat cu frisoane, au făcut febră sâmbătă noapte. Doctorul a venit la ei ieri după-amiază. Ai face bine să porți masca în preajma lor. Cei de acolo spun că se simt bine. Nu au nici febră și nici ganglioni inflamați. Toți cei patru

de acolo, a arătat ea spre fundul salonului, inclusiv spre patul lui Andrew Gwynn, par să fi căzut bolnavi de ieri. Îți recomand să porți masca. Ceilalți vor fi externați marți dacă nu vor prezenta alte semne de boală. Doctorul își va face rondul în jurul orei zece. Acela din capăt de tot, a arătat ea spre patul lui Andrew, încă nu a mâncat nimic și nici nu am reușit să trec pe acolo ca să-l ajut.

Am încuviințat din cap pe măsură ce îmi luam notițe. După ce a plecat asistenta, am traversat încetișor salonul. Le-am dat bună dimineața celor care stăteau pe marginea patului, iar apoi m-am oprit la căpătâiul celor care zăceau cu febră pentru a vedea dacă era vreunul treaz și avea nevoie de ceva. Pe Andrew Gwynn l-am lăsat intenționat la final.

Mi-am pus masca de tifon peste nas și gură și m-am apropiat de patul lui.

– Domnule Gwynn, am spus eu încet, sunt eu, sora Wood. Vreți să luați micul dejun?

Andrew s-a răsucit încet în pat, după care s-a întors cu fața spre mine. Chipul îi era roșu din cauza debutului febril. Şi-a dus mâna la gât și, înghițind, a făcut o grimasă.

Înțelesesem, fără ca doctorul să fi făcut încă vizita, că febra pusese stăpânire pe Andrew. Dacă aceea era deja a doua zi de când se îmbolnăvise, atunci mă puteam aștepta să mai am la dispoziție două săptămâni, hai trei, pentru a lua o decizie în privința scrisorii de la Lily. Privirea stinsă a lui Andrew mă cam speria. Doliul avea să joace un rol important în lupta lui cu boala; doliul întotdeauna juca un rol în tot ceea ce-i urma.

M-am aplecat deasupra lui și i-am pus mâna pe frunte pentru a-i lua temperatura. Ardea. În acel moment, m-a apucat de încheietura mâinii.

– Nu, a șoptit el.

Mi-am luat mâna de pe el, surprinsă că atingerea mea îl rănise.

– Deja vă doare capul, domnule Gwynn?

De obicei, durerile de cap apăreau de-abia după trei-patru zile.

– Nu te apropia. Bolnav. Sunt bolnav.

Se temea că aveam să ajung și eu la pat dacă îl atingeam. Așa cum tocmai îmi pusesem eu mâna pe fruntea lui, probabil că și el își pusese mâna pe fruntea lui Lily, iar acum era răpus de boală.

– Suntem foarte atenți, domnule Gwynn. Eu, una, mă spăl pe mâini de zeci de ori pe zi cât stau în secție. Mi se fac roșii ca sfecla până la sfârșitul zilei.

Eu am râs ușor, însă el a tresărit doar, încercând să înghită din nou.

– Ce ați zice să luați micul dejun, domnule Gwynn? am continuat eu. Aveți nevoie de energie, iar domnul doctor mă va întreba de ce nu v-am dat să mâncați. Doar nu vreți să se supere pe mine, nu?

Și-a întors atunci privirea spre tava cu mâncare.

– Nu pot. Să înghit.

A mormăit cu un accent galez care îi evidenția cuvintele întretăiate.

Am început să cercetez conținutul tăvii lui. I-ar fi fost imposibil să mănânce omleta și pâinea prăjită. M-am dus în spatele lui și, trăgând de pernă, i-am ridicat capul.

– Haideți să încercăm niște supă de legume, ce ziceți? Vă puteți ridica puțin?

Andrew și-a ajustat încet corpul. Am tras tava mai aproape de el și i-am întins lingura.

– E chiar bună, să știți, am spus eu binedispusă. Nici prea sărată, nici prea sălcie.

A apucat lingura, dar mâna a început să-i tremure când și-a ridicat brațul, așa că l-a coborât la loc.

– Ieri ați mâncat ceva? l-am întrebat eu.

– Nu mi-a fost foame.

– Când ați mâncat ultima dată, domnule Gwynn?

– Nu mai știu, a închis el ochii.

Am început să mă gândesc la cum fuseseră ultimele zile pentru el. Dacă ultimele ore din viața lui Lily fuseseră și ultimele ore ale călătoriei și dacă el rămăsese la căpătâiul ei, era posibil să nu fi mâncat nimic de patru-cinci zile. Am mutat tava și mi-am tras un scaun lângă patul lui. M-am întins după bolul cu supă de legume și după lingura pe care Andrew o ținea lejer în mână.

– Lăsați-mă să vă ajut.

– Nu, a șoptit el.

– Ba da.

I-am pus un șervet sub bărbie și am înmuiat lingura în supă. A ezitat, dar și-a deschis gura și mi-a îngăduit să îl hrănesc.

A înghițit cu greu, strângând din ochi.

– Nu pot să mănânc, a șoptit el când a terminat.

– Ba puteți.

Am umplut lingura încă o dată, iar el s-a supus.

Căldura supei i-a masat puțin câte puțin inflamația din gât. Cu cât lua mai mult din lingură, cu atât tresărea mai puțin. Ochii încă îi erau sticloși, dar și-i ținea deschiși și ațintiți asupra mea. Atunci m-am trezit și eu cu privirea întoarsă spre el. M-am tot chinuit să găsesc un subiect de discuție.

– V-aș întreba ce presupune meseria de croitor, doar că sunt sigură că vă doare când vorbiți. În plus, acum trebuie să mâncați, m-am agitat eu. Sunt convinsă că munca de croitor este complexă. Pesemne că vă place tare mult.

Andrew a clipit aprobator, ridicând apoi din umeri.

– Asta știu să fac.

Am dus lingura deasupra castronului. Simțeam în vocea lui aceeași resemnare stoică pe care o aveam și eu în glas atunci când o persoană mă întreba ce presupune meseria de asistent.

– Înțeleg perfect, am răspuns eu. Şi eu sunt asistentă tot pentru că asta știu să fac. Asta fac de când mă știu. Tatăl meu este doctor în Pennsylvania. Am început să-l ajut la cabinet pe la zece ani.

– Eu am început să cos nasturi pe la opt.

Am zâmbit la auzul vorbelor lui, simțind că aveam un mic punct în comun. Pe măsură ce îi dădeam să mănânce din supă, i-am povestit despre părinții mei, despre sora mea ușor de mulțumit și, fără să-mi dau seama, despre dorința mea din copilărie de a vedea luminile și culorile strălucitoare ale orașului, precum și despre faptul că ajunsesem acolo datorită meseriei de asistent.

– New York, a șoptit el.

Din nou, am simțit că în spatele cuvintelor lui se ascundea o emoție cu care mă puteam identifica din plin. Și el visase la New York. Avea să ajungă acolo datorită croitoriei.

– Da, New York, am murmurat și eu.

S-a întins apoi pe pernă, iar eu nu am făcut nimic pentru a-l încuraja să rămână în poziție verticală. Preț de o clipă, am fost amândoi copleșiți de mirajul a ceea ce ne doream și eram dispuși să facem pentru a ne atinge scopul.

– Putem încheia? a spus el în cele din urmă.

M-am uitat la castron. Mâncase mai mult de jumătate din supă, așa că l-am așezat înapoi pe tavă.

– O să vorbesc la bucătărie să vă trimită la prânz mâncare mai adecvată, domnule Gwynn. Fără pâine prăjită pentru o vreme.

– Cât?

– De cât timp nu mai puteți mânca pâine prăjită?

Andrew a clătinat încet din cap.

– De cât timp… Lily s-a stins după patru zile.

– Vom avea mare grijă de dumneavoastră, domnule Gwynn.

M-am ridicat în picioare și m-am întins după lighenașul cu apă de la capul patului lui, pe marginea căruia zăcea împăturită o cârpă. După ce am scufundat ușor cârpa în lighean, am stors excesul de apă. Am așezat apoi cârpa pe fruntea lui Andrew, îndepărtând fierbințeala cu răcoarea țesăturii umede.

Atunci a închis ochii.

– Dacă s-ar fi îmbolnăvit mai târziu, acum ar fi fost și ea aici, la tratament, nu-i așa?

A deschis ochii și s-a uitat la mine, în mod clar așteptând un răspuns.

– Scarlatina afectează oamenii în moduri diferite, domnule Gwynn. Mulți ajung să supraviețuiască.

– Nu toți însă.

– Nu. Nu toți.

– Nici măcar nu știu dacă ar trebui să-i scriu cuiva, a spus el. Nu știu dacă avea verișori, mătuși sau unchi. Mi-a spus că părinții ei au murit, iar frați sau surori nu avea, dar sigur trebuie să-i spun cuiva.

– Hm, poate că da sau poate că nu.

– Cum să nu aibă pe nimeni pe lume? Trebuie să pot anunța pe cineva.

Vocea îi devenise răgușită, iar căldura supei i se risipea de pe corzile vocale.

– Gata, domnule Gwynn. Trebuie să vă odihniți.

Țineam cârpa cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi ajustam perna, astfel încât să se poată întinde.

– Stați bine?

Andrew a încuviințat din cap.

– Acum trebuie să trec și pe la ceilalți pacienți din salon. Vreți să vă mai aduc ceva?

– Nu, mulțumesc, soră. Îți mulțumesc pentru… Pentru tot.

Mă îmbujorasem puțin. Fața îmi ardea și simțeam cum pomeții mei căpătaseră o culoare trandafirie.

– Nu aveți pentru ce.

– Veți avea grijă de cartea mea de tipare, da?

– Bineînțeles.

A închis apoi ochii, șoptind un alt cuvânt de recunoștință.

În timp ce mă îndepărtam, mi-am dat seama că nu-i zărisem eșarfa lângă pat. Speram să fi stat ascunsă în sertarul noptierei.

În a doua parte a dimineții, doctorul Treaver a venit la vizită.

Doctorul Treaver, care sosise pe insulă în aceeași lună în care sosisem și eu, îmi amintea de tata din mai multe puncte de vedere, nu doar pentru că erau cam de aceeași vârstă sau pentru că și el era tot medic. Avea o voce blândă ca a tatei, fuma același tutun de pipă – puteam simți pe hainele lui aroma caracteristică a amestecului fructat – și avea același scris îngrijit și citeț. Niciodată nu am întâmpinat probleme în a citi instrucțiunile doctorului Treaver. Nu puteam spune însă același lucru și despre ceilalți medici de pe insulă.

A sosit pe la zece și ceva, cu un alt doctor după el. Tocmai ajutam un tânăr să se așeze în pat după ce se întorsese de la toaletă. M-am spălat repede pe mâini și m-am întâlnit cu ei la biroul asistentei.

– A, soră Wood, mă bucur să te avem din nou în secție, a spus doctorul Treaver, cu vocea lui moale ca bumbacul.

I-a făcut semn doctorului din spatele lui, care părea puțin mai mare decât mine. Avea părul castaniu-roșcat, o mustață ruginie, subțire ca un creion, și purta o pereche de ochelari de un auriu strălucitor.

– Acesta este domnul doctor Randall. Este noul stagiar și tocmai învață cum să se descurce pe insulă. Domnule doctor Randall, sora Wood.

– Încântată de cunoștință, domnule doctor, am dat eu mâna cu noul medic.

– Domnul doctor Randall tocmai şi-a terminat studiile în Boston, a continuat doctorul Treaver.

Brusc, Daniel Borden mi-a apărut în prim-planul minții. Daniel studiase și el medicina la Boston. Mi-am scos rapid imaginea lui din minte.

– Astăzi îl duc să cunoască pacienții din secții. Mâine va fi pe cont propriu.

Doctorul Treaver a zâmbit, iar doctorul Randall a râs și el subtil.

– Sper să nu mă pierd prin saloane, a spus doctorul Randall. Locul ăsta e mai mare decât pare din zona docurilor.

Doctorul Treaver s-a îndreptat apoi spre primul pat.

– Ei bine, asistentele de aici vor avea grijă să nu cazi în apă. Te poți baza pe sora Wood.

Mi-am luat căruciorul cu instrumentar și ligheanul din spatele biroului, iar medicii și-au pus pelerinele peste haine și măștile pe față. Pe măsură ce ne deplasam de la un pacient la altul, fiind nevoiți de câteva ori să așteptăm după interpreți, l-am surprins pe doctorul Randall uitându-se la mine și măsurându-mă din priviri – sau cel puțin așa părea. Am rămas cu ochii lipiți de pacienți, fără să-i încurajez privirile. Când am ajuns la patul lui Andrew, am ridicat fișa medicală de la piciorul patului și am înregistrat cu conștiinciozitate tot ce mi-a dictat doctorul Treaver, care i-a palpat lui Andrew ganglionii inflamați, a verificat dacă avea simptome ale erupției cutanate, i-a luat temperatura și s-a uitat în gâtul lui. În timp ce doctorul Treaver îi ausculta lui Andrew bătăile inimii, doctorul Randall s-a întors spre mine.

– Am auzit că ai supraviețuit incendiului de la fabrica Triangle Shirtwaist.

Cuvintele acelea nu își aveau locul în zona mea de refugiu, așa că s-au răsfrânt asupra mea ca niște cărbuni încinși. Incendiul de la fabrica Triangle Shirtwaist. Am tresărit la auzul acelor cuvinte usturătoare și aproape că am scăpat fișa din mâini. Andrew și-a întors privirea spre mine.

Doar câteva asistente medicale știau ce anume mă determinase să vin pe insulă. Exact cum îmi propusesem de la bun început, nu abordasem niciodată acel subiect în afara spațiilor de dormit. Nu mă privea decât pe mine de ce acceptasem postul de asistentă medicală pe Insula Ellis. Chiar am vrut să-l întreb pe noul doctor de unde Dumnezeu aflase, dar nu am făcut-o.

– Ă, da, domnule doctor.

– Trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare. Am citit despre asta în revista *Globe*. O sută patruzeci și ceva de morți, nu?

– Da, am mormăit eu, în căutarea unei modalități de a termina conversația.

– Și erai la etajul șase al clădirii, nu-i așa? Adică la doar două etaje mai jos de sursa incendiului.

Atmosfera se încingea de la o clipă la alta. Simțeam cum mi se adună broboane de transpirație pe frunte. De unde știa? Cine îi spusese? Dolly sigur nu. Nu Dolly. Ea nu ar fi făcut asta niciodată. Nu Dolly.

L-am văzut pe Andrew holbându-se la mine, cu sprâncenele arcuite în semn de consternare.

– Ce noroc ai avut să scapi teafără și nevătămată, a continuat doctorul Randall.

Părea să se bucure sincer pentru mine, însă nu mă puteam gândi decât cum să-l întreb de unde obținuse acea informație.

– Cum ați aflat? l-am întrebat eu.

Doctorul Treaver și-a ridicat privirea de la Andrew, surprins de întrebarea mea, care trebuie să fi părut complet lipsită de respect. Probabil că se aștepta să spun: „Da, sunt profund recunoscătoare că am scăpat cu bine".

Doctorul Randall a şovăit preț de câteva secunde.

– Mi-a spus astăzi de dimineață una dintre asistentele din secția pentru copii.

Nu Dolly. Oricine, dar nu Dolly.

– Carter. Sora Carter, cred că așa o chema.

Ivy.

Am dat din cap, fără să mai scot vreo vorbă.

– Îmi pare rău, soră Wood. Pari bulversată. Am ajuns să vorbim despre asta din întâmplare. Eu am pomenit de incendiu, iar colega ta a menționat că una dintre asistentele de aici a fost acolo și a supraviețuit. Îmi cer scuze că am adus subiectul în discuție. Am vrut doar să îți spun că mă bucur că ești în viață.

– E… E în regulă, m-am bâlbâit eu. Au trecut aproape șase luni de atunci.

– Chiar și așa, a fost o zi groaznică pentru New York, a adăugat doctorul Treaver. Va rămâne o zi cumplită în istorie, chiar dacă vor fi trecut șase luni sau șase ani. S-au pierdut atâtea vieți. Nu știam că ești o supraviețuitoare a incendiului, soră Wood.

Camera părea să se învârtă cu mine, așa că am bâjbâit după tăblia patului lui Andrew, căutând un sprijin. Nici unul dintre doctori nu observase. Andrew, în schimb, da.

Doctorul Treaver l-a rugat pe doctorul Randall să vină la Andrew la pat, să-i examineze gâtul și să-i palpeze ganglionii inflamați de la gât. Andrew a

deschis gura la indicațiile doctorului Treaver, dar rămăsese cu privirea ațintită asupra mea.

După ce medicii s-au consultat între ei, doctorul Treaver i-a spus lui Andrew că se află pe mâini bune, că trebuie să asculte de asistente, să își ia medicamentele atunci când le primește și că el și doctorul Randall aveau să revină a doua zi.

După aceea, s-au spălat pe mâini în lighenașul de pe căruciorul meu și au purces la examinarea bărbatului din patul vecin. Eu am mai rămas câteva clipe lângă patul lui Andrew, așteptând să-mi recapăt calmul și lăsând tensiunea din salon – și starea mea de furie – să se stingă, astfel încât insula să-și poată relua rolul de refugiu, din care incendiul lipsea cu desăvârșire.

Știam că Andrew mă urmărise în tot acel timp.

Ce aș fi putut face în privința asta?

El văzuse un mic crâmpei din locul întunecat din care reușisem cumva să scap.

Știa că, spre deosebire de alții, eu supraviețuisem acelei experiențe cumplite.

A doua zi de după incendiu picase într-o duminică. Deși în toate bisericile din Manhattanul Inferior băteau clopotele de doliu pentru pierderea absurdă a atâtor vieți, eu nu am putut păși în nici una. Titlurile ziarelor, scrise cu un font menit să descrie o nenorocire fără seamăn, deplângeau suferința orașului. Nu am citit însă nici un articol. Nu-mi trebuia să citesc ceva ce văzusem cu ochii mei și auzisem cu urechile mele.

În acea după-amiază de duminică, în timp ce așteptam ca trenul în care se aflau părinții mei să sosească – îmi telegrafiaseră că veneau să mă vadă, fără ca măcar să mă fi întrebat dacă voiam asta –, m-am uitat pe fereastra apartamentului meu spre Parcul Washington Square, unde partea laterală a impunătoarei clădiri Asch mi-a întâlnit privirea. Exteriorul nu prezenta aproape nici o urmă a catastrofei care avusese loc în interior cu doar o zi în urmă. Umbla vorba că acea clădire era ignifugă și, într-adevăr, clădirea în sine supraviețuise ca prin minune. Oamenii de la etajele unde focul făcuse ravagii – și toate obiectele cu care ei lucraseră, uscate ca iasca – nu fuseseră însă feriți de foc.

*

Focul se declanșase deja când mă urcasem în lift să mă întâlnesc cu Edward. De îndată ce ușile liftului s-au deschis la etajul nouă, am simțit un val apăsător de căldură, fum și fete.

– Foc, a strigat una dintre ele.

Cabina liftului s-a umplut instantaneu cu toți oamenii pe care i-a putut ține. Le simțeam mirosul de cenușă pe haine și în păr. Am întrebat-o pe una dintre fete unde ardea și mi-a spus că peste tot, focul înghițind cămășile atârnate pe umerașe la etajul operațional. De îndată ce am ajuns în siguranță în hol, liftierul ne-a rugat să ieșim repede pentru a se putea întoarce după ceilalți. Am vrut să-l aștept în hol pe Edward, dar după numai câteva minute am fost dată afară, întrucât clădirea era în curs de evacuare. Atunci m-am repezit pe cealaltă parte a Străzii Greene, unde o mică mulțime se adunase deja pe trotuar. Tocmai sosea o mașină de pompieri, iar polițiştii izolau perimetrul clădirii. După mine a sosit o croitoreasă de la etajul nouă, care mi-a spus că liftul nu mai putea face nici o cursă, fiindcă focul se extinsese până în puțul liftului. Mai multe fete căzuseră în puț și muriseră, împinse în gol de colegele panicate din spatele lor.

Am întrebat-o dacă reușise cineva să coboare pe scări, dar mi-a răspuns că nimeni nu a putut ajunge la ele. Ușa era încuiată. În jurul meu erau și alte persoane evacuate, dar Edward nu se afla printre noi.

Pe când mă rugam ca Edward să fi scăpat cu bine, apăruseră și primele chipuri la ferestrele aprinse.

– O să sară! a rostit pe nerăsuflate un bărbat de lângă mine.

M-am uitat înspre locul indicat de acesta și, în timp ce mulțimea țipa îngrozită, prima fată a ieșit din norul de fum, călcând aerul care refuza să o susțină. Izbindu-se de un geam de sticlă, care se spărsese cu o forță năucitoare, a fost proiectată pe trotuar. Chiar și de la mulți metri depărtare, am putut vedea cum prăbușirea o frânsese în bucăți. Au apărut apoi tot mai multe femei deasupra noastră, făcându-și loc pe pervazurile ferestrelor.

– Nu săriți! Nu săriți, au început să strige trecătorii în jurul meu.

Am strigat și eu, dar fetele au sărit oricum, una după alta.

Trei pompieri s-au străduit să întindă o plasă de siguranță, dar distanța de sus până jos era prea mare. Prima tânără care a aterizat în plasă a ricoșat din ea, aterizând fără suflu la mulți metri distanță.

Străfulgerată de instinctul de a îngriji victima, am înaintat în stradă, cu mersul împleticit. Am fost oprită de bărbatul de lângă mine, un zarzavagiu

cu miros de varză pe mâini.

– Înapoi, domnișoară!

– Dar sunt asistentă medicală! am exclamat eu.

– Vor cădea peste tine și te vor omorî!

Gândul acela m-a paralizat preț de o clipă. Era absurd să cred că cineva ar fi putut cădea peste mine și să mă omoare.

Mi-am ridicat apoi privirea spre toți acei oameni aflați în cădere liberă, stimulând rațiunea să-mi demonstreze că totuși s-ar fi putut întâmpla. Chiar atunci l-am zărit pe Edward: stătea pe o cornișă, la treizeci de metri deasupra mea. Flăcările îi învăluiau gâtul. Lângă el mai era o fată. Focul îi flutura rochia de muncă. Părul ei lung era cuprins de flăcări. Edward s-a îndreptat spre margine. Fata a început să țipe. A întins atunci brațul spre Edward, iar el a luat-o de mână.

În timp ce strigam „Nu!“, ei au sărit în gol.

Negustorul s-a întins spre mine în timp ce am sărit în stradă, dar am scăpat din mâna lui. Când am ajuns la banda de delimitare, un polițist și-a ridicat brațul, ordonându-mi să mă opresc.

– Sunt asistentă, sunt asistentă! am strigat eu.

Dincolo de el zăceau oameni răvășiți, frânți și diformi, răsfirați peste corolele roșietice care marcau locul unde aterizaseră. La câțiva metri distanță, am zărit trupul contorsionat al lui Edward, i-am văzut gâtul rupt chiar și de după banda de delimitare. Am zărit-o apoi și pe tânăra pe care o însoțise în Rai, însă mâinile lor nu se mai atingeau.

– Nu ai voie aici! a zbierat polițistul. Nu ești în siguranță. Nu ai cum să ajuți nici unul dintre aceste biete suflete. Acum du-te înapoi pe partea cealaltă!

De sus s-a auzit un urlet cumplit, urmat de un șuierat al aerului. Trupul unei fete brunete s-a prăbușit la câțiva metri distanță.

– Du-te odată! a urlat polițistul.

Mi-au trebuit câteva secunde până să-mi găsesc puterea să-l ascult.

Nu-mi aminteam să mă fi întors pe Strada Greene, unde se afla zarzavagiul. De-abia mai târziu mi-am amintit că soția lui m-a luat în brațe în timp ce plângeam. Nu-mi aminteam nici în ce moment m-au dus în magazia prăvăliei lor și mi-au dat să beau coniac. Se lăsase deja seara când au insistat să mă conducă acasă transportatorul lor. Mulțimea de pe Strada

Greene încă nu se diminuase. Din fericire, cadavrele fuseseră însă îndepărtate.

Incendiul fusese de mult stins; nu durase decât o jumătate de oră.

Treizeci de minute.

Proprietarii fabricii Triangle Shirtwaist, am aflat mai târziu, se aflau la etajul zece în momentul izbucnirii incendiului. Aceștia fuseseră evacuați rapid pe acoperiș, iar apoi duși în clădirea alăturată; o cale de evacuare care nu fusese accesibilă și muncitorilor de la etajele opt și nouă.

Dacă nu și-ar fi făcut planuri să meargă la etajul unde se afla salonul de cusut, Edward s-ar fi putut afla cu proprietarii în partea superioară a clădirii în momentul izbucnirii incendiului. El era contabil, nu croitor. Se afla la etajul nouă la ora cinci fără douăzeci dintr-un singur motiv.

Mă aștepta pe mine.

Capitolul 10. Taryn

Manhattan
Septembrie 2011

Primul reporter m-a găsit după două zile.

Nu acceptasem propunerea lui Celine de a suna la redacție pentru a le spune că nu-mi doream să fiu contactată. Nu aș fi făcut decât să-i ajut să mă identifice mai rapid.

– Cei din redacție vor afla că despre tine e vorba, a replicat Celine. Este o fotografie extraordinar de emoționantă. Vor dori și alte publicații să o tipărească, îți garantez. Vei fi sunată, probabil de mai multe ori. Un sfert din baza noastră de clienți știe că ți-ai pierdut soțul în acea zi.

– Ei bine, voi vedea atunci ce voi face.

Celine avusese dreptate. Cu doar o săptămână înainte de cea de-a zecea comemorare, toate cotidianele erau interesate să afle cum reușiseră trecătorii să scape din calea Turnului de Sud, primul prăbușit. Fotografia readusese în atenția publicului teroarea de a fi fost martorul sacrificării atâtor suflete nevinovate. Conform editorialelor, cele două chipuri din fotografie – unul de bărbat, iar altul de femeie – rezonau cu fiecare persoană de pe planetă care rememora acea zi.

Am refuzat politicos prima propunere de interviu, apoi pe a doua și în cele din urmă toate matinalele televizate. Nimeni din mass-media nu m-a constrâns să mă mai gândesc; acesta a fost unul dintre gesturile de bunăvoință față de cei care pierduseră pe cineva drag pe 11 septembrie. Nu am fost făcuți să ne simțim vinovați pentru că am refuzat să vorbim deschis despre durerea noastră.

Kendal avea însă întrebări la care mă simțeam obligată să răspund, cu toate că nu știam de unde să încep. Reușisem vreme de zece ani să mă ascund între realitate și căință și să pretind că nici una nu mă influența. Nici nu progresam, nici nu priveam în urmă. Să locuiesc la etajul clădirii

care adăpostea „Lada de Zestre“ era ca și cum aș fi trăit deasupra visurilor altora, nu alor mele. Mi-a trebuit o fotografie ca să-mi deschid ochii.

Fotografa care dăduse peste cardul de memorie a mărturisit că fusese un noroc chior. Dăduse întâmplător peste geanta foto, pe care nu credea că o mai deține.

Nu era însă prima dată când ceea ce unii ar numi o coincidență îmi spulberase ideea că viața este alcătuită exclusiv din evenimente aleatorii, atât frumoase, cât și nefaste. Mi se mai întâmplase cu o oră înainte ca fotografa să surprindă acel cadru.

În a patra noapte de la publicarea fotografiei, în timp ce stăteam întinsă în pat, mi-am dat seama că armistițiul meu fragil cu hazardul și soarta încetase. Acel punct intermediar nu existase niciodată cu adevărat.

Cei care spun că totul se întâmplă cu un motiv de obicei spun asta doar dacă susțin motivul respectiv.

Oamenii aceia nu își doresc să poată da timpul înapoi și să ia decizii diferite. Ei nu stau treji noaptea și nici nu șoptesc „*Ce ar fi fost dacă…*“.

În acea dimineață de marți, cerul, lipsit de nori și senin, era de cea mai suavă nuanță de albastru, în culoarea oului de măcăleandru.

Razele unui soare promițător de culoarea șofranului se insinuau peste cuvertura patului, în timp ce Kent traversa dormitorul pentru a-mi da un sărut de rămas-bun, ținând în mână o cană roșie de voiaj.

Cămașa lui era de un verde-țelină, iar cravata, de culoarea cărbunelui satinat.

Îmi amintesc ziua aceea după culorile ei.

Stăteam în pat îmbrăcată în pijamaua mea galbenă cu buline, așteptându-l să părăsească apartamentul.

Ambalajul alb și verde pal ca spuma mării, pe care îl ascunsesem sub partea mea de pat.

Griul așteptării vreme de câteva minute tensionate.

Simbolul roz pozitiv.

După atâția ani, un simbol roz pozitiv.

Iar mai târziu, eșarfa cu crăițe – ultimul lucru frumos pe care îl mai văzusem în acea zi.

Obișnuiam să îmi petrec nopțile albe rememorând acea zi de marți în diferite culori. Un cer nu atât de albastru. Un soare timid în spatele norilor pufoși. Kent purtând o cămașă galbenă și fără cana de voiaj în mână. Eu în

pijamaua mea mov, spunându-i că îmi întârziase ciclul și rugându-l să mai rămână câteva minute să vadă și el rezultatele testului, chiar dacă probabil ar fi ieșit negativ.

Sau cerul ploios, de un gri-oțel. Kent purtând o cămașă cu dungi albastre și haină de ploaie cenușie, părăsind apartamentul cât eu încă dormeam. Eu într-o cămașă de noapte turcoaz cu margarete albe, sunându-l imediat ce ajungea la biroul lui de la etajul treizeci și patru, strigând în telefon cele două cuvinte pe care așteptasem să i le spun de patru ani: „Sunt însărcinată“. În timp ce am fi planificat o cină festivă, aș fi ieșit pe balcon, unde muşcatele roșii m-ar fi salutat din cap. În acea zi nu ar fi existat nici o eșarfă portocalie. Nenorocirea tot s-ar fi petrecut, dar Kent s-ar fi întors la mine câteva ore mai târziu. Devastat și acoperit de cenușă, dar ar fi ajuns acasă. Am fi plâns împreună pentru cele întâmplate peste zi, atât cele bune, cât și cele rele.

Mi-am imaginat ziua aceea de atâtea ori, de fiecare dată în alte culori.

Când mă gândeam la primele clipe de trezie, înainte de declanșarea cumplitei succesiuni de evenimente, mă uimea faptul că două apeluri simple au avut puterea să schimbe totul. Două apeluri telefonice normale, aparent lipsite de importanță.

Primul venise din partea mea. Îl sunasem pe Kent puțin după ora șapte. Știam că urma să intre într-o teleconferință transatlantică și că nu ar fi putut răspunde la BlackBerry-ul lui. De-abia reușeam să îmi stăpânesc emoțiile cu micul test de sarcină în mână, în timp ce îi lăsam mesajul vocal care avea să îl trimită la etajul o sută șase: „Bună, dragule. Ne putem întâlni la nouă fără un sfert la Windows on the World pentru a lua micul dejun împreună? Vreau să-ți arăt ceva, bine? Ceva super tare. Sună-mă dacă nu poți veni. Te iubesc.“

Al doilea apel venise de la Rosalynn Stauer, una dintre cele mai importante cliente ale lui Celine. În acea zi, doamna Stauer avea urgentă nevoie să iau de la ea o bucată de țesătură veche, până să plece în Scoția, pentru ca eu să pot începe căutarea cât timp ea era plecată. Aș fi putut trece pe la ea în drum spre serviciu?

Dacă nu i-aș fi trimis lui Kent mesajul vocal, s-ar fi aflat la etajul treizeci și patru atunci când primul avion a intrat în Turnul de Nord.

Dacă nu m-ar fi sunat Rosalynn Stauer, nu aș fi întârziat la întâlnirea cu Kent, iar eu și Kendal am fi murit.

Din acest motiv nu-i spusesem lui Kendal că fusesem acolo, pe stradă, atunci când turnurile au fost doborâte, iar tatăl ei și-a pierdut viața. Ar fi însemnat să-i povestesc despre cele două apeluri telefonice: unul care ne oferise ceva, altul care ne răpise altceva.

Nu voiam să creadă că ziua aceea începuse să se destrame tocmai atunci când apăruse ea în poveste, așa cum nu am vrut să-i dau lui Kent speranțe false dacă era mult mai ușor să-l feresc de asta. Cumpărasem testul de sarcină în secret. Dacă ar fi ieșit negativ, nu ar fi aflat niciodată de existența lui.

Mi se păruse ireal să văd acel simbol pozitiv pentru prima dată în viața mea. Preț de câteva clipe, nu am putut decât să mă uit fix la bucata de plastic care anunța discret că bebelușul nostru creștea în mine. Bucuria care m-a cuprins ulterior a fost aproape dureroasă. Era un sentiment mult prea frumos pentru a-l trăi singură. Aș fi vrut să fiu lângă Kent atunci când în sfârșit i-aș fi spus că urma să devenim părinți. De aici provenea durerea amestecată cu bucurie; el nu se afla lângă mine.

Mă învârteam prin apartamentul nostru din Brooklyn, fericită peste măsură, în timp ce mă gândeam cum să-i dau vestea. Nu voiam să aștept până când ajungea acasă. Nu mă vedeam în stare să mai aștept. De fapt, nu mă vedeam în stare să mai aștept nici măcar o oră. Îmi doream aripi să traversez râul în zbor, ca să-i pot da mai repede vestea cea mare. Îmi amintisem că eu și Kent luaserăm micul dejun cu puțin timp în urmă la Windows on the World, cu ocazia celei de-a șasea aniversări a relației noastre. Restaurantul din vârful Turnului de Nord era locul perfect pentru a-i da vestea, întrucât la o sută șase etaje de la sol ar fi fost practic deja în al nouălea cer.

Când l-am sunat pe Kent, m-am bucurat că a trebuit să las un mesaj vocal. Am făcut apoi un duș și am început să mă pregătesc. Am ales o rochie de un roz pal, cu un imprimeu cu lalele, întrucât se preconizau în jur de douăzeci și șase de grade. Apelul de la Rosalynn Stauer a venit în timp ce îmi puneam cerceii în urechi. Inițial am fost contrariată de intervenția și de cererea ei ridicolă. În fond, voia să-mi schimb planurile de dimineață doar pentru a lua de la ea o bucată de țesătură, pentru care dorea să găsesc pereche. Doamna Stauer locuia în Long Island, la mai bine de o oră de mers cu trenul.

– Astăzi plecăm în Scoția. Trebuie să ajung în Newark la ora unsprezece, a spus ea.

Dacă nu ar fi fost cea mai importantă clientă a lui Celine, i-aș fi spus că ar fi trebuit să se ocupe de asta înainte să plece.

– Mi-o puteți trimite totuși prin poștă înainte să plecați? am întrebat eu, luând o pereche de balerini din dulap.

– O, nu pot, Taryn, e moștenire de familie.

– Mă tem că nu pot veni până în Long Island. În dimineața asta trebuie să mă întâlnesc cu cineva în centru, doamnă Stauer. Este extrem de important.

– Ah! Nu ți-am spus? a continuat ea entuziasmată. Sunt deja în centru! Roger avea de rezolvat niște treburi înainte de plecarea noastră, așa că am rămas peste noapte în oraș. S-a nimerit la fix.

M-am încălțat și m-am uitat la ceas. Celine era plecată la Paris după cumpărături, iar eu răspundeam în locul ei. Voiam să se bucure că mă lăsase responsabilă, ținând cont că mă numise de curând director adjunct. Dacă aș fi plecat din cartierul Brooklyn fix în acel moment, poate aș fi avut timp să fac o oprire rapidă înainte de a mă întâlni cu Kent, în funcție de adresa hotelului la care era cazată.

– La ce hotel stați?

– La Hotel Millenium.

Hotelul Millenium se afla la doar cinci minute de mers pe jos de Turnul de Nord. Era practic peste drum de el. Preț de o clipă, m-am simțit cuprinsă de un sentiment extrem de ciudat. Era ca și cum nu ar fi fost o simplă coincidență faptul că doamna Stauer rămăsese în oraș cu o seară în urmă; că, înainte de a mă întâlni cu Kent, a trebuit să fac acel comision cu un motiv.

Mi-am scos totuși acea idee nefondată din minte. Nu voiam să mă gândesc nici la doamna Stauer, nici la țesătura ei. Voiam doar să intru, să ies și să ajung la Kent.

– În regulă. Acum plec de acasă, doamnă Stauer. Ar trebui să ajung în douăzeci și cinci de minute. Ne putem întâlni în hol?

– O, e perfect, Taryn. Perfect. Ne vedem curând!

A închis apoi telefonul. M-am repezit în bucătărie să opresc cafetiera și să închid fereastra de deasupra chiuvetei – în ciuda scârțâitului ei în semn de protest –, iar apoi am ieșit în fugă pe ușă.

Cursele de dimineață erau în plină desfășurare, iar stația de metrou de pe High Street colcăia de oameni care se îndreptau spre Manhattan. M-am strecurat într-un tren A și am pornit la drum. Zece minute mai târziu, am ieșit pe Wall Street și am simțit cât de frumoasă avea să fie noua zi. Aerul era călduț și proaspăt, iar în mine se plămădea un firicel de viață.

La ora opt și douăzeci și patru de minute, după o plimbare rapidă de cinci minute, ajunsesem deja în holul Hotelului Millenium. Deși mai aveam încă destul timp, doamna Stauer nu era pe nicăieri.

Am așteptat cinci minute, iar apoi am mers la fata de la recepție să o rog să-i telefoneze în cameră.

– Vrea să urcați, a spus aceasta în timp ce așeza telefonul la loc în furcă. Etajul șaisprezece, camera șaisprezece-douăzeci și patru.

Am oftat sonor, dar fata de la recepție nu m-a putut ajuta cu nimic. M-am îndreptat spre lifturi.

Doamna Stauer, în vârstă de peste șaptezeci de ani, cu niște bucle superbe, de un roșcat pe care nu îl mai văzusem decât la setterii irlandezi, m-a întâmpinat în halat de baie.

– Bună, Taryn, îți mulțumesc că ai venit. Mă bucur nespus de mult că putem rezolva asta înainte să plec. Hai, intră, intră, a spus ea, deschizând ușa larg.

– Chiar trebuie să plec. Mă întâlnesc cu cineva și…

– Dar nici măcar nu m-am îmbrăcat. În plus, nu durează decât un minut. O am chiar aici. Intră.

Cu un mers legănat, s-a întors în camera ei, iar eu m-am dus după ea. Ușa s-a închis ușor în urma mea. Aparent, domnul Stauer ieșise să cumpere un ziar, o cafea sau pur și simplu să ia o gură de aer proaspăt. Într-un colț se aflau câteva valize mari, iar pe masa din mijlocul încăperii erau așezate două farfurii cu resturi de clătite cu afine.

Doamna Stauer a luat de jos o geantă mare și a așezat-o pe patul matrimonial nearanjat. Și-a băgat mâna înăuntru și a scos din ea un săculeț cu șnur pentru ciorapi.

– Am plănuit cu mult timp în urmă această excursie pentru a merge în vizită la verișoara mea din Glasgow. Ieri mi-am amintit brusc că i-am promis cândva că voi încerca să găsesc o eșarfă ca aceea a mătușii noastre. Nici nu mai știam unde lăsasem treanța asta, a spus ea, ridicându-și privirea spre mine. Știi, eu sunt descendentă dintr-o familie de scoțieni.

Mătușa asta, sora cea mică a mamei mele, a venit aici în 1912, la o lună de la scufundarea „Titanicului“. A trecut prin „Ellis“ și toate cele. A fost menajera unui profesor de la Universitatea din Edinburgh.

– Doamnă Stauer, chiar trebuie să plec.

– Sigur, sigur. Ei bine, am găsit-o ascunsă în cufărul din cedru din camera de oaspeți.

Doamna Stauer a deschis săculețul și a scos din el o bucată lungă de material de un roșu-oranj strălucitor. Imediat am zărit imprimeul năvalnic, cu crăițe țesute în pânza realizată în stil indian. Paleta de culori era un amestec delicat de nuanțe tomnatice, calde și îmbietoare. Doamna Stauer a desfăcut eșarfa și și-a așezat-o pe pieptul generos pentru a mi-o etala în toată splendoarea ei. Era absolut minunată.

Instinctiv, am întins mâna spre ea.

Mulțumită de interesul manifestat de mine, doamna Stauer mi-a așezat-o în palma întinsă.

– E frumoasă, nu-i așa? Cred că are o vechime de aproape un secol.

Mi-am trecut degetele peste firele mătăsoase. Eșarfa fusese, fără îndoială, țesută în Franța, pornind de la un model indian. În India, crăițele erau frecvent folosite în cultul divinităților, la celebrarea nunților și la jelirea morților. O urmă de negru mi-a atras atenția pe tiv. Cineva brodase un nume: Lily.

– Lily era mătușa dumneavoastră? am întrebat eu.

– Nu prea știu cine era Lily. Pe mătușa mea o chema Eleanor, dar a primit eșarfa de la un american care lucra tot pentru acel profesor. De aceea mi-a dat-o mie mătușa, și nu verișoarei mele. Totuși, eșarfa e una, iar noi suntem două nepoate. Dacă s-ar putea, lui Corrine i-ar plăcea să aibă o replică a acestei eșarfe. Mătușa noastră o purta tot timpul. Aș vrea ca diseară, când ajung în Glasgow, să-i pot spune că vei reuși să găsești ceva pentru ea.

– Voi face tot posibilul, am spus eu, încă intrigată de frumusețea eșarfei și de felul în care părea să mă seducă.

Mi-am amintit apoi că trebuia să mă întâlnesc cu Kent la nouă fără un sfert pentru a-i face cea mai mare surpriză. M-am uitat la ceas. Era opt și patruzeci și două de minute.

– Trebuie să plec. Sunt în întârziere. Promit să mă apuc imediat de treabă, doamnă Stauer, m-am grăbit eu spre ușă. Distracție plăcută în Scoția!

Am tras ușa după mine și am fugit. Împăturind eșarfa într-un dreptunghi, am zbughit-o pe hol, în direcția lifturilor. În spatele meu, am auzit-o pe doamna Stauer strigând că îmi uitasem geanta. M-am întors în grabă și am recuperat-o. M-am repezit apoi din nou pe ușă și, cotind-o spre ascensoare, am așteptat nerăbdătoare să ajungă liftul la etaj.

Mi s-a părut că trecuse o veșnicie până am ajuns în holul de la parter. Am sesizat un ușor tremur în cabină între etajele opt și nouă, dar nu i-am dat importanță. De îndată ce ușile liftului s-au deschis spre hol, am căutat în poșetă telefonul mobil pentru a-l anunța pe Kent că eram pe drum. Am bâjbâit cu degetele în interior, dar nu am simțit nici un telefon. Oare îl lăsasem acasă? Oare mi-l furase cineva din geantă în timpul deplasării cu trenul, când stătusem în picioare? Distrată fiind, nu eram prea conștientă de faptul că oamenii veneau în hol cu expresii ciudate pe chip. Am auzit pe cineva întrebându-l pe uşier ce se petrece afară, dar nu i-am ascultat răspunsul. M-am uitat din nou la ceas. Se făcuse opt și patruzeci și opt. Mi-ar fi luat cinci minute să traversez piațeta centrală a complexului World Trade Center și alte cinci minute să urc până la etajul o sută șase. Eram supărată că doamna Stauer îmi răpise acele minute. Kent probabil se întreba de ce nu-l sunasem sau nu-i trimisesem încă un mesaj.

Pe măsură ce mă apropiam de ușile rotative din fața mea, am auzit pe cineva spunând „accident aviatic“, iar pe altcineva invocând numele Domnului. Când am ieșit din hotel, am simțit imediat un miros de fum și de combustibil și am zărit o ploaie stranie de hârtie și puf.

M-am uitat în piațetă. Sus, deasupra mea, o cicatrice înflăcărată mutila etajele superioare ale Turnului de Nord. Fumul se revărsa ca un monstru eliberat din cea mai întunecată grotă pe care și-ar putea-o închipui cineva.

– A fost un avion cu reacție! a strigat cineva la câțiva metri de mine. L-am văzut cu ochii mei. A zburat direct spre turn.

– L-am auzit și eu, a spus altcineva. Mi-a zguduit ferestrele din cameră.

În timp ce în depărtare, dar și în fața mea, sirenele au început să străbată aerul, trei mașini de poliție au trecut pe lângă mine.

Kent.

Am trecut pe lângă oamenii adunați în fața hotelului și am traversat în fugă strada Church pentru a ajunge în piațetă, dar polițiștii începuseră deja să se împrăștie în evantai și să împiedice trecătorii să se apropie de Turnul de Nord.

Kent!

Mi-am băgat din nou mâna în geantă, disperată să-mi găsesc telefonul. Trebuia să-l sun, dar telefonul nu era pe nicăieri. Persoanele evacuate au ocupat în scurt timp piațeta și trotuarele, în timp ce bucăți de plastic, hârtie și metal continuau să se împrăștie pe jos. Poliția și personalul de pază blocaseră toate intrările în complex, astfel încât a trebuit să mă repoziționez constant pentru a vedea fețele oamenilor care fugeau din clădire. Trebuia să îl găsesc pe Kent printre ei și să-l anunț că eram bine, că nu fusesem în liftul care se îndrepta spre el. Trebuia să mă asigur că reușise să ajungă la una dintre ieșirile de incendiu.

Sigur reușise să ajungă la una dintre ieșirile de urgență.

M-am întors pe strada Church în încercarea de a vedea partea de sus a clădirii, unde cel mai probabil Kent mă aștepta. Trâmba de fum se afla chiar sub el. Dacă ar fi putut ajunge la una dintre ieșirile de urgență… *Doamne, ajută-l să scape!*

Privirea-mi înlăcrimată era ațintită spre cer. Deodată, un vuiet asurzitor a răsunat deasupra mea. În stânga câmpului meu vizual, o vâlvătaie albă a planat în Turnul de Sud. O explozie a zguduit aerul deasupra noastră, iar o pară de foc a țâșnit din jumătatea superioară a clădirii. Un cor de țipete și blesteme a erupt în jurul meu, în timp ce toți cei de la sol strigau îngroziți.

Un avion planând într-o clădire ar fi putut fi un accident, dar două nu. Se petrecea ceva cumplit și malițios. Un sentiment de frică îmi străbătea tot corpul pe măsură ce tot mai multe fragmente cădeau din cer.

Trebuia neapărat să găsesc un telefon și să-l sun pe Kent pentru a-l anunța unde mă aflam, astfel încât să mă poată găsi. Îmi era teamă. Îl voiam lângă mine. Am traversat strada printre vehiculele de urgență și am fugit înapoi în Hotelul Millenium. Acolo era un mic haos, întrucât hotelul era evacuat.

Televizoarele din salon erau date pe CNN. Când am trecut pe lângă ele, l-am auzit pe crainicul de știri declarând că două avioane intraseră în Turnurile Gemene; primul în Turnul de Nord, la opt și patruzeci și șase de minute; celălalt în Turnul de Sud, la nouă și trei minute.

– Vă rog, îmi permiteți să folosesc telefonul? am strigat la fetele de la recepție, care în același timp încercau să ajute alte zece persoane.

Nimeni nu m-a auzit.

Am implorat doi trecători să-mi împrumute telefonul, dar au scuturat din cap.

Doamna Stauer! M-aș fi putut întoarce în camera ei și să sun de acolo. Am trecut de lifturile care coborau ticsite de oameni și m-am îndreptat direct spre scări. Rămăsesem fără suflu când am ajuns la etajul șaisprezece. Am bătut la ușa soților Stauer, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Era nouă și douăzeci de minute.

Încă respirând cu dificultate, m-am întors în hol. Am fost dată imediat afară de membrii personalului hotelului, care în mod clar își doreau să plece la rândul lor. Afară, mirosul de combustibil și senzația de distrugere se intensificau. Am fost împinsă împreună cu mulțimea de oameni care fugeau dinspre strada Maiden spre Broadway. Acolo m-am oprit, mi-am tras sufletul și mi-am înfipt bine picioarele în pământ. Nu aveam de gând să merg mai departe. Aveam să stau acolo până când toți cei evacuați ar fi trecut de mine. Trebuia să găsesc pe cineva care să-mi împrumute telefonul, măcar pentru câteva clipe. Cât timp m-am mobilizat, am auzit oamenii din jurul meu vorbind, plângând și blestemând.

– Doamne, ce-s ăia? a întrebat cineva.

– Sunt oameni, a spus altcineva. Sar oameni.

M-am silit să-mi ridic privirea spre Turnul de Nord, care scotea un fum negru. Se vedea o pata neagră, ca o mică înțepătură de ac pe un petic de un gri murdar. Apoi pată s-a prăbușit și s-a făcut nevăzută.

– Cei din partea de sus nu pot ieși. Au tot sărit, a spus prima persoană. Cred că am văzut deja vreo cincizeci.

M-am răsucit spre oamenii din jurul meu.

– Soțul meu se află în Turnul de Nord! am strigat eu. Pentru numele lui Dumnezeu, îmi poate împrumuta cineva telefonul?

– Uite.

Un bărbat pe nume Mick, îmbrăcat într-un șorț de florar, mi-a întins telefonul lui.

– Dar nu știu dacă vei prinde semnal.

L-am luat repede, bâiguind nişte mulțumiri. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât nu eram în stare să tastez. Lacrimile îmi încețoșau vederea. Nu mă puteam opri din plâns sau din tremurat.

Florarul mi-a acoperit mâna cu a lui.

– Lasă-mă pe mine, a spus el cu blândețe. Care e numărul?

Plângeam, neputându-mi îndepărta din minte imaginea acelei pete căzând în hol, mai ales că nu fusese o simplă pată. Fusese cineva. O persoană. I-am

înmânat florarului telefonul și i-am dictat numărul lui Kent. Apoi am căutat în geantă după un șervețel, chiar dacă știam că nu aveam nici unul. Mâna mi s-a încleștat în jurul săculețului în care se afla eșarfa doamnei Stauer, care părea să se întindă după mine, mângâindu-mi buricele degetelor și îndemnându-mă să o scot de acolo. Când am eliberat eșarfa din strânsoare, mi-am lipit-o de față și mi-am șters lacrimile. Se simțeau o mulțime de mirosuri diferite în țesătura ei, unele, se pare, la fel de vechi ca însăși dragostea. Îmi doream să mă scufund în crăițe și să nu mai ies niciodată de acolo. Dacă aș fi fost mai atentă la oamenii din jurul meu, poate că aș fi sesizat în acel moment sunetul declanșatorului camerei. Nu am auzit însă absolut nimic, în afară de sunetul propriei mele angoase.

– Doamnă, mă tem că nu e semnal, a spus florarul. Poți încerca să-i trimiți un mesaj.

Mâinile încă îmi tremurau destul de tare. Am încercat să-mi duc mâna spre telefon, dar se vedea cu ochiul liber că nu eram în stare să tastez un mesaj.

– Ce vrei să-i scriu?

Oare aceasta avea să fie ultima mea conversație cu Kent? Oare mai era în viață ca să vadă mesajul de la mine? Trebuia să sper că da.

– Spune-i că sunt în siguranță. Că-l iubesc. Că… Spune-i că va fi tată.

Eu am dictat, iar florarul a tastat mesajul. Ochii i s-au umplut de lacrimi, în timp ce propria durere mi se revărsa pe obraji.

– Îți mulțumesc, am murmurat eu.

Încuviințând din cap, și-a luat privirea de la mine și și-a șters umezeala din ochi.

M-am întors apoi spre cerul plin de fum.

– Poate că a ieșit deja. La ce etaj lucra? a întrebat florarul după câteva minute.

– Treizeci și patru, am rostit eu fără vlagă.

– A, atunci trebuie să fi ieșit deja.

– Dar nu acolo se afla atunci.

În următoarele câteva minute, nici nu prea știu câte, l-am văzut pe florar verificându-și telefonul încontinuu. Voiam să cred că pentru mine îl verifica. M-am întors spre el de câteva ori, dar a clătinat din cap de fiecare dată.

La un moment dat, am auzit pe cineva spunându-i altcuiva că se confirmase că teroriștii deturnaseră cele două avioane și le ghidaseră intenționat în turnurile din complexul World Trade Center. Altcineva a spus că și Pentagonul fusese atacat. Atunci mi-am astupat urechile pentru a nu le mai auzi vocile.

Contrar rațiunii, am continuat să cercetez fețele trecătorilor grăbiți, în speranța că aveam să-l zăresc și pe Kent printre ei.

S-a auzit apoi o bubuitură nepământeană, un sunet strident, care a despărțit cerul zdrențuit de deasupra noastră de pământul devastat de la picioarele noastre.

– Se prăbușește Turnul de Sud! a strigat cineva.

– Nu se poate, a spus un altul.

– Fugiți, a strigat un al treilea.

Brusc, m-am trezit în genunchi. O avalanșă de oameni mă doborâse la pământ, iar o grămadă de praf și moloz, ca un val de maree venit de pe țărmurile Iadului, s-a năpustit asupra noastră.

Tocmai mă chinuiam să mă ridic de jos când mormanul de moloz a tăbărât peste mine. Preț de o secundă, n-a mai existat decât freamătul dărâmăturilor. Nu mai erau nici lumini, nici sunete, nici strigăte de milă.

Nici aer.

Pe măsură ce abisul mă trăgea în jos, nu puteam vedea decât un mic petic din eșarfa lipită de chipul meu, o ultimă frântură dintr-un tot minunat.

Nu puteam să respir.

Dă-mi mâna.

Grămada se izbise de pieptul meu.

Dă-mi mâna.

Am simțit cum niște degete s-au întins spre mine. Preț de o clipă, m-am gândit să las dărâmăturile în voia lor. Dacă Kent nu mai era, ce rost mai aveam fără el?

Degetele au apucat eșarfa din mâna mea și au început să tragă. Simțeam cum mă ridicam de la sol. Ar fi trebuit doar să dau drumul eșarfei și m-aș fi alăturat lui Kent. În timp ce o durere usturătoare îmi inunda plămânii, mă întrebam cât de tare ar fi durut să mor în acel fel.

Apoi mi-am amintit de micul plus roz. Dărâmăturile nu aveau acces la viața pe care o adăposteam în mine.

Kent ar fi vrut ca eu să trăiesc.

Nu m-am dat bătută.

Cu eșarfa drept colac de salvare, florarul m-a ridicat în picioare. Apoi ne-am îndepărtat împreună, cu pași repezi, de întuneric.

Capitolul 11. Clara

Insula Ellis
Septembrie 1911

Descoperisem de timpuriu că asistentele îndeplinesc la „Ellis“ aceleași sarcini repetitive, zi de zi, și că pot chiar găsi o consolare stranie în monotonia acelor îndatoriri. În lipsa ritmului constant al rutinei, spectacolul nesfârșit al suferinței umane ar fi putut cauza pierderea unei asistente medicale. Sufletul nu poate fi martor la atâtea suferințe fizice. Concentrarea exclusivă asupra îndatoririlor ne împiedica pe mine și pe colegele mele să fim absorbite de ceea ce vedeam în fiecare zi.

Când doctorul Randall se pregătea să părăsească salonul în urma conversației legate de incendiu, am încercat să-mi recapăt echilibrul cu următorul gând în minte: „Concentrează-te exclusiv asupra îndatoririlor simple care te așteaptă“. Privirea doctorului Randall, ațintită asupra mea în timp ce el și doctorul Treaver își finalizau observațiile, era dureros de compătimitoare. M-am făcut însă că nu observ.

La scurt timp după ce doctorii au plecat în altă secție, au sosit infirmierele să mă ajute cu îmbăierea pacienților cu buretele și cu folosirea ploștilor. Cu sprijinul nostru, bărbații mai în putere mergeau la toaleta din afara salonului. Andrew a urmărit cum una dintre infirmiere l-a ajutat pe bărbatul de vizavi de el să folosească plosca, ascunși după o perdea minusculă. Apoi s-a ridicat ușurel în capul oaselor, legănându-și picioarele peste marginea patului. A dat să se ridice în picioare, dar m-am repezit la el de la două paturi distanță, unde schimbam cearșafurile.

– Aveți grijă, domnule Gwynn.

M-am întins spre el și mi-am petrecut brațul în jurul spatelui lui. Simțeam cum îi ard hainele de pe el de la febră.

– De ce aveți nevoie?

– Vreau să văd ceva.

Tonul cuvintelor lui m-a dus cu gândul la un loc îndepărtat, la căsuțe cu structura jumătate din piatră, jumătate din lemn, precum și la acoperișuri de paie.

– Ce anume?

– Să văd dacă pot merge până la toaletă.

– Lăsați-mă să vă ajut.

– Nu vreau să vă deranjez.

Mi-am încleștat mai tare mâna în jurul taliei lui.

– Haideți să stați puțin în picioare și să vedem cum vă simțiți.

– Nu vreau să mă ajutați… să-mi fac nevoile.

Modestia lui îmi părea din cale-afară de atrăgătoare.

– Ce-ar fi să ajungem mai întâi acolo și să vedem apoi cum vă simțiți? am spus eu.

Andrew a consimțit din cap, așa că am pornit, printre paturi, spre coridor. La un moment dat, s-a îndepărtat de mine pentru a-și evalua stabilitatea.

– Cum vă simțiți? E totul bine?

– Da. Da, mulțumesc.

A făcut apoi o mică pauză, înghițind cu dificultate.

– În legătură cu incendiul, îmi pare foarte rău.

Echilibrul prudent pe care reușisem să-l recuperez după conversația purtată cu doctorul Randall începuse iar să se clatine. Totuși, nu mai simțeam ca mai devreme că pășesc pe tăciuni încinși. Nu părea să mai conteze atât de tare faptul că Andrew menționase incendiul. Am încuviințat din cap.

– Au murit atâția oameni, a adăugat el.

– Da.

– Nu au reușit să iasă de acolo?

– Nu. Nu au reușit.

– Printre ei se aflau și prieteni de-ai tăi?

Am șovăit preț de o clipă.

– Unul da.

– Îmi pare foarte rău.

A ridicat atunci mâna pentru a-și freca gâtul.

– Și mie, dar odihniți-vă vocea, domnule Gwynn.

După ce am ajuns în dreptul ușii, am traversat holul principal până la toaletă. L-am întrebat dacă se simte în stare să intre singur.

– Da, mulțumesc.
A pășit în toaletă, dar apoi s-a întors spre mine, fixându-mi privirea preț de o clipă.
– Mă descurc.
A închis apoi ușa ușor.
În pauza de prânz, le-am găsit pe Dolly, Ivy și alte câteva asistente la masa noastră. Mi-am pus tava jos și am ocupat scaunul liber de lângă Dolly.
– Cum îți e ziua?
Dolly urmărea să primească din partea mea un fel de mesaj criptat care să o lămurească dacă făcusem vreun progres în demersul meu secret.
– Plină, am răspuns eu. Am zece oameni în chinurile scarlatinei.
Dolly s-a încruntat, dar știa prea bine că nu putea spune în public la ce se referise de fapt.
Nu puteau exista conversații voalate la masă despre Lily Gwynn și scrisoarea de la ea. Nu cu toate fetele de față.
Mai ales, nu cu Ivy.
Ca un făcut, Ivy a lăsat furculița jos și ni s-a adresat.
– Ați făcut cunoștință astăzi de dimineață cu noul stagiar? Nu-i așa că-i arătos?
– E, nu știu ce să zic, a răspuns Dolly. Mi se pare prea slăbănog.
Ivy a început să râdă, după care s-a întors spre mine.
– Clara, ție nu ți se pare chipeș?
Am înghițit atunci restul de cartof pe care îl aveam în gură.
– Nu știu. Poate.
A intervenit apoi și Margaret, o membră fidelă a anturajului de dans de sâmbătă seara al lui Dolly.
– Mă voi bate cu tine pentru el, Ivy. E și din Boston, e și doctor. Nu mi-ar păsa nici dacă ar avea trei ochi și buză de iepure.
– Am auzit că i s-au aprins călcâiele după Clara, a spus o alta, Nellie.
– Poftim? mi-am ridicat eu privirea. Nu e adevărat!
– După secția ta, a venit în secția de rujeolă pentru femei, adică în secția mea. L-am auzit întrebându-l pe doctorul Treaver care e prenumele tău.
– Asta nu dovedește nimic, am obiectat eu.
– Îl interesează doar incendiul, asta-i tot! a intervenit Ivy, dorind în mod evident să-l revendice pentru ea pe doctorașul din Boston, deviind astfel în altă parte atenția care ar fi putut cădea în mod eronat asupra mea.

Bineînțeles că a trebuit să menționeze incendiul.
– I-ai povestit despre incendiu? a întrebat Dolly consternată, binecuvântată fie ea.
– Pentru numele lui Dumnezeu, toată lumea știe de incendiu. Plus că el l-a menționat primul, nu eu. Eu doar i-am spus că avem o asistentă aici care s-a aflat acolo în acea zi.
– De ce ai făcut asta? i-a cerut Dolly socoteală.
– Ce anume? Incendiul a avut loc cu luni în urmă. Nu-i așa, Clara? s-a întors Ivy către mine. Înainte ca eu să ajung aici.
– Așa e.
Am băgat atunci o bucată de carne în gură, pe care nu o puteam mesteca. O tăcere stânjenitoare s-a așternut în jurul nostru.
M-am ridicat și mi-am luat și tava cu mine.
– Carnea mea e tare. Mă duc să-mi iau niște supă.
Simțeam în ceafă că fetele mă priveau. Am auzit-o apoi pe Dolly dojenind-o pe Ivy, pe măsură ce mă îndepărtam.
– Doar pentru că s-a întâmplat înainte ca tu să ajungi aici nu înseamnă că poți să le povestești tuturor despre asta. Biata fată a văzut niște amărâți sărind de la etajul unei clădiri în flăcări și murind pe caldarâm! Zeci de oameni, iar ea a văzut totul!
Mi-am lăsat tava și mi-am văzut de drum.

Capitolul 12

Formatorii de la școala de asistente medicale m-au învățat să fiu atentă la trei responsabilități atunci când îngrijesc pacienți cu scarlatină. În primul rând, trebuia să înțeleg contactul cu pacienții raportat la tratamentul aseptic, astfel încât să nu mă infectez și eu. În al doilea rând, trebuia să fiu vigilentă în privința complicațiilor: puteau apărea afecțiuni asociate, provocate de febră, precum nefrita. În sfârșit, trebuia să am mare grijă de persoanele aflate în imediata apropiere a pacientului.

Tata îmi dăduse același sfat general valabil, doar că în mult mai puține cuvinte: „Respectă boala, este puternică“.

Tot el mi-a spus că boala nu are nici o intenție ascunsă. Nu vrea nimic. Nu are nici o dorință malițioasă de a ucide. Dacă ar putea vorbi, nu ar spune „Vreau să te îmbolnăvesc! Vreau să te aduc în pragul morții! Vreau să ucid!“. Ar spune doar: „Eu îi îmbolnăvesc pe oameni. Îi aduc în pragul morții. Pot să ucid.“

Boala este ca o mașinărie care nu are discernământ atunci când acționează. Mașinăriei nu-i pasă când se strică și nici nu sărbătorește când începe să funcționeze din nou.

Am văzut destule cazuri de scarlatină încât să știu că, atât pentru cei care o au, cât și pentru cei dragi lor, boala pare nedreaptă, premeditată, caustică. Bineînțeles că îi înțeleg. Atunci când te afli într-o luptă pe viață şi pe moarte, cu siguranță există și un adversar. Ceva care ți se împotrivește. Ceva care-și dorește să te înfrângă.

Vrei să crezi că dușmanul e boala.

Nu-ți vine să crezi, nici măcar pentru o clipă, că dușmanul este de fapt propriul tău corp, acel înveliș firav de carne, care nu poate face față nici măcar unei particule virale; acea rețea fragilă de mușchi, oase și suflet, care nu poate face față nici puterii focului, nici gravitației.

Andrew și alți câțiva bărbați care se aflaseră și ei pe vas dezvoltaseră erupția cutanată a doua zi. Le apăruse mai întâi pe piept și pe gât, dar apoi s-a răspândit rapid pe tot corpul. Acea erupție nu se manifestă ca la rujeolă,

unde pielea pare desenată cu un creion roșu. Erupția scarlatinei arată mai degrabă ca niște stropi trandafirii de vopsea, aplicată de un artist nebun la întâmplare.

Bășicile iritate ale erupției nu aveau să apară decât la trei zile de la debutul bolii, iar după ce își vor fi făcut de cap, eczemele încrustate aveau să erupă, producând descuamarea pielii și un aspect solzos, care i-ar fi făcut pe pacienți să creadă că deveniseră leproși. Pielea avea să se desprindă ca solzii unui pește, iar procesul ar fi fost sărbătorit dintr-un singur motiv; fiecare oră care trecea indica faptul că, mai mult ca sigur, aveau să supraviețuiască. Era totuși o experiență oribilă, care putea dura zile întregi, fiind adesea motivul pentru care hainele și bunurile ajungeau să fie arse. Rămășițele cu aspect de confetti se asemănau cu otrava.

Odată intrată în secție, principala mea preocupare în acea zi a fost să le iau bărbaților temperatura și să le monitorizez inflamația din gât. Febra și inflamația se intensificau întotdeauna a doua zi. Am mers din pat în pat să verific pacienții, ajutându-i să bea câteva guri de apă și, după caz, să folosească plosca. Intenționat l-am lăsat pe Andrew la final.

Când m-am apropiat de patul lui, Andrew abia dacă mi-a simțit prezența. I-am așezat mâna pe frunte, iar fierbințeala pielii lui m-a încălzit ca un fier de călcat. Andrew s-a proptit în răcoarea palmei mele, gemând ușor. Asistenta din tura de noapte scrisese în fișa lui Andrew că temperatura îi urcase la patruzeci de grade încă dinaintea zorilor. Nu puteam să fac decât un singur lucru pentru el cât timp îl așteptam pe doctorul Treaver să vină la vizita de dimineață: să-i scad febra cu o cârpă rece.

Deși făcusem sute de băi bărbaților de toate vârstele, simțisem o legătură stranie cu Andrew în timp ce îi presam compresa umedă pe gât, piept și spate. S-ar fi zis că alergam alături de el în timp ce se lupta cu un dragon, oferindu-i toate cele necesare în luptă. Respirația fierbinte a dragonului mă ardea prin tifon, vrând să mă înșface și pe mine, din câte se părea. Am continuat totuși să înăbuș flacăra pe măsură ce scufundam compresa în apă și apoi o storceam, iar și iar. De fiecare dată când Andrew tresărea la atingerea mea, mi-l imaginam alergând spre balaur cu sabia ridicată, străpungând pielea reptilei și căutând punctul slab al trupului balaurului.

A deschis apoi ochii și s-a uitat la mine.

– Lily? a șoptit el.

O picătură de apă i-a alunecat pe tâmplă, dar am prins-o cu marginea pânzei.

– Sunt sora Wood, domnule Gwynn.

– Lily?

– Sunt sora Wood. Mă mai țineți minte?

– Lily, alea nu-s hainele tale.

Nu era prima dată când vedeam că febra provoacă delirul, dar era prima dată când eram confundată cu soția defunctă a cuiva.

– Domnule Gwynn, sunteți la Spitalul pentru Imigranți de pe Insula Ellis.

Mi-a răspuns în galeză, sau cel puțin așa am crezut. Părea extrem de trist. M-a durut inima când i-am auzit tonul vocii. A spus-o din nou mai tare, părând pe punctul de a face o criză. Apoi și-a ridicat puțin capul de pe pernă. I-am răspuns lui Andrew în franceză, fiindcă mama îmi vorbea în franceză când cădeam bolnavă la pat, înfierbântată de febră. Franceza reușea întotdeauna să mă liniștească, așa că am sperat să poată spulbera vraja febrei.

– *Ne t'inquiète pas, mon cœur.*

„Nu-ți face griji, draga mea."

Ochii lui strălucitori s-au făcut mari, iar el a rămas neclintit.

– *Fais des beaux rêves de lendemain.*

„Vise plăcute, mâine e o nouă zi."

Andrew s-a lăsat înapoi pe pernă, dar ochii lui nu s-au desprins de ai mei.

– Lily?

– Șșt.

– Lily?

M-am dat bătută.

– Ce e, Andrew?

– N-am bani de inel.

– Nu-i nimic.

– Mi-aș fi dorit să am inelul mamei.

– Gata, șșt.

– Ți-ar fi plăcut de ea, Lily. Mi-aș fi dorit să o fi cunoscut.

– Bine, dar acum fă liniște. Trebuie să te odihnești.

A închis ochii ca un copil ascultător. Mi-am coborât mâna cu tot cu compresă pe fruntea lui caldă până când respirația i-a devenit mai ușoară și regulată.

Am simţit mişcare în spatele meu.

Când mi-am ridicat privirea, mă aşteptam să-l văd pe doctorul Treaver intrând în salon. În schimb, doctorul Randall stătea la câţiva metri în spatele meu, fixându-şi pelerina de protecţie strâns în jurul gâtului. Când mi-am amintit ce spusese Nellie în ziua precedentă, la masa de prânz, legat de faptul că doctorul Randall se interesase de prenumele meu, m-am ridicat fulgerător de pe patul lui Andrew.

– Bună dimineaţa, soră Wood, a spus în timp ce mă îndreptam spre el.

Când am ajuns în dreptul lui, m-am uitat dincolo de uşă, aşteptându-mă să-l zăresc pe doctorul Treaver în apropiere.

– Astăzi sunt doar eu, a zâmbit doctorul Randall.

– A, înţeleg. Bună dimineaţa, domnule doctor Randall.

– Şi cum merg lucrurile în dimineaţa asta?

S-a îndreptat spre biroul asistentelor pentru a verifica fişa generală. A aflat dintr-o privire starea generală a tuturor pacienţilor din salon.

– Deci avem cinci cazuri noi confirmate, nu? a întrebat el.

– Da. Erupţiile cutanate au apărut astăzi de dimineaţă.

– Fără temperaturi mai mari de 41 de grade? Fără convulsii? Fără edeme?

– Fără, am răspuns eu, îndreptându-mi privirea spre Andrew. Domnul Gwynn a delirat întru câtva. I-am scăzut puţin febra cu o compresă rece. Acum se odihneşte liniştit.

– Cum adică a delirat?

– A crezut că sunt soţia lui, am înghiţit eu în sec. Ea… Ea este una dintre persoanele care şi-au pierdut viaţa pe „Sevilla“ din cauza scarlatinei.

Doctorul Randall şi-a ridicat ochii din fişă.

– O, ce cumplit. N-am ştiut. Foarte trist.

Nu am găsit nimic de adăugat. M-am întors să-mi pregătesc căruciorul pentru a-l putea ajuta la vizită. Când l-am terminat de pregătit şi mi-am legat masca la faţă, m-am întors spre el şi am observat că mă urmărise.

– Ştii, ai un fel blând de a fi, soră Wood. Am văzut cum te-ai comportat cu domnul Gwynn.

M-am bucurat că nu avea cum să observe că obrajii mi se aprinseseră instantaneu.

– N-am auzit tot ce-aţi vorbit, dar am văzut că era agitat şi că l-ai liniştit cu o atingere şi câteva cuvinte. Sunt sigur că asta nu se învăţă la şcoala de asistente. Sau da? a zâmbit el larg.

– Nu v-au predat bunele maniere la școala medicală, domnule doctor Randall? am râs eu nervos.

– Ba da, dar franceza nu ne-au predat-o.

Am lovit atunci din greșeală o sticlă de spirt din cărucior, care a dat să se răstoarne, dar s-a întins după ea și a reușit să o mențină în echilibru.

– Vorbeai în franceză, așa-i?

I-am luat sticla din mână și am îndreptat-o eu însămi.

– Da.

– Dar domnul Gwynn este galez.

– Mama mea este franțuzoaică, am ridicat eu din umeri. Așa îmi vorbea când mă îmbolnăveam. Franceza sună frumos. Aduce alinare. Speram să-l liniștească.

– Chiar ai reușit. Cât de înțeleaptă ai fost să te gândești la asta.

Pentru o clipă am crezut că poate își bate joc de mine, atât de mult entuziasm regăsisem în zâmbetul și gesturile lui, însă fusese sincer.

– Facem tot ce putem pentru a ușura disconfortul pacienților, am spus eu fără să vreau, tresărind puțin la cât de banal sunase.

– Ar trebui să te apreciezi mai mult, soră Wood. Sau pot să-ți spun Clara?

Am tras căruciorul spre mine, îndepărtându-l de el.

– Îmi puteți spune „domnișoara Wood“.

Zâmbetul nu i s-a șters însă de pe chip.

– Cum dorești, domnișoară Wood. Mergem?

Am început traseul, de la pat la pat. După ceva timp, când am ajuns la patul lui Andrew, era limpede că episoadele delirante trecuseră. Andrew s-a trezit în timp ce doctorul Randall îi ausculta plămânii și inima, îi palpa ganglionii de la gât și îi examina răspândirea erupției cutanate. Andrew s-a supus când doctorul Randall i-a cerut să deschidă gura pentru a se uita în gâtul lui. Pe deasupra, a fost capabil să țină termometrul în gură. Am respirat ușurată când am observat că febra îi scăzuse la treizeci și nouă, chiar dacă cel mai probabil scăderea nu avea să fie de durată, iar a treia zi avea să fie și mai rău.

– Sunteți pe mâini bune, domnule Gwynn, a spus doctorul Randall. Sora Wood va avea mare grijă de dumneavoastră.

Andrew și-a îndreptat privirea spre mine, iar eu i-am zâmbit politicos. Habar nu aveam dacă își amintea că îmi spusese „Lily“. Am presupus că nu.

Am trecut apoi la următorul pacient, care nu s-a trezit în timp ce doctorul Randall a efectuat controlul medical. Cum doctorul Randall nu a putut interacționa cu pacientul din pat, mi s-a adresat mie.

– Îți place să citești, domnișoară Wood?

– Depinde de subiect, domnule doctor.

– Firește. Filosofia îți place?

Nu eram sigură dacă voiam să îi expun doctorului subiectele mele preferate de lectură. Mi-am amintit atunci de cartea de poezii a lui Lily din camera mea. Nu mai citisem poezie de ani de zile și nu mi-am închipuit că doctorul Randall o făcea.

– Îmi place poezia, am rostit impulsiv.

Și-a ridicat privirea spre mine, aparent fericit.

– Serios?

Am dat din cap, puțin alarmată. Am înlocuit fișa bărbatului pe care tocmai îl terminase de examinat și mi-am împins căruciorul până la patul următor. Pacientul care zăcea în el ajunsese deja în a doua săptămână de boală. L-am găsit treaz, sorbind dintr-un pahar cu apă. Mâinile și gâtul îi erau de un alb lăptos, cu pielea descuamată și bășici bătătorite.

– Ai vreun preferat? m-a întrebat doctorul Randall.

– Ce anume?

– Un poet preferat.

M-am aplecat deasupra pacientului din pat.

– Domnule Gianelli, vă deranjează dacă vă pun paharul cu apă aici, pe masă? l-am întrebat eu, îndepărtându-i cu grijă paharul din mână.

– Trebuie să ai un poet preferat.

– Îmi plac toți.

– Nimănui nu-i plac toți, a râs doctorul Randall.

Am așezat paharul pe noptiera de lângă pat, mai dispusă ca oricând să vorbesc despre obstrucția trompei lui Eustachio, dureri renale și descuamare. Doctorul Randall s-a pornit să-l examineze pe domnul Gianelli, dând noi instrucțiuni privind creșterea numărului de băi de la una la două pe zi, pentru a îndepărta reziduurile provocate de erupția cutanată.

Ultimii doi pacienți erau și ei treji și cooperanți. După ce am terminat, m-am îndreptat spre chiuveta din capătul salonului pentru a mă spăla pe mâini. Doctorul Randall m-a urmat, dezlegându-și masca și pelerina și

aruncându-le în coșul de gunoi pentru a fi sterilizate pentru următoarea utilizare.

S-a așezat lângă mine și a început să-și frece și el mâinile.

– Nu vreau să fiu indiscret, domnișoară Wood, dar în timpul săptămânii nu prea avem cu ce să ne întreținem după terminarea programului. M-am gândit că ar fi drăguț să dezbatem împreună o carte după cină, în sala comună a personalului medical. Aseară m-am plictisit de moarte.

– V-ați plictisit în prima tură de noapte?

– A treia, dar da, m-am plictisit.

Am început să mă spăl pe mâini, fără să mai spun nimic. O parte din mine tânjea după o activitate de seară, în afară de cititul știrilor mondene din ziar împreună cu Dolly și celelalte fete sau de bârfe, dar cum să stau în spațiul comun cu doctorul Randall și să discutăm o carte? Lumea ar fi crezut că mi-l doream ca iubit. Nu se putea întâmpla așa ceva în refugiul meu.

Mi-am uscat rapid mâinile și am făcut un pas în spate, îndepărtându-mă de chiuvetă.

– Spune-mi care este preferatul tău, a insistat el, sau preferata, iar eu îți voi spune dacă i-am citit opera.

În acel moment, nu-mi venea în minte decât un nume. Unul singur.

– Keats.

– Keats, a zâmbit el. Citit. Ce zici să mai povestim diseară, după cină?

– Nu pot diseară, am clătinat eu din cap.

– Atunci mâine?

S-a șters pe mâini, iar apoi s-a întors cu fața spre mine.

– Nu sunt… pregătită.

– Poftim?

– Nu sunt…

Celelalte cuvinte s-au risipit însă. Spre ușurarea mea, unul dintre pacienți a strigat după apă chiar în acel moment.

– E nevoie de mine, am spus eu cu un zâmbet forțat pe chip. La revedere, domnule doctor.

M-am grăbit să umplu un urcior cu apă, iar apoi m-am îndreptat spre patul bărbatului care o solicitase. Cu coada ochiului, l-am văzut pe doctorul Randall părăsind salonul.

După ce l-am ajutat pe om să bea, am auzit un alt glas cerându-mi apă. Andrew.

M-am dus la el și i-am turnat niște apă. Cât i-am ținut paharul, el a sorbit încet și cu dificultate.

– Și mie îmi place Keats, mi-a spus el când i-am luat paharul din mână.

M-a surprins că auzise conversația de la chiuvetă. Cred că am și făcut ochii mari.

– N-am vrut să trag cu urechea, doar că vocea domnului doctor răsună în camera asta faianțată, a continuat el.

– Atunci va trebui să am grijă ce secrete spun aici, am zâmbit eu ușor stânjenită.

– Nu vi se propagă vocea ca lui, a adăugat el, așezându-se înapoi pe pernă.

Cu alte cuvinte, îmi spusese că secretele lui sunt în siguranță la mine.

În timp ce-i așezam paharul pe noptieră, m-am întrebat dacă știa că și lui Lily îi plăcuse Keats. Știa că avea un volum cu poeziile lui Keats în bagaj?

Nu vedeam cum ar fi putut ști, având în vedere ce găsisem strecurat în el.

Capitolul 13

La trei zile de la incendiu, părinții mei au sosit în New York cu trenul de prânz, fără nici un bagaj. Plănuiau să mă ajute să-mi împachetez puținele lucrușoare, iar apoi să ne urcăm toți trei în trenul de patru spre Philadelphia, unde cel mai probabil tatăl meu își lăsase automobilul pentru parcurgerea drumului de o oră spre casă.

Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ei la gară, dar nu am avut puterea să o fac. Nu mai ieșisem de când băiatul de la aprozar mă însoțise acasă cu trei zile în urmă. O trăsură i-a adus pe părinții mei la imobilul[1] unde închiriasem o cameră la ultimul etaj. Era o cameră drăguță, într-o clădire bine întreținută, deținută de domnișoara Hatfield, o fată bătrână care simțea că misiunea ei în viață era să protejeze tinerele singure de pericolele vieții la oraș.

Au sosit la câteva minute după ora prânzului, iar domnișoara Hatfield a insistat să ne pregătească masa, în timp ce noi discutam în salonul ei. Era limpede că nu voia să piardă o chiriașă și își dădea seama, la fel ca mine, că părinții mei intenționau să mă ia acasă în acea zi. Fără îndoială, spera că ospitalitatea ei avea să îmi convingă părinții să îmi închirieze camera până la întoarcerea mea acasă, deoarece cu siguranță nu aș fi putut continua să o plătesc eu însămi dacă plecam odată cu ei.

Mama m-a luat în brațe imediat ce domnișoara Hatfield ne-a lăsat să luăm masa. Nu mai plânsesem de la incendiu și, în timp ce stăteam învăluită în afecțiunea maternă, am simțit un mare val de emoție ridicându-se la suprafața ființei mele, la fel de puternic precum un val în furtună. M-am îndepărtat de ea, ca nu cumva să ne scufundăm amândouă în el.

– Sunt bine, sunt bine, am spus eu pe măsură ce respingeam valul. Haideți să luăm loc.

Ne-am așezat apoi pe scaunele tapițate. Brațele lor matlasate erau împodobite cu milieuri. Un canar într-o colivie în formă de clopot ciripea în timp ce ne instalam.

– Of, draga mea. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta la așa scurt timp de la sosirea ta!

Mama s-a aplecat spre mine și m-a mângâiat pe braț. Atunci am observat că purta o rochie de culoarea albăstrelelor și o pălărie asortată pe care nu o mai văzusem niciodată. Brusc, ceva mi s-a părut ciudat. Nu o văzusem niciodată purtând vreo rochie pe care eu să nu o știu. Nu fusesem acasă decât o săptămână între absolvire și mutarea în New York, iar înainte de asta fusesem plecată la școala de asistente. Mă temeam că, dacă m-aș fi întors cu ei, aș fi observat că totul se schimbase într-o oarecare măsură – mărimea merilor din grădină, înălțimea băiețelului care locuia peste drum de părinții mei și chiar și rochiile agățate în garderoba mamei mele. Totul ar fi fost ușor diferit, cu excepția mea. M-aș fi întors exact în locul de unde plecasem înainte de a-l întâlni pe Edward. Acea fărâmă de timp și de loc ar fi fost încă acolo, dar numai pentru mine. Pentru ceilalți, lumea toată s-ar fi schimbat.

Nu puteam merge cu ei.

Știam, în același timp, că nu puteam rămâne acolo.

Reparațiile la ultimele etaje ale clădirii Asch erau în curs de desfășurare. Primisem un mesaj de la administratorul clinicii, în care îmi spunea că ne putem aștepta ca afacerile de la etajele nedeteriorate, printre care se număra și cabinetul medical la care lucram eu, să își reia activitatea până la sfârșitul săptămânii.

Cu toate acestea, nu aș mai fi putut păși vreodată în clădirea Asch. Niciodată.

– Trebuie să fi fost îngrozitor pentru toți acei oameni care nu s-au putut salva, a continuat mama. Îmi pare atât de rău pentru familiile lor, mai ales când noi suntem atât de norocoși că…

– A fost îngrozitor. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut în viața mea.

Fusesem învățată să nu întrerup când vorbea altcineva, așa că intruziunea mea a surprins-o pe mama. M-a surprins până și pe mine.

– Văzut? Adică ai… Erai pe stradă? a întrebat tata, neștiind cum să mă întrebe la ce am fost martoră.

– Din momentul în care am ieșit din clădire și până la stingerea incendiului.

– Pe tot parcursul?

Mama a făcut ochii mari.

– Focul s-a stins după o jumătate de oră.

– Toți… Toate acele victime, iar focul a durat doar o jumătate de oră?
Mă încerca o ostilitate înverşunată, ca și cum aș fi vrut să dau vina pe altcineva pentru cum mă simțisem în acea zi.
– Da. Toți acei oameni au murit într-o jumătate de oră. Nici unul dintre noi, cei de pe stradă, nu a putut face nimic în acest sens. Nici eu, care sunt asistentă medicală, nu am putut face nimic.
Nu intenționasem să fiu atât de directă. Cu siguranță o luasem prin surprindere pe mama, care s-a rezemat de scaun ca și cum ar fi primit o lovitură din partea mea.
Mi-am coborât privirea spre picioare, invocând scuzele pe care i le datoram.
– Îmi pare rău. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta. Nu știu ce mi-a venit.
– E în regulă, a șoptit mama, cu o grație care îi împletea cuvintele.
– Ascultă, Clara, mi-a spus tata cu blândețe. Totul este pregătit pentru ca tu să te întorci acasă cu noi. Nu trebuie să îți mai pese de toate astea.
Fără să vreau, am zâmbit. Tata nu înțelegea că nu puteam alege dacă să-mi pese sau nu de gânduri. Gândurile ne sunt impuse. Nu putem decât să sperăm ca gândurile pe care nu ni le dorim să se plictisească de noi la un moment dat și să își ia zborul. Cred că mi-am dat seama chiar în acel moment că trebuia să-mi găsesc un refugiu, nu să mă întorc acasă, în Pennsylvania, unde locuiau părinții mei, şi nici în Manhattan, unde îl cunoscusem pe Edward. Aveam nevoie de un refugiu în care să pot aștepta până când greutatea avea să mi se ridice de pe suflet.
– Nu mă întorc cu voi, am spus eu.
– Cum? și-a înclinat tata capul, de parcă nu m-ar fi auzit bine.
– Adică… Vrei să rămâi aici? a întrebat mama.
– Nu. Nu vreau să rămân aici.
– Atunci nu înțeleg, a rostit tata.
Adevărul era că nici eu nu mă înțelegeam prea bine. Știam doar că, stând alături de părinții mei în acea odaie din Manhattan, abia dacă mai puteam respira; simțeam că mă sufoc în rămăşițele incendiului, care cădeau peste mine ca zăpada din ianuarie și, dacă nu m-aș fi mutat din calea ei, m-aș fi făcut nevăzută sub ea.
Mi-am amintit atunci de o colegă de la școala de asistente, o fată destul de retrasă și închisă în ea, care își dorea să fie repartizată la spitalul de pe

Insula Ellis după absolvire. Când am întrebat-o de ce, mi-a argumentat că era o construcție nouă, de mari dimensiuni, unde se foloseau cele mai moderne echipamente, iar asistentele nu erau nevoite să se înroleze în Serviciul Medical al Armatei pentru a lucra acolo, așa cum erau nevoiți medicii. A mai adăugat că nu îi plăcea înghesuiala și că aprecia că spitalul se afla în vecinătatea orașului, nu chiar în oraș. Deși am insistat că spitalul acela era totuși un loc aglomerat, mi-a răspuns astfel: „Da, dar este o altfel de activitate. Nimeni nu rămâne pentru multă vreme acolo. Este doar un punct intermediar în călătoria lor. E pur și simplu Insula Ellis. Oamenii nu locuiesc acolo. Nimeni nu are domiciliul acolo."

Renunțase la școală înainte de absolvire, dar mi-o aminteam bine expunându-mi situația. Nu o mai văzusem nicicând atât de entuziasmată.

Cuvintele ei îmi răsunau în cap. Nimeni nu are domiciliul acolo. Domiciliul nimănui. Un punct intermediar.

– Vreau să obțin un post la spitalul de pe Insula Ellis, am spus eu. Am auzit că se caută asistente.

Mama a oftat încetișor.

– Ellis? Vrei să lucrezi pe Insula Ellis? În domeniul sănătății publice? a întrebat tata, clipind de câteva ori.

– E așa… așa…

Mama nu a reușit să își termine propoziția.

– Așa cum?

– Nu ai vrea să lucrezi acolo, mi-a spus tata cu blândețe, de parcă aș fi avut zece ani. Holeră, tifos, rujeolă, gripă – cu asta se confruntă cei de acolo. Nu ai ce căuta acolo, Clara.

Mama a oftat din nou. Până și eu m-am speriat puțin când am auzit de holeră și tifos, dar m-am ținut tare.

– Exceptând cazul în care ești asistentă medicală. Atunci e un loc cât se poate de normal.

– Clara, ce ți s-a întâmplat?

Mama m-a întrebat atât de încet, încât aproape că nici nu am auzit-o. Până să-mi dau seama dacă o auzisem cu adevărat, a luat cuvântul tata.

– Deduc că ai trecut prin ceva… traumatizant… Și dacă nu vrei să vii acasă cu noi, e în regulă. Totuși, nu accepta un post așa periculos doar ca să te pedepsești pentru că ai supraviețuit incendiului. Nu e vina ta că nu ai putut salva pe nimeni.

Am amuțit pentru o clipă. Să mă pedepsesc pentru că am supraviețuit incendiului? Oare asta voiam să fac? Răspunsul a venit rapid.

Nu aveam nevoie de o insulă pentru asta.

– Clara?

– Tată, dacă aș fi vrut să mă pedepsesc, aș fi putut face asta fie rămânând aici și întorcându-mă în clădirea aia, fie mergând acasă cu voi.

– Doar nu vorbești serios.

Mama era pe punctul de a izbucni în plâns.

– Nu vreau să spun că acasă e groaznic, mamă. Vreau doar să spun că eu mă simt groaznic, iar lucrurile nu se vor schimba dacă merg acasă cu voi.

– Ba sigur că se vor schimba!

– Ba nu.

Tata și-a dres vocea.

– Clara, ai impresia asta pentru că ai fost martora unui incendiu cumplit, dar tot ce ai văzut va începe să dispară când te vom duce acasă. Ai încredere în mine.

Când m-am întors spre tata, în privire i se citeau tăria de caracter și voința. La fel ca mine, avea și el un har reparator. Trăia cu impresia că putea să repare lucrurile cu aceeaşi uşurință cu care ar fi cusut la loc o persoană rănită. Îl văzusem făcând asta de atâtea ori, însă problema mea nu era un simplu obiect avariat care să fi putut fi reparat, ori o boală care să fi putut fi vindecată. Era un abis din care trebuia să ies.

– Tată, nu e vorba despre ce am văzut. E vorba despre ce am pierdut.

– Ce ai pierdut? m-a întrebat mama, ținându-mă încă de mână.

Aș fi vrut să-i răspund „o poveste de dragoste predestinată“. Cele cinci cuvinte mi-ar fi alunecat pe buze cu la fel de multă precizie și viteză precum sintagma „Crăciun fericit!“ în ziua de 25 decembrie. Nu mă vedeam însă capabilă să detaliez, iar acele cuvinte ar fi avut cu siguranță nevoie de o explicație.

– Mă bucur că ați venit, am spus eu în schimb. Știu că voi credeți că dacă mă întorc acasă, o să pară că nici nu am plecat vreodată, ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Aici însă – am arătat eu spre inimă – știu sigur că s-a întâmplat.

– Dar chiar trebuie să te duci acolo? m-a întrebat mama cu ochi sticloși și temători. La bolile alea… perfide și obscure!

– O să am grijă.

– Dar ai atâtea spitale chiar aici, în Manhattan, a continuat ea. De ce nu te angajezi la unul dintre ele?
– Promit să am grijă.
– Tom! s-a răsucit ea spre tata. Spune și tu ceva!
Tata amuțise, fără îndoială cugetând la ultimul lucru pe care i-l spusesem.
„E vorba despre ce am pierdut.“
Se vedea că întorcea propoziția în gând pe toate părțile, studiind-o ca pe o plagă sau ca pe un simptom al unei boli. I-am citit în privire momentul în care și-a dat seama că un cârpaci ca el sau ca mine poate repara cu ușurință un lucru stricat, dar nu poate găsi cu ușurință un lucru pierdut.
Pentru a găsi un lucru pierdut este nevoie de o altfel de îndemânare.
– Helene, Clara are nevoie să gestioneze situația în felul ei.
Mi-a fixat privirea, iar apoi s-a întors cu fața spre mama.
– Va avea grijă.
– Tom.
Tata s-a întors apoi din nou spre mine.
– Cât vrei să lucrezi acolo?
Am clătinat din cap. Încă nu știam.
Totuși, în sinea mea îi răspunsesem.
„Oricât va fi nevoie până când însăși pierderea suferită de mine să îmi poată reda libertatea.“
Prânzul acasă la domnișoara Hatfield fusese o simplă vizită protocolară. Până și biata domnișoară Hatfield simțise asta. În momentul în care ne-a servit cu tort de ciocolată, înțelesese deja că urmează să piardă nu numai o chiriașă, ci și banii munciți de tata.
Tata m-a întrebat dacă voiam să mă ajute să obțin un post la „Ellis“. Avea o cunoștință în domeniul sănătății publice, pe care ar fi putut-o contacta dacă i-aș spus eu să o facă. Dacă nu mi-ar fi apăsat pieptul presiunea cenușii invizibile din suflet, l-aș fi refuzat. Altfel, am fost de acord. Cât timp a fost el plecat să se intereseze, mama m-a ajutat să pun în cutii puținele bibelouri din camera mea, de care nu aș fi avut nevoie într-o cameră a spitalului de pe Insula Ellis.
Au plecat apoi să prindă trenul de ora patru și le-am promis că o să le scriu, că o să am grijă de mine și că o să îmi prezint demisia în momentul în care nu voi mai dori să lucrez la „Ellis“.

Odată plecați cu trăsura închiriată, le-am făcut cu mâna de pe treptele locuinței domnișoarei Hatfield, inspirând timid aerul de afară.

Nu se simțea nici urmă de fum, cenușă sau moarte.

Nu-mi mai găseam locul acolo, iar bătăile din piept erau singurele dovezi din sufletul și din jurul meu în acest sens.

Termenul original este „brownstone“, al cărui sens de bază se referă la o rocă sedimentară de culoare roșcată folosită ca material de construcție. În America de Nord, Asia, Australia, Africa de Sud și câteva zone din Europa, a ajuns să desemneze un tip de locuință etajată, destinată unui nivel de trai mediu. Clădirile cu astfel de fațade sunt specifice peisajului urban din cartierele de locuit ale Americii de Nord.

Capitolul 14

Următoarele câteva zile de febră au fost cumplite pentru Andrew și pentru ceilalți care se îmbolnăviseră după ce ajunseseră la „Ellis". O asistentă mai în vârstă, doamna Meade, fusese desemnată miercuri să mă ajute cu bărbații pe care îi aveam în grijă. Am împărțit salonul în două: cei mai bolnavi în partea din spate, iar cei care se aflau în diferite stadii de recuperare în partea din față. M-am oferit să iau eu partea din spate, iar sora Meade nu s-a opus.

Aș fi vrut să le acord tuturor pacienților întreaga mea atenție, dar mă simțeam în permanență atrasă de Andrew. Eu nu puteam decât să am grijă de nevoile lui fiziologice. Totuși, starea lui se agravase până joi într-atât încât nici nu-i mai păsa că avea nevoie de ajutor cu plosca. Joi trebuia să vină la vizită doctorul Treaver, așa că nu trebuia să mă îngrijorez că doctorul Randall avea să mă întrebe din nou dacă vreau să mă alătur lui în sala comună, după orele de program, pentru a discuta despre un poet despre care mințisem că îl apreciam.

Când am pășit vineri dimineață în secție, părea să se resimtă o ușoară îmbunătățire în rândul pacienților din partea din spate a salonului. M-am apropiat de patul lui Andrew și, în clipa în care i-am așezat mâna pe frunte, a deschis ochii și s-a uitat la mine, lucru pe care nu-l mai făcuse de două zile. Erupția agresivă de pe corpul lui se întețea exploziv asemenea unui vărsat. Speram totuși să nu-i provoace nimic mai mult decât disconfort.

– Nu cumva vă simțiți mai bine astăzi, domnule Gwynn? am întrebat eu.

A dat din cap aprobator.

Am băgat mâna în ligheanul de lângă el. În apa curată adusă cu numai câteva minute în urmă am adăugat puțin ulei fenolic. Am scufundat apoi cârpa în apa rece, după care am stors-o bine. Când i-am așezat cârpa rece pe frunte, Andrew a închis ochii, iar un sunet surd i-a scăpat din gât.

– Se simte bine?

Iarăși a încuviințat din cap.

– Ce zi e azi? a șoptit el.

– E vineri.

– Pare… Pare să fi trecut mai mult.

I-am apăsat atunci cârpa pe obraz și pe gât.

– Cred că a început să vă scadă febra, domnule Gwynn. Domnul doctor va sosi curând și vă va putea da mai multe detalii.

A clipit încetișor în timp ce i-am mutat compresa pe partea superioară a pieptului.

– Lily a murit fix în ziua asta. A cincea zi de la debut.

– Înțeleg. Îmi pare foarte rău.

– Nici măcar nu mă mai recunoștea.

Părea să îmi lanseze o invitație la o conversație despre soția lui defunctă. Cu toate că exact asta îmi doream pentru a putea descifra misterul scrisorii ei, mă simțeam ca o intrusă.

– Sunt sigură că i-ați acordat cele mai bune îngrijiri, domnule Gwynn. Sunt ferm convinsă de asta.

Am rămas tăcuți preț de câteva clipe, timp în care am înmuiat cârpa în apa curată. I-am aplicat apoi din nou compresa rece pe frunte.

– Ați vrea să-mi povestiți cum ați cunoscut-o? am întrebat eu.

Chipul i s-a luminat cu un aer melancolic, ca și cum ar fi avut nevoie de puțin timp pentru a analiza cum s-ar fi simțit discutând despre soția lui decedată. Când a luat cuvântul, accentul galez a conferit un luciu propozițiilor lui, de parcă ar fi fost presărate cu zahăr.

– Am întâlnit-o în Liverpool, la casa de bilete. În acea zi primisem o scrisoare de la fratele meu, care mă anunța că totul era în regulă cu patronajul meu și că îmi puteam cumpăra biletul de îmbarcare pentru următoarea cursă. Vasul urma să plece abia peste două săptămâni. După aceea, am intrat într-un mic local din apropiere pentru a-mi cumpăra o băutură răcoritoare – era o zi caniculară –, iar Lily a fost cea care m-a servit. Era atât de frumoasă și ospitalieră cu părul ei brunet și ochii violacei – din câte am înțeles, mama ei era din India. Când m-a întrebat ce anume mă adusese la docuri în acea zi toridă, i-am spus că tocmai îmi cumpărasem biletul de îmbarcare spre America. Pe lângă o halbă de bere, mi-a mai adus și un sendviș pe care nu îl comandasem. Îmi cheltuisem ultimii bani din buzunar pe halbă. I-am spus că mi-a dat din greșeală sendvișul altcuiva, dar a insistat că nu făcuse nici o greșeală. Când i-am șoptit că nu aveam bani la mine ca să-l plătesc, mi-a răspuns tot șoptit că sărbătorea vestea cea mare că în curând aveam să fiu pe drum spre

America. Când a rostit acele vorbe, ochii îi erau aprinşi de o dorință atât de mare, încât au început să-i strălucească.

– Atunci v-ați îndrăgostit de ea? am întrebat eu pe un ton voios, ca să nu creadă că am vreun interes personal în a-i determina gradul de suferință.

Nu mi-a răspuns pe loc.

– Ea s-a îndrăgostit de mine atunci, a mărturisit el în cele din urmă. Cel puțin așa mi-a spus. Eu nu știu când m-am îndrăgostit. De fapt, nu am căzut pradă iubirii cu adevărat. Nu m-am simțit deloc ca și cum aș fi căzut.

I-am ridicat compresa de pe frunte. Cuvintele lui mi se păreau fascinante, atinseseră o coardă sensibilă în inima mea.

– Atunci cum v-ați simțit?

A închis ochii, fie contemplativ, fie de oboseală.

– M-am simțit ca și cum… aș fi pășit într-o încăpere.

– Ca și cum ați fi pășit într-o încăpere?

– Ca și cum aș fi pășit într-o încăpere pentru prima oară. Una în care nu mai fusesem niciodată. Nu intrasem în ea accidental, ci pentru că așa am vrut. Mă angajasem ca hamal la șantierul naval doar ca să pot rămâne în Liverpool până la plecarea navei mele. Mama tocmai murise, iar gazda noastră ne luase înapoi căsuța din Cardiff. Nu aveam de ce să mă întorc în Țara Galilor doar ca să număr zilele până la plecare. Prin urmare, m-am văzut cu Lily în fiecare zi după aceea. Cu două zile înainte de îmbarcare, mi-a spus că vrea să vină cu mine. În calitate de soție a mea. Ne-am căsătorit cu o zi înainte de a porni la drum.

Pământul părea să se oprească din rotirea-i lentă atunci când Andrew vorbea. Înțelegeam perfect senzația pe care încerca să mi-o descrie. Edward nu mă atrăgea la fel ca Otto cel cu brațul rupt sau ca Daniel cel elegant, în cazul cărora mă aruncasem cu capul înainte ca o școlăriță cucerită de farmecele lor. De Edward, în schimb, mă simțisem legată încă din prima clipă în care l-am întâlnit, ca și cum s-ar fi scris deja povestea noastră, dar consemnările fuseseră depozitate într-un lăcaş sfânt pe care nu-l puteam vizita. Eternitatea deja ne considera un cuplu. Eram predestinați să trăim o viață lungă și fericită împreună pe pământ, însă incendiul mă jefuise în cel mai crunt mod posibil, răpindu-mi fericirea unui viitor din care abia gustasem.

– Simțeați că o cunoașteți dinainte, nu-i așa? Ca și cum v-ați mai fi întâlnit cândva.

Când mi-am simţit ochii plini de lacrimi, am început să clipesc repede şi des pentru a mi le reţine. O lacrimă i-a căzut lui Andrew pe piept, aşa că m-am grăbit să o şterg cu degetul.

La atingerea mea, a deschis încet ochii. Mi-am şters de şorţ degetul umezit de lacrimă, fără să-mi pot lua ochii de la el. Am tot aşteptat să-mi spună că acela fusese cazul lui şi al lui Lily, dar nu aşa s-a întâmplat.

– Pe cine aţi pierdut în incendiu, soră Wood?

Gâtul începuse să-mi pulseze, dar mi-am înghiţit rapid durerea. Mi-am coborât apoi pleoapele, trăgând astfel obloanele în faţa oricăror alte lacrimi.

– Îl chema Edward, am răspuns eu, de îndată ce am reuşit să mă adun. Îl cunoşteam de numai două săptămâni, am spus eu cu un zâmbet în colţul gurii. De tot atâta timp de când o cunoşteaţi pe Lily.

– L-aţi iubit?

– Da, am încuviinţat eu din cap.

– Dar el pe dumneata?

Întrebarea lui Andrew fusese motivul principal pentru care nu am vrut să povestesc nimănui, cu excepţia lui Dolly, despre Edward. Cum aş fi putut explica faptul că ştiam că Edward mă iubise? Nu ne vorbiserăm decât în lift. Faptul că mă simţeam legată de pierderea suferită de Andrew mi-a dat curaj în acel moment. Am înţeles atunci că el era singura persoană de pe insulă – de fapt, din viaţa mea – care m-ar fi putut înţelege cu adevărat.

– Destinul l-a făcut să se îndrăgostească de mine, am răspuns eu.

Pentru o clipă, Andrew a părut să mediteze asupra afirmaţiei mele.

– Dacă ar fi supravieţuit…?

S-a oprit, îndemnându-mă să termin eu propoziţia în locul lui.

– Dacă ar fi supravieţuit, nu aş mai fi fost acum pe insulă. Aş fi fost cu el.

– Din cauza lui ai venit aici?

Nu mi s-a părut corect să dau vina exclusiv pe Edward pentru autoexilul meu.

– Din cauza mea am venit, am încercat eu să schiţez un zâm-bet firav.

– Ai venit aici ca să poţi da uitării trecutul.

Speranţa stranie din glasul lui sugera că îşi dorea din suflet să afle dacă era posibil să uite sentimentul disperării. Eu însă nu voiam să uit nimic.

Am aşezat cârpa înapoi în lighean.

– Nu vreau să-l uit pe Edward. Poate tocmai de-asta mă aflu aici.

– Dar asta nu înseamnă că vei rămâne aici pentru totdeauna!

Trecuseră câteva săptămâni de când mă tot întrebam până când aveam de gând să mai trăiesc așa, țintuită pe insulă și incapabilă să pun piciorul în vasta întindere a lumii.

– Vreau să-mi pot aminti fără să mă doară. Eu zic că se poate să-ți amintești de cineva pe care l-ai iubit, dar l-ai pierdut, fără să te doară și să te simți binecuvântat că l-ai cunoscut, chiar și pentru o perioadă scurtă. Nu credeți?

A încuviințat încetișor din cap, iar apoi a închis ochii.

Cu mâna pe frunte, i-am luat temperatura. Eram gata să-l pun să înghită niște aspirină în cazul în care nu și-ar fi făcut efectul compresa rece. Totuși, pielea lui aproape că se simțea rece pe a mea.

– Cât timp credeți că va trebui să aşteptăm?

A rămas cu ochii închiși, iar glasul lui suna de parcă urma să se cufunde în somn.

A adormit până să mă pot gândi la un răspuns. M-am ridicat apoi în picioare, ferm convinsă că problema noastră nu depindea de un calendar.

Aveam să aşteptăm oricât de mult ar fi fost nevoie.

Cel mai probabil, Andrew avea să supraviețuiască. În câteva săptămâni, sau poate chiar mai puțin, avea să se întremeze și să părăsească insula. Își purta povara pierderii la fel cum o purtam și eu pe a mea, în suflet. Într-un fel sau altul, avea să plece cu ea de pe insulă, dar nu îl invidiam deloc.

Încă nu știam ce să fac cu scrisoarea de la Lily. Să i-o dau și să-i înlocuiesc doliul cu o rană adâncă, sau să ard scrisoarea și să-l las să jelească în necunoștință de cauză pentru cine știe cât de mult timp?

La prânz, eu și Dolly am luat masa singure. I-am povestit că Andrew era de părere că ne îndrăgostim de parcă am păși într-o încăpere în care ne doriserăm de mult să intrăm. După ce m-a ascultat cu atenție, s-a oferit din nou să-i dea scrisoarea în locul meu, ca să terminăm odată cu ea.

– Merită să afle, a insistat ea.

– Nimeni nu merită să primească o asemenea veste, Dolly.

– Nu am spus că își merită soarta, am spus că merită să afle adevărul.

În timp ce mă jucam în farfurie cu o felie de nap prăjit în unt, mi l-am imaginat pe Andrew citind scrisoarea și digerând vestea umilitoare potrivit căreia fusese luat de prost. Am scuturat atunci din cap, îndepărtându-mi din minte acel gând.

– Regret că am deschis cufărul ăla.

Dolly și-a trântit furculița cu putere, izbind-o de masa din lemn.

– Ți-a fost scris să-l deschizi, Clara! Ți-a trecut asta prin minte? Dacă soarta a vrut ca tu să-l deschizi pentru că numai așa ar fi aflat adevărul omul ăla cumsecade? Nimeni nu ar trebui să-și petreacă tot restul vieții regretând ceva ce oricum nu a avut niciodată!

În acel moment, o siluetă s-a apropiat de masa noastră. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe doctorul Randall cu o tavă goală în brațe, îndreptându-se spre ieșirea din sala de mese. Privirea nedumerită de pe chipul lui sugera că auzise ultima parte a comentariului lui Dolly.

– A, bună ziua.

Ne-a salutat din cap pe amândouă, iar apoi s-a întors spre mine.

– Te-ai mai gândit la discuția noastră despre Keats, domnișoară Wood?

– Keats? a repetat Dolly, holbându-se la mine.

– Am… Am fost ocupată…

– Keats? m-a întrerupt Dolly, de data aceasta adresându-i-se doctorului Randall.

– Domnișoara Wood este o adeptă a lui Keats, a zâmbit el condescendent. Nu este poetul meu preferat, dar asta nu înseamnă că nu-mi va face plăcere să discut despre opera lui. De fapt, chiar s-ar putea să fie mai interesant așa.

– Vreți să discutați cu Clara despre Keats? a chicotit Dolly ușor.

– Chiar mi-ar plăcea să discut cu domnișoara Wood despre Keats, așa cum mi-ar plăcea să-mi permită să-i spun Clara, a zâmbit la rândul lui.

– Nu știu…, am bălmăjit eu.

– De ce Dumnezeu ar vrea cineva să vorbească despre un poet mort după o zi lungă la spital? a întrebat Dolly.

S-a dat mai aproape de el, în același timp făcându-mi semn din cap.

– Asta-i tot ce puteți, domnule doctor?

Doctorul Randall s-a amuzat copios.

– Ei bine, întâmplător îmi place poezia. Din fericire pentru mine, și domnișoarei Wood îi place.

Dolly și-a aplecat apoi capul în direcția mea.

– Nu zău? Atunci înseamnă că e mâna Providenței.

– Locului ăstuia îi lipsește ceva pe timp de seară, a continuat doctorul Randall.

– Așa e, doctore. De aceea, noi, asistentele, lucrăm ca să putem avea weekendurile libere. Știind că sâmbătă după-amiază ne urcăm pe feribot,

lungile săptămâni devin suportabile.

Doctorul Randall s-a întors din nou spre mine, încruntând din sprânceană.

– Te vei afla și tu pe feribot sâmbăta aceasta, domnișoară Wood?

– Lucrez la sfârșitul săptămânii, am spus eu înainte ca Dolly să răspundă în locul meu.

Nu mințisem. Aveam planificat să lucrez în weekend.

– La fel și eu, a spus doctorul Randall. Rămâne atunci pe sâmbătă seara? În sala comună? Te aștept la ora șapte.

Înainte să apuc să găsesc o scuză pentru a-i refuza invitația, ne-a făcut amândurora semn din cap și a plecat.

Dolly l-a urmărit cu privirea până când a ieșit din sală.

– Nellie a avut dreptate de data asta. I s-au aprins călcâiele după tine, Clara.

M-am întins după ceașca de cafea.

– E doar plictisit și se simte singur.

S-a întors atunci cu fața spre mine.

– Ce ar fi atât de îngrozitor dacă tânărul și simpaticul doctoraș s-ar fi îndrăgostit de tine?

– Nu s-a îndră…

– Și pentru numele lui Dumnezeu, chiar i-ai spus că ești o admiratoare a lui Keats? Nu mi-ai spus niciodată nimic despre asta. Nu te-aș fi luat în veci drept o… Cum te-a numit? Adeptă a poeziei.

Dolly a zâmbit larg. Era clar că se bucura de situația mea dificilă.

– A fost singurul nume care mi-a trecut prin cap, da? Nici eu nu l-am luat pe el drept un adept al poeziei.

M-am ridicat în picioare și mi-am strâns vesela și tava.

Tot atunci s-a ridicat și ea.

– Ai face bine să speri că vei găsi ceva de citit despre Keats în seara asta printre rafturile bibliotecii. Altfel, întâlnirea de sâmbătă va fi una foarte scurtă.

– Nu e o întâlnire. Și te rog să nu spui nimănui cum că ar fi.

Apoi m-am îndepărtat de ea.

– Nu, nu, a spus ea, grăbind pasul ca să mă ajungă din urmă. Vrei să arunc o privire printre rafturi în locul tău?

Se pare că nu se uitase cu atenție la cartea lui Lily.

Chiar dacă rămăsese să mă întâlnesc sâmbătă seara cu doctorul Randall în sala comună, ceea ce oricum nu intenționam să fac, nu aveam nevoie să cotrobăi prin rafturile bibliotecii în căutarea operei lui Keats.

Prin urmare, i-am spus că aveam deja o carte cu poeziile lui Keats pe care să o citesc.

Capitolul 15

Vineri, după cină, am redactat o scrisoare pentru Henrietta, m-am spălat pe cap și mi-am lustruit pantofii. Seara se scurgea, iar eu tot nu aveam somn. După ce Dolly a început să sforăie liniștită vizavi de mine, am scos de sub pernă cartea lui Lily.

În școală citisem puțină literatură, fără să impresionez pe cineva cu observațiile mele. Mi se potriveau mult mai bine istoria și știința. Chiar dacă l-aș fi citit pe Keats în școală, i-aș fi uitat numaidecât creația. Când l-am menționat doctorului Randall, am acționat impulsiv și nechibzuit.

După ce am deschis cartea, am scos din ea cele două bucăți de hârtie împăturite – scrisoarea de la Lily și certificatul – și le-am pus deoparte.

Am dat apoi la prima pagină și am început să citesc.

Odă la o urnă grecească

Mireas-a liniștii eterne, fecioară încă nerăpită,
Copil de suflet al tăcerii și-al timpului ce trece greu,
Povestitoare din pădure, ce spui povestea înflorită
Mai dulce ca în versul meu,
O! spune, spune ce-i legenda cu zei și oameni dimpreună.
Din plaiurile-Arcadiene ori din a Tempei mândre văi,
Și care-n horbotă de frunze, frumosul trup ți-l încunună?
Și ce fecioare răzvrătite, ce oameni sunt colo, ce zei?
Și ce-i năvala cea nebună și lupta ceea de scăpare?
Și fluierele care cântă ș-acea sălbatec-admirare?
Sunt dulci cântările-auzite, dar pentru mine-i mai plăcută
Cântarea care nu se-aude; o! fluiere, cântați mereu,
Nu pentru simțurile mele, ci melodia voastră mută
Cântați-o sufletului meu!
O! tinere, ce stai la umbră, cântarea ta nu vei curma-o,
Cum din copacul larg de ramuri nici frunza nu s-a scutura.

Cu orișicâtă îndrăzneală, nicicând tu nu vei săruta-o,
Oricât te-ai crede de aproape. Și totuși nu te întrista:
Deși nu ți-ai văzut norocul, nu-mbătrânește-a ta mireasă,
Și tu de-a pururi vei iubi-o și ea va fi mereu frumoasă[2].

Poemul mai continua încă trei strofe. L-am citit vers cu vers, după care l-am mai citit încă o dată. Versurile înfățişau un bărbat care descria niște imagini pictate pe o urnă. Bărbați alergau după femei într-o pădure. Se cânta la cimpoi. Se bătea la tobe. Totuși, ce contează ce imagini vede un bărbat pe o urnă? N-am priceput nimic din poem, cu atât mai puțin ultimele două versuri:

Că Adevărul e Frumosul, Frumosul Adevăr se cheamă,
Atâta-i tot ce știți aicea, de alta nu mai țineți seamă.

Ce voia să însemne asta?

Am luat scrisoarea de la Lily și certificatul în mână, le-am strecurat înapoi în carte, iar apoi am închis-o cu un pocnet. După ce am băgat-o înapoi sub pernă, am stins lumina. Somnul m-a ocolit vreme de o oră, sau poate mai bine de atât, timp în care am tot analizat cuvintele din capul meu. Ce semnificație găsise Lily într-un poem ca acela? Dar Andrew? Ce văzuseră ei și eu nu? În cele din urmă, am reușit să adorm. Nu am mai visat în noaptea aceea nici incendiul, nici altceva.

De dimineață, în timp ce ne pregăteam, Dolly m-a întrebat cu ce aveam să mă îmbrac în seara aceea pentru discuția cu doctorul Randall legată de poezie.

– Dolly…

– Să nu-mi spui că o să-l lași să aștepte după tine, Clara.

– Nici măcar nu i-am acceptat invitația. A plecat înainte să apuc să-i răspund.

– Deci nu te duci, și-a pus Dolly o mână în șoldul ei generos.

– Ba bineînțeles că da. Ar fi nepoliticos să nu mă duc, dar nu am de gând să stau prea mult.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu?

Mi-am pus atunci boneta pe cap și mi-am ascuns sub ea buclele castanii.

– M-am înșelat. Nu-mi place poezia. Nu-mi place nici Keats. Nu vom avea subiecte de discuție comune.

M-am îndreptat apoi spre ușă.

Dolly și-a luat pălăria și s-a luat după mine.

– Sunt convinsă că puteți vorbi și despre alte lucruri în afară de poezie.

Nu i-am mai răspuns. Am plecat apoi să luăm micul dejun.

Jumătate de oră mai târziu, am ajuns în secție. În sfârșit, cinci pacienți fuseseră declarați vindecați cu o seară în urmă și se pregăteau să plece. Pe parcursul următoarei ore, am ajutat-o pe doamna Meade cu foile de externare, am adunat lucrurile bărbaților și i-am însoțit până la ieșirea din spital, în lumina unei noi zile. Mi-am văzut apoi de treabă, distrasă din când în când de fragmentele pe care mi le aminteam din poemul lui Keats. Privirea îmi era în permanență atrasă spre patul lui Andrew. În mod straniu, eram invidioasă pe faptul că Lily avea ceva în comun cu el. Eu nu avusesem așa ceva cu Edward. Erupția lui Andrew își începea deja metamorfoza infernală din stacojiu în scuame. În câteva zile avea să înceapă descuamarea, așa că trebuia frecat în mod repetat pentru a-i putea îndepărta ultimele scuame otrăvite de pe corp.

Cel de-al cincilea bărbat externat avea nevoie de ajutor pentru a le trimite finanțatorilor lui de pe continent o telegramă, în care să-i anunțe că, mai nou, avea libertatea de a se deplasa pe uscat. M-am oferit să-l însoțesc până la corpul principal pentru imigrări de pe Insula Ellis pentru a-i găsi un interpret de italiană. Am reușit să găsesc destul de repede un interpret disponibil. De acolo, ne-am continuat toți trei drumul până la biroul de telegraf. Când i-a fost cerută adresa finanțatorului, italianul și-a lăsat valiza jos, a deschis-o și, din câte mi-am putut da seama, a început să caute adresa. În timp ce scormonea prin lucruri, am întrezărit o pată de țesătură de un roșu-oranj. Am înțeles atunci de ce nu mai văzusem eșarfa lui Lily printre lucrurile lui Andrew de când fusesem în tură în secție.

– Stați!

M-am aplecat și am întins mâna spre pânza care strălucea asemenea unei flăcări. Am scos-o din valiză și m-am întors spre italianul care se uita la mine cu gura căscată.

– De unde aveți asta? am întrebat eu.

A făcut ochii mari, dar nu a vrut să-mi răspundă.

– Întrebați-l de unde o are! m-am întors eu către interpret.

Interpretul a rostit senin ceva în italiană, iar bărbatul i-a răspuns.
– Zice că-i a lui.
M-a cuprins atunci un sentiment de indignare.
– Am întrebat de unde o are pentru că vă pot asigura că nu este a lui. Aparține unui alt pacient.
Interpretul s-a încruntat și a spus ceva care l-a făcut pe italian să răspundă contrariat. Italianul a întins apoi mâna ca să-mi ia eșarfa, dar am făcut un pas în spate, împiedicându-l să o ia.
– Spune că a fost a mamei lui, a mai precizat interpretul.
Alături de furie, în mintea mea s-a strecurat un firicel de îndoială. Am întors atunci eșarfa pe toate părțile, având nevoie de o dovadă clară că nu mă înșelam. Mi-am trecut degetele de-a lungul marginii tivite, în căutarea etichetei. În interiorul țesăturii răsucite, am simțit ceva dur, subțire, cam de mărimea degetului meu mic, dar am trecut repede mai departe, căutând în continuare confirmarea că în mâinile mele se afla eșarfa unei femei britanice. Am dat atunci cu degetele peste o cusătură în relief. Erau litere din alfabet.
„Lily."
Am ridicat eșarfa în aer și i-am arătat numele brodat de mână.
– Tot mai pretindeți că a fost eșarfa mamei dumneavoastră?
M-am întors apoi către interpret.
– Aparține unui pacient care, din cauza scarlatinei, și-a pierdut soția britanică în timpul deplasării lor. Este singurul lucru care i-a mai rămas domnului Gwynn de la ea.
– Poate că domnul Gwynn i-a dat-o, a ridicat interpretul din umeri.
– Chiar credeți asta? m-am încruntat eu. N-ați vrea mai bine să-l întrebăm pe domnul Gwynn dacă el v-a dat eșarfa? m-am întors mai apoi spre italian.
Interpretul a reiterat întrebarea mea în italiană. Bărbatul m-a privit fix preț de câteva clipe. După aceea s-a aplecat și a scos o hârtie din valiză, căreia la final i-a trântit capacul. S-a ridicat apoi în picioare, s-a întors cu fața spre interpret și, fără să se uite la mine, a început să înșire o sumedenie de cuvinte.
– Spune că vrea să trimită telegrama și să plece odată de pe insulă, a adăugat interpretul.
Am făcut un pas spre bărbatul cu valiza.
– Să vă fie rușine!

M-am întors apoi pe călcâie.

– Vă las cu el, i-am spus eu interpretului și am plecat.

Bărbatul mi-a strigat ceva, după care interpretul mi-a transmis mesajul pe la spate.

– Spune că a crezut că bărbatul era pe moarte.

Colțurile eșarfei lui Lily, de un roșu-oranj, se desfășurau la încheietura mâinii mele precum o ghirlandă, pe măsură ce îmi continuam drumul în tăcere.

Pe când mă întorceam pe Insula Trei, am început să simt recunoștință în loc de furie după ce îl însoțisem pe italian la biroul de telegraf în locul doamnei Meade. Ea nu ar fi recunoscut în veci acea bucățică portocalie.

Odată revenită în salon, m-am îndreptat direct spre patul lui Andrew, cu eșarfa lui Lily în mână. Când m-am apropiat de el, tocmai bea niște ceai. Și-a ridicat privirea, iar ochii i-au fost imediat atrași de ceea ce țineam în mână.

– Cum ați… Unde ați găsit-o? a întrebat el în șoaptă.

– Se pare că a ajuns din greșeală în valiza unui coleg de salon.

Și-a lăsat ceașca jos și mi-a luat încetișor eșarfa din mâini, ca și cum și-ar fi închipuit că ar fi putut dispărea dacă s-ar fi întins prea repede după ea.

– M-am gândit că mi-a fost luată pentru a fi distrusă, a murmurat el. O purta când a… De unde ați știut că a fost a lui Lily? și-a ridicat el privirea spre mine.

– Îmi… Îmi amintesc că o purtați la gât în ziua în care ați sosit.

– Ați ținut minte asta?

– Este o eșarfă foarte frumoasă. O purtați la gât, deși este eșarfă de damă, așa că…

– V-ați dat seama că era a ei.

– Da, iar apoi i-am văzut numele brodat pe tiv. Mi-am dat imediat seama că bărbatul acela v-o furase.

Gura lui Andrew s-a încrețit într-un zâmbet.

– Mama ei i-o dăruise când era mică și i-a brodat numele în interior pentru că Lily era uitucă.

A făcut apoi o scurtă pauză, cât să pipăie cu degetul țesă-tura lucioasă.

– Tremura foarte tare din cauza febrei. Nu puteam să-i țin de cald. Nici măcar cu asta. I-am dat-o jos înainte ca ei… Înainte să o ia. Nu știu cum să vă mulțumesc.

– Nu e nevoie să-mi mulțumiți. Îmi pare rău că v-a fost furată. Îmi cer scuze pentru asta.

– Nu e vina dumneavoastră, a spus el împăturind eșarfa cu grijă. Există vreun pericol dacă o păstrez? Ar putea face rău cuiva?

– Dacă este spălată și sterilizată în mod corespunzător, nu aveți de ce să nu o păstrați. Ați dori să mă ocup să fie spălată?

– Da, mulțumesc.

Mi-a înapoiat apoi eșarfa. Mâinile mele i-au atins degetele în timp ce eșarfa trecea din mâna lui într-a a mea. Atingerea fusese incredibil de tandră, iar Andrew părea alarmat de faptul că mâinile noastre se atinseseră.

Și-a coborât privirea spre propriile mâini. Partea dorsală era palidă și brăzdată de crăpături.

– Toate scuamele vor cădea, domnule Gwynn. Nu le veți avea pentru totdeauna.

Chiar atunci, doamna Meade m-a chemat să schimb așternuturile de pe paturile tocmai eliberate pentru nou-sosiți. Am dus eșarfa la postul asistentelor, am înfășurat-o într-o față de pernă curată și am pus-o bine. Nu aș fi dus eșarfa la spălătorie, unde substanțele chimice agresive și mâinile aspre ar fi putut reduce cu ușurință delicata țesătură la statutul de simplă zdreanță. Aveam să o spăl eu însămi, cu toată grija și respectul aferente.

După ce eu și doamna Meade am terminat ce aveam de făcut, ea a plecat să ajute în secția de copii, unde oreionul făcea ravagii. Secția mea devenise ușor de gestionat cu o singură infirmieră care să mă ajute cu mesele, băile și schimbarea așternuturilor.

Aproximativ o oră mai târziu, medicii trebuiau să vină la vizită. Doctorul Randall a sosit mirosind a soare și a briza mării.

– Bună dimineața, soră Wood, a spus el vesel în timp ce își îmbrăca pelerina. Sper că ai fost pe-afară în dimineața asta.

– Am fost în salon toată dimineața.

S-a uitat în jur la bărbații care stăteau în capul oaselor sau zăceau în paturile lor, majoritatea vindecați sau în diferite stadii de recuperare.

– De îndată ce domnii aceștia vor ajunge în etapa descuamării, vreau să stea afară câte treizeci de minute pe zi. La soare. Parcă ar sta într-o celulă aici.

– Afară?

– Du-i să vadă cerul, păsările, să respire aer proaspăt.

S-a apropiat de birou pentru a verifica registrul medical.
– Am înțeles că doctorul Treaver a externat cinci oameni. E încurajator să vezi că se mai golește salonul.
– Ei bine, așa este, dar paturile nu rămân goale prea mult timp.
– Dar astăzi cinci dintre ele sunt goale, mi-a zâmbit el. Bucură-te de reușită, soră Wood.
Mi-am luat căruciorul și l-am urmat.
– Nu pot spune că este reușita mea, domnule doctor.
– Ba sigur că este.
Doctorul Randall s-a îndreptat spre partea din spate a salonului și, croindu-și drum tot înainte, s-a oprit mai întâi la patul lui Andrew.
– Ce părere aveți, domnule Gwynn? Ați vrea să ieșiți luni să vă plimbați puțin pe afară, să stați câteva minute la soare și la aer?
Andrew părea surprins că doctorul Randall îi cerea părerea.
– Păi, da. Chiar mi-ar plăcea.
Doctorul Randall s-a întors spre mine.
– Vezi?
– Dar nu îi pot abandona pe ceilalți doar ca să duc un singur om afară, am replicat eu.
– O să mă asigur că te va mai ajuta o asistentă după-amiaza. La recomandarea medicului.
A revenit apoi la Andrew pentru a-i examina veziculele de pe piept, spate și extremități.
– Să începem mâine procesul de exfoliere, soră Wood. De trei ori pe zi, cu soluția obișnuită.
Mi-am notat toate instrucțiunile, pe măsură ce doctorul Randall i-a auscultat lui Andrew inima și plămânii.
– Vă refaceți foarte bine, domnule Gwynn, a continuat doctorul. Dacă totul merge bine, veți fi externat până la sfârșitul săptămânii viitoare.
Odată rostite acele cuvinte, nu mai exista nici o urmă de îndoială că nisipul din clepsidră începuse să se scurgă în privința scrisorii de la Lily. În timp ce făceam o trecere în revistă a zilelor rămase, doctorul Randall s-a întors spre mine.
– Așa deci, să știi că m-am pus la punct cu Keats și sunt gata să discut despre realizările lui, soră Wood.
Mi-am înălțat fruntea şi m-am uitat la el.

– Cum?
– Am spus că sunt pregătit să discutăm despre Keats diseară.
Am văzut cu coada ochiului că dialogul nostru îi stârnise interesul lui Andrew. Chiar nu voiam ca Andrew să afle că, în fond, nu eram o adeptă a lui Keats.
– Ă, mă tem că eu nu am avut timp să mă pun la punct. S-ar putea să nu avem prea multe de discutat.
– Atunci ne vom rezuma la una dintre poeziile tale preferate din creația lui. Care să fie?
– Nu… Adevărul e că nu-i prea înțeleg opera.
– De aceea trebuie dezbătute poeziile. Semnificația lor transpare de multe ori din conversația cu alte persoane. Nu credeți, domnule Gwynn?
Andrew a încuviințat din cap, dar până să poată spune ceva, doctorul Randall a continuat.
– Deci care să fie?
Nu știam decât un titlu.
– Păi, aș zice „Odă la o urnă grecească“.
– Minunat, a răspuns doctorul Randall. „Odă la o urnă grecească“ rămâne.
– Asta este și una dintre preferatele mele, a spus Andrew încetișor, mai mult către mine decât către doctorul Randall.
Doctorul Randall s-a mutat la patul alăturat, salutându-l voios pe bărbatul așezat în el.
Am strecurat fișa lui Andrew înapoi în recipientul de la piciorul patului și l-am urmat pe doctor până la patul următor.
Atunci, Andrew mi-a făcut semn să mă apropii. M-am supus și m-am aplecat cu o oarecare curiozitate neliniştită.
– „Odă la o urnă grecească“ vorbește despre așteptări și realizări, mi-a șoptit el.
– Ce… Ce vrea să însemne asta? am întrebat eu, tot în șoaptă.
– Uneori, anticiparea este mai bună decât concretizarea.
În capul meu, tot nu avea nici un sens.
– Cum așa? am murmurat eu. De unde reiese asta în poem?
– „Sunt dulci cântările-auzite, dar pentru mine-i mai plăcută cântarea care nu se-aude.“ Keats spune că ceea ce încă poți visa este adeseori mai dulce decât însăși realitatea.
Preț de o clipă, nu m-am putut mișca, lăsând acele cuvinte să mă învăluie.

Mă simțeam țintuită de podea și de privirea lui Andrew.

Când doctorul Randall m-a chemat la el, mi-am împins căruciorul de lângă patul lui Andrew, șoptind mulțumiri.

Ode to a Grecian Urn – traducere Aurel Covaci, din volumul *Versuri* (Editura Tineretului, 1969)

Capitolul 16

După ce ni s-a terminat tura, în vreme ce orizontul New Yorkului căpăta nuanțe arămii, eu și Dolly ne-am întors în camera noastră; ea ca să se îmbrace pentru ieșirea în oraș, eu ca să o privesc cum se pregătește. În mâini țineam eșarfa lui Lily, împăturită în fața de pernă.

Ei, mie și celorlalte asistente ne plăcea să ne spălăm singure lenjeria intimă, ca să nu fie frecate de mâinile neîndemânatice și aparatura rudimentară de la spălătorie, împreună cu uniformele noastre. Pentru asta foloseam un antiseptic cu aromă de lavandă, pe care îl făceam cu acid carbolic. Îl diluam apoi cu apă fierbinte pentru a distruge orice urmă de contagiune care ar fi putut persista pe hainele noastre. Devenise deja o normalitate să vedem haine puse la uscat în baia noastră comună, în urma unei curățări migăloase într-una dintre chiuvete. În seara aceea, după ce m-aș fi întors din sala comună în camera mea goală, aș fi spălat eșarfa lui Lily și aș fi lăsat-o să se usuce nestingherită.

În timp ce Dolly și-a trântit uniforma albă de asistentă pe pat și s-a îndreptat spre dulap, eu am aruncat cu nonșalanță fața de pernă în colțul din partea mea de cameră, lângă locul unde erau adunate propriile mele rufe într-un coș. Când m-am întors, Dolly încerca să își înghesuie silueta împlinită într-o rochie de petrecere de un verde-limetă, care îi sosise prin poștă în acea săptămână de la cumnata ei. Apoi am băgat mâna în propriul meu dulap, de unde am scos o fustă bleumarin și o cămașă simplă, de culoarea fildeșului.

– Doamne sfinte, nu-i de mirare că Josephine mi-a trimis chestia asta, a exclamat Dolly. Ea mi-a zis că n-are cum s-o mai încapă după naștere, dar bag mâna-n foc că n-a încăput-o niciodată. Ajută-mă cu agrafele astea, Clara.

Mi-am așezat hainele pe pat și m-am apropiat de ea. Rămăsese un gol generos între clipsuri și ochiurile de prindere, însă corsetul deja o strângea pe Dolly la spate.

– Nu am cum să le prind, Dolly. Îmi pare rău.

– Încearcă doar!

Am tras de material, dar știam că era în zadar. Dolly era prea mare, iar rochia prea mică.

– N-o să meargă.

– Of, las-o baltă!

A început să tragă de mâneci și să scuture din șolduri. După câteva contorsiuni, rochia a căzut pe podea, iar Dolly a ieșit din ea.

– Ar trebui să o porți tu la întâlnirea din seara asta.

– Nu-i o întâlnire. Mai degrabă aș merge în pijama decât să intru în sala comună îmbrăcată într-o rochie de bal.

Când Dolly s-a aplecat să o ridice de jos, rochia a scos un foșnet.

– Nu e tocmai o rochie de bal. E mai degrabă o… O rochiță de petrecere.

– Nu merg la nici o petrecere.

– Nu-mi spune că în alea te îmbraci!

Și-a fluturat rochia în direcția patului meu, unde îmi erau așezate hainele.

Am aruncat o privire la fusta și la bluza pe care le alesesem.

– Sincer, mă îndoiesc că doctorul Randall va purta altceva decât haine de stradă, iar astea sunt fix haine de stradă.

Dolly a aruncat rochia de petrecere pe patul ei, iar apoi s-a întors spre mine, în corsetul ei de un roz pal.

– Mă lași măcar să te aranjez la păr?

– Nu știu ce să zic…

A băgat mâna în sertarul biroului ei, de unde a scos un pieptăn decorativ, în nuanțe de saschiu și albăstrea.

– Întotdeauna mi s-a părut că ți-ar sta bine cu pieptănul ăsta. Nu se potrivește deloc cu părul meu roșcat și ochii mei verzi, dar tot îl port. În schimb, părul tău șaten și ochii tăi albaștri se potrivesc perfect. Întoarce-te.

– Vei întârzia. Nici măcar nu te-ai îmbrăcat.

– Ba n-o să întârzii, plus că fetele n-ar permite ca feribotul să plece fără mine. Așază-te în fața oglinzii.

M-am supus, iar Dolly mi-a scos agrafele din coc. Când le-a aruncat pe măsuța de toaletă, agrafele au scos un clinchet. Părul mi-a căzut pe umeri, iar Dolly a început să-l pieptene.

– Ai cele mai frumoase bucle naturale din lume, Clara. Știi cât de norocoasă ești?

Am închis ochii în timp ce periile îmi masau scalpul.

– E doar păr, Dolly.
– Se pare că nu știi.
Am zâmbit, iar ea a continuat.
– Îmi promiți că vei încerca să te distrezi în seara asta?
– Nu cred că o persoană poate „încerca“ să se distreze, am răspuns eu. Ori te simți bine când mergi undeva, ori nu.
– Știi la ce mă refer. Promite-mi că vei sta cu el mai mult de zece minute.
– Nu pot vorbi despre poezie mai mult de zece minute.
– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Clara, există o mulțime de alte lucruri despre care să vorbești. Întreabă-l de unde este, cum îi place să se distreze, care este culoarea lui preferată.
Când s-a oprit din periat, am deschis ochii și am zărit-o în oglindă.
Îmi ridicase o parte a părului pe după ureche, după care fixase pieptănul, lăsând cealaltă parte să-mi cadă natural pe după umeri. Rezultatul era foarte drăguț.
– De obicei nu-mi las părul desfăcut, am spus eu.
– Păi, ar trebui. Ai un păr foarte frumos. Acum du-te și îmbracă-ți hainele alea plictisitoare.
M-am ridicat, am dat jos uniforma de asistentă și am pus pe mine fusta și cămașa. Trecuse atât de mult timp de când nu mă mai pregătisem pentru o întâlnire cu un bărbat, încât uitasem că și pregătirea îmi trezea fiori. Mă mai simțisem așa în ziua incendiului, când m-am urcat în lift ca să mă întâlnesc cu Edward. Îmi venise atunci să-mi bag mâna în păr și să îl las desfăcut. Îmi amintesc că mi-am ciupit obrajii în timp ce liftul urca.
Când m-am întors spre măsuța noastră de toaletă, am rămas uimită de transformarea pe care Dolly mi-o oferise doar cu ajutorul unei coafuri diferite și al unui accesoriu drăguț. Până și hainele îmi ieșeau mai bine în evidență datorită pieptănului decorativ.
– Mi-ar fi atât de simplu să te urăsc, a murmurat Dolly. Arăți de parcă ai fi scoasă din revistele *Vanity Fair*.
– Ba nu.
– Până și hainele alea de școlăriță arată bine pe tine. Dacă le-aș purta eu, aș fi confundată cu doamna Nesbitt.
– Va crede că încerc să-l impresionez.
Mi-am atins o șuviță de păr cârlionțată care mi se odihnea pe umăr.

– N-o să creadă nimic. El te-a invitat, ai uitat? El încearcă să te impresioneze pe tine.

Atunci mi-am aruncat bucla pe spate.

– Nu vreau să mă impresioneze nimeni.

– Nu te cred. Nici măcar tu nu te crezi. Ajută-mă să aleg altă rochie.

Dolly s-a întors la dulapul ei rămas deschis, a glisat umerașele pe suport, după care a scos o rochie cu volane de culoarea cerului.

– Rochia asta mă face să par palidă? a întrebat Dolly, ținând rochia în fața ei. Nellie așa spune.

– Nu te face să pari palidă. Știu ce încerci să faci. Te faci că nu auzi ce-ți spun.

A aruncat apoi umerașul pe pat și a îmbrăcat fusta.

– Nu-i adevărat. Pur și simplu nu te cred. Ești îndrăgostită de o himeră, Clara. Mai devreme sau mai târziu, te vei trezi din acest vis și te vei bucura că nu te-am cocoloșit în somn.

– Edward nu a fost doar o himeră.

– Nu mă refer la Edward. Mă refer la motivul pentru care te ascunzi aici, pe insulă. Ești îndrăgostită de ceea ce ar fi putut fi. Ajută-mă cu clipsurile.

Mi-a luat o clipă până am redus distanța dintre noi, astfel încât să pot apuca agrafele și ochiurile și să le prind împreună.

– Ce ar fi fost.

– Ce ar fi putut fi, s-a întors ea cu fața spre mine. Ce ar fi putut fi. Abia dacă îl cunoșteai.

– Îl cunoșteam destul de bine! Și, în caz că ai uitat, a murit înainte să pot afla mai multe despre el.

– Iar apoi ai venit aici și ți-ai pierdut interesul.

– Ce vrei să spui?

Dolly s-a încălțat cu o pereche de pantofi de dans.

– Ți-am spus deja. Dacă ai vrea cu adevărat, ai putea afla cu ușurință mai multe despre Edward, dar tu preferi să stai aici, unde nu poți afla nimic.

O bătaie în ușă ne-a redus la tăcere. Când am tras de ușă, le-am zărit pe Nellie și Ivy. Era limpede că amândouă auziseră mai mult decât era cazul.

Am fost o proastă să port acea conversație când știam că Dolly se pregătea să plece cu feribotul spre Manhattan. Ar fi trebuit să-mi închipui că fetele aveau să vină după ea. Ce proastă am fost.

– Vin imediat, a strigat Dolly peste umăr.

– Îmi pare rău că nu poți veni cu noi, mi-a spus Ivy pe un ton condescendent.

– Da, ce păcat, a intervenit Nellie, mai puțin empatică.

Pe chip li se citea o singură întrebare: „Cine mai e și Edward ăsta?“

– Poate altă dată.

M-am dat la o parte, în caz că ar fi vrut să o aștepte pe Dolly înăuntru. Au rămas însă în pragul ușii.

– Îți stă bine cu părul desfăcut, a spus Nellie.

– Are un păr de zeiță, a adăugat Dolly.

Dolly și-a stropit gâtul cu apă de colonie și a scos din dulapul deschis o eșarfă și o pălărie cu pene. A venit apoi la mine și m-a îmbrățișat de noapte bună.

– Nu te supăra pe mine, mi-a șoptit la ureche. Să fii drăguță cu doctorașul.

– Să nu le spui, i-am șoptit și eu înainte să îmi dea drumul din strânsoare.

S-a îndepărtat de mine, lăsându-și parfumul proaspăt pulverizat pe hainele și pe părul meu.

– Bineînțeles că nu, a răspuns ea.

Și-a așezat bine pălăria pe cap și, în drum spre ușă, a luat o geantă de mână de pe măsuța ei de toaletă.

Mi-au urat toate noapte bună, fiecare având pe chip câte o expresie aparte, de la care nu mi-am putut întoarce privirea îndeajuns de repede. Pe chipul lui Dolly se citea un amestec de grijă maternă și îmbărbătare, pe cel al lui Nellie compasiune, iar pe cel al lui Ivy o curiozitate mistuitoare.

Am închis ușa după ele, așteptând să mi se risipească sentimentul stânjenitor de fierbințeală. Aveau să-i ceară lui Dolly detalii în drum spre feribot: „Cine e Edward? Ce a pățit? Cum a murit?“

Nu voiam ca Dolly să le mintă, dar nici nu voiam să le spună adevărul.

Voiam doar să le spună că nu e treaba lor.

Poate că așa avea să facă, doar că tot nu ar fi pus capăt curiozității lor. Prăpastia se adâncea tot mai mult în jurul meu și parcă devenisem complet neputincioasă în a o acoperi.

M-am așezat pe marginea patului, analizându-mi opțiunile. Nici numele lui Edward nu mai era un secret și nici sentimentele mele pentru el. Nu mă puteam ascunde de Nellie și de Ivy pentru totdeauna în privința lui. Dacă aveau să se întoarcă fără să fi aflat nimic de la Dolly, cu siguranță m-ar fi

presat pe mine pentru detalii, iar dacă nu le-aș fi lămurit, ar fi început să speculeze; nu doar între ele, ci probabil și cu alte asistente de pe insulă.

Ar fi apărut zvonuri și bârfe – căci ce alte subiecte de discuție să fi existat acolo – despre mica mea dramă. Odată ce toată insula ar fi aflat ce purtam în suflet, n-ar mai fi fost un lăcaș neatins de incendiu.

Poate că Dolly avea dreptate într-o oarecare măsură. Poate că eram îndrăgostită atât de un vis, cât și de autorul acestuia. Totuși, era visul meu. Acolo, pe insulă, îl puteam ține în mișcare. Părea singurul loc în care îl puteam menține viu.

Am băgat mâna sub pernă după cartea lui Lily și am deschis-o la „Odă la o urnă grecească“, dornică să găsesc versurile care spuneau că imaginile de pe urnă erau superioare lucrurilor reale pe care acestea le reprezentau. Am citit-o de două ori. A doua oară, poemul n-a mai părut atât de neclar. Mă simțeam de parcă m-aș fi aflat chiar la ușa unei case puternic iluminate, dar eu stăteam afară, pe preș, așteptând în întuneric să fiu poftită înăuntru. În acel moment, nu mi-aș fi dorit să fug la doctorul Randall, ci la Andrew, pentru a-l întreba despre poem. Mi-am imaginat că i-l citesc cu voce tare, iar el mi-ar fi spus, vers cu vers, cum cuvintele vorbeau despre relația strânsă dintre muabil și imuabil.

Când a venit timpul să cobor în sala comună, nu mă puteam hotărî dacă să iau cartea lui Lily cu mine sau să o las în cameră. Nu voiam să răspund nici unei întrebări legate de sursa ei. Pe de altă parte, nici nu aș fi fost nevoită să o fac.

Nu aveam de gând să rămân.

Capitolul 17

L-am găsit pe doctorul Randall așezat într-un fotoliu, lângă rafturile cu cărți de împrumutat ale micuței biblioteci a personalului. Purta pantaloni de culoarea cărbunelui, o vestă de un roșu-cafeniu și o cămașă în nuanța untului. Ținea în mâini un ziar deschis. Pe scaunul de lângă el se afla sacoul de la costum.

Când m-am apropiat de el, și-a ridicat privirea, mi-a zâmbit și a așezat ziarul pe masa rotundă dintre scaune. Apoi s-a întins după sacou, pe care se pare că îl folosise pentru a-mi ține locul, cu toate că sala era aproape goală.

– Bună seara, domnișoară Wood! Văd că ai venit pregătită, a făcut el semn din cap spre volumul subțire pe care îl țineam în mână.

– Am avut noroc să-l găsesc pe Keats într-o antologie de pe rafturile de aici, altfel sigur m-ați fi eclipsat.

– Ar fi fost imposibil, vă asigur.

Am luat loc, dar m-am așezat în fața lui, în postura unei persoane care se pregătește să se ridice dintr-o clipă într-alta și să plece.

– Sunt convins că ești doar modestă.

– Ba din contră, domnule doctor, am clătinat eu din cap. Vă datorez scuze. M-am exprimat greșit când v-am spus că îmi place Keats. Nu știu de ce am spus asta.

A zâmbit, crezând cu siguranță că o spusesem pentru a-l impresiona.

– Doar mă distram, m-am grăbit eu să adaug.

Zâmbetul doctorului Randall s-a adâncit și a înclinat atunci capul spre cartea lui Lily.

– Dacă nu-ți place Keats, atunci de ce ai cartea lui?

– De fapt, nu este cartea mea. A… Aparține altcuiva.

– Adică ai împrumutat o carte cu opera lui, deși nu-ți place Keats?

M-am frământat în gând în încercarea de a găsi un răspuns, dar apoi mi-am dat seama că o vagă sinceritate m-ar fi putut scăpa mai ușor din blestemata de dezbatere asupra poemului „Odă la o urnă grecească“.

– Se întâmplă ca acestei persoane să îi placă Keats.

– A. Un prieten de-al tău?

Practic, cartea era a lui Andrew. Îl consideram aproape un prieten.

– Se poate spune și așa.

– Dar nu e vreun pretendent, nu?

Precauția însoțea cuvintele doctorului Randall. Se vedea că era un om integru și că nu ar fi făcut avansuri unei femei logodite.

– Nu, am spus eu, ceea ce l-a făcut să se relaxeze în mod vizibil.

– Deci, ce nu-ți place la Keats?

Doctorul Randall s-a rezemat de spătarul scaunului, gata să înceapă o discuție care avea să dureze o seară întreagă.

– Nu cred că vreți să vă faceți prea confortabil, domnule doctor. V-am indus în eroare. Nici măcar nu pot spune că nu-mi place Keats. Am citit o singură poezie.

– Dar ai citit-o pe aceea și nu ți-a plăcut. Asta înseamnă că sunt multe de discutat. De fapt, e mai bine așa. Dacă ne-ar fi plăcut amândurora, ce ar mai fi fost de discutat? Și vrei, te rog, să-mi spui Ethan?

O șuviță mare de păr mi-a alunecat pe față și am tras înapoi părul care nu era prins în pieptăn.

– Nu mi se pare o idee bună. Am fost învățată să…

– Da, știu ce se învață la școala de asistente medicale. Mâine, în salon, îmi poți spune „domnule doctor“ dacă vrei, dar acum suntem amândoi în afara serviciului. Acum sunt Ethan. Îmi permiți să-ți spun Clara?

Am simțit un gâdilat în fundul gâtului, așa că mi-am dres vocea.

– Cred că ar trebui să-mi spuneți „domnișoara Wood“.

– În regulă, domnișoară Wood, a zâmbit el. Atunci mi-ai putea spune „domnule Randall“, nu „domnule doctor“. De acord?

– Să zicem că da.

– Spune-mi ce nu ți-a plăcut la „Odă la o urnă grecească“.

Eram pregătită să-mi dau puțin cu părerea, după care să mă scuz și să plec. Nu avea să dureze decât câteva minute.

– E prea greu de înțeles. V-am spus și astăzi în salon. Nu cred că ar trebui să fii vag când scrii despre ceva. Folosește cuvinte interesante dacă ți se par potrivite, dar nu înveli mesajul în negură. Nu văd nimic bun în asta.

– De fapt, a dat el din cap gânditor, sunt de acord cu tine. Aș îndrăzni totuși să spun că adevărații adepți ai poeziei ar fi de părere că lipsa de claritate dă farmec unui poem.

– Ceea ce mă face, așa cum am mai spus, o persoană care v-a amăgit cu bună știință. Nu sunt o adeptă a poeziei. V-am făcut să credeți că sunt, dar nu sunt. Mă scuzați.

M-am ridicat atunci de pe scaun cu intenția de a-i ura noapte bună.

– Domnișoară Wood, te înșeli dacă ai impresia că îmi pasă de toate astea! Te rog, nu pleca. Te rog.

Privirea și vocea lui mă implorau să-mi reiau locul. Am ezitat, însă m-am așezat încet înapoi pe scaun.

– Nici eu nu prea sunt pasionat de poezie, a continuat el, dar când ai spus că tu ești, am fost dispus să găsim împreună o poezie despre care să vorbim. După orele de program, pe insulă e mult prea liniște. Nu înțeleg cum ai reușit să trăiești aici săptămână de săptămână. Îți spun cu mâna pe inimă că de-abia aștept să termin practica.

Un sentiment ciudat de loialitate față de insula mea s-a stârnit în mine.

– E frumos aici.

– Serios? a râs el ușurel. Nu te plictisești?

– Nu.

– Dar nu aștepți cu nerăbdare weekendurile în care poți evada, în care te poți reconecta cu lumea de afară? Nu simți nevoia unui lucru mai măreț de atât? a făcut el semn cu mâna pentru a cuprinde limba de pământ pe care era situat spitalul.

Nu intenționam să-i spun după ce tânjea sufletul meu, așa că pur și simplu am reiterat ceea ce deja îi spusesem.

– E frumos aici.

– Vrei să spui că nu aștepți cu nerăbdare serile în care poți pleca? a întrebat el cu o ușoară încruntare.

– Facem fapte bune aici. Oamenii vin la „Ellis" plini de speranță. Cei care sunt trimiși la spital au vise de două ori mai mărețe, fiindcă își doresc atât de mult să se facă bine. Am o mare satisfacție când îi văd îmbarcându-se, în sfârșit, pe feribotul spre continent.

– Da, bineînțeles, dar eu nu despre ei vorbeam. Vorbeam despre tine. E de admirat că ești mulțumită de postul pe care îl ocupi aici, dar nu pot să înțeleg cum de nu cauți stimuli și în afara spitalului. Spune-mi, ce îți place să faci când mergi pe uscat?

Nu aveam de gând să o port o asemenea conversație.

– Domnule doctor, dacă nu vom discuta despre Keats, poate ar trebui să mă retrag în camera mea.

Din nou, m-am ridicat cu intenția de a pleca.

– Atunci hai să discutăm despre Keats! Te rog, s-a ridicat și el în picioare.

Mi-a făcut semn cu mâna spre scaunul meu. M-am așezat la loc, iar el m-a urmat.

Sprâncenele i se împreunaseră contemplativ, cu gândul că aveam să fug negreșit dacă următorul lucru care i-ar fi ieșit pe gură nu ar fi fost o întrebare legată de Keats.

– Ți-aș putea citi poemul cu voce tare? Am putea începe de acolo? a întrebat el.

– Am citit poemul de o mulțime de ori în ultimele două zile. N-am nevoie să îl mai aud încă o dată.

Fața i s-a luminat la auzul vorbelor mele, cel mai probabil considerându-le un compliment. Se înțelesese că mă gândisem din timp la întâlnirea noastră – sau cel puțin așa i se păruse lui.

– Ei bine, aș putea să o recitesc în beneficiul meu. Îmi permiți? și-a întins el mâna spre mine.

– Ce anume? m-am holbat eu la el.

– Să-mi împrumuți cartea deja împrumutată, a rânjit el.

Am ezitat puțin, dar apoi am deschis cartea lui Lily la prima poezie și i-am înmânat-o.

Ethan Randall a netezit pagina, iar apoi și-a dres vocea. A început să citească și m-am trezit rapid cufundată într-o ceață lirică de cuvinte, care îmi erau deopotrivă familiare și străine. Am închis ochii în timp ce cuvintele lui îmi răsunau în urechi. Tot nu reușeam să descifrez întregul mesaj al poemului, dar vocea doctorului Randall era puternică şi viguroasă. Aproape că îmi puteam imagina urna și suprafața ei pictată. Terminase deja de câteva clipe până să îmi dau eu seama că se oprise din citit. Am deschis brusc ochii și l-am surprins uitându-se la mine.

– Ce părere ai, domnișoară Wood?

– Hm. Ce credeți că înseamnă? am răspuns eu repede.

– Presupun că urna este un fel de povestitor. În poveste există o pădure minunată, în care trăiesc domnițe și domni, cimpoieri și dansatori, precum și copaci care nu-și pierd niciodată frunzele, pentru că pe urnă este mereu primăvară. Anotimpul nu se schimbă.

– E un punct intermediar…, am murmurat eu, dându-mi seama pentru prima dată de acest lucru despre urnă.

– Ei bine, cred că ai putea spune că se află între real și imaginar. Imaginile de pe urnă nu sunt nici reale, nici invizibile.

Cuvinte șoptite îmi răsunau în cap.

– Cineva mi-a spus că poezia vorbește despre așteptările satisfăcute, care nu sunt la fel de îmbucurătoare precum visurile, am spus eu, mai mult pentru mine decât pentru el. Melodiile pe care le auzim nu sunt la fel de dulci ca melodiile pe care ni le închipuim.

Doctorul Randall a încuviințat din cap.

– Ei bine, da. Da, am putea interpreta și așa. Ți-a spus cineva asta?

Abia dacă l-am auzit întrebând. Cuvintele pe care Andrew mi le adresase mai devreme pluteau în derivă, înlocuite de imaginea lui Edward care stătea lângă mine în lift. Edward invitându-mă la etajul operațional cu doar câteva minute înainte de ora cinci. Edward, Făt-Frumosul meu, îndemnându-mă să merg la un etaj la care nu ar fi trebuit să se afle cu câteva minute înainte de ora cinci. Edward, dispărut de lângă mine, asemenea unei urne sparte în bucăți, pe pământ, după ce fusese aruncată din înaltul cerului.

– Credeți în asta? am spus eu în cele din urmă. Credeți că o dorință neîmplinită este mai bună doar pentru că ne permite să visăm?

– Nu… Nu știu. Niciodată nu am privit lucrurile în felul acesta. Când mi-am dorit ceva, întotdeauna am urmărit acel lucru cu intenția de a-l dobândi. Nu mă văd fericit doar prin intermediul aspirațiilor. Cred că m-aș plictisi dacă nu s-ar schimba nimic niciodată.

– E ca și cum am spune că schimbarea e întotdeauna benefică. Schimbarea nu e nici bună, nici rea. Schimbările bune sunt bune. Schimbările rele sunt rele.

Când Ethan Randall mi-a zâmbit, mi-am amintit că îmi spusese că îi place să vorbească despre filosofie.

– Bună observație, domnișoară Wood, a mângâiat el ziarul dintre noi. Apropo de schimbare, tocmai am citit despre incendiul teribil căruia i-ai supraviețuit. Procesul penal va avea loc abia în decembrie, dar deja se pregătește o schimbare pentru o mai bună legislație a muncii…

Deși vocea lui a continuat să se audă, am simțit că mă desprind fizic din conversație în momentul în care a rostit cuvântul „incendiu“. Restul vorbelor îi curgeau ca apa dintr-o găleată, împroșcând părțile laterale ale

crăpăturii crescânde din casa mea insulară, construită cu grijă. Nu știam că urma să aibă loc un proces penal. Evitasem ziarele, iar părinții și sora mea nu aduseseră deloc în discuție urmările incendiului în scrisorile trimise, fiindcă eu le cerusem să nu o facă. Focul nu făcuse ravagii pe insulă și nici nu poposise acolo, dar pe străzile din Manhattanul Inferior – exact așa cum mă temusem – fumul încă se ridica. Mi-am coborât privirea spre pantofii mei, așteptându-mă să văd cenușă și sânge de jur împrejurul lor.

– Domnișoară Wood?

Mi-am auzit numele ca și când ar fi fost rostit din spatele unui zid de cărămidă.

– Un proces? am murmurat eu cu glasul stins.

– Da. Proprietarii sunt acuzați de omor prin imprudență.

Mi-am dus instinctiv mâinile la urechi.

– Ești bine?

Am simțit o urmă de îngrijorare în glasul lui.

– Clara?

Îmi rostise numele, dar nu îmi păsa. Mi se părea cald în încăpere.

– Hai să ieșim puțin. Ești cam palidă. Ai nevoie de aer.

Brațele lui m-au înconjurat, ajutându-mă să mă ridic în picioare.

– Cartea, am bălmăjit eu.

– Am luat-o. Haide. Sunt aici.

Am pășit apoi afară, în acea seară târzie de august.

Capitolul 18

Sentimentul pe care îl aveam în strânsoarea brațului lui Ethan Randall m-a ajutat să trec dincolo de ceață. În momentul în care am pășit afară, eram din nou eu însămi.

– Sunt în regulă.

M-am îndepărtat ușor de el, inhalând aerul umed al serii.

– Ești sigură?

– Da, da.

M-am întors spre el, bucuroasă că noaptea violacee îmi ascundea stânjeneala de pe chip.

– Îmi pare rău.

– Aiurea. Mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să menționez asta. Te rog să mă ierți.

Mi-a căutat ochii cu privirea.

– Ești sigură că ești în regulă? Nu vrei să iei loc?

M-a condus spre o bancă din lemn, chiar în fața intrării principale a spitalului; o bancă pe care membrii familiilor se mai așezau uneori, așteptând să meargă în vizită la pacienții care nu aveau șanse de supraviețuire; doar muribunzii aveau voie să primească vizitatori.

– Nu știam că va avea loc un proces penal, am spus eu. Am fost puțin luată prin surprindere.

Când am văzut că nu mai spune nimic, mi-am ridicat privirea. Expresia de uimire se răspândise pe chipul lui.

– Cum să nu știi? A apărut în toate ziarele, săptămâni la rând.

– Nu… nu prea citesc știrile.

– Dar trebuie să fi auzit despre asta când ai mai mers pe uscat.

Nu am putut decât să dau din cap.

– Harris și Blanck sunt judecați pentru ucidere din culpă, domnișoară Wood.

Am tresărit și m-am uitat în altă parte, spre țărmul Jersey-ului, și nu spre New York. Dintotdeauna urâsem acele trei cuvinte, „ucidere din culpă“.

Dintotdeauna. Stând acolo, sub cerul nopții și sub stelele lui ambivalente, le uram mai mult ca oricând. Cuvintele „ucidere din culpă“ ar fi trebuit să aparțină exclusiv depozitelor de animale.
– N-am știut, am răspuns eu.
– Mi se pare…
Doctorul Randall s-a oprit în mijlocul propoziției.
– Nu te-ai mai dus pe partea continentală de atunci?
Ce mai conta dacă afla adevărul? Ar fi aflat oricum cât de curând. Oricine mă cunoștea pe insulă știa că nu mai plecasem de acolo.
– Nu.
A rămas tăcut preț de o clipă.
– Ești… E din cauza celor întâmplate? A fost atât de îngrozitor? a întrebat el în cele din urmă.
Întrebarea lui Ethan Randall m-a umplut de o siguranță firească.
– A fost nespus de îngrozitor ceea ce am văzut.
– Și chiar nu ai mai pus piciorul în Manhattan de atunci?
– Nu.
– Pentru că în Manhattan încă se vorbește despre asta? a întrebat el.
– Cred că și din cauza asta.
– Dar ai putea merge oriunde altundeva. Ai putea părăsi New Yorkul cu totul. În orice oraș se caută asistente medicale, domnișoară Wood.
– Nu vreau să merg nicăieri. Îmi place aici.
– Dar ai atâtea de oferit. Ești tânără. Ai toată viața înainte.
M-am ridicat în picioare.
– Mda. Ei bine, vă mulțumesc foarte mult pentru că m-ați însoțit afară. Mă simt mult mai bine acum, dar cred că mă voi retrage în camera mea.
– Am sărit calul, a țâșnit el în picioare. Îmi cer scuze. Nu trebuie să fugi.
– Nu fug. Mă duc în camera mea. Îmi puteți da cartea, vă rog?
Am întins mâna după cartea lui Lily, dar nu a vrut să mi-o dea.
– Nu mai bine ne întoarcem în sala comună și ne continuăm discuția despre Keats?
– Nu prea cred.
De-abia atunci mi-a înmânat-o.
– Te-am ofensat. Îmi cer scuze. Doar că nu înțeleg.
– Nu m-ați ofensat.

Am luat apoi cartea de la el. Aș mai fi vrut totuși să adaug un „Aveți dreptate. Nu înțelegeți“.

– Noapte bună, domnule doctor Randall. Îmi cer scuze dacă v-am stricat seara.

Am dat să mă întorc în clădire, dar a venit după mine.

– Nu mi-ai stricat seara.

A făcut apoi un pas în față și mi-a deschis ușa.

– Doctorul Treaver mai joacă uneori cărți în sala de mese. S-ar putea să-l găsiți acolo, i-am sugerat eu.

Ne-am oprit apoi pe coridorul principal, unde urma să ne despărțim. S-a uitat în direcția sălii de mese a personalului, unde probabil urma să joace câteva partide de rummy cu un coleg.

– Noapte bună, domnule doctor, am spus eu.

S-a întors atunci cu fața spre mine.

– Domnișoară Wood, poate îmi permiți cândva să te însoțesc într-o deplasare pe continent.

– Nu e nevoie. Când voi fi pregătită, voi merge singură.

– Dar poate că dacă te-ar însoți cineva, n-ar mai trebui să aștepți până când vei fi pregătită.

Brusc, m-am simțit ca un copil în prezența lui.

– Vorbesc serios, a continuat el când a văzut că nu mai spun nimic. S-ar putea să nu fie chiar atât de complicat pe cât crezi. Uneori, teama de un lucru este mai rea decât lucrul în sine.

Nu voiam decât să scap de el, dar cuvintele lui au rămas suspendate, între noi. În ciuda faptului că nu înțelegea ce îmi doream cel mai mult, știam că afirmațiile lui aveau sens. De îndată ce cuvintele i-au ieșit din gură, am știut că vocea rațiunii mi le șoptise deja de câteva săptămâni, doar că mă prefăcusem că nu le auzisem.

– Știu că am spus că nu înțeleg, a zâmbit el, dar aș vrea să înțeleg.

– Noapte bună, domnule doctor, am dat eu simplu din cap.

M-am întors din calea lui și m-am îndreptat spre camera mea. Probabil că m-a urmărit pe măsură ce mă îndepărtam, fiindcă trecuseră câteva secunde bune până să-i aud pașii pe pardoseală, îndreptându-se în direcția opusă, spre sala de mese a personalului.

Nu vedeam cum l-aș fi putut face pe Ethan Randall să înțeleagă ce anume mă ținea pe insulă. Existau unele momente, la fel ca mai devreme, când

abia dacă înțelegeam eu însămi de ce pierderea lui Edward mă trimisese pe insulă și mă ținea acolo. Nu aveam nici o amintire de la Edward pe care să o fi putut arăta doctorului Randall sau altcuiva. Nu aveam nici un trandafir presat, nici un bilețel și nici măcar amintirea unui sărut prelung. Nu aveam nimic, nici tangibil, nici intangibil, care să dovedească faptul că pierdusem ceva neprețuit odată cu moartea lui Edward. Tot ceea ce posedam cu adevărat era vinovăția: Edward mă aștepta la etajul nouă, în loc să fi rămas la etajul superior, unde exista o ieșire de urgență pentru el.

Nu dețineam nimic de la Edward prin care să îmi dovedesc mie însămi că mă considerase demnă de prețul pe care a sfârșit prin a-l plăti. În timp ce toate acele gânduri mă asaltau, mi-am coborât privirea spre cartea pe care o țineam în mână.

Atunci mi-am oprit pașii.

Deși nu aveam nici o amintire de la Edward, ascunsesem cu atâta ușurință cartea lui Lily de Andrew. Cum să cred că puteam ține cartea ascunsă de el în tot acel timp?

Fusesem atrasă de eșarfa lui Lily pentru că doar atât mai rămăsese din bucățica de timp pe care ea și Andrew o petrecuseră împreună, timp pe care Andrew, într-o neștiință binecuvântată, îl prețuia. Acela nu era totuși singurul lucru tangibil rămas. Mai era și cartea, iar el nu știa că era la mine.

M-am răsucit și mi-am îndreptat pașii înapoi spre coridorul principal. Nu era nici urmă de doctorul Randall. M-am îndreptat spre secțiile de izolare din capătul opus al insulei, conștientă, dar fără teamă de faptul că habar nu aveam ce să-i spun lui Andrew când i-aș fi înmânat cartea lui Lily. Merita un răspuns cât se poate de sincer din partea mea. I-aș fi putut spune că deschisesem din greșeală cufărul lui Lily, că văzusem cartea deasupra și că mă gândisem că și-ar putea-o dori ca amintire după ce avea să se însănătoșească. N-aș fi mințit cu nimic. Când scosesem cartea din cufăr, aceasta fusese motivația mea, iar acum Andrew era pe cale să se facă bine.

Totuși, pe măsură ce m-am apropiat de intrare, mi-am dat seama că nu aveam o explicație bună pentru alegerea de a i-o aduce chiar atunci, la ora opt, într-o seară de sâmbătă, când nici măcar nu eram de serviciu. Pe de altă parte, poate că s-ar fi bucurat atât de tare să o primească, încât nici nu s-ar fi deranjat să se întrebe de ce venisem să i-o înmânez după orele de program.

Asistenta din tura de noapte, care se afla la biroul principal, și-a ridicat privirea atunci când am intrat în clădire, așa că i-am spus că uitasem ceva în

secția de scarlatină. S-a întors apoi la fișele ei și am trecut repede pe lângă ea.

Majoritatea pacienților se culcaseră deja, așa că saloanele erau întunecate. Doar câteva lămpi mai ardeau ici și colo. Când am ajuns în secția de scarlatină, am văzut că lampa de lângă patul lui Andrew încă pâlpâia. Părea să fi adormit citind.

Vreme de câteva clipe m-am gândit ce să fac. Să plec și să aduc cartea a doua zi? Dar nu puteam cu toată lumea trează.

Să-i las cartea pe noptieră?

Dacă nu i-aș fi lăsat un bilețel, s-ar fi întrebat cum de apăruse din senin. M-am îndreptat spre biroul din secție, de unde am luat o bucată de hârtie și un stilou. M-am îndreptat apoi spre patul lui Andrew, pășind cât mai discret cu putință. În lumina difuză a lămpii, pielea lui marmorată părea aproape normală. Pe pieptul lui zăcea o carte deschisă: „Întoarcerea lui Sherlock Holmes".

Am așteptat puțin să văd dacă doar se odihnea, dar când am văzut că nu deschide ochii, am mutat scaunul metalic de la piciorul patului mai aproape de lumină. Scaunul a scârțâit puțin când m-am așezat pe el.

Am pus bucata de hârtie pe carte, iar apoi am scos capacul de la stilou.

„Dragă domnule Gwynn", am scris eu. „Am găsit această carte când…", iar apoi m-am oprit.

Nu mi-am putut aduna cuvintele potrivite pentru a-i mărturisi ce făcusem și de ce. Vreme de câteva secunde prelungi, m-am uitat fix la bucata de hârtie. Apoi am devenit brusc conștientă că eram urmărită. Când am ridicat capul, l-am văzut pe Andrew uitându-se la mine.

– Soră Wood? a spus el cu vocea stinsă, ca și cum aș fi fost o nălucă.

– Îmi pare rău că v-am trezit.

Am simțit atunci un val de căldură pe chip, pentru a treia oară în acea seară.

– Mai să nu vă recunosc. Nu… Nu purtați uniforma.

Mi-am coborât apoi privirea spre hainele mele, amintindu-mi că părul îmi curgea pe umeri, iar frumosul pieptăn al lui Dolly cel mai probabil strălucea în lumina lămpii.

– Eu doar… Trebuia să vă aduc ceva.

Am dat foaia de hârtie la o parte, dezvăluind cartea. În momentul în care Andrew a văzut-o, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. M-aș fi

așteptat să remarc aceeași bucurie ca atunci când îi înapoiasem eșarfa lui Lily. Expresia de pe chipul lui era tare ciudată, privind aproape cu spaimă.

– De unde ați luat-o? a rostit el.

Vocea lui trăda un reproș. Inima a început să-mi bată în piept, probabil de rușine. Mă simțeam ca și cum i-aș fi furat-o.

– Am… Am dat peste ea în ziua în care m-ați rugat să vă aduc culegerea de tipare. Am deschis din greșeală cufărul soției în loc de cel al dumneavoastră, iar când am zărit cărticica…

– Imposibil.

Din nou, pe un ton inconfundabil, glasul lui sugera neîncredere totală.

– Jur… Jur că n-am vrut să vă fac vreun rău. Mi s-a părut că soția dumneavoastră a iubit mult cartea asta și m-am gândit că v-ar plăcea să o aveți în salon cât timp vă recuperați. Ați trecut în sfârșit de partea cea mai grea, așa că m-am gândit să v-o aduc.

I-am întins-o, iar el a luat-o încet din mâinile mele.

– Nu pricep, mi-a spus el. Am rătăcit-o cu o zi înainte de plecare. Ați găsit-o în bagajul lui Lily?

De data aceea, eu am fost cea uimită.

– Adică dumneavoastră ați pierdut-o?

– A fost a mamei mele.

Timbrul vocii lui Andrew trăda atât tandrețe, cât și nedumerire. Era clar că acea carte reprezenta o amintire neprețuită pentru el și nu se aștepta să o mai vadă vreodată.

La fel ca Andrew, am rămas perplexă preț de câteva clipe, dar apoi mi-au revenit în minte cuvintele din scrisoarea de la Lily.

„Am plănuit de la bun început să dau fuga înapoi la trăsura închiriată în căutarea unei mănuși așa-zis uitate și să caut pe cineva pe stradă care să-ți transmită să te uiți în cufărul meu, unde aveai să găsești această carte…“

Lily luase cartea de la Andrew cu o zi înainte de a părăsi Anglia și o ascunsese în bagajul ei, împreună cu bilețelul și certificatul. Știa că, la primirea veștii din partea mesagerului plătit în grabă pe stradă, Andrew avea să deschidă cufărul și să descopere – spre marea lui surprindere – cartea mamei lui. Ar fi scos de acolo prețioasa carte pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna, ar fi deschis-o, iar apoi ar fi găsit ceea ce-i lăsase Lily înăuntru. Cu mult iubita carte lăsată acolo, Lily se asigurase că Andrew avea să găsească scrisoarea și certificatul.

Cu ochii la carte, lui Andrew i-au țâșnit lacrimile.

– Pur și simplu nu înțeleg. De ce ar fi făcut asta? Doar știa că o căutasem peste tot…

Nu se aștepta ca eu să-i pot oferi un răspuns, dar am fost cât pe ce să-i spun totul în acele clipe dificile. Dacă nu aș mai fi resimțit durerea pricinuită mai devreme de Ethan Randall, care îmi confirmase, fără să vrea, că focul de la fabrica Triangle Shirtwaist încă ardea în sufletul meu, poate chiar aș fi făcut-o, doar că minciuna minoră a lui Lily părea să cântărească enorm în ochii lui Andrew.

Totuși… La fel ca în cazul meu, o breșă se produsese în punctul lui intermediar. Proaspăta lui mireasă îi furase o carte pe care era evident că o prețuia și o ascunsese în bagajul ei. Mica prăpastie dintre ei îi strica imaginea perfectă a amintirii ei. Dacă i-aș fi dat ticăloasele alea de hârtii la plecarea de pe Insula Ellis, nu ar mai fi avut un impact atât de mare după acea seară, fiindcă prăpastia s-ar fi adâncit pe parcursul zilelor următoare. Sigur s-ar fi adâncit.

A tras adânc aer în piept, ca și cum ar fi fost privat de oxigen.

– Dacă nu ați fi deschis din greșeală cufărul lui Lily, cartea nici n-ar mai exista acum. Ar fi fost arsă împreună cu toate celelalte lucruri ale ei, corect?

– Da, presupun că da.

– Atunci vă sunt profund recunoscător. Vă mulțumesc.

– Nu aveți pentru ce.

Nu îmi doream recunoștința lui. Știam că nu o meritam, așa că i-am făcut o a doua mărturisire.

– Am citit din ea. Nu ar fi trebuit. Îmi pare rău.

Nu părea surprins.

– Nu ați mai citit „Odă la o urnă grecească“ până acum?

Își dăduse seama – înțelesese de ce eu și doctorul Randall discutam despre Keats.

– Nu, am răspuns eu. Dacă nu mi-ați fi spus care este mesajul poemului, încă ar fi fost un mister pentru mine.

Nici acest lucru nu a părut să îl surprindă.

– Mama spunea că poezia grăiește lent, în timp ce oamenii se grăbesc prea tare.

A suspinat cu acea amintire în gând.

– Oamenii grăbiți omit multe lucruri. Ei văd doar ceea ce este evident…

Vocea i s-a stins.

– Ar trebui să vă las să vă odihniți, am spus eu, ridicându-mă de pe scaun. Noapte bună, domnule Gwynn.

Andrew nu mi-a răspuns însă la urarea de noapte bună. Nici nu cred că mă auzise. Ochii îi erau ațintiți asupra cărții mamei lui, aproape implorând-o din priviri să îi dezvăluie cum de ajunsese în cufărul lui Lily. Nu îl puteam părăsi fără să îi ofer măcar o fărâmă din adevărul pe care i-l țineam chiar în fața ochilor.

– Uneori, oamenii mai fac lucruri din motive pe care încă nu sunt pregătiți să le explice, am adăugat eu.

Și-a întors capul în direcția mea, părând să cugete la cele spuse de mine. Privirea i-a alunecat mai întâi spre pieptănul decorativ din părul meu, după care s-a uitat fix în ochii mei.

– Nimic nu se întâmplă așa cum mi-am imaginat, a spus el.

– Într-adevăr.

Doar atât am putut spune. Îmi simțeam glasul gâtuit de spaimă cu gândul la ce aveam să îi aduc în ziua externării.

– Noapte bună, domnule Gwynn.

– Mulțumesc, soră.

L-am lăsat apoi și m-am întors în camera mea liniștită. Am umplut ligheanul din baia comună cu apă caldă, soluție de curățare și câteva picături de lavandă. M-am întors în cameră după eșarfă, scoțând-o din fața de pernă în care o lăsasem. Am dus-o apoi în baie și, cufundând-o în amestecul înspumat, am frecat-o pe întreaga ei lungime pentru a-i curăța țesătura de orice rămășiță a cumplitei maladii de care suferise Lily, știind în același timp că nu puteam șterge și faptele ei. Gândul că trebuia să-i înmânez scrisoarea m-a făcut să tremur de parcă un vânt rece de iarnă ar fi deschis fereastra minusculă de deasupra capului meu. Lașa de mine voia să găsească o cale mai ușoară… Poate aș fi reușit să așez scrisoarea și certificatul în faldurile eșarfei atunci când aveam să i-o înapoiez în ziua externării. Ar fi luat eșarfa de la mine, dar nu și-ar fi dat seama că înăuntrul ei se află ceva. Apoi, când Andrew ar fi ajuns la fratele lui acasă și și-ar fi despachetat lucrurile, ar fi găsit și scrisoarea. Ar fi aflat că fusese la mine de la bun început și că, mai mult ca sigur, o citisem. În felul acesta, măcar nu aș fi fost nevoită să-i văd expresia de pe chip.

Eu m-aș fi aflat pe insulă.

Cam la o lume distanță de el.

Era un plan cât se poate de indulgent atât pentru el, cât și pentru mine. Aveam să învelesc eșarfa într-o pânză, să o leg bine și să i-o înmânez în ultimul moment, chiar înainte de plecare. El mi-ar fi mulțumit atunci, iar acelea ar fi fost ultimele vorbe pe care le-aș mai fi auzit vreodată din gura lui.

În timp ce spălam țesătura, degetele mele s-au frecat de bucata subțire de metal pe care o simțisem la mână cu o zi în urmă, atunci când căutam eticheta eșarfei găsite în valiza italianului. M-am gândit că o uitase din greșeală croitoreasa care confecționase eșarfa, așa că am scotocit în cusăturile tivului pentru a elibera fragmentul de metal. Când a căzut cu un clinchet în chiuveta de porțelan, am constatat că de fapt nu era un instrument de cusut, ci o cheiță de alamă. Când am luat-o în mână, am observat că pe ea erau gravate de mână câteva cuvințele. Am ridicat cheia în lumina de deasupra mea și, ținând ochii întredeschişi, am reușit să deslușesc cuvintele.

Strada Chambers, numărul nouăzeci și doi.

Era o adresă din New York, gravată în metal de o mână firavă.

Am ținut cheia în mână vreme de câteva secunde, neștiind ce să fac cu ea.

După ce am așezat cheia pe etajera de deasupra chiuvetei, am clătit eșarfa și am stors excesul de apă. Am apropiat apoi țesătura de nas, cât să verific dacă se mai simțea aroma apei de colonie a lui Lily. Mirosea însă numai a fenol, lavandă și săpun.

Am așezat un prosop pe fundul căzii și am întins eșarfa pe el, la orizontală. M-am așezat apoi pe marginea căzii și am introdus cheia la locul ei, în interiorul tivului.

Adevărul l-ar fi rănit pe Andrew, care probabil m-ar fi urât pentru că mă băgasem în intimitatea lui, dar Dolly avea clar dreptate. Fără îndoială, ar fi fost mai puțin dureros pentru el – și mai rapid – să afle adevărul despre Lily în loc să sufere, trăind într-o minciună.

Alții mai curajoși decât mine s-ar fi dus chiar în acea clipă în salon și i-ar fi înmânat lui Andrew ceea ce i se cuvenea de drept.

Eu nu aveam însă acel curaj în mine.

Capitolul 19

Încă de dimineață, ziua de duminică se prefigura înnorată și umedă, de parcă tocmai ar fi fost scoasă dintr-un ceainic care fierbea la foc mic. Înainte de a mă îndrepta spre pavilionul K, am mers pe-afară – atât pentru a mă pregăti pentru săptămâna următoare, cât și pentru a evalua condițiile în care i-aș fi putut scoate pe pacienți afară la aer, după cum lăsase vorbă doctorul Randall. Nu mirosea a ploaie, dar aerul se simțea greoi cu un scop. Se anunțau nori și căldură ca de sfârșit de vară, dar nu și o ploaie mângâietoare care să liniștească vremurile.

Când am ajuns eu în secția de scarlatină, bărbații se treziseră deja și își terminau micul dejun, inclusiv Andrew, care stătea în capul oaselor pe marginea patului. Și-a ridicat privirea când am intrat în salon și m-a salutat din cap. În lumina palidă a dimineții, am zărit trei nou-veniți din seara precedentă, pe care nu-i observasem când îi adusesem cartea lui Andrew.

– Au venit pe o navă care a sosit ieri cu întârziere, a spus asistenta din tura de noapte în timp ce mă informa cu privire la noii pacienți, înainte de a se întoarce la postul asistentelor.

I-am salutat pe nou-sosiți, care erau supuși carantinei din cauza unei febre ușoare și a unei suspiciuni de expunere la scarlatină. Cei cinci pacienți rămași, inclusiv Andrew, trebuiau spălați cel puțin de două ori în acea zi, astfel încât scalpul și pielea lor să se curețe de scuamele care încă se agățau de ei. Domnul Charles, un infirmier cu pielea de culoarea abanosului, cu voce blândă și care vorbea engleză cu un accent care îmi amintea de insulele exotice, a venit să mă ajute cu băile și scurtele plimbări pe afară. După băile de exfoliere, urma să îi scoatem pe bărbați afară, unul câte unul, să ia o gură de aer proaspăt.

În timp ce se strângeau tăvile de mâncare, am umplut cada din camera de baie cu apă fierbinte și săpun și mi-am garnisit căruciorul cu bureți abrazivi și prosoape. În vreme ce domnul Charles l-a ajutat pe primul pacient să intre cu bine în apă, eu mi-am pus mănușile. Am purces apoi la frecarea scalpului, spatelui, gâtului și brațelor acelui bărbat. Nu vorbea engleză

deloc, așa că i-am curățat zonele intime în mare tăcere. Domnul Charles ne-a lăsat să schimbăm așternuturile, astfel încât pacientul să se poată întoarce într-un pat proaspăt făcut.

Făcusem nenumărate băi de exfoliere în timpul celor aproape șase luni petrecute pe insulă, dar mi-am întors capul politicos ori de câte ori bărbații – de toate vârstele – intrau în cadă. Avusesem nevoie de câteva săptămâni până să mă obișnuiesc să văd bărbații în acel fel. Neavând frați sau soț, nu fusesem expusă până atunci la corpul masculin decât prin intermediul fotografiilor din manualele de la școala de asistente, turelor din spitalele universitare și unei răni infectate la coapsă în prima mea săptămână în New York. Totuși, raportat la numărul de femei de pe insulă, bărbații erau de două ori mai mulți, așa că mă obișnuisem rapid cu rolul meu de îngrijitoare pentru bărbați. Deja nu mă mai întrebam cum ar fi putut afecta atingerile mele un pacient despărțit de toți cei dragi lui, de care fusesem responsabilă vreme de două săptămâni. În acel stadiu al bolii, scopul meu fusese dintotdeauna unul cât se poate de precis – să curăț pielea de scuame printr-o metodă pe cât de eficientă, pe atât de blândă. Cei mai mulți dintre ei erau încântați de frecarea pielii, întrucât scuamele obișnuiau să le provoace mâncărimi, dar pe când frecam pielea și scalpul domnului Oliveri, am conștientizat cât de personale deveniseră îngrijirile mele.

Schimbasem apa din cadă de patru ori înainte ca domnul Charles să îl aducă pe Andrew Gwynn în camera de baie. Părea surprins să mă vadă acolo, lucru care mi-a produs o îngrijorare pe care nu o mai simțisem din prima mea săptămână pe Insula Ellis. Nici unuia dintre ceilalți bărbați din acea dimineață nu păruse să-i pese că mă aflam acolo.

– Cum vă simțiți în dimineața aceasta, domnule Gwynn? am încercat eu să întreb pe un ton vioi.

– Foarte bine, mulțumesc, a răspuns el pe un ton politicos și reținut.

– V-am încălzit apa pentru baie, am spus eu cu un zâmbet forțat pe buze.

– Mă pot spăla și singur, mi-a răspuns el pe un ton politicos, dar ferm.

– Mă tem că trebuie să curăț eu zonele la care nu puteți ajunge singur.

În urechile mele, propriul glas a răsunat timid.

– Promit totuși să vă las în intimitate după ce intrați în cadă, mi-am dres eu vocea. Domnul Charles vă va ajuta să intrați în apă.

Până ca Andrew să poată protesta, m-am și întors cu spatele. L-am auzit împroșcând cu apă în momentul în care a intrat în cadă. Când m-am întors

cu fața, domnul Charles a trecut pe lângă mine și s-a dus să-i schimbe așternuturile lui Andrew, care stătea deja în apă, cu picioarele îndoite la piept și cu brațele încrucișate pe genunchi.

– Să-mi spuneți dacă vă simțiți amețit sau dacă vreți să mă opresc, am spus eu în timp ce mi-am pus mănușile și am întins mâna după burete. Vă voi freca doar scalpul, spatele și umerii.

– Ce ușurare, a spus el, după care am început să râd nervos.

În timp ce își ținea capul pe spate, am scufundat buretele în apă. După ce l-am readus la suprafață, i l-am stors pe cap și gât. Am început apoi să-i frec scalpul, așa cum o mamă și-ar spăla de noroi băiețelul care s-a jucat prin bălți. I-am umezit în mod repetat capul, gâtul și umerii cu apă. I-am frecat pielea marmorată, dezvăluind vagi urme de un roz trandafiriu. Cu cât frecam mai tare, cu atât Andrew părea mai relaxat.

Speram totuși că nu durerea îl făcuse să închidă ochii, ci starea de relaxare.

– Vă simțiți bine, domnule Gwynn? am întrebat eu. Vă doare?

Sunetul vocii mele părea să-l fi trezit ca din visare.

– E în regulă. Adică nu mă doare.

Ca atare, am continuat. Ritmul atingerilor mele amintea de o fustă foșnitoare pe ringul de dans. Singurul sunet care se auzea era cel al apei șiroindu-i pe trup. În timp ce îi treceam buretele peste omoplați, m-am simțit copleșită de intimitatea acelui act așa cum nu mai fusesem niciodată până atunci. Am simțit în suflet un fior pe care nu îl mai simțisem de când îl întâlnisem pe Edward în lift. Aproape că-mi tăiase respirația. Pentru a-mi reaminti că eram o simplă asistentă care îi spăla pielea măcinată de scarlatină, am început atunci să îi explic lui Andrew pașii pe care îi urmam.

– Aceasta este ultima etapă a bolii, descuamarea pielii. Sub stratul de piele afectată se află un strat nou. Nu mai durează mult…

Aș fi sporovăit mai departe, dar în timp ce îl spălam sub linia mandibulei, și-a desprins una dintre mâini de pe genunchi, acoperind-o pe a mea.

Mâna mi-a rămas neclintită sub a lui.

– Cred că mă descurc de aici, mi-a luat el ușor buretele din mână.

– Desigur, am reușit eu să spun în timp ce mă îndepărtam ușor de cadă. Îmi pare rău dacă v-am frecat prea tare.

– Nu m-ați frecat prea tare.

– Bine, dar…

– Ați fost foarte grijulie, domnișoară Wood.

L-am urmărit preț de câteva clipe frecându-și pielea răvășită, după care m-am îndepărtat și am așteptat în pragul ușii să se întoarcă domnul Charles.

Când am putut părăsi camera de baie, m-am îndreptat spre postul asistentelor pentru a consemna cu conștiinciozitate că băile de dimineață se terminaseră. Au trecut totuși câteva clipe bune până să pun mâna pe stilou și să notez ceva.

Acordasem atât de multă atenție pierderii suferite de Andrew, încât nici nu observasem cât de multă atenție acordasem prezenței lui, felului lui blând de a fi și chiar și atașamentului lui profund față de defuncta lui soție. Eram prea implicată emoțional în relația cu un pacient, lucru pe care fusesem instruită la școală să nu-l fac. Pe lângă faptul că împărtășeam aceeași durere, mai erau și alte lucruri care mă atrăgeau la el.

Lăsasem ca pierderea suferită de mine să se împletească cu cea a lui Andrew, astfel încât devenise dificil pentru mine să o deosebesc pe a mea de a lui.

Brusc, mi-am reamintit că pierderea suferită de Andrew începuse cu niște jurăminte rostite unei femei cu o zi înainte de plecare. A mea debutase într-un lift care își deschisese ușile spre iad. Atracția pe care o simțeam față de Andrew era pur și simplu o confirmare a faptului că nu eram deloc proastă să cred că ne putem îndrăgosti de o persoană pe care tocmai am cunoscut-o.

Atâta tot.

De îndată ce Andrew s-a îmbrăcat într-o pereche curată de pijamale și s-a îndreptat spre patul lui, ajutat de domnul Charles, eu m-am întors în camera de baie pentru a scurge apa. Am urmărit apa învârtindu-se, grăbindu-se în jos pe scurgere.

Am spălat cada cu multă vigoare, astfel încât să mă pot reorienta rapid către misiunea pe care o aveam de îndeplinit: să urmez instrucțiunile medicului pentru ca pacientul să poată fi externat fără probleme. Urmau zile întregi de băi și de plimbări pe afară. Fără îndoială, cel puțin o săptămână. Băile și plimbările erau simple indicații ale medicului, nimic mai mult. Nu trebuia să le percep ca pe ceva anume.

După ce ar fi fost externat, cu voia Domnului, nu aveam să-l mai văd niciodată pe Andrew Gwynn. După ce ar fi desfăcut eșarfa, și-ar fi dorit mai mult ca sigur să nu mă mai întâlnească vreodată.

În următoarea oră, eu și domnul Charles am făcut cu rândul cu bărbații care se simțeau în stare să iasă la aer. Întâmplător, nu eu l-am ajutat pe Andrew Gwynn pe parcursul celor câteva minute petrecute afară, ci domnul Charles.

Când m-am întors în salon cu ultimul pacient, doctorul Randall sosise deja la vizită. Toți ceilalți bărbați fie se băgaseră înapoi în pat, fie stăteau pe marginea patului, așteptând să le vină rândul la consultație. În timp ce mă îndreptam spre salon împreună cu ultimul pacient, doctorul Randall m-a salutat. Odată ajunsă înapoi la postul asistentelor, l-am găsit aplecat deasupra însemnărilor lăsate de asistenta din tura de noapte.

– Cum ți-ai petrecut restul serii? m-a întrebat el.

– Bine, am răspuns eu, fără să-i dau amănunte. Dumneavoastră? L-ați găsit pe doctorul Treaver în sala de mese?

– Da. Joacă mai bine decât mine. Doctorul Treaver a fost pe val. A câștigat fiecare mână.

Am zâmbit politicos, adunând în cărucior tot ce-mi trebuia pentru rond: spatule pentru limbă, cârpe curate, un lighean pentru limpezit și un otoscop.

Am început să ne deplasăm prin salon, doctorul Randall făcându-și vizita, iar eu consemnând meticulos constatările lui în fișele pacienților.

După ce am terminat cu primele rânduri de paturi, în timp ce se spăla pe mâini în ligheanul de pe căruciorul meu, s-a aplecat spre mine.

– Ai vrea să ieșim la o promenadă în aer liber în seara aceasta, după cină?

I-am întins atunci un prosop să se usuce.

– Promenadă? am întrebat eu, deși îl auzisem perfect.

– Da. Promenadă. Plimbare.

Mi-a luat prosopul din mână.

– Nu cred că…

– Nu intenționez să te curtez, domnișoară Wood. Vreau doar să ne plimbăm după cină. Asta, dacă nu cumva vrei să vii mâine cu mine cu feribotul. E și ziua ta liberă, nu-i așa? Putem face o plimbare prin Parcul Central, a spus el, înapoindu-mi prosopul.

– Nu, am răspuns eu, în timp ce i l-am luat din mâini.

– E o simplă plimbare prin parc.

– Nu, mulțumesc, am continuat eu, împăturind prosopul încetișor.

– Știi, s-a tras el mai aproape de mine, doar încerc să te ajut.

I-am simțit în glas compasiunea sinceră și entuziasmul cu care doctorii adevărați vindecă durerile celorlalți. Când m-am uitat în ochii lui, nu mi-am putut da seama dacă fascinația din ei provenea din postura mea lamentabilă sau din faptul că mă considera o femeie atrăgătoare.

– Nu se poate să nu intervină nimeni să te ajute, domnișoară Wood, a șoptit el, conștient – și mă bucuram de asta – că unii dintre pacienții din cameră înțelegeau limba engleză. Dacă mi-ai fi fost soră, prietenă sau iubită…

– Haideți să încheiem vizita, bine?

Am tras brusc căruciorul dintre noi și l-am răsucit, atât pentru a pune capăt conversației, cât și pentru a îndrepta căruciorul în direcția opusă.

– Mai gândește-te, a insistat doctorul Randall, mergând pas la pas cu mine.

Am înaintat apoi pe podeaua lustruită, până la patul lui Andrew Gwynn.

– Cum vă simțiți în această dimineață, domnule Gwynn? a întrebat doctorul Randall în timp ce s-a întins după fișa lui Andrew, aflată la piciorul patului.

– Bine, domnule doctor, mulțumesc, a răspuns Andrew.

– Arătați mult mai bine astăzi, după baia de exfoliere. Persistă vreo durere?

– Nu, domnule doctor.

Doctorul Randall mi-a pasat fișa lui Andrew pentru a-i examina scalpul și gâtul. Totuși, pe măsură ce se apropia de pat, am văzut cum privirea doctorului zăbovise asupra noptierei. Cartea de poezii zăcea la baza lămpii, ca și cum Andrew ar fi așezat-o acolo după ce o citise cu o seară în urmă.

Ethan Randall a dat să spună ceva, dar apoi a închis gura brusc. Mi se oprise respirația în gât. S-a întors apoi spre mine cu ochi întrebători, dar mi-am luat iute privirea de la el.

– Ia să vedem, domnule Gwynn, l-am auzit eu spunând.

Când mi-am ridicat capul, l-am văzut pe Ethan Randall examinându-i pielea lui Andrew, care părea să fi înțeles că tocmai se petrecuse ceva ciudat între mine și doctor. Și-a mutat atunci privirea spre cartea de pe noptieră.

Tăcerea stânjenitoare care ne învăluise pe toți trei era evidentă. Mi-am văzut în continuare de căruciorul meu, ca și cum cartea nu i-ar fi atras atenția doctorului Randall. Ca și cum nu ar fi existat nici o carte.

Doctorul Randall mi-a căutat însă ochii atunci când s-a întors dinspre Andrew spre căruciorul meu pentru a se spăla pe mâini. Mi-am intersectat privirea cu a lui pentru că știam că asta trebuia să fac.

– Te-ai mai gândit la plimbarea din seara aceasta?

Nu am putut desluși emoția din spatele simplei întrebări a doctorului Randall. În orice caz, mi-am putut da seama că era îngrijorat de faptul că noaptea trecută avusesem în posesia mea un obiect care aparținea unui pacient aflat în grija mea.

Ce altceva puteam să fac decât să dau din cap?

Capitolul 20

Restul zilei s-a scurs parcă sub povara unor greutăți din fier.

Înainte de a părăsi secția, doctorul Randall a lăsat instrucțiuni ca a doua baie să aibă loc după ora cinei, înainte ca pacienții să se retragă la somn, dar după ce îmi terminam eu tura. Nu îi înțelesesem raționamentul, dar nici că-mi păsa. Asta însemna că nu aveam să-i mai fac tot eu baie lui Andrew Gwynn în acea zi. Oricum, nici nu credeam că aș mai fi putut suporta încă una. Începea să-mi amintească prea mult de Edward, din prea multe puncte de vedere.

Imediat după prânz, încă doi noi pacienți ne-au fost trimiși de la clădirea principală, un flăcău de paisprezece ani, subțirel ca un mesteacăn, și un domn mai în vârstă, cu mustață și barba până la brâu. După ce i-am ajutat pe amândoi să se instaleze confortabil în paturile lor, mi-am început propria vizită de după-amiază: luarea temperaturii, umplerea urcioarelor cu apă, precum și administrarea de aspirină celor febrili și cu frisoane.

Când m-am apropiat de patul lui Andrew pentru a-i umple urciorul cu apă, mi-a făcut semn spre cartea de lângă el.

– Cumva doctorul a recunoscut cartea? N-am avut cum să nu observ.

Simțeam cum căldura îmi urcă în obraji.

– Cred că da.

– Ați luat-o aseară când v-ați întâlnit cu el?

Am tresărit la auzul acelor cuvinte rostite împreună, dar am aprobat din cap.

– Are impresia că e a dumneavoastră și se întreabă oare ce fac eu acum cu ea?

I-am înșfăcat urciorul și am început să torn din urciorul meu mai mare.

– Știe că nu e a mea. I-am spus că e a unui prieten. Sunt sigură că de fapt se întreabă ce făceam eu cu ea.

O picătură de apă mi-a căzut pe pantoful lustruit, împroșcând pe pardoseală asemenea unei picături de ploaie.

– Carevasăzică ați dat de belea?

– Nu știu. A fost oricum un lucru prostesc din partea mea. Cartea nu îmi aparține și nici măcar nu aveam permisiunea dumneavoastră. Probabil că doctorul Randall crede că…

Mi-am lăsat însă glasul să se stingă atunci când mi-am dat seama că gândisem cu voce tare.

– Ce anume?

Mi-am așezat urciorul înapoi pe cărucior.

– Nimic.

În timp ce i-am înlocuit lui Andrew paharul de apă cu unul curat, i-am aruncat o privire pe furiș. Mi-am dat seama atunci că înțelesese ceea ce probabil gândea doctorul Randall.

– N-ați greșit cu nimic, mi-a spus Andrew. Mi-ați oferit mereu doar bunătate.

Aproape că am răsturnat paharul în timp ce mă îndepărtam atât de masă, cât și de complimentul venit din partea lui Andrew.

– Nu spuneți asta.

– Dar ăsta-i adevărul. N-ar fi trebuit să vă cer să mergeți după culegerea de tipare. Știam că vă cer prea mult, dar tot v-ați dus. Și pentru că ați făcut asta, ați reușit să salvați cartea de poezii a mamei. Ați găsit și eșarfa lui Lily și mi-ați înapoiat-o. V-ați asigurat că toate nevoile mele sunt satisfăcute. Dacă vreți, îi pot confirma eu însumi.

– Vă asigur că nu este nevoie, dar vă mulțumesc. Odihniți-vă acum.

M-am îndepărtat ușor de el și de aprecierile lui, continuând cu celelalte nevoi ale secției și așteptând ca lunga și ciudata după-amiază să se încheie.

Ziua înainta cu greu, iar mie mi se făcea tot mai dor de Edward, mai dor decât în ultimele săptămâni. Îmi lipsea punctul în care m-aș fi aflat dacă viața ne-ar fi rezervat amândurora o altă soartă. Poate că Edward m-ar fi cerut în căsătorie după cele șase luni care tocmai trecuseră, iar eu mi-aș fi ales o rochie de mireasă, mi-aș fi planificat nunta și nu ar fi trebuit să stau ascunsă pe limba aceea de pământ, agățându-mă de durerea altcuiva.

În cele din urmă, când ziua s-a încheiat și a început tura de noapte, am părăsit secția fără să mă uit în urmă. M-am îndreptat spre sala de mese și am cinat la o masă din colț, unde mă puteam bucura de singurătate, fără să fiu nevoită să răspund la vreo întrebare legată de propriile mele decizii.

În sala de mese era un aer greu din cauza umidității din timpul zilei, așa că nu prea aveam poftă de mâncare. Puiul fiert din tocană era ațos și n-avea

nici un gust. După ce am luat câteva îmbucături din cartofii gătiți în exces și din mâncărica de mazăre cu smântână, deja mă simțeam plină. Pe când mă pregăteam să plec, doctorul Randall a intrat în sala de mese împreună cu doctorul Treaver și alte două asistente. S-a scuzat, îndreptându-se spre mine și așezându-și tava pe masa mea.

– Cred că ar trebui să discutăm, mi-a spus el pe un ton politicos, dar ferm, așezându-se pe scaunul din fața mea.

– Nu avem nimic de discutat, domnule doctor. Pur și simplu, am împrumutat cartea domnului Gwynn, pe care i-am înapoiat-o ulterior. Mergeți să-l întrebați.

– Mi-ai spus că acea carte aparține unui prieten.

– Nu. M-ați întrebat dacă aparține unui prieten, iar eu v-am răspuns: „Putem spune și așa".

– Asta îți e domnul Gwynn? Îți e mai mult decât pacient?

Cuvintele lui au venit ca o mustrare și, instinctiv, m-am lăsat pe spate în scaun.

– Vă dați prea mult cu presupusul. Vă reamintesc că domnul Gwynn tocmai și-a pierdut soția. Este în doliu.

Ethan Randall m-a privit fix preț de o clipă. Apoi a continuat calm, dar cu un scop precis.

– Am văzut cum te uiți la el, soră Wood. Am văzut felul în care ai grijă de el. La început mi s-a părut o faptă admirabilă, dar cu ceilalți pacienți nu te comporți la fel. Pe el îl favorizezi. Nu-mi dau deloc cu presupusul, pur și simplu observ niște lucruri.

Nu îmi puteam găsi cuvintele. Furia m-a cuprins și mi-a legat limba într-un nod care s-a dezlegat doar în momentul în care mi-am reprimat furia.

M-am aplecat peste masă și am vorbit încet, astfel încât să nu mă audă nimeni și să pară că sunt calmă, în ciuda faptului că nu eram deloc așa.

– Îl tratez diferit pentru că și-a pierdut soția acum o săptămână, pe vasul care l-a adus aici. Acum o săptămână! Practic a murit în brațele lui!

A părut surprins de răspunsul meu, dar numai pentru o clipă.

– Ce legătură are asta cu faptul că volumul lui de poezii se află la tine?

– Doar am împrumutat-o. Ce e rău în asta?

– Obișnuiești să împrumuți lucruri de la pacienții tăi?

– Bineînțeles că nu. De ce faceți atâta caz din asta?

– Pentru că am văzut cum te porți cu el. Și felul în care se poartă el cu tine.

Ceea ce insinua doctorul Randall era ridicol.

– Nu știți ce vorbiți, am murmurat eu cât de încet am putut, dar totodată cu vehemență. Dacă insinuați că sunt îndrăgostită de domnul Gwynn, atunci vă înșelați amarnic. Nici domnul Gwynn nu este îndrăgostit de mine, își iubește soția, iar eu… Eu am iubit pe altcineva. Ne leagă durerea!

Reproșul exprimat mai devreme de Ethan Randall s-a redus la ceva mai mult decât o surpriză.

– Ai iubit pe altcineva?

Mi-am dres vocea astfel încât să pot alunga durerea pricinuită de faptul că spusesem atât de multe în atât de puține cuvinte.

– Am pierdut pe cineva drag în incendiu, dacă tot vreți să știți. Un om pe care de-abia îl cunoscusem, dar care a însemnat enorm pentru mine.

– Îmi… Îmi pare foarte rău să aud asta.

Știam că ochii îmi sclipeau de emoție, dar m-am abținut să plâng, chiar dacă doctorul Randall pusese brusc lucrurile cap la cap. Totul căpătase un sens pentru el.

– Acesta este adevăratul motiv pentru care nu te-ai mai întors în Manhattan, așa-i? m-a întrebat el. Nu e vorba despre consecințele incendiului, ci despre consecințele incendiului asupra ta.

Mi-am schimbat poziția pe scaun în urma spuselor lui tranșante.

– Nu m-am mai întors pentru că nu mi-am dorit să o fac.

Am clipit, stăpânindu-mi ultimele lacrimi amenințătoare.

– Vi se răcește mâncarea, am făcut eu semn spre tava lui.

– Repet, îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, dar consider că ai rămas aici pentru că nu ți-ai dat nici un motiv să pleci.

– Poftim?

– Ești aici de aproape o jumătate de an, nu? În tot acest timp, nu ai părăsit insula nici măcar o dată. Chiar crezi că durerea ta e la fel de proaspătă ca a domnului Gwynn? Tu nu vezi? Te concentrezi pe durerea ta, nu pe a lui. O ții vie rămânând aici.

Mi-a luat o clipă să conştentizez pe deplin ce-mi spunea. Eram îndrăgostită de durerea mea.

Insula reprezenta pentru mine un punct intermediar, în care pierderea suferită ar fi rămas neschimbată, iar un bărbat îndurerat precum Andrew

Gwynn mi s-ar fi părut sufletul meu pereche.
– Nu cred că mai avem ce discuta, m-am ridicat eu de pe scaun.
– Și cu domnul Gwynn cum rămâne?
– Ce-i cu el?
– Nu te poți comporta diferit cu el, soră Wood. Îți este pacient. Tu îi ești asistentă.
– Știu exact ce sunt! i-am răspuns eu cu patos. Vreți să-mi spuneți că nu faceți diferențe între pacienți, deși nevoile lor diferă?
– Ba da, mi-a răspuns el la fel de blând pe cât de supărată eram eu. Pe cât posibil, fiecare dintre ei primește cele mai bune îngrijiri din partea mea. Le ofer cât pot, indiferent de boala de care suferă.
Pe cât de repede am deschis gura să protestez, pe atât de repede am închis-o la loc. În ciuda predilecției doctorului Randall pentru franchețe, avea dreptate. În excesul meu de zel, în încercarea de a-i oferi vindecarea și insufla speranța îndureratului Andrew Gwynn, îi neglijasem, într-o oarecare măsură, pe ceilalți pacienți din salon.
– Nu se va mai repeta. Noapte bună, domnule doctor.
M-am îndepărtat cu un pas de masă.
– Te rog, m-a apucat el de braț, nu pleca supărată pe mine.
– Nu m-am supărat, mi-am scuturat eu brațul din strânsoarea lui.
– Chiar vreau să te ajut.
M-am uitat dincolo de fața bărbierită a doctorului Randall, dincolo de ochelari, în ochii lui albaștri.
– De ce?
– Pentru că te plac. E chiar atât de grav?
– Vreți să spuneți că vă preocupă starea mea deplorabilă.
S-a dat puțin mai în spate pe scaun.
– Nu la asta m-am referit. Nu consider că ești într-o stare deplorabilă. Tu așa crezi?
În acel moment, chiar nu știam ce să mai cred. Breșa se lărgise deja atât de tare, încât pământul îmi aluneca de sub picioare, de parcă insula s-ar fi scufundat în apă și m-ar fi dus cu ea.
Eram sigură de un singur lucru.
Ținusem totul sub control până la sosirea lui Andrew Gwynn. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai repede puteam repara răul făcut. Plănuiam ca a doua zi, dis-de-dimineață, să solicit o tură într-o altă secție. Mi-ar fi fost

destul de ușor să o rog pe doamna Crowley. Cu siguranță s-ar fi găsit o asistentă la recepție care să-mi fi putut lua locul în secția de scarlatină. Când avea să sosească ziua externării lui Andrew Gwynn, aș fi avut grijă să-i returnez toate bunurile. L-aș fi putut convinge pe doctorul Randall, care ar fi continuat să-l viziteze pe Andrew, să-i înapoieze în numele meu culegerea de tipare și eșarfa în ziua externării. S-ar fi îngrozit puțin că ținusem ascunse și alte obiecte care îi aparțineau lui Andrew Gwynn, dar ar fi acceptat dacă ar fi fost cu adevărat dispus să mă ajute. Dimineața, i-aș fi trimis lui Andrew un bilet prin doctorul Randall, în care l-aș fi anunțat că fusesem mutată în altă secție. I-aș fi spus că bunurile aveau să îi fie returnate în stare bună la plecare. I-aș fi urat toate cele bune, iar în adâncul sufletului m-aș fi rugat pentru el să facă față poverii lucrurilor pe care avea să le afle în curând. Așa s-ar fi sfârșit totul.

– Domnișoară Wood?

– Nu, nu cred că sunt într-o stare deplorabilă.

– Atunci vrei să mă lași să te ajut?

– Fie.

Mi-am luat privirea de la chipul lui surprins, dar satisfăcut. Am ieșit apoi din sala de mese, fără să-i împărtășesc cum plănuisem să-mi fie ajutor de nădejde; avea să afle oricum destul de curând. M-am grăbit spre camera mea pentru a termina ce aveam de făcut. În cufărul pe care îl țineam la piciorul patului, am găsit un șervețel lung din hârtie și l-am întins pe cuvertură. Eșarfa, atârnată pe spătarul unui scaun, se uscase între timp și mirosea vag a flori și a curățenie. Cheița era bine fixată în tiv. Am întins eșarfa pe șervețel, după care am căutat sub pernă scrisoarea și certificatul. Le-am așezat la unul dintre colțurile eșarfei și am început să o împăturesc, încetul cu încetul, până când țesătura a devenit un dreptunghi ermetic, care nu permitea să i se vadă conținutul. Am înfășurat-o apoi în bucata de șervețel și am legat-o bine cu o fâșie de panglică. Arăta ca un cadou.

S-au auzit voci de cealaltă parte a ușii. Era Dolly, împreună cu alte fete. Îi ura noapte bună unei alte asistente.

Am luat pachetul și l-am aruncat sub pat.

Capitolul 21

Când în sfârșit Dolly s-a întors în camera noastră, am avut ocazia să stăm singure de vorbă. Voia să-i dau un raport cu privire la cum decursese seara mea cu doctorul Randall. Ceea ce-mi doream eu în schimb era să știu ce le spusese lui Nellie și lui Ivy legat de ce auziseră înainte de a se îmbarca pe feribot.

Ne-am schimbat în cămășile noastre de noapte și ne-am așezat fiecare pe patul ei, mâncând pop-cornul cu caramel pe care îl cumpărase de la un vânzător ambulant din Central Park…

Dolly a insistat că le spusese lui Nellie și Ivy purul adevăr, anume că pierdusem un bun prieten în incendiu și că mă durea să vorbesc despre el, așa că nu trebuiau să mai deschidă subiectul.

– Și s-au mulțumit doar cu atât? am întrebat eu.

– Mai contează?

Dolly a băgat atunci în gură un cocoloș auriu.

– Nu le privește. Le-am spus că ar fi nepoliticos din partea lor să aducă subiectul ăsta în discuție. Sunt ele bârfitoare, dar nu sunt de piatră, Clara.

I-am povestit tot ce se întâmplase peste weekend, hotărâtă să nu omit nimic. I-am povestit pe larg despre eșarfa înapoiată, cheia ascunsă, volumul de poezii și, în cele din urmă, despre afirmația îndrăzneață a doctorului Randall conform căreia îmi depășisem responsabilitățile în ceea ce-l privea pe domnul Gwynn, dar că era nerăbdător să mă ajute să înfrunt prima mea călătorie în afara insulei. În tot acel timp, Dolly nu a spus nimic – lucru neobișnuit pentru ea. Aproape întotdeauna găsea câte ceva de comentat.

Tăcerea ei mă neliniștea.

– De ce taci? am întrebat-o eu după ce i-am spus că aveam să schimb mai devreme tura din secția de scarlatină.

– Abia dacă știu ce să te întreb, a răspuns ea. Deci, vrei să spui că nutrești sentimente pentru domnul Gwynn?

– Dar n-am zis așa ceva! am spus eu răspicat. Am zis doar că ar fi mai bine dacă aș pleca din secția aia. Totul a devenit deja mult prea complicat

pentru mine de când a apărut domnul Gwynn în peisaj.
– Complicat? și-a înclinat Dolly capul.
– Da, complicat. După ce că și-a pierdut soția, și-n ce fel, mi-a cerut să merg după culegerea lui de tipare, iar când am făcut asta, am găsit scrisoarea asta oribilă…
– Nu e nimic complicat la scrisoarea asta. Cred că faci bine că i-o dai. M-am tot gândit în timpul ăsta și cred că ar trebui să ajungă la el. Totuși, nu văd de ce să amâni până la plecarea lui.
– Acum trebuie să se concentreze pe însănătoșirea lui, ca să poată pleca de pe insulă.
– Ei bine, a ridicat Dolly din umeri, nu cred că va conta prea mult dacă o citește acum sau săptămâna viitoare. Și ești sigură că doctorul Randall va vrea să îi returneze lucrurile domnului Gwynn în numele tău? Adică n-o să te reclame, nu?
– A spus că mă place și că vrea să mă ajute.
– Bag mâna-n foc că el s-a referit că vrea să te ajute să pleci de pe insulă și la alte probleme legate de inima ta frântă.
A rămas pe gânduri preț de o clipă.
– Voi face eu schimb cu tine. Preiau eu secția de scarlatină, iar tu poți să-mi termini tura de săptămâna asta din secția de copii. De data asta o să-ți placă, sunt niște ființe tare simpatice. Nu mușcă. Îi voi da eu domnului Gwynn lucrurile în numele tău.
– Până când pleacă de tot, da?
Dolly a cloncănit din limbă.
– Nu cred că are importanță.
– Pentru mine are! Nu vreau să mă întâlnesc cu el pe insulă după ce va fi citit scrisoarea. Va ști că a fost la mine de la bun început și că sigur am citit-o. Trebuie să-mi promiți.
– Mi se pare că exagerezi, scumpo.
– Ba nu. Scrisoarea aia îl va distruge mai rău decât moartea lui Lily. El crede că ea l-a iubit! E minunat să crezi că ești iubit.
Dolly s-a uitat la mine, remarcând cu siguranță nostalgia din cuvintele mele.
– Așa e, a spus ea în cele din urmă.
– Deci vrei, te rog, să aștepți până când va fi gata de externare? Îmi promiți?

– Promit. Nici măcar nu va bănui că știu ceva. Îi voi înmâna culegerea de tipare și eșarfa când va pleca și gata, totul se va fi terminat. Bine?

Am încuviințat din cap, coborându-mi pleoapele.

Da, se va fi terminat.

– Deci îi vei spune că te muți în altă secție, da? Că te vei asigura că noua asistentă, adică eu, îi va înapoia lucrurile.

– De ce nu îi spui tu mai bine?

– Chiar vrei să procedezi așa? m-a studiat Dolly.

Am ridicat din umeri, coborându-mi privirea spre picioare.

– Îi sunt asistentă.

– Nu-i așa mare nenorocire că ți-a plăcut de el, Clara.

Mi-am înălțat brusc privirea.

– Nu mi-a plăcut de el. Nici acum nu-mi place.

– Iar eu spun că nu-i nici o nenorocire dacă ți-ar fi plăcut. Nu poți tânji după Edward o viață întreagă. El nu și-ar dori așa ceva pentru tine, să știi. Te-ai gândit la asta? Oare ar fi vrut să rămâi blocată pe insulă? Eu nu cred. Nu, chiar nu cred.

– Oprește-te.

– Știi că am dreptate.

– Nu-mi place de Andrew Gwynn. Pentru numele lui Dumnezeu, e în doliu.

– Atunci vino cu mine și cu fetele weekendul viitor. Mergem în Jersey de data asta. Vino cu noi. Va fi distractiv. Nu mergem în New York.

Nu voiam să mai vorbesc. Nu voiam să mai gândesc. Voiam doar să mă cuibăresc sub pătură și să evadez în visele mele.

– Nu știu ce să zic, Dolly. Poate.

– Îmi ajunge și un „poate“.

Dolly a închis punga de pop-corn, aruncând-o pe noptieră.

– Tot cred că ar trebui să-i spui mâine domnului Gwynn că te muți în altă secție. Spune-i că pot fi de încredere, că-i pot aduce eu culegerea de tipare și eșarfa fără nici un fel de problemă. Spui că nu nutrești sentimente pentru el, dar dacă dispari fără nici un cuvânt, va părea exact opusul.

S-a ridicat în picioare, iar câteva bucăți rătăcite de boabe aurii au căzut pe podea. Am urmărit-o luându-și periuța de dinți și pudra și ieșind din cameră.

Dacă ceea ce spunea Dolly era adevărat, atunci ar fi trebuit să-l anunț și pe doctorul Randall că mă mut în altă secție. M-am grăbit la baie, după Dolly. S-a uitat la mine în timp ce-și presăra pudra pe periuța de dinți.

– Aș vrea să-i spun doctorului Randall că eu m-am oferit să fac schimb cu tine pentru că aveai nevoie de o pauză de la cei mici, am spus eu.

– Doctorul Randall?

– Și el se va întreba de ce am plecat mai devreme din secție. Mă va vedea la secția de copii în locul tău și va începe să își dea cu presupusul, la fel cum ai făcut și tu.

Dolly s-a gândit la propunerea mea preț de o secundă.

– Poți să-i spui asta.

Și-a băgat periuța în gură, dar a scos-o numaidecât.

– Dar doctorul, Clara?

– Cum?

– Domnul doctor. Pentru el simți ceva?

– Nu, am răspuns eu rapid.

Mult prea rapid. Și-a băgat periuța înapoi în gură, cu un zâmbet subtil pe chip.

În dimineața următoare, deși aș fi putut dormi până mai târziu pentru că aveam zi liberă, m-am îmbrăcat în uniformă și am coborât cu Dolly să luăm micul dejun. Voiam să mă asigur că doamna Crowley avea să ne permită să schimbăm secțiile în ultima săptămână rămasă din turele noastre. Dacă reușeam, Dolly s-ar fi îndreptat spre secția de scarlatină în acea dimineață, iar cea care avea să-mi țină locul în ziua mea liberă ar fi trebuit să se prezinte la secția de copii.

După ce am mâncat repede, am găsit-o pe sora-șefă la micuțul ei birou de lângă recepția principală, pregătindu-se pentru o nouă săptămână. Când am întrebat-o dacă puteam face schimbul pentru ca Dolly să poată lua o pauză de la micuții cărora le era dor de mamele lor, pur și simplu a încuviințat din cap. Oricum, ce mai conta ? Nici nu știa adevăratul motiv pentru care voiam să schimb secția. Ea era mai interesată să afle de ce purtam uniforma.

– Astăzi ai liber, domnișoară Wood. De ce ești îmbrăcată așa?

– M-am gândit că ar fi bine să port uniforma când discutăm despre schimbul turelor, am spus eu repede.

– Ei bine, du-te și dă-ți aia jos de pe tine, altfel te pun la muncă.

Ne-a alungat, fiind evident ocupată cu chestiuni mult mai importante.

Când am ajuns din nou pe coridorul principal, Dolly s-a întors către mine.

– Mi-am lăsat niște lucruri în secția de copii. Ai câteva minute să-i spui domnului Gwynn ce ai de spus.

– Nu stau mult.

De fapt, cu cât îmi luam rămas-bun mai repede de la el, cu atât îmi puteam recăpăta mai repede echilibrul, atât cât mai era. După ce ne-am despărțit, m-am îndreptat spre secția de scarlatină, mai devreme decât aș fi făcut-o în mod normal. Asistenta din tura de noapte era încă acolo și nu puteam decât să sper că nu i s-ar fi părut ciudat că voiam să vorbesc cu unul dintre pacienți.

Întâmplarea făcea ca tocmai atunci să acorde asistență la toaletă unuia dintre pacienți, așa că am profitat de ocazie și m-am grăbit spre patul lui Andrew Gwynn. Părea proaspăt trezit din somn. Stătea pe marginea patului, cu cearșafurile mototolite și cu privirea împăienjenită de somn. Pielea de pe gât și de pe obraji arăta mai bine decât în ultimele zile. Când m-am apropiat de el, a făcut ochii mari.

– Soră Wood?

– Bună dimineața, domnule Gwynn, am spus eu cât de încet am putut, fără să pară că mă feresc de cineva. Am vrut doar să vă spun că astăzi mă transfer în altă secție, dar asistenta care va veni în locul meu este colega mea de cameră. O cheamă Dolly și va avea grijă să vă înapoieze culegerea de tipare și eșarfa la plecare. Nu le va menționa până când nu veți primi biletul de externare. Vi le va înmâna ulterior. Ați înțeles?

Părea să aibă nevoie de câteva secunde pentru a procesa toată informația. Am privit spre ușă, dar nu se apropia nimeni.

– Vă mutați în altă secție?

– Da. Facem cu schimbul. Acum mă mut în secția de copii. Nu am vrut să vă faceți griji legat de cum vă veți recupera bunurile. M-am ocupat eu de tot. Dolly va fi cât se poate de discretă.

– Dar… Ieri nu ați menționat nimic legat de asta, s-a încruntat el.

Am simțit că-mi stă inima-n loc.

– Da, așa este. A fost ceva neprevăzut. Dolly avea nevoie de o pauză de la cei mici. Poate fi mai greu pentru ei. Foarte greu. Multora le este foarte dor de mamele lor. Este terifiant pentru ei.

– Deci nu vă voi mai vedea?

Am stat pe gânduri câteva secunde. M-a luat complet prin surprindere dezamăgirea din glasul lui.

– Eu… Dolly este o asistentă bună, foarte prietenoasă. O să vă înțelegeți bine cu ea. Vă asigur.

A clipit, dar nu și-a mutat privirea de la mine. Se vedea că se gândește. Îmi contempla cuvintele. Le cântărea.

– E din cauza cărții? Din cauza domnului doctor? a întrebat el în cele din urmă, nu cu mult mai tare decât o șoaptă.

– Nu, nu, chiar deloc! i-am răspuns la rândul meu în șoaptă, dar cu vigoare în glas. Facem cu schimbul în secții. Așa se întâmplă mereu.

A simțit însă că îi ascundeam ceva. I se citea pe chip.

– Am zis eu ceva greșit? Dacă da, ce? Ce anume v-a deranjat?

Blândețea lui, atât de asemănătoare cu cea a lui Edward, îmi părea aproape insuportabilă. Simțeam cum lacrimile îmi izvorăsc din locul pe care îl ocupaseră încă de când cu incendiul. Nu ai cum să ascunzi lacrimile care sunt gata să-ți curgă din ochi. Le poți împiedica să curgă, dar nu le poți împiedica să nu-ți scânteieze pe marginea genelor. Ele strălucesc precum argintul, mai ales în lumina dimineții.

Adevărul era că îmi plăcea de Andrew. Începuse să umple golul lăsat de Edward în sufletul meu. Nici măcar nu-mi dădusem seama de asta până în acel moment. Totuși, nu putea ieși nimic bun pentru mine din acel sentiment de atracție.

– Trebuie să plec.

M-am întins după mâna lui și i-am cuprins-o.

– Vă doresc tot binele din lume, domnule Gwynn. Din tot sufletul. Și… Sper că vă veți aminti asta.

Am făcut cale întoarsă și am plecat înainte ca el să mai poată adăuga ceva. M-am îndepărtat în grabă când am auzit că se trăgea apa în toaleta din apropiere.

Mi-am șters lacrimile și m-am îndreptat spre camera mea. Mi-am dat jos uniforma de îndată ce am rămas singură în încăpere și am aruncat-o pe spătarul scaunului de la măsuța de toaletă. Trebuia să ies, trebuia să respir aer care nu duhnea a spital. Am scos din dulap o cămașă maro-roșcat și m-am îmbrăcat din nou în hainele mele. După ce mi-am smuls boneta de pe cap, mi-am desfăcut părul și, fără să-mi pese, l-am lăsat să-mi curgă pe umeri, iar apoi am ieșit din cameră.

Era întâi septembrie, iar căldura din ziua precedentă se risipise asemenea unui oaspete nedorit. O răcoare sâcâitoare persista în aer, dar când am pășit în lumina soarelui, am simțit cum pielea mea răspunde la schimbarea vremii. M-am îndreptat spre culoarul lung care despărțea Insula Doi de Insula Trei, am trecut de debarcader și am ajuns în cele din urmă în partea cealaltă a Insulei Ellis.

Odată ajunsă acolo, am urmărit fascinată cum linia orizontului New Yorkului își scutura mantia zorilor, îmbrățișând soarele. Am simțit atunci cum o durere străină îmi cuprinde tot corpul. Îmi doream să mă întorc în oraș, în mrejele și grația nuanțelor lui hipnotizante. Îmi doream să călătoresc în timp, când pentru mine orașul nu însemna nimic mai mult decât frumusețe pură. Aș fi vrut să derulez înapoi până în ziua în care Edward mă invitase la etajul operațional. Aș fi vrut să-i spun: „Hai să plecăm mai devreme, vrei? Hai să plecăm înainte ca ceasul să bată de ora cinci pentru terminarea programului!" El mi-ar fi zâmbit și m-ar fi întrebat: „Și unde să mergem?" Eu i-aș fi răspuns: „Oriunde, Edward. Oriunde, numai să nu mai stăm aici."

Am fi fost departe de clădirea Asch când prima scânteie înfometată ar fi pus gheara pe reziduurile arse.

Am stat acolo vreme îndelungată, urmărind orașul întâmpinând o nouă zi. Simțeam cum mă îmbie de pe malul lui strălucitor, tachinându-mă, necăjindu-mă, provocându-mă să mă întorc în locul unde nu poți ști ce se întâmplă de la o clipă la alta, unde nu există cale de întoarcere.

Am așteptat până când vocea din capul meu s-a liniștit, părând să-și îndrepte atenția spre lucruri mult mai importante.

Apoi am mers încetișor înapoi, zăbovind o vreme pe insulă. Am urmărit cum nou-veniții își croiau drumul în clădire, speranța și dorința colorându-le chipurile.

Când am trecut de debarcader, l-am văzut pe doctorul Randall, pregătindu-se în uniforma lui albastră de cadru medical să întâmpine următorul feribot. Era și ziua lui liberă. M-a zărit la rândul lui și s-a înghesuit în mulțime pentru a ajunge la mine.

– Domnișoară Wood! Te-ai răzgândit? m-a întrebat el pe un ton plin de speranță și totodată nesigur.

Părea surprins, dar nu numai de prezența mea acolo. Părul îmi curgea pe umeri și nu aveam nici măcar o agrafă care să-l țină în frâu. El arăta ca un

prinț fermecător în uniforma lui de sublocotenent, iar eu arătam cel mai probabil ca o femeie sălbatică din munți.

– Nu, doar am ieșit la plimbare, am răspuns eu pe cât de luminos am putut.

Îngrijorarea i s-a ivit pe chip.

– Ești bine?

– Mi-am uitat pălăria. Să aveți o zi bună pe uscat. La revedere, domnule doctor.

Am dat să mă îndepărtez de el, dar m-a prins ușor de braț.

– O să îl aștept pe următorul dacă vrei să te duci după pălărie. E o dimineață frumoasă în Manhattan, domnișoară Wood.

M-am uitat dincolo de el preț de o secundă, spre turnurile îmbietoare și totodată intimidante ale orașului.

– La fel de frumos este și aici, pe insulă, am spus eu, îndepărtându-mă de el.

Nu am privit deloc în urmă. M-am îndreptat spre camera mea, unde aveam de gând să-mi petrec tot restul zilei redactând și citind scrisori. M-am oprit pe coridorul principal să văd dacă venise poșta și dacă nu cumva primisem și eu o scrisoare de la mama sau de la sora mea.

Într-adevăr, sosise corespondența și primisem și eu o scrisoare, doar că de la tata. Am deschis-o în drum spre căminul asistentelor, dar m-am oprit în loc când am văzut ce scria în ea.

Urma să vină în Manhattan chiar în acea săptămână și voia să ia prânzul cu mine. El, mama și Henrietta erau îngrijorați pentru mine.

Voia să ne întâlnim vineri, la prânz.

În sala de mese de la Hotelul Albert, la est de Strada 11.

Capitolul 22

Stăteam pe marginea patului, cu scrisoarea de la tata în mână. Trecuse destul timp de când o citisem și o tot recitisem.

Bănuiam că părinții și sora mea aveau impresia că eram atât de fericită cu munca mea de la Spitalul Ellis și atât de îndrăgostită de postul meu, încât eram cât se poate de încântată să îmi petrec tot timpul pe insulă, chiar și în zilele mele libere.

În scrisorile pe care le trimiteam părinților mei relatam doar lucruri pozitive. Nu îmi venea în minte nici măcar o singură propoziție care să-mi fi divulgat adevăratul motiv pentru care nu părăsisem insula de aproape șase luni. Fata tristă pe care părinții mei o lăsaseră în Manhattan își găsise un nou țel pe Insula Ellis. Fusesem totuși ceva mai directă în scrisorile către Henrietta. Tot stând acolo, am încercat să-mi amintesc dacă nu cumva îi scrisesem ceva care să fi sugerat că nu numai devotamentul față de slujbă mă ținea acolo. Nu-l pomenisem pe Edward, dar îi spusesem că insula umplea în mine un gol, un gol produs de incendiu. Oare își dăduse seama că era vorba de ceva mai mult decât atât? Dacă ar fi fost îngrijorată pentru mine, nu ar fi ezitat să aducă problema în discuție cu părinții noștri. De ce totuși nu m-a întrebat pe mine dacă mă preocupă ceva? Aș fi asigurat-o că eram cât se poate de mulțumită.

Desigur, asta era ultima mea grijă. Nu-mi puteam imagina că mă urc vineri pe un feribot pentru a lua prânzul cu tatăl meu. Tot stând pe pat și gândindu-mă la asta, simțeam cum inima o ia la goană. Nu eram pregătită.

În plus, nici nu eram liberă atunci.

Gânduri întortocheate mi se mișcau în minte în cerc. Mă tot gândeam cum i-aș fi putut refuza invitația. Aș fi putut trimite la hotel o telegramă adresată tatălui meu, exprimându-mi astfel regretul că trebuia să lucrez. S-ar fi putut întreba de ce nu fusesem în stare să cer o după-amiază liberă, ținând cont că mă anunțase din timp. I-aș fi spus că încercasem, dar nu reușisem. Ar fi trebuit să-l mint.

Am sărit din pat, cu scrisoarea de la el în brațe. Nu aveam obiceiul de a-l minți cu nerușinare pe tata. De fapt, nu o făcusem niciodată. Îl lăsasem să creadă lucruri care nu erau adevărate, dar nu-i spusesem niciodată că făcusem ceva ce nu făcusem. Simplul gând mi se părea dezgustător.

I-aș fi putut spune doamnei Crowley că tata mă invitase la prânz, dar că știam cât de aglomerată era secția de copii și că mă puteam întâlni cu el altă dată. I-aș fi putut spune asta în momentele ei încărcate. S-ar fi bucurat să nu trebuiască să-mi găsească un înlocuitor pentru vineri după-amiază. „Bine, bine“, mi-ar fi spus ea. Așa nu aș mai fi mințit pe nimeni.

De fapt, ar fi trebuit să o întreb chiar atunci. Se știa că zilele de luni erau extrem de aglomerate, iar ea și-ar fi amintit că deja îi cerusem o favoare în acea zi. Prin urmare, chiar i-ar fi părut bine să îi spun că nu aveam să cer liber vineri.

Am băgat biletul de la tata în buzunarul de la fustă și mi-am împletit rapid părul. M-am îndreptat apoi spre recepția principală a spitalului pentru a vorbi cu doamna Crowley. Era aproape de ora prânzului și nu erau decât câțiva oameni la coadă la internări. Am așteptat să fie înregistrată toată lumea cum se cuvine, până la ultimul pacient. Doamna Crowley s-a ridicat apoi în picioare și a început să-și strângă lucrurile. Înainte de a se îndrepta spre sala de mese a personalului medical, m-am apropiat de ea.

– Doamnă Crowley, am primit o scrisoare de la tatăl meu, care mă invită vineri să luăm prânzul în Manhattan, dar pot să înțeleg dacă ar fi o problemă prea mare să solicit acea după-amiază liberă, mai ales că mi-ați făcut deja o favoare pe ziua de azi, permițându-ne mie și lui Dolly să facem schimb de tură.

Am rostit totul mult prea repede.

– Ce zici acolo? a clipit ea la mine.

Am repetat ceea ce spusesem, extrem de conștientă de faptul că de data aceea era atentă la fiecare cuvințel. Speram să fie distrasă de detalii mai importante și să dea pur și simplu aprobator din cap.

– Tatăl tău, zici?

– Hm. Da, dar…

– Și când a fost ultima dată când ai fost pe uscat?

Mi-a făcut semn să o urmez și ne-am pornit din loc.

– Ultima oară?

– Da, s-a întors ea cu fața spre mine. Nu-mi amintesc să fi părăsit insula de când sunt eu aici, așa că trebuie să fi trecut ceva timp.

Conversația nu mergea așa cum speram.

– Da, am spus eu scurt.

– Deci cât timp a trecut de atunci?

– Destul de mult.

– Atunci ar trebui să te duci. Nu am om mai dedicat în echipă decât tine, soră Wood, dar nu poți lăsa munca să te acapareze cu totul. Du-te vineri să iei prânzul cu tatăl tău.

– Dar sunt sigură că o putem lăsa pe altă dată. Știu cât de aglomerată poate deveni secția de copii.

Mi-a alungat scuza ca pe-o rusalie.

– Toate sunt aglomerate. Du-te. Bucură-te că mai ai un tată cu care să iei prânzul. Chiar vreau să mergi. Nu-mi ești de folos dacă muncești până la extenuare, soră Wood.

– Oh, dar nu mă deranjează cât muncesc. Chiar deloc.

Doamna Crowley s-a încruntat la mine.

– Ei bine, eu așa văd lucrurile. Ar trebui să te deranjeze. Ar trebui să-ți dorești o pauză de la toate astea. Cum se poate să nu-ți dorești? Vineri să te urci pe feribotul de la ora unsprezece.

A grăbit apoi pasul, semn că discuția se încheiase.

Eu, pe de altă parte, am încetinit ritmul pentru a asimila ceea ce tocmai se întâmplase. Practic, doamna Crowley îmi ordonase să-mi iau după-amiaza liberă. N-aș mai fi putut scăpa decât dacă m-aș fi dat bolnavă. Greu însă, când toți colegii știu că te prefaci.

Nu aveam poftă de mâncare, dar m-am plimbat oricum prin sala de mese, în căutarea lui Dolly și a unei audiențe înțelegătoare. Am găsit-o la masă cu Nellie și Ivy, dar n-am putut trece neobservată, căci m-a zărit și mi-a făcut semn să mă alătur lor.

– Unde ți-e tava?

Dolly a bătut cu palma în scaunul de lângă ea.

– Mănânc mai târziu.

M-am așezat pe scaun doar pentru ca ele să se poată întoarce la conversația pe care o purtau înainte de sosirea mea.

Nellie și Ivy nu se puteau abține să nu se holbeze la mine.

Dolly mi-a simțit neliniștea, simțea că ceva mă preocupă.

– Fetelor, nu vreți mai bine să mergeți la altă masă? Trebuie să-i cer sfatul Clarei în legătură cu ceva.

Nellie și Ivy s-au supus, dar cu o expresie întrebătoare pe chip. După ce au plecat, Dolly s-a întors spre mine.

– Ce ai pățit? Pari dezorientată.

Am scos scrisoarea de la tata din buzunar și i-am înmânat-o. I-a luat numai câteva clipe să o citească.

– Și te duci, nu? m-a întrebat ea, făcând ochii mari.

– Nu văd cum m-aș putea sustrage. Doamna Crowley practic insistă să merg.

I-am povestit apoi conversația mea cu sora-șefă.

– Cred că singurul mod în care aș mai putea scăpa ar fi să mă prefac că mi-au venit problemele lunare.

Dolly s-a întins și m-a apucat de braț.

– Clara, nu face asta. Te rog.

M-am crispat puțin în fața presiunii ei.

– Nu văd de ce să plec. De ce? E doar un prânz.

– Dar știi că la un moment dat tot va trebui să pleci. Știi asta, nu? Ăsta-i un moment la fel de bun ca oricare altul. Nu crezi? Și nu e doar un prânz. Nici pentru tine, nici pentru tatăl tău. Își face griji pentru tine. Și eu la fel.

Am întins mâna după scrisoare, slăbind strânsoarea ei asupra mea. Mi-a înmânat-o fără să scoată un cuvânt.

– Sunt bine, am spus eu.

– Ba nu, nu ești. Dacă ai fi bine, nu ai căuta modalități prin care să rămâi aici.

Am pus încet biletul la loc în buzunar, încercând să-mi găsesc cuvintele potrivite prin care să o contrazic. Nu mi-a trecut însă nimic prin cap.

– Mi-aș dori să pot merge cu tine, Clara, dar nu cred că doamna Crowley mi-ar da și mie după-amiaza liberă dacă nu-i povestim tot. Doar așa s-ar putea să accepte.

– Nu vreau să-i spun nimic, m-am enervat eu. Nu e treaba ei.

– Dar mă îngrijorează faptul că te duci singură, Clara, chiar mă îngrijorează. Îmi doresc foarte tare să te duci, dar îmi fac griji că vei merge fără să fii însoțită de cineva. Nu vrei, te rog, să-i spunem?

– Nu.

– Ești tu atât de convinsă că te vei descurca singură?

Nu eram sigură de nimic în acel moment, în afară de faptul că prea mulți oameni îmi dominau viața.

– Cred că va trebui să aflu, nu-i așa?

Cuvintele mi-au alunecat greu pe buze.

Vreme de câteva secunde, deși a rămas cu privirea ațintită asupra mea, Dolly nu a spus nimic. Era cu gândul la mine.

– Bine atunci, a spus ea. O voi întreba pe doamna Crowley dacă te pot însoți, fiind prietena ta și cunoscând străzile din Manhattan mai bine decât tine. Poate că va accepta. Mă lași să fac asta? Cât timp iei tu prânzul cu tatăl tău, eu pot aștepta într-o cafenea sau altundeva. Nu trebuie să-ți faci griji că m-aș amesteca în conversația voastră. E bine așa?

Am consimțit din cap. În realitate, nu voiam să călătoresc singură și nici nu eram pe deplin sigură că m-aș fi descurcat.

Am rămas tăcută preț de o clipă, timp în care tensiunea dintre noi s-a evaporat.

– Domnul ăsta Gwynn al tău e un individ tare manierat, a spus Dolly.

– Nu-i al meu.

– Chiar și așa, tot e un bărbat deosebit de manierat. Și cred că s-a întristat că ai plecat din secție atât de brusc.

– Nu fi ridicolă. Își jelește soția.

Din nou s-a așternut tăcerea între noi.

– Cred că până la urmă voi lua o tavă.

M-am ridicat de pe scaun, dovedindu-mi atât mie, cât și lui Dolly că nu eram atât de fragilă pe cât credea toată lumea.

În dimineața următoare, când am intrat în secția de copii, m-a cuprins o tristețe aparte. Ca atare, eram mai sigură ca niciodată că făcusem bine să mă transfer mai devreme. O asistentă nu trebuia să se întristeze când se muta în altă secție. Chiar deloc. Secțiile erau aceleași. Oamenii erau și ei tot aceiași. Toți aveau nevoie de întreaga noastră atenție și, dacă într-adevăr le puteam fi de folos, aveau să se însănătoșească și să părăsească insula.

Secția de copii era plină de micuți cu oreion și alți câțiva cu tifos. Erau ținuți separat pentru a nu-și da unul altuia boala. Unii erau suficient de mari cât să înțeleagă de ce erau ținuți departe de mamele lor, dar cei mai mulți dintre ei erau doar niște copilași speriați, care se agățau de orice femeie adultă care le oferea afecțiune.

Mă pregătisem mental pentru vizita doctorului Randall în secția de copii, întrucât Dolly îmi spusese că el și doctorul Treaver făceau echipă acolo, dar tot am avut emoții când a apărut în cursul acelei dimineți, în timp ce eu țineam în poală o fetiță de doi anișori, căreia îi alungam lacrimile pline de neliniște. Comparativ cu saloanele pentru bărbați, în secția de copii erau mai multe asistente alocate fiecărui pacient. De aceea, doctorul Randall și-a efectuat vizita, de la un pat la altul, asistat de o altă asistentă. Când însă a ajuns să o consulte pe fetița din poala mea, care în sfârșit adormise, i-a cerut asistentei care îl însoțea să îi aducă un otoscop mai mic de la postul asistentelor.

După ce asistenta a ieșit din salon, m-am pregătit pentru ce urma să spună doctorul Randall.

– Colega ta de cameră spune că ți-a luat locul în secția de scarlatină pentru că micuții ăștia o obosesc.

– Au multă energie, am încuviințat eu din cap. Chiar și atunci când sunt bolnavi.

– Drăguț din partea ta să faci schimb cu ea, a zâmbit el.

Era evident că nu credea nimic din toate acestea.

– Suntem prietene bune. Ar fi făcut același lucru pentru mine.

– Sunt convins.

M-am ridicat de pe scaun și am așezat copila adormită pe pătuț pentru ca medicul să îi poată ausculta inima și plămânii.

– Să știi că n-aveam de gând să spun nimănui nimic legat de carte, a murmurat el.

– De ce ați fi făcut-o? Ce-ar fi de spus?

Fetița s-a mișcat puțin când i-a palpat ușor gâtul și burtica.

– Uite, vreau să-ți spun ceva până să se întoarcă sora Pruitt, a continuat el cu blândețe. Mă tem că se va întoarce în curând, așa că n-am timp să o iau pe ocolite.

M-am holbat la el, rămasă fără cuvinte.

– Asistenta McLeod i-a cerut doamnei Crowley liber vineri după-amiază, dar a fost refuzată. Nu poate merge cu tine pe uscat, dar eu pot. Am făcut deja cererea de concediu, iar doctorul Treaver mi-a și aprobat-o.

Am rămas cu gura căscată. Nu am reușit să scot nici măcar un sunet.

– Știu că probabil te vei supăra pe ea pentru că mi-a povestit că tatăl tău te-a invitat să luați prânzul împreună. Știe și ea asta, doar că nu vrea să

mergi singură pe continent. Îi pasă de tine, nu dacă te superi pe ea sau nu.

– V-a spus Dolly asta?

Îmi clocotea sângele în vene de furie, fapt pentru care vorbele mi-au alunecat pe buze ca niște cărbuni încinși.

– Nu vrea să te duci singură. Și nici eu nu cred că e o idee prea bună.

– Nu v-am întrebat pe nici unul dintre voi doi dacă vi se pare o idee bună sau nu! am ridicat eu tonul.

Am trezit-o atunci pe copila adormită care, începând să plângă, s-a întins spre mine.

– Chiar și așa, dacă îmi permiți, aș dori să te însoțesc.

Fetița începuse să țipe, așa că am luat-o înapoi în brațe.

– Vi se pare că-s un copil care trebuie dădăcit? Nu pot să cred că ați discutat despre mine în felul acesta.

– Îi pasă de tine, soră Wood. În plus, în caz că ai uitat, i-ai povestit că m-am oferit să te însoțesc în prima ta călătorie pe continent. I-ai spus că m-am oferit să te ajut să-ți rezolvi problemele și că mi-ai acceptat ajutorul.

Țipetele copilei s-au domolit, ghemuindu-și chipul umed la gâtul meu.

– Când am acceptat, nu la asta m-am referit.

– Ei bine, eu la asta m-am referit și mă refer în continuare.

– Abia dacă mă cunoașteți.

– Înțeleg că ești legată de povara asta ca un bolnav de boală. Chiar înțeleg.

– Și de-asta vreți să mă ajutați? Fiindcă vă pare rău pentru mine?

– Chiar dacă acesta ar fi unicul motiv, ar fi mai mult decât suficient. Da, îmi pare rău pentru tine.

Din spatele meu se auzea zgomot de pași. Asistenta se întorcea cu otoscopul.

Conversația s-a întrerupt brusc. Când asistenta a ajuns la noi, doctorul Randall a venit pe partea cealaltă a patului, unde stăteam eu cu fetița în brațe.

– Îi țin eu părul ondulat, a spus cealaltă asistentă, în timp ce doctorul Randall s-a aplecat să se uite în urechile fetiței.

– Ce fetiță cuminte, a spus cu dulceață asistenta. Doctorul nu-ți va face rău.

Copila scâncea în brațele mele, însă glasul dulce al asistentei și mângâierile mele blânde pe spate au făcut-o să creadă acele vorbe.

Capitolul 23

Nu puteam rămâne supărată pe Dolly.

În prima noapte petrecută împreună în camera noastră, după ce doctorul Randall insistase să meargă cu mine în Manhattan, Dolly și-a cerut scuze până în punctul în care a ajuns să mă enerveze. Totuși, deși îi părea rău că mă supărase, nu regret deloc că îi spusese doctorului Randall despre planurile mele de vineri și despre situația dificilă. Absolut deloc.

– Cine altcineva te-ar fi putut însoți, Clara? a întrebat ea. Noi doi suntem singurii care știm adevăratul motiv pentru care te afli aici.

Avea dreptate în acea privință. În afară de ei, doar Andrew Gwynn mai știa.

Pe măsură ce restul săptămânii trecea, m-am obișnuit treptat cu ideea că doctorul Randall avea să vină cu mine. Până joi după-amiază, stabiliserăm împreună tot planul. După vizita de dimineață, trebuia să ne schimbăm în haine de stradă și să ne întâlnim la debarcader pentru cursa de la ora unsprezece. Am fi debarcat apoi la țărm, având destul timp la dispoziție pentru a ajunge la Hotelul Albert. La prânz am fi împărțit o trăsură, m-ar fi însoțit până la hotel, iar la ora paisprezece s-ar fi întors după mine.

În noaptea dinaintea călătoriei, Dolly m-a ajutat să-mi aleg o rochie, după care a încercat să-mi aranjeze părul în diverse moduri. Nu-mi păsa nici de una, nici de alta, dar ambele fuseseră o distragere bine-venită.

În timp ce stăteam în fața măsuței de toaletă, iar ea făcea experimente cu părul meu, mi-a spus că Andrew Gwynn urma să fie externat a doua zi.

Brusc, m-am simțit străpunsă de o durere stranie. Iubirea pe care i-o purtam lui Edward mă învățase că în viață se poate întâmpla să întâlnești oameni care îți sunt alături doar pentru o clipă, iar apoi se fac nevăzuți. La fel ca Edward, acesta avea să fie și cazul lui Andrew. Scurta perioadă petrecută de Edward în lumea mea mă schimbase pentru totdeauna. Eram conștientă că, după ce Andrew avea să părăsească Insula Ellis, ar fi putut crede același lucru despre mine, că îi schimbasem viața, dar nu neapărat în

bine. Totuși, aveam să joc un rol important în cursul vieții lui, așa cum Edward jucase un rol în viața mea.

– Clara?

Evident, Dolly îmi pusese o întrebare pe care nu o auzisem.

– Ce e?

– Ți-am spus că ar fi bine să-mi dai culegerea de tipare și eșarfa înainte să te bagi la somn. Mâine i le voi înapoia, asta, dacă nu cumva te-ai răzgândit și vrei să o faci tu.

– Nu. Nu m-am răzgândit. Te rog să ai grijă ca domnul Gwynn să nu plece cu feribotul de la ora unsprezece.

Cu un suspin, Dolly mi-a prins cu o agrafă de păr o buclă.

– Nu pleacă atunci. El și alți câțiva veniți de pe „Sevilla“ pleacă mâine-dimineață la prima oră. I-a trimis deja fratelui lui o telegramă, prin care l-a înștiințat că urmează să fie externat.

– Atunci mă bucur. Adică, mă bucur că urmează să fie externat.

– Să știi că a întrebat de tine, a adăugat Dolly după o lungă pauză.

– Adică?

– A întrebat dacă ești bine.

După ce mi-a mai prins încă o buclă, și-a așezat mâinile pe umerii mei.

– Sper că i-ai spus că da.

M-am uitat la Dolly în oglindă, care m-a fixat cu privirea preț de câteva clipe.

– Normal.

A făcut apoi un pas în spate, admirându-și munca.

– Arată foarte bine, dar eu zic să împrumuți pălăria verde a lui Nellie. S-ar potrivi de minune cu dungile verzi ale cămășii tale.

M-am ridicat atunci de pe scaunul de la măsuța mea de toaletă.

– Nu trebuie să împrumut nimic de la nimeni.

– Ba da, trebuie. Nu-ți scoate încă acele din păr. Mă duc după pălărie. Rămâi aici.

Dolly a deschis ușa și a plecat.

Mi-am verificat pantofii cei buni de zgârieturi și m-am asigurat că am în geantă bani pentru trăsură, agrafe de păr de rezervă și o batistă.

După ce am pus totul în ordine, am îngenuncheat lângă pat, de unde am scos culegerea de tipare și eșarfa înfășurată în bucata de șervețel. Coperta

culegerii de tipare era prăfuită, întrucât nu mai fusese atinsă de trei săptămâni. Am luat un ciorap din coșul de rufe și am șters-o cu el.

După aceea, din pură curiozitate romantică, am deschis cartea. Paginile erau pline de schițe de sacouri, bluze, pantaloni și rânduri de măsurători trasate într-un scris minunat, care m-au făcut să întind mâna și să ating cartea. Între anumite pagini se aflau bucăți de tipare împăturite, bucăți fine de muselină subțire, mirosind a piele, tutun și mentă. Am ridicat una dintre bucăți și mi-am adus-o la față, adulmecând mirosuri care puteau fi descrise simplu: puternice și frumoase. Apoi am luat rapid un alt tipar, de teamă ca nu cumva să inhalez însuși sufletul acelei bucăți prețioase de țesătură. Am răsfoit paginile, admirând măiestria cu care fuseseră create tiparele și imaginându-mi-l pe Andrew învățând meserie în atelierul de croitorie al tatălui lui, așa cum și eu învățasem arta vindecării de la tatăl meu. Când am dat la ultima pagină, am observat că pe interiorul copertei din spate a culegerii se regăsea o dedicație trasată de aceeași mână fluidă care schițase și hainele.

Dragii mei fii Nigel și Andrew,

Mi-aș fi dorit să fi avut onoarea de a o cunoaște pe mama voastră mai devreme, astfel încât să nu fiu atât de înaintat în vârstă în momentul în care Dumnezeu m-a binecuvântat cu niște copii atât de buni ca voi. Mi-aș fi dorit să fi trăit mai mulți ani împreună, la fel cum mi-aș fi dorit ca acești puțini ani de care am avut parte să nu fi fost atât de împovărați de boala mea. Vreau să știți că sunt nespus de mândru de voi, din toate punctele de vedere. Sunt convins că veți avea grijă de mama voastră atunci când Cerul mă va chema la El, așa cum știu că se va întâmpla. V-am învățat tot ce știu pentru a deveni mari croitori, dar am convingerea că v-am învățat și tot ce trebuie să știți pentru a deveni oameni mari. Am petrecut mulți ani singur până să o cunosc pe mama voastră, dar nu aș schimba absolut nimic dacă ar fi să îmi iau viața de la capăt. Persoana alături de care îți petreci tot restul vieții nu este neapărat persoana cu care îți imparți anii existenței, ci mai degrabă persoana care face ca viața ta să merite trăită, indiferent cât de mult sau de puțin timp ți-a fost dat alături de ea.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze cu o dragoste ca aceasta – adevărată și deplină.

Tatăl vostru,

Alistair Henry Gwynn
Iunie 1902

O lacrimă pe care nu o observasem se strecurase pe sub pleoapa mea, alunecase nestingherită și aterizase pe pagină. Speriată, am șters umezeala cu marginea mânecii, știind că cel mai probabil avea să rămână o pată. Am închis cartea în grabă și am dus-o la piept, așteptând să-mi treacă emoțiile răscolite și amintindu-mi că acele cuvinte nu-mi fuseseră destinate mie. Nu-mi aparțineau.

M-am uitat la pachețelul de pe pat, care ascundea scrisoarea și certificatul de la Lily. Îndoielile m-au asaltat din nou. Făceam oare bine să-i dau lui Andrew acele hârtii care n-ar mai fi trebuit să existe dacă nu aș fi deschis eu cufărul greșit? Oare circumstanțe divine – ori diabolice – îmi îngăduiseră să intervin?

Dolly s-a întors pe când încă țineam în poală culegerea de tipare, iar lângă mine aveam pachețelul învelit în bucata de șervețel. În mâinile ei se afla o pălărie de un verde-smarald, cu o plasă neagră sclipitoare prinsă de bor. S-a uitat atunci în poala mea și la ceea ce se afla lângă mine.

– Dă-mi alea.

Mi-a aruncat pălăria pe pat, luându-mi culegerea de tipare și pachetul. Le-a așezat în dulapul ei, după care a ferecat ușa.

– Hai să încerci pălăria.

M-am așezat din nou pe scaunul de la măsuța de toaletă, iar ea mi-a așezat pălăria pe cap, înclinând-o ușor și trăgând plasa în jos, până deasupra sprâncenelor.

– Minunat, a adăugat Dolly. Așa mai vii de acasă.

Am rămas tăcută cât timp mi-a dat jos pălăria și mi-a scos agrafele din păr.

Deși eram somnoroasă, am început să mă pregătesc încă de dimineață. Dolly mi-a prins părul în agrafe așa cum o făcuse cu o seară în urmă, după care mi-a poziționat cu grijă boneta de asistentă peste agrafe, ca să nu îmi strice coafura. Coborând dis-de-dimineață la micul dejun, Dolly a cărat culegerea de tipare și pachețelul într-o pungă de rufe, pe care a depozitat-o la postul asistentelor din secția de scarlatină, până să se fi trezit vreunul dintre pacienți. Am sosit primele la sala de mese. A trebuit să depun un

efort enorm pentru a mânca două felii de pâine prăjită, sub privirea vigilentă a lui Dolly. Nu aveam deloc poftă de mâncare.

Odată ajunsă în secția de copii, m-am uitat încontinuu la ceasul de pe perete, mai ales pentru că Andrew Gwynn trebuia să plece de pe insulă cu primul feribot și nu-mi doream deloc să aibă timp sau chef să deschidă pachetul în timp ce aștepta. Mi-am spus pe tot parcursul dimineții că nu avea de ce să-l deschidă. Știa deja ce se află înăuntru: eșarfa lui Lily, spălată și împăturită cu grijă, gata să fie așezată alături de restul lucrurilor lui. Nu și-ar fi bătut capul cu ea, decât dacă nu cumva ar fi vrut să o poarte și la plecare, așa cum o purtase la sosire…

Cu câteva minute înainte de ora nouă, am văzut o umbră în cadrul uşii. Mi-am ridicat atunci îngrozită privirea, crezând că Andrew mă căuta cu pachetul desfăcut în mâini, cerându-mi explicații. Era însă doctorul Randall, pregătit pentru vizita de dimineață, înainte de a ne îndrepta spre debarcader.

– Ești bine? m-a întrebat el.

– Da, am răspuns eu rapid, dar nu suficient de convingătoare.

În timp ce-și încheia rondul, privirea mea era ațintită asupra ceasului. La ora zece, doctorul Randall a părăsit secția, iar o jumătate de oră mai târziu am făcut și eu același lucru. Practic, am dat o fugă până la debarcader pentru a mă asigura că primul feribot al zilei venise și între timp și plecase. M-a cuprins ușurarea când am văzut că plecase de mult, dar tristețea m-a învăluit când m-am dus să mă schimb în hainele de stradă. Se pare că se mai încheiase încă un capitol din viața mea, dar nici atunci nu mă alesesem cu nimic.

M-am întors în cameră, încercând din răsputeri să nu mă mai gândesc că în mai puțin de o oră urma să mă aflu și eu pe un feribot cu destinația Manhattan. Urma să-mi părăsesc de bunăvoie refugiul și să pășesc pe suprafața dură a lumii reale, cea în care timpul nu stătea în loc.

Capitolul 24

Cu doar cinci minute înainte de plecare, am ajuns la debarcader îmbrăcată în cămașa mea verde dungată și purtând pe cap pălăria împrumutată de la Nellie. La poartă l-am găsit pe doctorul Randall așteptându-mă.

– Era cât pe ce să vin după tine în cameră, a spus el cu sufletul la gură.

– Ar fi însemnat să încălcați regulamentul. Doamnei Crowley nu i-ar fi convenit.

Trecând de poartă, a trebuit să stăm la coada pentru îmbarcare. Aerul din debarcader era rânced din pricina căldurii și simțeam cum mi se formează un firicel de sudoare pe gât.

– Vorbesc serios. Mi-am făcut griji pentru tine.

– Acum sunt aici. Puteți schimba subiectul.

Mi-am dus mâna la gât și mi-am atins cu mănușa broboanele de sudoare.

– Dă-mi mâna.

Mi-am ridicat privirea și i-am spus că nu aveam nevoie de sprijinul lui. Trebuia să o iau pas cu pas. El doar ar fi înrăutățit lucrurile. Totuși, spre deosebire de mine, nici el nu părea să transpire, și nici ceilalți pasageri. Fără să scot o vorbă, l-am prins de braț, înaintând alături de el.

– Închide ochii dacă vrei. O să am eu grijă să nu te lovești de ceva.

– Nu am de gând să închid ochii, pentru numele lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, o clipă mai târziu am făcut-o. De îndată ce piciorul meu a atins puntea de îmbarcare, am simțit cum o presiune enormă mi se acumulează în piept și îmi urca înspre gât. Mi-am dus cealaltă mână la gură și l-am lăsat pe doctorul Randall să mă ghideze.

– Te descurci de minune. Excelent chiar.

– Liniște, am urlat.

Aplecându-mă spre el, am simțit cum trupul meu părăsește puntea de îmbarcare și ajunge pe puntea ușor vălurită a navei.

– Stați! am șoptit eu când o mișcare aproape imperceptibilă s-a produs sub picioarele mele și m-a dezechilibrat.

– Te-am prins. Te descurci de minune.

Când m-a apucat de braț, mi-am dat seama că oamenii din spatele meu voiau să se miște mult mai repede.

– Nu cred că pot face asta, am spus eu, mai mult pentru mine decât pentru el.

Aveam picioarele înțepenite, ca nişte bare de fier, și mă simțeam privată de oxigen pe navă.

– Ba da, poți.

Încă o dată m-a tras de braț. Mă simțeam de parcă mi s-ar fi pus o piatră pe inimă, care mă zguduia asemenea unui clopot, vrând să se elibereze și să explodeze.

– Aproape am ajuns.

Am tras atunci cu ochiul și am văzut că doctorul Randall mă împingea spre un șir lung de băncuțe roșii tapițate, departe de ferestre sau de ușile deschise. M-a condus până în colțul amplei încăperi și m-a ajutat să iau loc, așezându-se chiar lângă mine.

– E totul în regulă? m-a întrebat el.

– Nu. Ba da. Nu știu. Mă simt rău. Simt cum îmi pulsează capul.

– Dă-mi mâinile.

M-a luat apoi de mâini și mi-a dat jos mănușile atât de brusc, încât am deschis imediat ochii și mi-am retras mâinile din strânsoarea lui.

– Ce faceți?

– Dă-mi mâinile.

Mi le-a cuprins din nou. În acel moment, s-a auzit fluierul ambarcațiunii și am simțit cum feribotul începe să se îndepărteze de doc. Mi-am strâns bine pumnii și, în timp ce luam viteză, am simțit cum apa de sub noi ne îndepărta de siguranță. Mi-am imaginat debarcaderul pierzându-se în depărtare, devenind tot mai mic…

– Clara! Ascultă-mă. Închide ochii și ascultă-mă. Fii atentă doar la mine.

Îmi venea să fug. Îmi venea să sar peste bord, cu tot cu frumoasa pălărie a lui Nellie, și să înot până pe insula mea. Puteam vedea balustrada. Puteam vedea și insula. Puteam să înot până acolo…

– Închide odată ochii, ce Dumnezeu! Fii atentă doar la mine.

Mi-am întors atunci capul spre doctorul Randall. Îmi închipuiam că în ochii lui păream un copil sălbatic, o alienată. Cu toate acestea, el doar m-a ținut de mâini și mi-a spus din nou să închid ochii. A fost nevoie de un mare efort din partea mea.

– Ești în siguranță. Ești în siguranță, a spus doctorul Randall.

În timp ce îmi tot repeta asta, din nou și din nou, îmi mângâia ușor dosul palmelor cu degetele, dar într-un ritm evident, asemenea unui metronom. Apoi mi-a întors mâinile și mi-a desprins cu blândețe degetele din pumnii încovoiați, mângâindu-mi podul palmelor în același mod în care îmi mângâiase dosul palmelor.

La un moment dat, mi-am dat seama că nu mai aveam dificultăți de respirație. Povara din interiorul meu își încetase zvâcnirile, iar acum atârna suspendată în pieptul meu. Nu dispăruse cu totul, dar nici nu mă mai apăsa în piept. Pulsul, pe care îl resimțisem ca pe un marfar cu doar câteva clipe în urmă, începuse să-mi galopeze, dar nu într-atât de repede încât să mă simt pe punctul de a exploda.

Am deschis ochii încet. Chipul blând al doctorului Randall era ațintit asupra mea. Părea pregătit să se arunce cu tot trupul peste mine dacă m-aș fi năpustit nebunește spre balustradă.

– Ești în regulă? a întrebat el timid.

– Mi-ați spus Clara, m-am plâns eu.

A zâmbit și i-am simțit corpul relaxându-se într-o oarecare măsură.

– Nu suntem la spital. Nu suntem în uniformă. Aici ești Clara, iar eu sunt Ethan.

Mănușile pe care mi le smulsese de pe mâini zăceau pe punte, la picioarele mele.

– Îmi poți da mănușile înapoi?

Mi-a eliberat una dintre mâini, ca apoi să se aplece și să îmi recupereze mănușile.

– N-am de gând să sar peste bord, am murmurat eu, luând mănușile cu mâna rămasă liberă.

– Știu asta.

– Promit.

Ethan mi-a dat încet drumul la mână, iar eu m-am stabilizat pe bancă.

– Îmi pare foarte rău pentru… Pentru toate astea, am continuat eu.

– Stai liniștită. Nu ai de ce să îți pară rău. Tocmai ai făcut un pas uriaș. Ar trebui să fii mândră de tine.

– Presupun că da.

– Nu trebuie să presupui. Așa e.

– Unde ai învățat trucul cu… cu frecatul mâinilor?

– Am studiat psihologia înainte de a începe practica medicală. Unul dintre profesorii mei folosea tehnica asta pe pacienții lui. Nu e chiar atât de ciudat. Mamele își calmează copiii agitați prin mângâieri ritmice și blânde. Așa ai liniștit-o și tu pe fetița aceea, în prima ta zi în secția de copii. Ai făcut-o să se simtă în siguranță.

Am aruncat o privire pe fereastra de vizavi. Deși nu-mi doream să mă simt ca acea copilă, chinul meu încă nu se terminase. Nici pe departe.

– Va trebui să și cobor de pe feribot când andocăm.

– Şi o vei face.

Am păstrat amândoi tăcerea preț de câteva clipe.

– Nu mi s-a mai întâmplat asta niciodată, am spus eu. Niciodată. Când eram la cabinetul tatei, îl urmăream punând la loc membre secționate aproape complet sau îndepărtând pielea moartă de pe arsuri grave. Eu nici măcar o dată nu mi-am întors privirea, în timp ce mama și sora mea fugeau în casă cu stare de vomă. Eu nu. Mie nu mi-a fost niciodată frică.

Mi-am privit mâinile goale, așezate în poală.

– Nu mă temeam de nimic.

Ethan a făcut o scurtă pauză înainte de a-mi răspunde.

– Tuturor le este teamă de ceva, Clara. Nu ești om dacă nu ți-e teamă.

– Dar nu vreau să mă mai tem de asta, am suspinat eu cu năduf.

Mi-a întins mâna.

– Încă puțin.

L-am lăsat să-mi cuprindă mâna într-a lui. În acel moment de tandrețe, am început să-i povestesc de ce mă autoexilasem pe insulă. Mi se părea că merită să afle.

– Edward a murit în incendiu din vina mea. Mă rugase să merg în salonul de cusut chiar înainte de terminarea programului. Nu ar fi fost acolo dacă nu m-ar fi rugat asta. S-ar fi aflat la etajul zece, unde exista o ieșire de urgență. L-am văzut sărind de la etaj. I-am văzut trupul izbindu-se de caldarâm.

Pentru prima dată de când avusese loc tragedia, nu m-am simțit pe punctul de a izbucni în lacrimi la rememorarea acelei zile cumplite. Ethan m-a strâns de mână.

– Și n-am putut face nimic, am continuat eu. Îl cunoșteam de doar două săptămâni. Probabil crezi că nu te poți îndrăgosti de cineva într-un timp atât

de scurt, dar eu chiar l-am iubit. Cred că și el m-a iubit pe mine, doar că… Nu am avut timp să ne-o spunem unul altuia. Nu am avut niciodată ocazia.

– Chiar îmi pare rău, Clara. Sunt sigur că în adâncul sufletului știi și tu că nu a murit din vina ta. Știi asta, nu?

– Dar eu simt că a fost vina mea.

– Nu poți continua să asculți de vocea din capul tău care pretinde că a fost vina ta. Asta nu e vocea adevărului, Clara. Și, dacă vrei să știi, chiar cred că doi oameni se pot îndrăgosti pe loc. Părinții mei s-au îndrăgostit la prima vedere. Se întâmplă tot timpul.

– Serios?

A încuviințat din cap.

– De aceea am simțit un soi de atașament față de domnul Gwynn. Tocmai își pierduse soția, iar ei se căsătoriseră în urmă cu doar câteva zile. S-au căsătorit, deși se cunoșteau de doar două săptămâni. I-am înțeles golul din suflet și dragostea profundă pe care i-o purta. L-am înțeles mai bine decât oricine altcineva. Am înțeles chiar mai multe decât el.

– Știu asta și… Știu și despre scrisoarea pe care ai găsit-o. Mi-a spus Dolly.

Am oftat în sinea mea. De ce ar fi făcut asta?

– Nu a vrut să mă implice, dar a primit ordin de la doamna Nesbitt să ajute un alt pacient să trimită o telegramă chiar în momentul în care domnul Gwynn urma să fie externat. Avea nevoie de cineva care să se asigure că i-ar fi înapoiat lucrurile pe care i le păstraseși în cameră. M-a rugat să i le dau eu.

– Ți-a povestit tot?

– Mi-a povestit suficient încât să știu că ai vrut să faci ce trebuie pentru domnul Gwynn. E un gest admirabil, dar…

Ceva din vocea lui părea că mă dezaprobă.

– Dar ce? Nu crezi că trebuia să ajungă scrisoarea la el?

– De data asta, nu cred că putem determina ce e bine și ce e rău. Nu văd cum ai fi putut lua o decizie corectă, ceea ce înseamnă că nici una dintre alegeri nu ar fi fost greșită. Nu există o soluție fericită în acest caz.

– Multă vreme nu am vrut să afle de scrisoare, am spus eu. Domnul Gwynn credea că soția lui îl iubise. Înțeleg cât de minunat este acest sentiment.

Ethan și-a întors privirea, ca și când aș fi atins un punct sensibil. Totuși, când s-a întors cu fața spre mine, expresia lui nu trăda nimic în acest sens.

– Ai dreptate. Este minunat. Chiar îmi pare rău că ai pierdut pe cineva drag. Dacă dorești, putem vizita mormântul lui Edward după-amiază. Te-ar putea ajuta o astfel de experiență. Eu mi-am pierdut bunica din cauza gripei acum câțiva ani și nu mă mai simt chiar atât de trist când merg la ea la mormânt. Știu că sună bizar, dar este adevărat.

– Nu știu ce să zic…

Nu-mi trecuse prin cap până atunci să mă interesez unde fusese îngropat Edward. Ideea de a găsi alinare în vizitarea mormântului lui mi se părea complet absurdă.

– Nu trebuie să o și facem. A fost o simplă sugestie.

– Păi, nu… Nu știu unde este îngropat.

Ethan nu a părut surprins de răspunsul meu, dar m-am bucurat, fiindcă nu voiam să-i dau explicații.

– Sunt sigur că ziarul care i-a publicat necrologul a menționat și cimitirul. Nu-ți va fi greu să afli unde a fost înmormântat, însă nu e musai să o faci.

Vocea lui grijulie m-a surprins și m-a înduioșat deopotrivă.

– Poate, am spus eu. Te-ai putea interesa de necrologul lui cât timp sunt eu cu tata.

– Sau ne putem uita împreună după prânz, dacă nu te răzgândești până atunci.

– Bine atunci.

Feribotul a încetinit, iar când m-am uitat pe fereastră, nu se mai zărea panorama orașului. Linia orizontului era chiar deasupra mea. Ajunseserăm la docuri.

Ethan m-a luat și de cealaltă mână și mi le-a cuprins strâns pe amândouă.

– Cred că voi închide ochii din nou, am șoptit eu.

Ambarcațiunea s-a oprit brusc, iar povara din pieptul meu atârna greu de inimă. Mi-am închis bine ochii.

– O să te ajut să cobori cu bine de pe feribot, mi-a spus Ethan, ridicându-mă încetișor în picioare. Nu te grăbi, hai să-i lăsăm pe ceilalți să coboare primii.

Am remarcat agitația oamenilor din jurul meu, auzind vuietul dulce al limbilor imigranților, în timp ce nou-veniții se pregăteau să pășească pe țărmurile Americii.

Când cineva s-a ciocnit de mine, am deschis un ochi. Deși acostase, nava părea să se clatine în acel moment, așa că m-am dezechilibrat puțin. Ethan a redus atunci distanța dintre noi, înfășurându-și un braț în jurul taliei mele.

– Poți sta cu ochii închiși, a spus el.

În cele din urmă, numeroasele voci din jurul nostru păreau să se fi îndepărtat. Atunci mi-am dat seama că toată lumea coborâse deja de pe feribot, cu excepția noastră.

– Iată-ne ajunși.

Când Ethan s-a pornit din loc, m-am sprijinit de el, sincronizându-mi mișcările cu ale lui. Când am pășit pe puntea de îmbarcare, am simțit revărsarea soarelui pe chipul meu și aerul care mirosea puternic în port. Acel miros a fost în curând urmat de parfumul îmbătător al orașului care se revărsa asupra mea. M-am oprit pe punte.

– Te descurci de minune. Aproape am ajuns.

– Ce… Ce miros.

Simțeam cum mă usturau lacrimile în fundul ochilor.

– Așa e în New York. Fix așa. Binele și răul se reunesc aici. Te descurci de minune.

Am mai făcut un pas ezitant și apoi încă unul, respirând în reprize scurte.

– Respiră mai adânc, Clara. Haide. Respiră adânc.

Ethan a început și el să respire adânc alături de mine. Simțind cum cutia lui toracică se dilata lângă a mea, m-am străduit să mă adaptez la el. M-am concentrat pe asta. Inspirație, expirație. Inspirație, expirație.

Piciorul meu a atins apoi pavajul tare ca piatra.

Acolo se schimbase totul radical în viața mea.

M-am oprit preț de câteva clipe ca să asimilez orașul: senzația de pământ sub tălpile mele; mirosul de cai, mașini, alune, cafea fierbinte și pește mort; sunetul motoarelor, al păsărilor și vocile stridente de bucurie absolută și de nemulțumire totală; gustul de sare, aburul și zorii de septembrie.

Am deschis apoi ochii încetișor, privind spre splendoarea arogantă, forfota și fanfaronada Manhattanului.

Capitolul 25. Taryn

Manhattan
Septembrie 2001

Nu m-a surprins nimic mai tare decât liniștea.

După vuietul prăbușirii turnului și primele strigăte de groază, a urmat o liniște apăsătoare, care mai că părea oportună, dat fiind faptul că acele momente erau imposibil de descris în cuvinte. Ar fi putut urma strigăte de ajutor, dar gurile și plămânii ne erau plini de milioane de fragmente ale unor vieți și destine apuse. Nimeni nu putea pompa destul aer prin corzile vocale.

Poate că absența vocilor umane de pe acele străzi aglomerate făcea ca zidul nimicitor să pară mut.

În acea liniște apăsătoare, unde nici o lumină nu strălucea, eu și florarul ne chinuiam să supraviețuim ca doi copii care nu știau să înoate, agitându-ne într-un râu învolburat.

Nu știu cât timp sau cât de departe ne-am zbătut să răzbatem la suprafață. Știu doar atât: cu cât înaintam mai mult, cu atât eram mai conștientă că trupul mă ustura, mâinile și fruntea îmi erau îmbibate de sânge, iar gâtul mă înțepa și tânjea după apă.

Auzeam zgomot de cioburi în timp ce alții, aflați în aceeași situație disperată ca noi, spărgeau geamurile clădirilor pentru a se adăposti în ele. Mai mulți oameni au trecut pe lângă mine împingându-mă. Când aproape era să cad pe spate, l-am simțit pe florar prinzându-mă de mână. Din ce în ce mai multe geamuri se spărgeau.

Datorită lui, am reușit să ne îndepărtăm din calea oamenilor cuprinși de panică, dornici de un adăpost și de apă. Am auzit apoi sunetul metalului pe metal și am zărit un licăr de culori într-un ocean de nimic. Florarul m-a împins în direcția lor. M-am lovit cu genunchii de un soi de prag și am fost cât pe ce să cad. Mi-a sărit repede în față, m-a apucat de trunchi și m-a tras

spre petele multicolore. O ușă metalică s-a trântit de peretele gri din spatele nostru.

Ne aflam în interiorul unei dube, înconjurați de găleți cu apă, pline cu flori.

Ne-am năpustit amândoi asupra găleților, scoțând florile și aruncându-le cu sălbăticie într-o parte. Scuipam și tușeam pe măsură ce sorbeam din apă, făcându-mi mâinile însângerate căuș pentru a băga cât mai multă apă în gură, care să alunece pe gâtlejul meu uscat.

Preț de câteva minute interminabile, am rămas îngenuncheată lângă găleți și doar am băut apă. Când nu beam apă, scuipam și expectoram amândoi un terci cleios de moloz. Când, în sfârșit, am simțit revenirea puternică a aerului în plămâni, m-am întors spre eroul meu. Era acoperit de cenușă din cap până în picioare, alb ca o fantomă, și se ștergea pe față cu prosoape de hârtie.

– Ești rănită? m-a întrebat el.

Mi-am coborât privirea spre mâini, care mă usturau de la apă. Aveam o tăietură îngustă pe una dintre mâini, iar pe cealaltă se întrezăreau câteva zgârieturi. Nu îmi aminteam cum îmi făcusem rănile.

– Îți sângerează capul, a spus el.

A rupt o bucată de prosop de hârtie, a împăturit-o și mi-a ținut-o apăsată pe frunte. Mi-am ridicat mâna care mă durea cel mai puțin ca să pot ține singură hârtia apăsată pe frunte.

– Lasă-mă să îți văd mâna.

I-am întins celălalt braț, iar el mi-a înfășurat două prosoape de hârtie în jurul rănii. Și-a băgat mâna într-o geantă de cauciuc din spatele lui și a scos din ea o rolă de bandă floristică, înfășurând banda adezivă de un verde specific Crăciunului în jurul bandajului improvizat.

– Ești bine? m-a întrebat el.

– Cred că da.

Vocea îmi era răgușită și abia dacă se distingea ca fiind a mea. Am început să tușesc.

– Nu cred că putem rămâne aici.

Am cuprins cu privirea locul în care eram înghesuiți. Stăteam ca două fantasme printre florile împrăștiate, în timp ce afară plutea o atmosferă de coșmar.

– Cum? am spus eu, cu toate că îl auzisem.

– Nu ar trebui să rămânem aici. Nu suntem în siguranță. Va trebui să plecăm de aici de cum ne va deveni vizibilă calea de ieșire.

Eram năucă, neobișnuit de calmă și, ca niciodată, eram la un pas de a intra în stare de șoc.

– Domnișoară? Mă auzi? Cum te numești?

Atenția îmi era îndreptată spre lalelele azvârlite în poala mea: gingașe, cu nuanțe trandafirii și îmbibate cu apă. Erau la fel de frumoase ca acelea țesute pe rochia mea, pe care însă nu le mai puteam zări.

– Domnișoară, cum te numești?

S-a aplecat spre mine și mi-a atins brațul. Cu blândețe și totodată cu fermitate.

– Taryn, am șoptit eu.

Mi-am pronunțat numele de parcă îmi erau scoase cuvintele cu cleștele din gură.

– Karen?

Nu l-am corectat. Mi-am trecut degetul peste o petală, atât de suplă și de frumoasă..

– Eu sunt Mick. Nu cred că ar trebui să rămânem aici. Suntem prea aproape. Dacă va cădea și celălalt turn…

Nu și-a mai dus propoziția până la capăt. În celălalt turn se afla Kent.

Mi-am ridicat privirea spre el, în timp ce amorțeala continua să se răspândească, fierbinte și intensă, pe fiecare centimetru din corpul meu.

– Asta chiar se întâmplă?

– Da, a răspuns el pe același ton blând.

– Dar de ce?

– Chiar nu știu.

Un zumzet a început să îmi bâzâie în urechi, crescând în intensitate pe măsură ce clipele se scurgeau. Era sunetul reinstaurării realității. Nu voiam să-l aud.

– Karen, cred că trebuie să ne pregătim de plecare.

– A murit, am răbufnit eu, cu zumzetul arzător și strident din urechi.

– Îmi… Îmi pare foarte rău.

Mick mi-a cuprins din nou mâna, atingându-mă chiar deasupra bandajului pe care mi-l făcuse.

– Foarte, foarte rău.

– E numai vina mea că a murit.

Mick s-a oprit preț de o clipă.

– Sunt convins că nu-i deloc așa.

Am clătinat din cap și mi-am continuat spovedania.

– I-am lăsat un mesaj să ne întâlnim la Windows on the World la nouă fără un sfert. Voiam să-i spun că urmează să avem un copil. Încercam de mult timp. Nu ar fi fost acolo dacă nu i-aș fi spus eu. Ar fi reușit să iasă.

Mick m-a apucat ferm de mână.

– Nu e vina ta.

Nu puteam decât să-mi imaginez unde s-ar fi aflat Kent în acel moment dacă nu l-aș fi sunat eu. Ar fi reușit să iasă din clădirea fumegândă și ar fi fugit la adăpost, la fel ca alte câteva mii de persoane evacuate.

– Ar fi reușit să iasă.

– Ascultă, va trebui să plecăm de aici.

Mi-a ridicat prosopul de hârtie de pe frunte, după care l-a apăsat la loc.

Nu resimțeam deloc urgența. Nu simțeam nimic mai mult decât povara zdrobitoare a alegerilor mele.

– Ar fi trebuit să-l sun de cum am aflat, am mormăit eu. Dacă l-aș fi sunat și i-aș fi spus imediat… Dacă…

Mick s-a ridicat în genunchi pentru a se uita pe parbriz, mai mult ca sigur evaluând condițiile și gradul de vizibilitate de pe străzile de care depindeam pentru a scăpa. A revenit apoi la nivelul meu.

– Nu voi putea conduce duba. Va trebui să plecăm de aici pe jos. Te simți în stare? Poți să alergi?

Nu puteam procesa nimic din ce-mi spunea. Deconectarea dintre cele întâmplate, lucruri deja evidente, și cele ce urmau să se întâmple în lupta noastră pentru supraviețuire, lucruri pe care nimeni nu le-ar fi putut prezice, m-a lăsat fără cuvinte.

– Hei, nu ești tu de vină, a spus el cu emfază. N-ai greșit cu nimic. Niște oameni diabolici au făcut asta.

Ochii i-au devenit sticloși.

– Teroriștii i-au ucis pe toți.

I-am căutat ochii cu privirea, în timp ce emoțiile mi-au revenit încet, necruțătoare și tranșante. Lacrimi proaspete îmi curgeau pe obraji.

– Au sărit oameni.

Cele trei cuvinte mi-au alunecat pe buze cu tăișuri ascuțite.

– Da, unii dintre ei au sărit.

– Crezi că i-a durut?
Mick a clipit, iar umezeala sticloasă care i se adunase în ochi s-a risipit. Două lacrimi i-au alunecat atunci pe chip.
– Nu.
– De unde știi? l-am apucat eu de braț. De unde știi că nu i-a durut?
– Pentru că totul s-a petrecut prea repede! Mult prea repede. Trebuie să plecăm.
A rupt două prosoape mari de hârtie și le-a scufundat în găleți. După ce a stors excesul de apă, mi-a dat unul dintre ele.
– Acoperă-ți nasul și gura, iar cu cealaltă mână ține-ți prosopul de hârtie apăsat pe frunte.
– Ești sigur că s-a petrecut rapid?
Trebuia să mă asigur că, în ciuda faptei mele, moartea lui Kent nu fusese agonizantă.
– Da, sunt sigur.
Până să mă pot întoarce la limita subțire dintre moarte și viață, dintre coincidență și destin, aveam nevoie de o ultimă dovadă că meritam să trăiesc.
– Trebuia să mă întâlnesc cu Kent acolo, sus, doar că am întârziat.
Mick și-a pus mâinile pe umerii mei, atrăgându-mi privirea spre a lui. Mâinile îi erau ude de la apa din găleată.
– Atunci sunt sigur că a murit bucuros că ai întârziat. Dacă aș fi fost în locul lui, ăsta ar fi fost ultimul meu gând: că erai în siguranță.
Cu acest nou gând care să-mi dea putere, mi-am dus prosopul la gură, iar Mick a deschis ușa.
Atmosfera din afara dubei era ca o iarnă nucleară. Un viscol de cenușă galbenă și beton pulverizat încă mai cobora în rotocoale. Un miros caustic se înălța din peisajul selenar în care pășiserăm. O lumină difuză, sidefată, la marginea orizontului împietrit, ne dădea de înțeles că soarele încă mai strălucea undeva în depărtare. Vuietul înăbușit a zeci și sute de sirene și alarme încerca să se facă auzit.
Habar n-aveam unde ne aflam. Mick m-a luat de braț, iar apoi ne-am repezit împreună pe o stradă care nici nu arăta și nici nu se simțea ca una, dar sigur era, ținând cont de hățișul de vehicule din jurul nostru. Aerul îmi ardea ochii și plămânii, în ciuda prosopului umed pe care îl țineam pe față.

Am întrezărit alte câteva siluete mișcându-se în pâclă, târându-se spre lumina slabă care părea să plutească în fața noastră.

Mick s-a oprit la o intersecție. Cel puțin așa cred. Nu puteam distinge semnele de circulație decât foarte vag. Ne aflam la intersecția străzilor Maiden și William. S-a întors apoi spre mine și s-a dat mai aproape.

– Cred că ar trebui să te duc la spital, ca să se uite cineva la mâna ta și la rana de la cap.

Nu m-am opus. Am încuviințat simplu din cap, iar el m-a luat din nou de braț. Ne-am îndreptat spre nord, spre Spitalul Universitar din centrul orașului New York, aflat la trei străzi distanță. Cu cât ne apropiam mai mult de spital, cu atât mai constant devenea fluxul de persoane evacuate care își croiau drum din grozăvia pe care o lăsaserăm în urmă. Un bubuit ca de tunet a răsunat în spatele nostru și, instinctiv, ne-am întors în direcția lui. N-am putut vedea ce produsese sunetul, dar bubuitura se auzise la fel ca atunci când căzuse Turnul de Sud: intensă și guturală ca un vuiet.

– Se prăbușește și celălalt turn!

Un bărbat a cărui vestă de siguranță era acoperită cu un strat albicios a trecut în grabă pe lângă noi.

– Nu vă opriți!

– Haide! a strigat Mick.

M-a tras după el, într-o penumbră încețoșată. Ne-am îndreptat clătinându-ne spre clădirea spitalului, deși nu îi puteam distinge clar indicatorul. Angajații spitalului, unii dintre ei îmbrăcați în haine de stradă, îi conduceau pe cei evacuați într-un centru de triaj care fusese amenajat înăuntru. Ne-au oferit apă și cârpe reci pentru a ne curăța fețele. Nu eram decât pe jumătate conștientă când Mick i-a spus unei asistente că aveam o tăietură la mână și o rană pe frunte. Am fost așezată pe un scaun. O femeie mi-a aplicat un antiseptic pe mână și pe față, iar apoi mi-a acoperit rănile cu alifie și tifon. În timp ce ea își făcea treaba, Mick a îngenuncheat lângă mine.

– Aș putea suna pe cineva pentru tine? m-a întrebat el. Nu-mi funcționează telefonul, dar sunt acolo câteva telefoane publice. Dacă vrei să sun pe cineva, stau fericit la coadă pentru tine.

Când a văzut că nu răspund, asistenta a umplut tăcerea.

– Nu-i va fi nimănui îngăduit să vină la ea, a rostit aceasta, în timp ce se grăbea să îmi bandajeze mâna. Doar vehiculele de urgență pot veni în

centru. Tunelurile și podurile sunt și ele închise. La fel și stațiile de metrou. Va trebui să plecați pe jos de aici.

– Dar ea este… Putem vorbi puțin?

Mick și asistenta s-au îndepărtat de mine. Am remarcat că liniștea de până atunci fusese înghițită de o cacofonie de zgomote umane, cumplite și năvalnice. Mi-am astupat urechile ca să nu le mai aud.

Mick s-a întors și s-a pus pe vine lângă mine.

– Karen, vor avea grijă de tine cei de aici, bine?

Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă în poală.

Asistenta a îngenuncheat și ea lângă mine.

– Merg să caut un medic. Așteaptă aici.

A luat-o apoi la sănătoasa, dispărând în mare grabă.

– Să ai grijă de tine, mi-a spus Mick.

– Nu vreau să rămân aici.

Mi-a cuprins atunci mâna nevătămată.

– Asistenta crede că ai putea intra în stare de șoc. Chiar ar trebui să rămâi aici și să-i lași să aibă grijă de tine până când va veni cineva după tine.

– Nu vreau să rămân aici.

Nu voiam să rămân în acel loc nebunesc, unde nimeni nu-și putea explica ceea ce cândva fusese o dimineață frumoasă. Nu speram decât să fi părăsit Kent restaurantul când a văzut că întârzii. Poate se hotărâse să mă aștepte în hol ca să urcăm împreună. Poate că ceva îl reținuse, la fel ca pe mine. Poate că încercase să mă sune ca să-mi spună că avea să întârzie la rândul lui. Poate că sunase pe telefonul nostru fix când a văzut că nu răspund la telefonul mobil.

Trebuia să ajung acasă.

– Vor avea grijă de tine cei de aici, m-a strâns Mick de mână.

Atunci mi-am dat seama că încă nu îi rostisem numele lui Mick cu voce tare. El mă scosese din ghearele iadului și mă convinsese să ies târâș din el. Mă făcuse să înțeleg că, dacă un telefon la întâmplare mă făcuse să întârzii, același lucru i s-ar fi putut întâmpla și lui Kent.

Kent ar fi putut fi în drum spre casă chiar în acel moment, așa cum ar fi trebuit să fiu și eu. Bărbatul acela mă ajutase să evadez din acel coșmar, astfel încât să mă pot trezi la realitate.

Mi-am tras mâna din strânsoarea lui Mick și i-am atins numele scris pe șorțul cândva verde, care între timp devenise de un galben palid,

bolnăvicios.

– Îți mulțumesc, i-am spus eu.

Povara responsabilității pe care și-o asumase față de mine se citea clar în comportamentul lui. Am observat că povara i s-a mai ușurat atunci când i-am mulțumit. Probabil că înțelesese că nu-i mulțumeam doar pentru că mă ajutase să ies din norul de praf.

Mi-a cuprins mâna pentru ultima oară, nu în strânsoarea celor care aleargă spre adăpost, nici în strânsoarea de încurajare a celor învinși, ci în semn de adio. Știam amândoi că era puțin probabil să ne mai revedem vreodată.

– Te descurci? m-a întrebat el.

Voia să fie sigur că mă poate părăsi. Până în acel moment, nici nu-mi trecuse prin cap că poate era îngrijorat pentru cineva care se afla în turnurile gemene sau că era nerăbdător să ajungă la un telefon și să-i anunțe pe cei dragi că era teafăr.

Am aprobat din cap.

Mick a mai zăbovit preț de câteva clipe. S-a ridicat apoi în picioare, mi-a strâns mâna și a plecat. S-a întors spre mine o singură dată, când privirile ni s-au întâlnit. O învălmășeală de oameni a trecut printre noi, iar când în cele din urmă liniile noastre vizuale s-au despărțit, Mick se făcuse nevăzut.

Nu am mai așteptat ca asistenta să se întoarcă.

Nu mi-a fost deloc greu să mă pierd în mulțimea panicată și să mă las din nou purtată de masele de oameni care se îndreptau spre Podul Brooklyn, aflat la doar câteva străzi distanță.

Benzile destinate mașinilor deveniseră o cale de acces pentru mii de pietoni care fugeau dinspre centrul orașului. Mulți se opreau din mers pentru a se uita peste umăr la peisajul fumegând și desfigurat al Manhattanului Inferior. Eu nu. Eu îl căutam pe Kent printre trecători; acela era singurul motiv pentru care mă mai întorceam din când în când să mă uit în spate.

De cealaltă parte a Râului de Est, noi, cei evacuați, am fost întâmpinați de o mulțime de compatrioți, care ne-au oferit apă și îmbrățișări și chiar ne-au condus acasă – la noi sau la ei. Eu acceptasem să mă conducă până la apartament un preot anglican cu părul cărunt, care ne-a luat pe cinci dintre noi de pe pod într-o dubă parohială.

Când am ajuns acasă, nu știam cum să merg mai repede spre ușa de la intrare. Îl strigam deja pe Kent în timp ce alergam pe holul de la etajul

cinci, uimită că încă mai aveam poșeta la mine și că puteam să-mi descui ușa.

Am dat buzna înăuntru, dar camerele erau goale. El nu era acolo. Am alergat la telefonul fix din bucătăria noastră, unde mi-am găsit telefonul mobil, pe tejgheaua de lângă fereastră. Îl lăsasem acolo de dimineață, când avusesem nevoie de ambele mâini pentru a închide fereastra aia încăpățânată. Lumina intermitentă a telefonului fix mă anunța că aveam opt mesaje noi, iar telefonul mobil îmi arăta că aveam șapte apeluri pierdute și primisem șase mesaje.

Trei apeluri de la Kent pe mobil.

Unul pe telefonul fix.

Două mesaje.

Cu mâinile tremurânde, am apăsat butonul pentru a-i asculta mesajele vocale.

Primul apel a fost la opt patruzeci și opt. Preț de o clipă, am crezut că mă sunase de la birou, nu de la restaurant.

– Taryn, a avut loc o explozie. Nu urca în lift. Dacă nu ești deja pe drum, nu mai veni. S-a întâmplat ceva rău. Sună-mă imediat ce asculți mesajul.

Cel de-al doilea, la opt cincizeci și unu, mi-a spulberat speranța de care mă agățasem în spital:

– A fost un avion. Un avion a intrat în etajele de sub noi. E mult fum aici, sus. Doamne, sper că nu erai în lift. Te rog să mă suni înapoi. Te sun și la telefonul fix, pentru orice eventualitate.

Al treilea a fost la ora nouă.

– Nu putem… Nu putem coborî pe scări. Nici nu știu de ce te sun. Mă tem că nu răspunzi din cauză că… Respir din ce în ce mai greu. Trebuie să-i dau telefonul uneia dintre chelnerițe pentru a-și suna familia. Te rog să-mi spui dacă ești bine.

M-am prăbușit pe podea. Mesajele fuseseră trimise la nouă și șapte minute, nouă și paisprezece minute și nouă douăzeci și șapte:

– Ai reușit să ieși? Dă-mi un mesaj!

– Nu pot ajunge pe acoperiș. E prea cald. Au început să spargă ferestrele. Tu ești bine?

– Nu mai există decât o cale de ieșire. Te iubesc, Taryn. Vin după tine.

Nici nu mai știu cât timp am stat întinsă pe podea, cu telefonul mobil în mână. Timpul nu mai contează atunci când ești zdrobit de disperare.

La un moment dat, când telefonul a început să vibreze, am reușit să-l ridic la ureche.

Strigătele de ușurare ale mamei au străpuns golul suferinței mele.

– E bine și Kent, nu? a întrebat ea.

– Nu. Nu, nu e.

Mai târziu m-am bucurat că nu a trebuit să-i spun mai multe.

Slavă Domnului, nu mi-a pus o groază de întrebări. Doar una singură.

– Of, Taryn! Ești sigură?

Părinții mei au sunat acasă la familia lui Kent, eliberându-mă de acea sarcină cumplită. Tot ei au sunat-o și pe Celine la Paris și pe alți câțiva prieteni apropiați din State. În timp ce eu încă stăteam paralizată în apartament, fratele lui Celine și soția lui au venit să mă ia acasă la ei, astfel încât să nu-mi petrec singură prima noapte fără Kent.

Părinților mei le-a luat trei zile să ajungă din Wisconsin în New York. Părinților lui Kent le-a fost mai simplu, au ajuns cu trenul din Connecticut două zile mai târziu.

Nu-mi amintesc prea multe despre primele săptămâni din noua mea viață în calitate de femeie văduvă.

Îmi amintesc însă că le-am mărturisit părinților și socrilor mei că rămăsesem însărcinată și că, atunci când le-am spus, mantia apăsătoare a doliului a devenit mai ușoară, cel puțin pentru o vreme.

Multe zile mai târziu, când Celine s-a întors de la Paris, mi-am amintit că purtasem după mine o eșarfă în ziua în care a murit Kent. O eșarfă veche și frumoasă, care nu-mi aparținea, dar care îmi salvase viața. Habar n-aveam ce se alesese de ea.

Ceea ce îmi aminteam cel mai bine din acele zile de început – și îmi amintesc și acum – era povara faptului că Kent crezuse că murisem din cauză că nu-i întorsesem apelurile și mesajele.

Telefonul uitat acasă fusese o altă întâmplare nefericită?

Sau voința deliberată a Providenței?

Fotografia din revistă, ochii întrebători ai lui Kendal, iminența celei de-a zecea comemorări, apelurile de la reporteri și realizatori de televiziune, privirile pline de compasiune ale clienților și vecinilor care mă recunoscuseră în fotografie – toate aveau rolul de a-mi reaminti că încă nu aflasem răspunsul corect.

Aș fi putut să-mi feresc mintea și sufletul de întrebarea aceea arzătoare, mai puțin în cazul lui Kendal, care încă aștepta un răspuns de la mine: voia să afle de ce nu-i spusesem niciodată că mă aflasem vizavi de complexul World Trade Center atunci când turnurile s-au prăbușit, iar tatăl ei a murit.

Cel mai probabil, Celine discutase deja cu Kendal, pentru că nu m-a mai întrebat nimic legat de asta. Totuși, acel subiect rămas nedezbătut de mine și de fiica mea îmi părea sumbru și apăsător. Știam că avea multe întrebări fără răspuns.

Dumnezeule, până și eu aveam, chiar și după atâția ani.

La trei zile de la publicarea fotografiei, în dimineața zilei de nouă septembrie, Kendal m-a întrebat dacă aveam să merg cu ea și cu părinții lui Kent la ceremonia de comemorare din data de unsprezece septembrie. Era limpede că își dorea enorm să merg și eu.

Nu am putut să-i spun decât că încă nu mă hotărâsem.

În aceeași dimineață, când Kendal plecase deja la școală, în timpul pauzei de prânz, telefonul magazinului a început să sune. Celine și Leslie se ocupau de niște clienți, așa că am răspuns eu.

– Ați sunat la „Lada de Zestre“. Taryn la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

– Taryn Michaels?

Inițial, nu am recunoscut vocea aceea masculină. Să fi fost tot un reporter?

– Da. Cu ce vă pot ajuta?

Bărbatul a șovăit puțin, după care a continuat.

– Sunt Mick Demetriou.

Nu făcusem conexiunea în minte. Nu din prima.

– Scuze, cine?

– Păi, din fotografia din numărul de săptămâna aceasta al revistei *People*.

Pentru a doua oară în aceeași săptămână, a trebuit să mă sprijin de un banc de lucru.

– Florarul?

– Da. Mă bucur să te găsesc în sfârșit. Eșarfa ta a rămas la mine.

Capitolul 26. Clara

Manhattan
Septembrie 1911

Pe debarcader era un tumult atât de intens, încât înaintarea prin mulțime, trecerea printre porți și deplasarea printre clădiri mă împiedica să mă concentrez pe deplin asupra faptului că nu mă mai aflam în refugiul meu. Mă întorsesem acolo unde viața putea părea un carusel de nebuni. Brațul lui Ethan, strâns în jurul taliei mele, și postura mea cocoșată ne-au atras priviri. Oamenii nu se puteau abține să nu se holbeze la mine, de parcă aș fi fost un fugar proaspăt arestat, o persoană bolnavă pe cale să vomite ori o persoană bolnavă mintal, pornită să fugărească lumea cu un topor. Asta era tot o formă de distragere a atenției, deși una neprietenoasă.

Când în sfârșit am ajuns în stradă, în Parcul Battery, Ethan a insistat să oprească un cupeu motorizat. M-a ajutat să intru, iar apoi a închis ușa, anulând zgomotele străzii și, într-o oarecare măsură, eliberându-mă din strânsoarea orașului. M-am lăsat pe spate pe scaunul zgomotos din piele, în timp ce cupeul înainta vertiginos.

Ethan m-a luat din nou de mână, cu blândețe și multă grijă.

– La Hotelul Albert. Luați-o pe Broadway, vă rog, i-a spus el birjarului, întorcându-se apoi spre mine. Respiră adânc, Clara.

– Sunt bine, am șoptit eu.

– Ești palidă. Respiră adânc.

M-am supus.

Birjarul a virat pe Broadway și ne-am îndreptat spre nord, spre Greenwich Village, respectiv spre hotelul unde mă aștepta tata. Nu mai fusesem la Hotelul Albert până atunci – de fapt, nu fusesem în prea multe locuri în cele două săptămâni în care locuisem în Manhattan –, dar după câteva minute în care eu respiram adânc, birjarul conducea, iar Ethan mă ținea de mână, peisajul de la fereastră a început să-mi pară cunoscut.

Mult prea cunoscut.

M-am aplecat atunci în față, cu privirea ațintită asupra lumii de dincolo de fereastră.

– Unde mergem?

– E în regulă, Clara. Nu vom trece pe lângă Washington Place. Vom ocoli. Dacă vrei, stai cu ochii închiși până când ajungem.

Știam unde ne aflăm. Ne apropiam. Chiar atunci, ceva a zburat pe fereastră și, când am dat să mă feresc, m-am izbit cu spatele de pieptul lui Ethan.

– Era o simplă bucată de ziar în vânt. Atâta tot.

Arăta însă ca cenușa, iar Ethan observase acest lucru la rândul lui.

– Suntem la trei străzi distanță. Nu se vede clădirea de aici.

Am încuviințat din cap, încercând să-mi reprim povara din piept și dorindu-mi să o strivesc cu toată ființa mea.

– De ce trebuie să fie așa? am murmurat eu.

– Va fi așa doar astăzi. Data viitoare ți se va părea mai ușor, iar după aceea și mai ușor.

L-am crezut pe cuvânt și m-am rezemat înapoi de scaun, dorindu-mi ca panica din mine să se risipească înainte de a mă mistui. Câteva minute mai târziu, cupeul a virat la stânga pe Strada 11, o stradă cu care nu eram familiarizată. Ne-am oprit apoi lângă bordură, iar deasupra mea se înălța Hotelul Albert – douăsprezece etaje din cărămidă și granit.

Până să apuc să bag mâna în geantă, Ethan i-a înmânat birjarului banii. A coborât apoi din mașină și a venit pe partea mea, deschizându-mi ușa și întinzându-mi mâna.

Am coborât încet, trăgând adânc aer în piept, așa cum mă instruise Ethan. Când picioarele îmi erau bine înfipte în pământ, am privit înspre hotel. Semăna destul de bine cu clădirea Asch.

– Toate arată la fel, am șoptit eu.

– Dar nu sunt.

Ethan a închis ușa cupeului, iar automobilul s-a îndepărtat de trotuar.

– Vrei să te conduc înăuntru?

– Mă descurc, am clătinat eu din cap.

Imediat după, am conștientizat că Ethan făcuse foarte multe pentru mine în acea dimineață. Fără el, eu nu aș fi fost acolo.

– Îți sunt profund recunoscătoare pentru ajutorul acordat. Nici nu știu cum să îți mulțumesc.
– Ai făcut-o deja, mi-a zâmbit el.
A ridicat apoi mâna, și-a tras-o ezitant înapoi, a ridicat-o din nou și în cele din urmă mi-a strecurat sub pălărie o șuviță de păr căzută.
Preț de o clipă, atingerea lui m-a neliniștit. Apoi însă mi-am dat seama că poziția mea ghemuită și strânsoarea pumnilor mei își puseseră cu siguranță amprenta asupra aspectului meu.
– Of, Doamne. Cred că arăt groaznic!
Am căutat în geantă după o oglindă, dar n-am găsit.
– Ești superbă.
– Mi-am uitat oglinda!
– Clara, arăți bine.
Mi-am ciupit atunci obrajii și mi-am lins buzele.
Mi-a zâmbit din nou.
– Mă întorc la două după tine. Ne întâlnim în hol.
– Unde te vei duce?
– Suntem în Manhattan. Găsesc eu un loc pe unde să bântui vreo două ore. Nu-ți face griji.
M-am întristat brusc la gândul că mă părăsește, dar, totodată, voiam să mă întâlnesc cu tata între patru ochi.
Și-a înclinat borul pălăriei și a dat să se îndepărteze, dar când l-am văzut că se întoarce spre mine, mi-am dat seama că voia să aștepte până intram în hotel și ajungeam la destinație. Am pășit atunci spre intrarea în hotel. Un ușier îmbrăcat în uniformă mi-a deschis ușa, salutându-mă călduros.
Apoi am intrat.
Nu mă gândisem prea mult la ce aveam să-i spun tatei sau la ce mi-ar fi putut spune el mie. Încă de luni, de când primisem scrisoarea de la el, nu-mi propusesem decât să ajung la hotel. În acele clipe, când îmi croiam drum prin holul bogat amenajat, mi-am dat seama că motivul pentru care nu mai plecasem de pe insulă fusese doborât chiar în timp ce mă apropiam de ușile sălii de mese. Părăsisem insula. Mă aflam în Manhattan. Eram la trei străzi distanță de locul în care iadul se dezlănțuise sub ochii mei. Cu toate acestea, continuam să înaintez. O încredere neobișnuită părea să izvorască dintr-un colțișor adormit din mine.

L-am găsit pe tata așezat la fereastră. S-a ridicat în picioare atunci când ospătarul care mă întâmpinase la intrarea în sala de mese m-a condus până la el. Arăta la fel ca în urmă cu șase luni, când el și mama încercaseră să mă ia acasă fără succes. Mă întrebam dacă și eu arătam la fel în ochii lui.

– Clara!

M-a luat în brațe și m-a sărutat pe obraz. Simțeam pe el aerul de țară, mirosul de tutun și chiar și o urmă din parfumul mamei, de când îl îmbrățișase de la revedere.

– Bună, tată.

S-a dat un pas în spate, cu mâinile încă pe umerii mei.

– Ai venit!

– Păi… tu m-ai invitat.

– Dar nu eram sigur dacă vei veni. Henrietta zicea că nu.

– Ei bine, am zâmbit eu nervos, iată-mă aici. Nu vrei să luăm loc?

– Sigur, sigur.

Ospătarul zăbovise, ținându-mi scaunul în timp ce tata mă întâmpina. Când m-am așezat, m-am pregătit totodată mental pentru ce ar mai fi putut spune Henrietta.

– Așa, deci cum e toată lumea? am întrebat eu.

Ospătarul mi-a întins un meniu, iar eu i-am mulțumit.

– Mama e bine?

– Toți suntem bine. Ne întrebam ce mai faci tu. De fapt, ne făceam griji pentru tine. Cred că am menționat asta în scrisoare.

Am luat o înghițitură de apă din paharul din cristal tăiat din fața mea. O mică spirală de coajă de lămâie scânteia în el.

– Da. Sunt bine, după cum poți vedea.

Mă privea cu palmele încrucișate. Mă analiza așa cum știam că studiază simptomele misterioase.

– Sigur, arăți minunat, doar că… Henrietta mi-a spus că păreai melancolică în scrisorile tale, că de aceea nu ai părăsit nici măcar o dată insula de când ai sosit acolo.

Am așezat cu grijă paharul pe masă.

– Henrietta nu a menționat în scrisorile ei către mine că e îngrijorată.

– Totuși, nu ai părăsit insula deloc până astăzi, corect?

I se citea grija în privire și cât de mult îl întristase acea întrebare.

– Corect, dar contează că acum sunt aici.

– Dar ai depus un mare efort ca să vii, nu-i așa? Înțeleg cât de greu trebuie să-ți fi fost.

Unul dintre avantajele de a lucra ani de zile cu cineva este că te poți sincroniza atât cu gândurile nerostite, cât și cu limbajul trupului. Tata urmărise povestea efortului meu de a ajunge la el ca și cum ar fi răsfoit meniul de lângă cot.

– Da, tată, a fost un pic dificil, dar am reușit. Un prieten de la spital m-a însoțit până aici, ca să se asigure că ajung cu bine.

Mi-a studiat din nou chipul, căutând indicii cu privire la ceea ce îi ascundeam. Simțea că trebuia să fie vorba de mai mult de atât.

Pe când îl studiam la rândul meu, mi-am dat seama că i-aș fi putut încredința fără probleme toate detaliile legate de influența pe care Edward o avusese în viața mea. După ce le povestisem lui Dolly, lui Ethan și chiar și lui Andrew Gwynn despre pierderea lui Edward, îmi dădusem seama că nimeni nu mă considerase proastă pentru că mă îndrăgostisem de un bărbat pe care tocmai îl cunoscusem și nici nu mă ridiculizase pentru că îi jelisem moartea așa cum o făcusem.

În același timp, mi se părea că de fiecare dată când împărtășeam cuiva povestea mea cu Edward, influența lui asupra mea părea să se mai diminueze încă puțin. Nu voiam să dispară de lângă mine; aveam extrem de puține amintiri cu el de care m-aș fi putut agăța.

– Am trecut printr-o perioadă grea, tată. Recunosc. Oroarea provocată de incendiu a durat… A durat mult timp până când am învățat să trăiesc cu ea. M-am schimbat de când ne-am văzut ultima oară.

– Și nu crezi că poate e timpul să treci peste? Să-ți cauți un post în altă parte?

Mi-am schimbat poziția în scaun.

– Nu îmi doresc un alt post. Îmi place să lucrez la „Ellis“.

– Dar se pare că te împiedică să depășești momentul incendiului, Clara. Cel puțin asta credem noi.

– Care voi?

– Eu, mama ta și Henrietta. Observăm asta în scrisorile tale, mai ales Henrietta. Sunt de acord că nu mai ești aceeași fată de după incendiu, dar nici nu mai ești aceeași fată care a plecat de acasă la școala de asistente. Te-ai schimbat, Clara.

– Cu toții ne schimbăm.

– Cu siguranță, a încuviințat el din cap, dar nu toate schimbările sunt în bine.

În clipa în care i-au alunecat acele cuvinte pe buze, am auzit ecoul aceluiași lucru pe care i-l spusesem lui Ethan cu doar câteva zile în urmă.

– Pari tristă, a continuat el. Dacă tu ești tristă, suntem și noi triști. Cred că ar trebui să pleci de tot din New York. Toți trei credem asta.

Pentru o clipă, nu am reușit să-mi găsesc cuvintele. Când le-am găsit într-un final, m-am luat singură prin surprindere.

– Sunt o femeie în toată firea, tată. Eu aleg unde locuiesc și unde muncesc, așa cum ai procedat la rândul tău când ai devenit adult.

Nu-i mai vorbisem niciodată așa tatălui meu. Scuzele îmi stăteau pe vârful limbii, dar a luat cuvântul înaintea mea.

– Ai perfectă dreptate. Nu îți spun ce să faci, doar îți sugerez, Clara, pentru că te iubesc și pot să-ți văd viața dintr-o perspectivă pe care tu nu o poți vedea. Ai fost martoră la ceva… îngrozitor. Mai îngrozitor decât îmi poți spune. Cred că dacă rămâi în New York, pe Insula Ellis, ceri prea mult de la tine.

– Dar eu în New York vreau să rămân!

– Acesta este locul unde îți doreai cândva să fii, dar nu cred că mai este locul la care ai visat tu. Acum nu mai este.

Chiar atunci a apărut chelnerul, dar a fugit numaidecât, văzându-ne implicați într-o discuție aprinsă.

M-am uitat fix în ochii tatălui meu.

– Nu mă întorc în Pennsylvania.

– Nici nu-ți sugeram asta.

Tăcerea s-a așternut preț de o clipă între noi.

– Nu?

– Nu. Știu că îți place viața la oraș și știu că traiul nostru liniștit de acasă nu este ceea ce îți dorești tu de la viață, dar mai sunt și alte locuri în afară de New York, Clara.

Venise în New York ca să-mi propună ceva. Îmi era în sfârșit clar.

– Ce vrei să spui?

– Un prieten de-al meu e profesor la o facultate de medicină și se va ocupa de un proiect de cercetare la Universitatea din Edinburgh timp de un an. Starea de sănătate a soției lui este fragilă, așa că are în permanență nevoie de îngrijiri medicale. Vrea să angajeze o asistentă care să îi

însoțească în Scoția. O dată la două săptămâni ai avea weekendul liber și ai putea vizita cu ei insulele britanice și partea continentală. I-am spus că îți voi propune ție. Postul e ca și al tău, trebuie doar să ți-l dorești.

– Edinburgh?

Acel cuvânt însuma de unul singur o mulțime de întrebări. Tata părea să le deslușească pe toate.

– Știu că ți-ai dorit mult să ajungi în Europa, la fel cum ți-ai dorit să ajungi în New York. Acum e șansa ta. Va dura un an. Când se vor întoarce în State, te vei putea gândi încotro s-o apuci mai departe. Sunt oameni de treabă. Doamna este deosebit de amabilă, în ciuda numeroaselor ei probleme de sănătate. În plus, oricât de triști am fi eu și mama ta să te știm departe, ne-am bucura să pleci odată de pe insulă.

Gândul de a părăsi Insula Ellis pentru totdeauna îmi părea pe cât de înălțător, pe atât de terifiant. Abia dacă mai puteam scoate o vorbă.

– Îmi promiți că te mai gândești? Ai timp să te hotărăști. Ei pleacă în prima săptămână din octombrie.

– Îți promit.

Zâmbind, s-a întins peste masă și mi-a cuprins mâna.

– Mă bucur să te aud spunând asta, la fel cum mă bucur că ai venit astăzi. Sunt sigur că ți-a fost mai greu decât ai lăsat să se vadă.

I-am zâmbit în semn de răspuns, fără să confirm sau să infirm.

Mi-a dat apoi drumul la mână, iar fiecare dintre noi s-a întins după meniu.

Capitolul 27

La ora două, tata trebuia să se întâlnească cu un coleg în centru, lucru pentru care și-a cerut scuze. Eu însă m-am bucurat să-l pot săruta pe obraz în semn de rămas-bun cu cincisprezece minute înainte de ora stabilită. Voiam să am câteva minute doar pentru mine, în care să-mi pot aduna gândurile și, înainte de întoarcerea lui Ethan, să pot analiza într-o fărâmă de singurătate propunerea venită din partea tatălui meu. I-am spus tatei că aveam să îi trimit până la jumătatea lunii o telegramă cu privire la acea slujbă.

După ce a plecat, m-am așezat în zona de relaxare din hol, cu vedere la ușile din față. Cum mă imaginam eu trăind în Scoția timp de un an de zile, călătorind pe continent și având grijă de o singură femeie fragilă, m-a cuprins brusc o tristețe neobișnuită, dar binevenită, la gândul că mi-aș fi pierdut insula; durerea de a pierde ceva confortabil mie nu pentru că mi-ar fi fost drag, ci familiar. Pentru prima dată de când făcusem din insulă acasă, mă puteam imagina împachetându-mi lucrurile și plecând.

Dacă voiam cu adevărat să renunț la Edward, trebuia să o fac într-un mod cât mai exhaustiv cu putință. Totuși, gândul de a face acest lucru mă umplea de aceeași teamă ca atunci când pusesem piciorul pe insulă mai devreme în acea dimineață.

Eram atât de absorbită de contemplarea vieții mele fără binecuvântarea și, totodată, întristarea pe care Edward le trezea în mine, încât nici nu am conștientizat că Ethan intrase în hotel și se postase chiar în fața mea, cu pălăria în mână.

– N-au mers lucrurile bine? m-a întrebat el cu blândețe când mi-am ridicat privirea surprinsă spre a lui.

M-am ridicat imediat în picioare.

– De cât timp stai acolo?

– Nu de mult timp. N-au mers lucrurile bine?

– Nu. Adică ba da. Totul a mers bine.

– Asta-i minunat, a ridicat el din sprânceană. Așa reacționezi tu când ceva merge bine?
– Sunt pur și simplu surprinsă. Credeam că tata va încerca să mă convingă să mă întorc acasă, în Pennsylvania, dar nu a făcut-o.
Ethan m-a luat de braț și am început să ne îndreptăm spre ușile hotelului.
– Atunci trebuie să fi fost o întâlnire plăcută.
Am ieșit apoi în soarele începutului de după-amiază.
– Crede că ar trebui să plec de tot din New York.
Ethan a ridicat mâna pentru a face semn unei trăsuri, dar a coborât-o rapid.
– Din cauza a ceea ce ți s-a întâmplat aici?
– Da.
– Și ești de aceeași părere?
– Nu știu, am clătinat eu din cap. Mi-a găsit un post de asistentă pentru un cuplu mai în vârstă care se mută în Scoția timp de un an, cât soțul va fi ocupat la universitate cu un proiect de cercetare. Soția lui are o stare de sănătate fragilă și are nevoie de îngrijire permanentă.
– Scoția?
Pentru el părea de neconceput ca eu să fi acceptat acea propunere.
– Întotdeauna mi-am dorit să văd Europa. În plus, știu că nu pot rămâne pe insulă la nesfârșit. Am știut asta de la bun început.
– Da, dar singurul lucru care te ține pe insulă ești tu, Clara. Ai putea pleca oricând, fără să trebuiască să mergi în Scoția ca să scapi de ea.
În vorbele lui era mult adevăr, un adevăr pe care îl știam de multă vreme. Eu singură mă țineam înlănțuită de insulă. Dacă aveam de gând să o părăsesc pentru a merge în Scoția sau oriunde altundeva, erau câteva lucruri pe care trebuia să le fac înainte. Dacă mai așteptam, mi-aș fi putut pierde curajul, mai ales dacă mă întorceam pe insulă și o lăsam să mă absoarbă din nou într-o stare de somnolență năucitoare. Știam că, având-ul pe Ethan alături de mine, mă puteam descurca în ambele situații.
– Aș vrea să trecem pe lângă clădirea Asch, am spus eu.
– Poftim? s-a holbat Ethan la mine.
– Serios. Vreau să trecem pe acolo.
– Știi că în urmă cu doar două ore, când doar ai crezut că trecem pe lângă ea, aproape că ai…

– Da, știu, dar vreau să încerc. E diferit dacă e din proprie inițiativă. Înțelegi? Când am crezut că urma să trecem pe lângă clădire, fără să fiu sigură de acest lucru însă, m-am simțit neputincioasă. În schimb, dacă eu cer să trecem pe lângă ea înseamnă că eu preiau frâiele.

Nu părea convins că știam ce vorbesc.

– Bine atunci, a spus el încetișor.

– Trebuie să accept ceea ce s-a întâmplat între mine și Edward. Trebuie să trec pe lângă locul unde l-am văzut dându-și ultima suflare și vreau să găsesc cimitirul unde a fost îngropat, așa cum mi-ai sugerat chiar tu. Vreau să fac toate astea.

Entuziasmul din vocea mea ne-a surprins pe amândoi.

– Atunci așa rămâne.

Mi-a cuprins brațul într-al lui, iar cu cealaltă mână a făcut semn să oprească o trăsură.

Odată intrați, Ethan i-a spus birjarului să treacă pe lângă clădirea Asch.

Birjarul s-a întors spre noi.

– Dacă vreți să vedeți ce a mai rămas după incendiu, nu veți găsi nimic. Le tot spun asta turiștilor de ceva vreme. Nici măcar nu îți poți da seama că a luat foc.

– Treceți încet, vă rog, a spus Ethan, politicos.

Birjarul a ridicat din umeri și s-a întors.

Am pornit și, în doar câteva minute, am zărit Piața Washington și turnul cu fațadă de cărămidă care fusese locul pierzaniei mele. Am întins instinctiv mâna către Ethan.

– Spune-i să meargă pe Strada Greene.

Vocea mea suna crispată în urechi. Ethan a repetat indicația mea.

Pe măsură ce clădirea lua proporții, acoperindu-mi câmpul vizual, povara grea care mă apăsase în piept toată ziua înflorise brusc ca un boboc de trandafir într-o seră. Abia dacă mai auzeam glasul lui Ethan lângă mine, care îmi repeta întruna că eram în siguranță, în siguranță, în siguranță, în siguranță.

Birjarul a mers încet, așa cum îl rugaserăm, dar când am cotit pe Greene, l-am văzut uitându-se cu coada ochiului înspre mine.

– Opriți aici!

Vocea mi-a ieșit ca un răcnet, ca o bucată de metal nimicită în vânt.

– Ce-i cu tine? a întrebat Ethan.

– Spune-i să oprească.

De data aceea, vocea mi se răspândise în cabină, iar birjarul a tras de frâie.

În timp ce Ethan mă întreba dacă sunt sigură că vreau să fac asta, am coborât din trăsură în fața aprozarului, fiind imediat asaltată de mirosurile familiare de legume scoase din pământ și de fumul durabil. După ce a coborât și Ethan, l-am auzit spunându-i birjarului să ne aștepte. Am conștientizat că mi se alăturase de-abia când traversam strada pietruită, netulburată de sunetul de claxon sau de clinchetul clopoțeilor de la biciclete.

Am început să-mi simt corpul parcă alimentat de o forță exterioară atunci când am pășit pe trotuarul unde căzuseră morții. Era albit de sfârșitul tragic al acelor oameni. Toate petele roșii deveniseră o amintire, iar puținii oameni care treceau pe lângă nici măcar nu păreau să fie conștienți pe unde pășeau. M-am prăbușit pe trotuar și mi-am presat mâna pe pavajul cald.

– Îmi pare rău, am șoptit eu. Îmi pare rău.

Ethan a îngenuncheat și el la doar câțiva centimetri distanță, gata să mă prindă în caz că aveam să mă prăbușesc de disperare, presupun. Îngenuncheată acolo, pe un trotuar obișnuit din inima Manhattanului, ceea ce simțeam nu era disperare. Simțeam doar regretul că suntem niște ființe atât de fragile, iar corpurile noastre atât de vulnerabile. Suntem capabili să simțim emoții atât de puternice, încât dacă trupul meu ar fi putut egala puterea încărcăturii sufletești, aș fi putut zbura la Edward în timp ce stătea pe pervazul înflăcărat și l-aș fi adus jos.

Sau el ar fi putut zbura la mine.

Puterea interioară nu se potrivea însă cu cea exterioară.

– Nu l-am putut salva, am spus eu cu voce tare.

După câteva clipe, am simțit brațele lui Ethan pe umerii mei, ridicându-mă de la sol și îndepărtându-mă de acolo.

Ne-am întors în tăcere la trăsură. Ethan m-a ajutat să intru, iar apoi a închis ușa după noi. Birjarul făcuse ochii mari și se holba la mine.

După ce Ethan mi s-a așezat alături, s-a întors spre mine și m-a luat de mână.

– Încă mai vrei să știi unde e înmormântat?

Am încuviințat din cap.

Ethan s-a întors atunci către birjar.

– La sediul central al cotidianului *New York Times*, vă rugăm.

Fără să mai spună ceva, birjarul s-a îndepărtat de bordură.

– Ești bine?

Mi-a luat ceva să-i răspund lui Ethan, dar, contrar așteptărilor, chiar eram bine. Încă eram tristă din cauza pierderii suferite, dar când am îngenuncheat pe trotuarul unde Edward încetase din viață, mi-am amintit că el chiar fusese real. Scânteia iubirii noastre fusese reală, îndeajuns de dulce încât să mă pot bucura, îndeajuns de îndelungată încât să-l pot jeli.

– A meritat, am spus eu în cele din urmă. Nu regret că l-am cunoscut. Acum pot spune asta cu bucurie.

Ethan mi-a mângâiat aprobator podul palmei, fără vreun cuvânt. Ar trebui să ne bucurăm că iubirea împărtășită este de neprețuit. Am simțit că mă relaxez pentru prima dată de când deschisesem scrisoarea de la tatăl meu. Povara zgomotoasă din pieptul meu se redusese la un mănunchi de treburi nerezolvate, fără vreo temere înfășurată în jurul ei. Edward îmi spusese că părinții lui locuiau în New York încă de când coborâseră de pe feribot. Nu puteam decât să sper că-și îngropaseră fiul în oraș, astfel încât să-mi pot lua în sfârșit rămas-bun de la el, să-i mulțumesc pentru iubirea lui, să-i spun cât de mult regretam că mă așteptase la etajul nouă în momentul izbucnirii incendiului și că nu aveam să uit niciodată modul galant în care îi întinsese mâna acelei tinere, pornind împreună spre ceruri.

Pășeam amândoi în tăcere, dar cu mâinile împreunate. Eram bucuroasă că Ethan înțelesese că în acele clipe cuvintele erau de prisos, în timp ce trăsura ne ducea tot mai aproape de centrul orașului. Când am coborât pe Broadway, Ethan m-a luat de braț și am intrat împreună în sediul *New York Times*. A întrebat-o pe femeia zâmbitoare de la recepție unde puteam găsi necrologul unei victime a incendiului de la fabrica Triangle Shirtwaist. Ea ne-a condus într-o sală de expoziție, unde cele mai recente numere erau prinse pe suporturi, fiind suspendate de un cadru de lemn. Numărul de care aveam eu nevoie era însă mai vechi. S-a întors câteva minute mai târziu cu mai multe numere în brațe. Când mi le-a înmânat pe toate, mi-a spus că nu trebuie să plătesc nimic pentru ele. Trebuie să fi presupus că voiam să găsesc necrologul pentru că cineva drag mie murise în incendiul despre care orașul încă vuia.

Am luat loc la o masă de lemn și am așezat ziarele pe ea. Datau din zilele de luni, marți și miercuri de după incendiu.

– Ai vrea să rămâi singură? a întrebat Ethan.

– Nu, poți sta cu mine dacă vrei.

M-am ridicat privirea spre el. Părea îngrijorat pentru mine.

– De fapt, vreau să rămâi.

S-a așezat atunci pe scaunul de lângă mine.

Am luat în mână primul ziar și, imediat ce l-am desfăcut, am simțit cum îmi izvorăsc lacrimi fierbinți din ochi. Chiar și în a treia zi de după incendiu, titlurile tot mai relatau oroarea celor întâmplate în după-amiaza precedentei zile de vineri. Am scrutat indexul rapid, căutând numărul paginii unde puteam regăsi necrologurile și scăpa de nenorocirile de pe prima pagină.

Necrologul lui Edward nu se afla însă printre zecile de necrologuri enumerate pe cele câteva pagini. Multe dintre ele erau scurte anunțuri de deces ale celor mai săraci dintre cei morți.

Am pus deoparte primul ziar, am întins mâna spre al doilea și, din nou, mi-am ferit ochii de titlurile de pe prima pagină, care nu erau însă la fel de mari pe ziarul din marțea de după incendiu. Am dat la pagina cu necrologuri. În momentul în care am ajuns la pagina căutată, am simțit că rămân fără aer. Edward mă privea fix din ziar, portretul lui zâmbitor atrăgându-mi atenția. Poate că așteptase în tot acel timp să vin după el.

– Iată-l, am șoptit eu, deși probabil mult prea încet pentru ca Ethan să mă fi auzit.

Am rămas acolo preț de câteva clipe, privind chipul alb-negru al lui Edward, forma nasului și a frunții lui, forma ochilor și buclele care se i întrezăreau pe sub borul pălăriei. L-am sorbit din priviri la fel cum călătorul bea apă găsită în deșert. Mi-am dat seama că începusem să plâng de-abia când m-am speriat de lacrima care îmi alunecase pe hârtie. Deodată, în timp ce-mi ștergeam lacrimile, am întrezărit în fața mea o batistă. M-am întors spre Ethan, care mi-o întindea cu o expresie tristă pe chip. I-am mulțumit și, apăsând țesătura pe ochi, am simțit mirosul lemnos al aftershave-ului lui Ethan.

Apoi am început să citesc.

Un Cetățean Din Brooklyn Își Pierde Viața Într-un Incendiu Devastator

Domnul Edward Brim, unicul fiu al domnului și doamnei Joseph Brim din Brooklyn, a murit într-un incendiu devastator în după-amiaza vinerii trecute la locul lui de muncă din Manhattan, unde ocupa postul de contabil.

Rămășițele au fost aduse la casa părinților lui, unde luni a avut loc serviciul funerar. Înmormântarea s-a desfăşurat la cimitirul Green-Wood din Brooklyn.

Firea blândă și generoasă a lui Edward, fiu iubitor și frate grijuliu, i-a adus mulți prieteni. Persoane apropiate și rude au fost prezente în număr mare la slujba de înmormântare pentru a-i aduce un ultim omagiu.

Pe lângă părinți, îi mai rămân o soră, domnișoara Margaret Brim, câteva mătuși și câțiva unchi, mulți verișori și logodnica lui, domnișoara Savina Mayfield.

În acel moment, batista din mână mi-a căzut pe podea.

Capitolul 28

Ethan stătea tăcut lângă mine.

Nu m-a întrebat nici „Ce se întâmplă?“, nici „Ce scrie acolo?“. Nu a spus absolut nimic.

Acela a fost pentru mine un prim indiciu că deja aflase de logodna lui Edward.

Cu toate acestea, mă aşteptam ca Ethan să comenteze asupra stării mele de şoc, să-mi ia hârtia din mâini şi să citească acele vocabule cutremurătoare cu voce tare. Când am văzut că nu o face, am recitit eu însămi fragmentul, îndeosebi ultimele patru cuvinte, din nou şi din nou.

– Imposibil, m-am auzit eu rostind în şoaptă.

Cum se putea întâmpla aşa ceva? Dacă ar fi fost logodit cu alta, era de neconceput ca Edward să se fi comportat în preajma mea aşa cum o făcuse. Nu-mi venea să cred că fusese atât de lipsit de inimă încât să-mi facă avansuri, să mă privească în felul în care o făcuse, logodit fiind.

Asta, dacă nu cumva… Dacă nu cumva, în naivitatea mea, confundasem gesturile lui amabile cu atracţia fizică.

Asta să se fi întâmplat? Să fi fost Edward prietenos cu o nou-venită în Manhattan, iniţiind o simplă conversaţie de bun venit? Mă invitase la etajul operaţional doar dintr-un gest de politeţe?

Nu.

Nu interpretasem greşit interesul pe care îl manifestase faţă de mine sau dorinţa pe care o văzusem în ochii lui. Era imposibil.

Am simţit cum un junghi dureros îmi străbate tot corpul, crescând în intensitate pe măsură ce descopeream întregul adevăr. Nu se poate ca Edward să fi ţinut la mine aşa cum ţinusem eu la el. Cum să se fi putut? Doar urma să se însoare cu altcineva.

Fusesem o proastă, dar nu genul acela care confundă simpla bunătate cu avansurile amoroase.

Fusesem acea fată prostuţă care crezuse că cel pe care îl iubea o iubea la rândul lui.

Nu puteam exprima în cuvinte cât de tare durea conștientizarea realității. Durerea era atât de violentă și de deprimantă, încât nici măcar nu mi-a venit să plâng. În perioada doliului, lacrimile îmi fuseseră balsam pentru pierderea suferită, dar nu, aia nu era durere. Era o forță întunecată, plină de însingurare.

Ethan și-a schimbat poziția în scaun, făcându-mă să-mi amintesc că era lângă mine. M-am întors spre el cu ochii uscați, dar nu l-am putut privi în față.

– Știai.

– Da, de la Dolly.

Tonul lui trăda faptul că fusese oarecum reticent să mă ajute să aflu adevărul. Cred că nici el nu se uita la mine.

– I-a căutat necrologul cu ceva timp în urmă.

– Când ți-a spus?

– Ieri.

Mi-i imaginam – în secția de scarlatină, fără îndoială – vorbind cu capetele plecate despre biata și neștiutoarea Clara, păcălită, înșelată și tânjind după un bărbat logodit.

– Nu și-a putut lua inima-n dinți să-ți spună, a continuat Ethan. A tot sperat că vei ajunge în cele din urmă în oraș și că vei afla singură.

– Să aflu singură, am repetat eu paralizată.

– Dolly mi-a spus că a încercat să-ți dea de înțeles că ar trebui să afli mai multe despre Edward Brim, dar cum au trecut aproape șase luni, ei bine, nu credea că vei mai afla vreodată.

– Știu bine cât timp a trecut, am spus eu pe o voce neobișnuit de impasibilă.

– Îi pasă de tine, Clara! Credea că meriți să afli adevărul, chiar dacă e greu de suportat.

– Adevărul? Despre asta-i vorba? am răbufnit eu.

Mie nu îmi părea un adevăr; adevărul este neprihănit și sfânt. Ethan nu mi-a răspuns.

– Deci trebuie să te fi înțeles cu ea să aflu, am continuat eu.

A păstrat liniștea preț de câteva secunde. În acele clipe de tăcere, mi-am amintit că atunci când Ethan sugerase să aflăm unde fusese îngropat Edward Brim, îmi oferise mai multe ocazii de a renunța la idee. Sigur Dolly l-a convins.

– Eu și Dolly ne făceam griji că nu vei mai părăsi niciodată insula dacă nu vei afla adevărul, a spus el în cele din urmă, cu o voce care m-a străpuns până în măduva oaselor, stârnindu-mi mânia ca un steag de batalion.

– Nu aveam de gând să rămân pe insulă pentru tot restul vieții mele! Voi chiar așa credeați? Că voi îmbătrâni acolo, fără să mai plec vreodată? Chiar credeați asta?

– Nu, a spus Ethan după o scurtă pauză.

– Totuși, ați complotat pentru a mă aduce în clădirea asta, știind ce aveam să citesc aici.

Emoția care mă cruțase cu câteva minute în urmă prinsese viață în mine. Am sărit ca arsă de pe scaun, iar sunetul strident produs de podeaua de marmură ne-a surprins pe amândoi. Mi-am luat cu mine geanta de mână și m-am îndreptat spre ușă, departe de Ethan sau de ziarul deschis dintre noi.

Am trecut apoi pe lângă femeia de la recepție care îmi adusese numerele din urmă. I-am surprins cu coada ochiului chipul mirat, trecând în grabă pe lângă biroul ei. Din spate l-am auzit pe Ethan mulțumindu-i pentru ajutor, în timp ce alerga ca să țină pasul cu mine. Am ieșit imediat pe ușa dublă, în soarele de după-amiază și în agitația obișnuită a orașului: troleibuze, birje trase de cai, biciclete, bărbați la costum, bărbați în haine zdrențuite, florărese, femei cu umbreluțe de soare, vânzători ambulanți și băieței cu ziare.

Peisajul stradal era atât de viu și de deosebit, încât m-am oprit brusc în loc. Ethan aproape că s-a izbit de mine.

– Clara.

Ignorându-l, am ridicat mâna către o trăsură aflată în trecere, dar care nu a oprit. Am făcut apoi semn către o alta. Aceea a oprit. Deși Ethan s-a oferit să mă ajute, am urcat de una singură în trăsură. După aceea s-a strecurat și el alături de mine.

– La debarcaderul de lângă Parcul Battery, i-am spus eu birjarului, iar birja s-a pornit din loc.

– Clara.

Ethan mi-a atins atunci brațul. Trăsura era prea înghesuită, iar noi prea apropiați, așa că nu m-am putut opune.

– Îmi pare rău! Am crezut că fac ce trebuie.

– Însoțindu-mă într-o clădire de birouri din centrul Manhattanului, stând chiar lângă mine? Așa ai crezut tu că faci ce trebuie?

Tonul ridicat al vocii lui se potrivea brusc cu tonul meu furibund.

– Cum altfel ar fi trebuit să procedez? Spune-mi! Clara, adevărul doare uneori, dar important e că l-ai aflat.

Oh, da, într-adevăr, adevărul doare. Fusesem o fraieră. Dolly știa, la fel și Ethan și în sfârșit știam și eu, așa că am spus-o cu voce tare.

– Nu ai fost fraieră, a replicat Ethan. Nu va fi niciodată o prostie să iubești. Edward Brim a fost cel fraier. Ba chiar mai rău de atât. Tu nu ai făcut nimic de care să-ți fie rușine, Clara.

Chiar în acel moment, în clipa în care Ethan m-a asigurat că nu făcusem nimic regretabil, în mintea mea a străfulgerat un nou adevăr. În aceeași zi, îl lăsasem pe Andrew Gwynn să plece de pe Insula Ellis cu aceleași dovezi zdrobitoare ale decepției pe care Ethan tocmai mi le oferise pe tavă. Andrew Gwynn se afla undeva prin Manhattan, cu scrisoarea de la Lily în posesia lui, aceeași scrisoare care ar fi fost incinerată, rămânând necitită, dacă nu mi-aș fi băgat eu nasul. Mai pe seară, în ziua următoare, săptămâna viitoare sau luna viitoare, când Andrew avea să găsească scrisoarea și să o citească, avea să se simtă chiar mai rău decât mă simțeam eu atunci. Îl iubisem pe Edward, dar eu nu mă căsătorisem cu el. Nu-i rostisem jurăminte, nu-mi împărțisem patul și trupul cu el și nici nu-i luasem numele.

Eu nu mă căsătorisem cu o persoană deja căsătorită.

Răcoarea revigorantă a doliului avea să fie înlocuită de căldura punitivă a trădării. Andrew Gwynn avea să își dorească, la fel ca mine, să reînceapă să simtă durerea și răceala ei paralizantă.

– Nu trebuie să ne întoarcem încă, a spus Ethan.

– Ba da, trebuie, am mormăit eu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Clara, a suspinat el aproape deranjat, nu te face iar nevăzută pe insula aia! Nu merită să faci asta pentru el!

De parcă aș fi fost preocupată doar de viața mea tragică. Eu și iarăși eu.

Deși încă eram în mișcare, iar portul nu se întrezărea deloc, mâna mi-a năvălit în lateralul trăsurii. Voiam să cobor. Să plec din Manhattan. Definitiv.

– M-ai auzit? a ridicat Ethan tonul. Nu merită.

Îmi venea să-i dau una, dar am închis ochii preț de o secundă ca să mă stăpânesc.

– Nu-mi vorbi tu mie despre ce merită și ce nu merită, am spus eu apăsat după ce am prins putere.

Cuvintele mi-au alunecat pe buze asemenea unor cioburi de sticlă spartă.

– Ba îți vorbesc, a ripostat el. Cineva tot trebuie să o facă!

Căutam cu privirea apa, portul, feribotul, depărtarea. Insula. De ce nu ajungeam odată la debarcader?

– Nu se poate să dai fuga înapoi pe insulă și să te ascunzi acolo.

Tonul lui Ethan pălise, transformându-se în ceva ce semăna mai degrabă cu dezamăgirea supremă.

– Pur și simplu nu se poate.

– Ce-ți pasă ție ce fac eu?

– Chiar nu-ți dai seama?

Nu mă puteam concentra îndeajuns încât să îmi dau seama de ce ar fi fost Ethan interesat de mine. Nu-mi doream nimic altceva decât să mă adăpostesc în liniște și singurătate pentru a putea trăi cu ceea ce mi se făcuse și cu ceea ce făcusem la rândul meu.

În sfârșit, feribotul se întrezărea.

Când birja s-a oprit, am ieșit din ea ca arsă.

Călătoria de întoarcere cu feribotul a fost foarte diferită de cea de dimineață. Nu mai stăteam agățată de Ethan cu ochii închiși și capul lipit de pieptul lui. Nu mai eram pe punctul de a sări peste bord sau de a mă prăbuși inconștientă pe punte. Stăteam nemișcată pe aceeași canapea pe care șezusem cu câteva ore în urmă. În mod similar, Ethan nu mă mai ținea strâns de mână, iar privirea nu-i mai era îndreptată spre mine, ci mai degrabă spre Insula Ellis, care devenea din ce în ce mai mare odată cu apropierea noastră.

Mi-am dat seama că mă simțeam tot mai puțin familiarizată cu insula pe măsură ce ne apropiam de ea și ne îndepărtam de Manhattan, ca și cum insula ar fi uitat cine sunt sau, mai rău, și-ar fi închis porțile în fața mea în momentul în care am părăsit-o. M-am simțit străfulgerată de o presimțire sumbră, la fel cum se simte o persoană când își joacă toți banii, iar intuiția îi șoptește că șansele nu au fost de partea ei în acea zi. Mi-am ridicat capul și, privind insula pe măsură ce ne apropiam de debarcader, am sperat să fi avut pur și simplu o zi grea și să fiu primită înapoi în refugiul meu. Totuși, sentimentul că greșisem față de un om bun încă mă urmărea atunci când

barca s-a lovit de doc, iar pasagerii s-au ridicat în picioare, gata de debarcare.

Ethan a fost surprins să vadă că nu mă ridic să cobor de pe feribot. A așteptat lângă mine, vădit nesigur de motivul ezitării mele, din moment ce cu câteva minute mai devreme mă grăbisem să urc pe feribot, ca și cum de-abia așteptam să mă întorc pe Insula Ellis.

– Iată-ne ajunși, a spus el în cele din urmă, deși era cu siguranță conștient că observasem că vasul nu se mai mișca și că aproape toți pasagerii coborâseră.

Mi-a oferit brațul lui, iar eu l-am acceptat. M-am ridicat și am făcut încet un pas înainte, după care m-am oprit.

– Acum ce mai e, Clara?

– Totul este diferit, am șoptit eu, mai mult pentru mine însămi decât pentru Ethan, care stătea lângă mine mut de uimire.

Nu a spus nimic. M-am bucurat că nu m-a împins de pe feribot așa cum mă împinsese să urc pe el. O clipă mai târziu, mi-am găsit curajul să întâmpin tot ce avea insula de oferit. În timp ce ne deplasam pe punte, înțelesesem că punctul meu intermediar dispăruse. Vălul subțire mi se ridicase de pe ochi. Când am pus piciorul pe țărmul primitor al insulei, am avut șocul de a observa în mod clar și răspicat că insula nu se schimbase deloc în orele în care fusesem plecată.

Eu mă schimbasem.

Mi-am ținut în continuare de brațul lui Ethan și, în timp ce ne făceam drum prin debarcaderul aglomerat, am simțit că nu știa cum să se comporte cu mine. Să îmi propună să stea cu mine, să mă conducă în camera mea sau să mă lase la debarcader?

Nici eu nu știam prea bine ce să fac cu mine însămi. Parcă nu mai aveam nici un loc al meu de refugiu.

– Nu știu unde să merg, i-am spus eu.

– Bem o cafea?

Invitația lui mi-a părut politicoasă, dar nesigură, aproape ca și când ar fi vrut să fie singur, sau măcar departe de mine. Cumva îl dezamăgisem.

Am încuviințat din cap și ne-am îndreptat împreună spre Insula Trei.

Când am trecut pragul clădirii principale, mi-am amintit că îl văzusem pe Andrew Gwynn pentru prima dată chiar în acel loc, eșarfa lui Lily îmbrățișându-i gâtul. M-a traversat atunci un fior de tristețe. Doamna

Crowley stătea de vorbă cu o altă asistentă la recepție, cu un registru în mâini.

– V-ați întors atât de repede?

Și-a arcuit surprinsă sprâncenele atunci când l-a văzut pe Ethan lângă mine.

Am dat aprobator din cap.

– Ți-am dat liber azi, soră Wood. Nu i-ai spus asta tatălui tău?

– Trebuia să se vadă cu cineva după prânz.

Mi-am văzut de drum, fără să vreau să mă angajez într-o conversație lungă privind motivul pentru care mă întorsesem atât de repede.

– Stai așa, a strigat doamna Crowley după mine. Am să îți dau ceva.

M-am întors greoi spre ea. Gândul nu-mi era la îndatoririle mele de asistentă medicală aflată în subordinea ei.

– Domnul Gwynn din secția de scarlatină, cel externat astăzi, te-a căutat înainte de plecare.

Am simțit că-mi stă inima în loc.

– Serios?

Doamna Crowley s-a aplecat și a deschis un sertar al biroului.

– A insistat să vă dau asta, soră Wood. Trebuie totuși să recunosc că un bilețel din partea unui pacient nu mi se pare o idee tocmai bună. Și nici alte atenții.

– Atenții? am murmurat eu.

Doamna Crowley și-a îndreptat spatele, scoțând ceva din sertar. În mâini ținea pachețelul învelit în șervețel care conținea eșarfa lui Lily, încă legată cu panglica ce-i ținea tainele ascunse.

Capitolul 29

Preț de câteva clipe, doar m-am holbat la pachetul din mâinile doamnei Crowley, de parcă m-aș fi temut că, dacă aș fi întins mâna după el, m-aș fi trezit din visare.

Ethan s-a dat atunci mai aproape de mine. L-am auzit trăgând aer în piept în momentul în care și-a dat și el seama ce anume ținea în mână doamna Crowley.

– Ai putea la fel de bine să o păstrezi, m-a dojenit doamna Crowley. Acum nu-i mai pot spune că nu vrei să o accepți. A plecat deja.

Am întins încet mâna, iar doamna Crowley mi-a strecurat pachetul în palmă, împreună cu un bilețel împăturit, cuibărit sub panglică.

– Soră Wood, i-am permis împotriva voinței mele să ți-l lase. Părea nespus de dornic să-și exprime recunoștința față de tine, dar nu trebuie să îl păstrezi dacă te face să te simți incomod.

Am tras pachetul înspre mine.

– Mulțumesc, doamnă Crowley.

M-am răsucit pe călcâie și m-am îndepărtat de ea. Ethan rămăsese în urma mea.

– Clara, m-a strigat el.

Când am cotit-o pe un coridor, departe de doamna Crowley și de privirea ei iscoditoare, m-am sprijinit de perete. Ethan venise după mine, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

Am scrutat pachetul din mâinile-mi tremurânde în căutarea unor semne care să poată indica dacă fusese desfăcut și legat la loc. Nu eram sigură, dar nu mi se părea că fusese desfăcut. Am scos biletul de sub panglică și, preț de câteva secunde, n-am făcut decât să-l țin în mână.

– Vrei să plec?

Se vedea că Ethan tocmai începuse să-și dea seama de ce reacționasem în felul acela în trăsură. Aproape îi făcusem lui Andrew ceea ce Ethan îmi făcuse mie, doar că într-o manieră mult mai usturătoare.

Nu voiam să plece. Prezența lui, ca a unui spectator redutabil, îmi dădea putere, așa cum îmi dăduse toată ziua, inclusiv în taxi, când îmi venea să-l bat.

– Nu neapărat, am răspuns eu, deși nu era totuna cu „vreau să rămâi".

Mai mult a stat pe gânduri decât pe loc.

Am desfăcut apoi biletelul din mână.

Dragă soră Wood,

Vă mulțumesc că ați păstrat la loc sigur culegerea de tipare a tatălui meu în perioada în care am fost bolnav. Îmi făceam griji degeaba, cufărul mi-a fost returnat în această dimineață cu toate bunurile intacte. Știați că așa va fi, dar tot ați făcut ce v-am cerut, chiar dacă v-ați depășit atribuțiile. Deabia acum îmi dau seama că rugămintea mea ar fi putut atrage după sine o sancțiune disciplinară, lucru pentru care nu mi l-aș fi iertat niciodată. Îmi cer scuze că v-am pus într-o astfel de situație, când știu bine că doar ați vrut să îmi alinați durerea.

Nu doresc nimănui să treacă prin ce am trecut eu în ultimele două săptămâni, dar sunt recunoscător că am ajuns pe insulă, chiar și așa bolnav cum eram, fiindcă am învățat să accept cu curaj povara pe care Dumnezeu a hotărât că trebuie să o port. Dacă nu aș fi ajuns pe Insula Ellis văduv și bolnav, sigur aș fi ajuns văduv și ursuz. Trebuie să vă mulțumesc că mi-ați reamintit că imaginile de pe o urnă, deși încântătoare, nu sunt reale. Viața este reală, în toată complexitatea ei. Deși poate fi cumplit de dificilă, mai poate fi și nespus de minunată.

Vă voi rămâne veșnic recunoscător că ați salvat cartea de poezii a mamei mele din cuptorul care a mistuit cufărul soției mele.

Aș vrea să păstrați eșarfa lui Lily ca pe un mic semn al recunoștinței mele. Mi-ați spus că v-a sărit în ochi în ziua în care ne-am cunoscut și că vi s-a părut deosebit de frumoasă. Știu că, la fel ca mine, ați trecut prin momente grele. Am încredere că eșarfa vă va lumina sufletul așa cum mi l-a luminat mie cât timp a fost în posesia mea.

Cu deosebită recunoștință,

Andrew Gwynn.

Lacrimile îmi țâșniseră din ochi.

L-am văzut atunci pe Ethan din profil, răscolindu-și buzunarele, cel mai probabil în căutarea batistei pe care mi-o împrumutase și mai devreme.

– Ți-am uitat batista la redacția ziarului, am spus eu, cu vocea tremurândă și copilăroasă.

– E vorba de scrisoarea redactată de soția lui? A citit-o? S-a supărat pe tine din cauza că ai ascuns-o de el?

Clătinând din cap, i-am înmânat lui Ethan scrisoarea. A par-curs-o rapid.

Când Ethan și-a ridicat privirea, l-am simțit atât ușurat pentru mine, cât și trist; dezamăgit, poate, de faptul că Adevărul suferise o înfrângere. Andrew Gwynn nu avea să descopere adevărul niciodată. Părăsise insula decepționat, dar optimist.

Mă tot frământasem pe parcursul mai multor zile cu privire la scrisoarea de la Lily, simțindu-mă extrem de nepregătită pentru a lua o decizie pe care numai Solomon[3] ar fi avut înțelepciunea să o ordone prin decret. Cu toate acestea, fusesem nevoită să iau o decizie. Îmi băgasem nasul unde nu-mi fierbea oala, și nu o dată, ci de două ori – o dată când am luat scrisoarea din cufărul în care ar fi trebuit să ardă și a doua oară când am înfășurat-o în eșarfa din mâinile mele –, dar Providența a apărut în peisaj și a intervenit, alungându-mi gândul că în mâinile mele se găsea un alt destin în afară de al meu.

– Cred că nu i-a fost dat să afle, a spus Ethan în cele din urmă.

– Așa e, n-a fost să fie.

– Eu și Dolly am greșit în privința ta?

Când m-a căutat cu privirea, i se citea căința în ochi.

În nici o zi, mi-am dat seama că nu înțelegeam mai deloc dragostea; știam doar că era cea mai devastatoare, mai spectaculoasă și mai râvnită forță de pe Pământ. Iubirea era mult prea puternică pentru a fi lăsată să zacă într-un punct intermediar. Înțelegerea dintre Dolly și Ethan nu făcuse decât să grăbească inevitabilul. Aveam să părăsesc în cele din urmă insula, dornică să iubesc și să fiu iubită, chiar dacă asta m-ar fi doborât în mod repetat. Ceea ce făcusem pentru Andrew fusese în numele aceleiași iubiri necruțătoare. Merita să creadă că dragostea era demnă de durerea zdrobitoare a suferinței. Iubirea reprezenta atât vârful bont, cât și vârful ascuțit al factorilor care dădeau sens vieții.

Ethan aștepta răspunsul meu.

– Voi accepta slujba din Scoția.

Cuvintele mi-au alunecat ca și cum mi-ar fi stat pe limbă încă din clipa în care tata îmi pomenise de ofertă.

Ethan a clipit surprins.

– Ce ai spus?

Abia dacă îmi venea să cred că o spusesem cu gurița mea, dar o spusesem. Era de parcă vocea rațiunii mele se trezise și preluase controlul. Prin simpla rostire a acelor cuvinte, parcă mi se arătase o ușă care, deși închisă, fusese chiar de la bun început sub nasul meu, iar eu alesesem să o percep ca pe un zid.

– Voi accepta slujba din Scoția. Voi părăsi insula.

Ethan a încercat vreme de câteva minute să mă convingă să rămân și să-i explic la ce mă refeream. Am convenit să bem o cafea după atâtea insistențe. Am străbătut coridorul până la sala de mese a personalului, ne-am umplut ceștile și am luat loc în sala aproape pustie, în care se aflau doar câteva persoane care luaseră cina mai devreme, dat fiind că trebuiau să își înceapă tura.

– Şi pleci așa, pur și simplu? m-a întrebat el.

– Tu spuneai că ar trebui să plec de pe insulă, am spus și am sorbit o gură de cafea.

– Spuneam că va trebui să pleci de pe insulă la un moment dat. Nu ziceam chiar de mâine.

– Nu de mâine. De luna viitoare.

– Nu am vrut să spun să pleci din țară. Şi asta… Şi asta e tot un soi de fugă, nu?

– Ba chiar deloc.

Nu mă gândisem că ar fi putut părea că schimb o insulă cu alta, dar am clătinat din cap chiar și atunci când am analizat această ipoteză.

– Am ales să-mi văd de viață, așa cum chiar tu mi-ai spus să fac.

– E din cauza mea și a lui Dolly, nu-i așa? s-a încruntat el la mine. Ai citit scrisoarea de la Andrew Gwynn și crezi că am făcut o greșeală. Că eu am făcut o greșeală.

M-am încruntat și eu la el.

– Nu ți se pare puțin cam târziu să te întrebi dacă ai făcut ceea ce trebuia? Știu că tu și Dolly ați avut intenții bune, dar cu ce mă ajută pe mine că am aflat că Edward era logodit?

Ethan m-a scrutat vreme de câteva momente.

– Dacă nu te-aș fi dus astăzi la redacția ziarului, tot ai fi acceptat slujba în Scoția?
Câteva clipe de tăcere au plutit deasupra noastră în timp ce mă gândeam la întrebarea lui. Nu îi puteam oferi un răspuns clar.
– Cine știe ce am fi făcut dacă lucrurile ar fi stat altfel și am fi avut șansa de a face alegeri diferite? am întrebat eu. Sincer, Ethan, chiar nu știu.
Mi-am dat ceașca de cafea la o parte și, când să dau să mă ridic, Dolly a intrat grăbită în sală, îndreptându-se spre masa noastră.
– Doamne sfinte, Clara. Doamna Crowley mi-a spus că te-ai și întors. N-am crezut-o pe cuvânt.
S-a așezat apoi pe scaunul de lângă mine.
– A mers totul bine? Ați reușit să ajungeți la destinație? Te-ai văzut cu tatăl tău?
– Am văzut tot, Dolly.
– Cum adică ai văzut tot?
– Tot. Am văzut tot.
Dolly și-a mutat atunci privirea spre Ethan.
– Am dus-o la redacția ziarului. A văzut necrologul, a spus Ethan.
Dolly s-a întors cu fața spre mine.
– Clara, trebuia să afli, a subliniat ea cu o voce fermă. Chiar dacă nu vei vrea să mai vorbești cu mine vreodată, voi continua să îți spun asta până la moarte. Trebuia să afli.
– Şi uite că am aflat.
Cinismul din glasul meu m-a surprins până și pe mine.
– Nu regret nici măcar o secundă că m-am asigurat să afli de una singură care erau intențiile reale ale lui Edward Brim.
Și-a întors capul și s-a uitat la Ethan Randall.
– Și nici dumneata să nu regreți nimic, doctore.
– Nu regret, a spus Ethan lipsit de convingere.
– Foarte bine, a adăugat Dolly pe un ton sfidător.
– Va pleca la muncă în Scoția.
Dolly a izbucnit în râs, cu un chicot scurt, după care s-a întors spre Ethan. El nu râdea, așa cum, bineînțeles, nici eu nu râdeam.
– Despre ce e vorba? s-a răsucit Dolly înapoi spre mine.
– Un prieten de-al tatei are nevoie de o asistentă medicală personală pentru soția lui bolnavă în anul pe care îl vor petrece în Scoția. M-am

hotărât să accept slujba.
Dolly rămăsese cu gura căscată.
– Zău? a întrebat ea după o scurtă pauză.
– Zău.
– E… E minunat, Clara. Chiar te muți în Scoția?
Am suspinat, mai obosită ca oricând. Eram în stare să dorm o săptămână întreagă.
– Da, i-am răspuns eu.
În chip ciudat, zâmbetul ei larg mi-a oferit mângâiere.
– Aleluia, Clara pleacă în sfârșit de pe insula asta infernală. Bravo ție. Dacă aș avea șampanie, aș închina un pahar în cinstea ta. Bravo ție, Clara. Când pleci?
Capul meu tânjea după o pernă și un pat moale, astfel încât să pot sta singură printre gândurile mele. Puțin îmi păsa că era deja prea târziu pentru un pui de somn în acea după-amiază târzie sau că apoi mi-ar fi fost imposibil să mai adorm în acea noapte.
– Luna viitoare. Ascultă, pot să-ți povestesc totul mai târziu, Dolly? Sunt… Sunt extrem de obosită. Merg să mă întind puțin.
– Sigur că da, a consimțit Dolly din cap.
Când am dat să mă ridic, am luat în mâini pachetul și bilețelul pe care le ținusem până atunci în poală.
Dolly a întins brațul și m-a oprit.
– Doamne sfinte, aia e ce cred eu că e?
– Da.
– Dar… Dar…
– Dar nu trebuia să i-o dai dumneata? s-a întors Dolly spre Ethan.
Ethan a dat să răspundă, dar între timp am intervenit eu.
– Doctorul Randall a făcut exact ce i-ai cerut. Andrew Gwynn mi-a lăsat pachetul la recepție, nedesfăcut, drept cadou de mulțumire. Știa că îmi place eșarfa.
– Pentru numele lui Dumnezeu… Nu a citit scrisoarea?!
– Nu.
– Mă dau bătută, a scuturat Dolly din cap. Sincer.
– Dacă aș fi în locul tău, l-aș duce afară și l-aș arunca în apă ca să scap odată, a arătat Dolly spre pachetul din mâinile mele. De când a sosit galezul ăla, n-a adus decât probleme cu el.

M-am întors spre Ethan. În ciuda tuturor celor întâmplate, încă mai resimțeam un val de recunoștință față de maniera în care mă ajutase să mă reîntâlnesc cu Manhattanul. Aveam totuși nevoie de timp până să mă pot obișnui cu noua lamă de durere, zimțată de pierderea lui Edward și amestecată cu admirația înduioșătoare a lui Ethan față de mine. Aveam o nevoie disperată de a face o distincție între cele două.

– Îți mulțumesc că m-ai însoțit astăzi în Manhattan. Îmi pare rău că a trebuit să-ți iei o zi liberă pentru asta.

– Clara, te rog…

– A fost o zi lungă și am nevoie de puțin timp singură.

Orice ar fi intenționat Ethan să spună înainte ca eu să-l întrerup rămăsese nespus. Dolly a luat apoi cuvântul.

– Hai! Să sărbătorim cum se cuvine, Clara! Vino mâine la Jersey Shore cu mine și cu fetele! Vom bea șampanie, vom mânca alune caramelizate și vom dansa. Zi că da, Clara. Zi că vii!

– Bine, vin.

În acel moment, nu voiam decât să stau în pat.

După ce Dolly și-a strigat încântarea, m-am întors de la ea spre Ethan, care stătea rezemat de scaun. Ochii lui sugerau că între noi rămăseseră treburi neterminate.

– Am vorbit serios. Chiar îți sunt recunoscătoare pentru tot sprijinul de astăzi, am insistat eu.

Și-a coborât atunci bărbia în piept. Îi simțeam privirea în ceafă în drum spre ieșire.

Conducător evreu antic menționat în scrierile biblice și rege al Israelului timp de aproximativ 40 de ani (971–931 î.Hr.), recunoscut pentru înțelepciunea lui

Capitolul 30

Am dormit până în zorii zilei următoare, dar nu am visat nimic.

Nu am auzit-o pe Dolly venind în cameră după cină și nici după aceea nu am auzit-o pregătindu-se de culcare. Nu am auzit absolut nimic. M-am băgat în pat îmbrăcată cu hainele de stradă și am închis ochii.

M-am trezit în fața unui răsărit de soare trandafiriu. Mă simțeam de parcă m-aș fi deșteptat dintr-o vrajă menită să dureze o veșnicie. Am pășit în baia noastră și, dezbrăcându-mă de hainele șifonate, am început să mă spăl. Am stat îndelung în apă, contemplând la viitor. Mă simțeam goală pe dinăuntru în lipsa frumoasei amintiri a lui Edward care să mă farmece. După ce m-am șters, m-am întors în cameră și am găsit-o pe Dolly trează.

A făcut ochii mari când am aruncat prosopul pe jos și mi-am ales fără grabă lenjeria intimă.

– Uite unde era fata sigură pe sine! Doamne, Clara. Poate că-ți trebuie un cal cu care să dai ture pe insulă.

Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că nu mă caracteriza deloc expunerea trupului meu dezgolit.

– O, scuze.

Mi-am luat atunci halatul de baie de pe spătarul scaunului din spatele meu.

– Așa mai vii de-acasă.

După ce s-a întins, Dolly s-a dat jos din pat.

– Nu te apuca să faci prea multe lucruri noi. Riști să ajungi în secția de psihiatrie.

Mi-am scos uniforma din dulap, îndepărtând de pe guler un fir de păr rătăcit. Tot ce ținea de insulă, de la camera mea, uniforma de asistentă și până la Dolly, îmi părea tot mai îndepărtat, ca și cum nu-mi mai găseam locul acolo. După ce m-am îmbrăcat, am scos o coală de hârtie din biroul pe care îl împărțeam cu Dolly. M-am apucat să-i scriu tatei o scurtă epistolă, în care îi spuneam că mă hotărâsem să accept postul oferit de prietenul lui profesor. Apoi, sub impulsul momentului, i-am scris că voi cere câteva zile

libere pentru a veni acasă și a-mi lua rămas-bun de la mama și de la Henrietta.

M-a surprins cât de repede reușisem să redactez scrisoarea care părea să îmi traseze un nou drum în viață. Când am terminat, am citit-o cu voce tare, astfel încât să pot auzi acele cuvinte rostite, plutind în aer, cuvinte care anunțau că accept noua slujbă, că demisionez din funcția de pe insulă, că mă întorc acasă și că mă mut în Scoția.

Brusc, suna de parcă aș fi încercat să fug, exact așa cum îmi spusese Ethan mai devreme.

– Nu despre asta e vorba, am șoptit eu către mine însămi.

– Despre ce anume nu e vorba?

Dolly se întorsese de la toaletă.

– Nimic. Grăbește-te. Mi-e foame.

– Păi, dacă n-ai mâncat aseară…

Între timp, Dolly a revenit în cameră.

– A trebuit să verific de trei ori noaptea trecută dacă mai respiri. Doar oameni beți am mai văzut să doarmă la fel de mult ca tine.

– Eram obosită.

– S-a văzut.

Am strecurat scrisoarea într-un plic, iar apoi în buzunarul de la uniformă. Aveam să o trimit mai târziu. Când m-am întors să-mi iau pălăria de pe birou, Dolly se holba la mine.

– Nici nu știi cât mă bucur că nu mă urăști, mi-a spus ea.

– Încetează! Mi-e foame.

– Și mă bucur că încă mai vrei să vorbești cu mine.

– Ei bine, acum nu prea mai vreau. Vreau să mănânc. Grăbește-te. Hai odată.

Dolly nici nu s-a sinchisit să îmbrace uniforma.

– Și mă bucur enorm că te-ai hotărât să accepți slujba din Scoția. Chiar mă bucur, cu toate că o să-mi fie dor de tine. Nu trebuie să rămâi aici.

Tonul ei blând mi se părea stânjenitor.

– Locul ăsta e îndeajuns de bun pentru tine, pentru Nellie, Ivy și doctorul Treaver.

– Și pentru doctorul Randall.

– Da, și pentru el.

– Pentru un loc de muncă, dacă doar atât a însemnat pentru tine, e un loc minunat. Pentru tine a fost mai mult decât o simplă slujbă, dar acum nu mai e. Mă bucur enorm pentru tine.

Aveam nevoie de confirmarea ei. Mi-a devenit pe loc clar că Dolly îmi fusese alături la fel ca propria-mi soră în ultimele luni.

– Chiar te bucuri?

– Da, chiar da.

– Ethan… Doctorul Randall spune că sunt doar în căutarea unei alte insule pe care să evadez. Aceea e doar mai mare.

– Mult mai îndepărtată, aș zice.

– Da.

Dolly și-a îmbrăcat uniforma și a început să se încheie la nasturi.

– Ethan Randall te place, Clara. De-asta s-ar putea să nu-și dorească să pleci. Te place. Te place încă din prima zi.

– Chiar nu înțeleg de ce.

Și-a luat pălăria de pe birou și și-a așezat-o pe cap.

– Pentru că ai sânii mari, logic.

– Dar nu am sânii mari!

Dolly mi-a zâmbit în timp se încălța.

– Ei bine, atunci înseamnă că te place pentru cum ești tu cu adevărat.

Nu voiam să mai vorbesc despre Ethan Randall. Nu voiam să mă mai gândesc la atracția fizică, la dragoste, la pofta carnală sau la orice altceva legat de sexul opus.

– Ești gata odată? O să leșin dacă nu mănânc ceva.

Dolly nu a mai spus nimic. Am coborât apoi împreună să luăm micul dejun.

– În dimineața asta o voi anunța pe doamna Crowley că plec.

– Mi se pare o decizie înțeleaptă.

– Voi cere să fiu transferată la linia de inspecție din Sala Mare.

– Nu-ți va plăcea acolo, s-a întors Dolly cu fața spre mine din mers.

– Cred că îmi va fi mai ușor să plec dacă până se încheie luna nu mă voi afla în secție.

A rămas pe gânduri preț de câteva clipe.

– Nu trebuie să îl îndepărtezi de tot din viața ta doar pentru că vei petrece un an în Europa. Știi, i-ai putea trimite scrisori.

Nici nu voiam să-mi închipui că m-aș fi putut îndrăgosti de Ethan Randall sau chiar că mă îndrăgostisem deja de el, când în curând urma să mă despart de el. Afecțiunea pentru Edward cel imaginar încă era vie în sufletul meu. Nici Andrew Gwynn nu lipsea din gândurile mele, spre marea mea nedumerire.

– Cred… Cred că am nevoie să iau o pauză de la toate astea.

– Hă! a izbucnit Dolly în râs. Draga mea, nici moartă n-ai lua o pauză de la toate astea. „Toate astea“ reprezintă totul.

Nu avusesem timp înainte de a-mi începe tura să o anunț pe doamna Crowley cu privire la ceea ce speram să devină ultima mea zi în secție. Mă pregătisem pentru sosirea lui Ethan la vizită. În schimb, la zece și jumătate a intrat pe ușă doctorul Treaver. Știam că aveam să-l revăd pe Ethan în timpul rămas. Aveam să mă intersectez cu el în sala de mese, pe coridoare și poate chiar și la debarcader dacă mergeam de mai multe ori pe uscat. Totuși, nu aș mai fi fost sora Wood pentru el, urmărindu-l cu căruciorul și ligheanul. Eu devenisem Clara, iar el Ethan. Eu plecam, iar el rămânea.

Am părăsit salonul cu câteva minute înainte de ora prânzului pentru a-i comunica noutățile doamnei Crowley. Nu i-a picat deloc bine vestea plecării mele, dar se mulțumea să mă mai aibă prin preajmă până la sfârșitul lunii.

Când i-am spus că vreau să-mi petrec timpul rămas pe insula principală, la linia de inspecție, pur și simplu m-a luat în brațe. Nimănui nu-i plăcea tura respectivă. M-am folosit de bucuria ei pentru a-i cere câteva zile libere pentru a-mi lua rămas-bun de la familie. Mi-a spus resemnată că îmi puteam lua următoarele cinci zile libere, dar apoi trebuia să fiu la dispoziția ei până la plecarea mea definitivă.

La prânz, i-am dat vestea lui Dolly că urma să merg acasă pentru câteva zile și că nu-mi puteam respecta promisiunea de a merge la Jersey Shore cu ea și cu fetele. Ca atare, mi-a smuls promisiunea de a-mi petrece ultima seară de sâmbătă în New York cu ea, Nelly și Ivy, distrându-ne în stilul ei.

Până să se termine pauza de prânz, m-am repezit la biroul de telegraf pentru a-i transmite tatei că urma să mă întorc acasă. Am selectat cele mai importante rânduri din scrisoarea din buzunar, pe care nu mai aveam de gând să o trimit. M-am oprit apoi la debarcader pentru a-mi cumpăra un bilet pentru prima cursă de dimineață, astfel încât să pot prinde unul dintre primele trenuri ale zilei spre Philadelphia și să ajung acasă după-amiază.

Mă simțeam minunat să pot cumpăra un bilet pentru feribot fără să fiu tentată să sar peste bord și să înot panicată până pe insulă în momentul în care vaporul s-ar fi îndepărtat de debarcader.

Îmi părea rău că minimalizasem ceea ce făcuse Ethan pentru mine. Fusesem atât de pornită să-l fac să se simtă prost pentru rolul jucat în scena de la redacție, încât nu apreciasem pe deplin faptul că el îmi înapoiase viața. Era o viață nouă, diferită de cea pe care o trăisem înainte de a sosi pe insulă și chiar de cea de dinainte de a sosi în New York. Era totuși o viață pentru care voiam să-i mulțumesc, doar că nu știam cum.

La sfârșitul zilei, după ce mi-am terminat tura și mi-am luat rămas-bun de la micuții din secția de copii, am dat de Ethan, care ieșea din secția de tifos. Și el terminase pe ziua aceea și, fără îndoială, seara avea să se îndrepte spre Manhattan.

Am pășit împreună.

– Dolly mi-a spus că mergi acasă în Pennsylvania pentru câteva zile.

– Da. Plec mâine-dimineață. N-am mai dat pe-acasă de aproape un an. Nu mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de toți până astăzi, când mi-am cumpărat biletul de feribot.

– Sper să te bucuri din plin, a încuviințat el din cap.

Din impuls, mi-am întins mâna spre brațul lui, oprindu-l în mijlocul coridorului.

– Știu că ieri am spus niște lucruri răutăcioase și…

– Ba nu, nu e așa.

– Ba da, este. Sunt puțin confuză acum în privința… În privința mai multor lucruri, dar un lucru îl știu sigur. Nu m-aș fi urcat mâine pe feribot dacă nu erai tu. Îți sunt profund recunoscătoare pentru asta.

Mă așteptam ca Ethan să-mi minimalizeze politicos recunoștința, să-mi spună că fusese plăcerea lui să mă ajute, dar s-a uitat la mine de parcă i-aș fi pus o întrebare pentru care nu avea răspuns.

– Am vrut să-ți spun asta pentru că… pentru că mă voi transfera pe insula principală după ce mă voi întoarce din Pennsylvania, am continuat eu. Voi fi repartizată la liniile de inspecție până când voi pleca de tot, așa că s-ar putea ca aceasta să fie ultima șansă de a-ți spune cât de mult apreciez tot ce ai făcut pentru mine.

La fel ca mai devreme, nu a spus nimic pentru o lungă perioadă, ceea ce m-a surprins și, în mod straniu, m-a durut. Nu mă așteptam să îmi respingă

recunoștința drept în față.

Apoi mi-a cuprins mâinile la fel cum făcuse pe feribot, când fusesem aproape năucită de spaimă.

– Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat la redacție, precum și pentru tot ce ți-am spus pe drumul de întoarcere până la feribot. N-am putut să închid un ochi noaptea trecută cu gândul la asta.

– Serios?

– Ar fi trebuit să-mi dau seama încă din trăsură că te gândeai și la scrisoarea de la Lily Gwynn, nu doar la necrolog. Îmi pare rău. Iar acum te vei afla pe insula principală până la plecare. E doar vina mea, îmi pare rău.

Cum nici un răspuns nu mi s-a ivit pe buze, mi-am coborât privirea spre mâinile mele cuprinse într-ale lui. Chiar atunci mi-a dat drumul.

– Ți-am spus ca să știi, a continuat el.

– Mu… Mulțumesc, m-am bâlbâit eu.

Tăcerea s-a așternut între noi preț de câteva secunde.

– Te vei descurca mâine-dimineață? a întrebat el în cele din urmă. Mă refer când te vei urca pe feribot.

– Eu zic că da. Mulțumesc de grijă.

– Diseară mă întâlnesc cu fratele meu în Midtown[4]…

– A, înțeleg.

Obrajii mi se coloraseră într-un roșu aprins. Am făcut apoi un pas în spate, pentru ca el să-și poată vedea de drum.

– Ce voiam să spun e că, dacă nu mă întâlneam cu fratele meu în seara asta, te-aș fi însoțit mâine-dimineață pe feribot – pentru orice eventualitate.

Fierbințeala din obraji mi se întețise.

– Mulțumită ție, chiar sunt încrezătoare.

– Nu uita să respiri, mi-a zâmbit el.

– O să încerc, am izbucnit eu într-un râs nervos.

Ne-am pornit din loc într-un ritm relaxat, fără să ne grăbim.

– Îmi promiți că îți vei lua rămas-bun de la mine înainte să pleci de pe Insula Ellis? a întrebat el.

I-am răspuns că da.

Cartier din New York

Capitolul 31

Răcoarea de sfârşit de vară îmbrăca insula ca un şal când m-am trezit a doua zi de dimineaţă. De la ferestruica mea se vedea doar ceaţă. Îmi făcusem bagajele cu o seară în urmă, aşa că am fost gata de plecare cu mult înainte ca debarcaderul să se fi deschis. M-am lungit cu micul dejun, gândindu-mă de zeci de ori că urma să mă urc singură pe vapor.

Parcă mă întorceam la origini, la casa copilăriei mele, unde începuse totul pentru mine. M-am consolat cu ideea aceea, îndreptându-mă în cele din urmă spre debarcader, cu câteva minute înainte de ora nouă. Mi-am dat seama că nu-mi doream nimic mai mult decât să scap de rămăşiţele focului şi de imaginea disperată a unui om drag căzând pe caldarâmul neiertător. Pentru că Edward devenise în mare parte legat de Andrew Gwynn şi de durerile noastre gemene, eram pregătită să mă desprind şi de el. Înainte de a pleca în Scoţia, aveam să ard scrisoarea de la Lily şi să o rog pe Dolly să dăruiască eşarfa uneia dintre femeile mai sărace din secţii.

În acest fel, aveam să închei o dată pentru totdeauna toată povestea.

Hotărârea mea şi ceaţa persistentă a dimineţii mi-au permis să păşesc pe puntea feribotului doar cu o mică nelinişte în suflet. Am luat loc la fereastră, dar nu se vedea prea mult din orizontul New Yorkului. Oraşul, devenit un fel de fantasmă pentru mine pe parcursul ultimelor şase luni, era încă îmbrăcat în tifon, sau poate că fantasma devenise însuşi tifonul, uşoară şi subţire.

Douăzeci de minute mai târziu, am acostat la Battery Park şi m-am urcat într-un troleibuz care ducea la gară. În mai puţin de o oră, mă îndreptam deja spre Pennsylvania.

Acasă.

Perioada petrecută la şcoala de asistente a fost singura în care am stat departe de familie mai mult de câteva săptămâni. M-am bucurat de câteva vizite acasă de sărbători şi în vacanţele trimestriale. Am stat acasă timp de o săptămână după absolvire, înainte de a-mi începe activitatea la noul loc de

muncă din clădirea Asch. Până atunci, călătoriile mă purtaseră doar în New York, Boston și, bineînțeles, Philadelphia.

Autoexilul meu pe Insula Ellis mă izolase mai tare ca oricând. Cu cât trenul se apropia mai mult de casă, cu atât mai mult îmi dădeam seama că îmi lipsea să mă înconjor de oamenii care mă iubesc.

Voiam să termin singură călătoria de pe insula învăluită în ceață până la mult iubita casă, așa că, în mod deliberat, nu menționasem trenul în care urma să mă urc. Când am intrat în stația de la Newton Square, am găsit, după cum speram, pe cineva cunoscut îndreptându-se spre casă. Sosirea mea surpriză a adus lacrimi de bucurie în ochii mamei mele.

În seara aceea, Henrietta, soțul și copiii lor s-au adunat la casa părinților mei pentru a-mi ura bun venit. Am luat masa împreună, depănând amintiri despre vremurile de odinioară. Nu s-a adus nici măcar o dată în discuție incendiul, nici lunile interminabile pe care le petrecusem pe insulă din cauza lui, de parcă toată lumea fusese avertizată să nu spună nimic despre asta. În timp ce o ajutam pe mama la prepararea desertului, mi-a vorbit în sfârșit despre asta, dar într-un mod complet surprinzător.

– A fost o chestiune personală pentru tine, nu-i așa? Incendiul.

A scufundat apoi o farfurie de porțelan într-o cratiță cu apă cu săpun. Când s-a întors spre mine, șuvițe de păr fin îi încadrau chipul. Atunci m-am gândit pentru prima dată cât de mult semănam cu ea.

– Da.

– Uneori îmi doresc să nu fi plecat niciodată în Manhattan. Mai mereu, de fapt.

Nu am putut găsi rapid un răspuns la observația ei. Nu mă mai gândisem la asta până atunci, dar în acel moment mi-am dat seama că nu regretam că plecasem, în ciuda tuturor celor întâmplate și care încă se întâmplau.

Mă îndrăgostisem de Edward, îl văzusem murind, îl întâlnisem pe Andrew Gwynn, găsisem scrisoarea, citisem poemul, îl întâlnisem pe Ethan – viața mea părea destul de stratificată prin prisma alegerilor făcute de mine, atât în mod conștient, cât și inconștient.

Nu regretam că plecasem în New York, dar îmi doream să mă eliberez de influența întunecată a orașului asupra mea. Aș fi vrut să îngrop părțile moarte din mine și să termin odată cu asta, astfel încât să mă pot întoarce într-o bună zi și să găsesc o simplă amintire îndepărtată a celor întâmplate acolo.

– Voi fi bine, am răspuns eu în cele din urmă.

Mama mi-a atins chipul cu mâna ei umedă – mângâierea ei se simțea aproape ca o limpezire.

– Știu asta.

De dimineață m-am alăturat tatei la cabinet, deși încercase pentru scurt timp să mă convingă să nu lucrez în prima mea zi liberă petrecută acasă, dar cred că a înțeles rapid că mă reconectam cu acea parte a vieții care nu plecase niciodată de acasă. Când am ajuns la cabinet, am mers din încăpere în încăpere, inhalând mirosul de nou, căci așa sunt cabinetele medicale, noi în fiecare dimineață. Așa și trebuie să fie. Nu pot rămâne urme de boală sau de putrefacție din ziua precedentă.

Timpul a trecut rapid și plăcut. I-am scris prietenului tatălui meu, profesorul Bartlett, și soției lui, Beatrice, și am acceptat oficial postul de asistentă personală. Le-am dat adresa mea de pe Insula Ellis și le-am spus că sunt gata să plec oricând începând cu luna următoare.

În ultima mea noapte petrecută acasă, tata m-a întrebat dacă vreau să citesc știrile legate de incendiu. Păstrase ziarele pentru mine, gândindu-se că într-o zi aveam să mi le doresc. Gândul meu s-a dus imediat la ziua în care citisem necrologul lui Edward și la povara aferentă din piept. L-am refuzat, iar el nu le-a mai menționat. Trecusem peste.

Părinții mei au plâns când m-au dus cu mașina în Philadelphia pentru a lua trenul înapoi spre New York. Se oferiseră să mă însoțească, dar nu vedeam nici un rost să amânăm despărțirea. În timp ce ne îmbrățișam, i-am mulțumit tatei pentru că îmi găsise acea slujbă. I-am spus că eram sigură că lunile aveau să treacă repede, așa cum se întâmplă de obicei. I-am promis să îi scriu de îndată ce ajungeam în Edinburgh și ne stabileam la adresă.

M-am întors în New York târziu în cursul zilei, pe când soarele îmbrăca orașul în nuanțe de chihlimbar și azuriu. O oră mai târziu, m-am urcat la bordul feribotului care avea să mă ducă înapoi pe insula pe care nu o mai consideram a mea.

În prima săptămână de când mă întorsesem pe Insula Ellis, m-am simțit ca mulțimea de imigranți care stăteau zi de zi la coadă la inspecția sanitară, unde ajunsesem să lucrez. Erau deopotrivă nerăbdători și plini de speranță, la fel ca mine. Se aflau la câțiva pași de un nou început, un început care avea să le pună la încercare hotărârea, la fel ca în cazul meu. Nu mai fuseseră niciodată acolo unde urmau să ajungă și abia dacă vorbeau limba

noului lor mediu. În multe privințe, și eu eram o străină care urma să se îmbarce spre un loc necunoscut.

Îl mai vedeam pe Ethan pe ici, pe colo, în sala de mese, pe coridoare, dar evitam să mă apropii de el. Trebuia să păstrez o distanță sigură față de cei care erau legați de viața pe care eu alesesem să o las în urmă: Edward Brim, Andrew Gwynn, Ethan Randall. Nu puteam periclita fragilul control pe care îl aveam asupra renașterii mele în eventualitatea unui viitor cu Ethan. Părea intrigat de comportamentul meu distant. Lui Dolly i se părea pur și simplu absurd.

– A avut întotdeauna în vedere doar interesele tale, Clara. Nu merită tratat cu indiferență, mi-a spus ea într-o seară în camera noastră. Nici măcar nu-i acorzi o șansă.

– O șansă la ce? Plec din țară.

– Irelevant. Pentru numele lui Dumnezeu, nu părăsești planeta.

– Dar părăsesc *insula*.

Am plecat în baie pentru a pune capăt conversației.

Am reușit să îi potolesc apoi furia față de mine, ieșind cu ea, Nelly și Ivy într-o seară de sâmbătă în Manhattan. Nici măcar atunci nu am reușit să mă dedau pe deplin relaxării și atitudinii frivole. Număram orele în tăcere, fără ca ea să știe, până la întoarcerea noastră. Dolly avea impresia că mă distram de minune și am lăsat-o să creadă asta. Luni dimineață eram pregătită să-mi încep ultima săptămână pe Insula Ellis. Sâmbătă aveam să-mi iau rămas-bun, inclusiv de la Ethan Randall, după cum îi promisesem. Aveam să-mi împachetez cele câteva lucruri. Aveam să o îmbrățișez cu lacrimi în ochi pe Dolly, care probabil ar fi pretins că se bucură să mă vadă plecând, astfel încât să poată lua patul de la fereastră. Aveam să-i dau eșarfa lui Lily și să o rog să găsească prin saloane o imigrantă care să aibă nevoie de un strop de culoare, oferind-o cadou acesteia. Aveam să duc scrisoarea și certificatul de divorț la incinerator și să le ard eu însămi.

De-abia apoi aveam să fiu liberă.

La începutul ultimei săptămâni, am repetat de mai multe ori în minte toți pașii despărțirii. Încercam să mă concentrez asupra sarcinilor mele, dar de multe ori mă trezeam rătăcind cu gândul.

Marți, destul de târziu, am fost trimisă din camera de inspecție sanitară după un interpret. M-am îndreptat spre Sala Mare, care era plină ca de obicei. Doamna Meade, asistenta care făcuse echipă cu mine în secția de

scarlatină, se afla și ea în sală, în preajma unuia dintre birourile de informații. Vorbea cu cineva, dar nu părea imigrant. Purta o servietă din piele pentru acte, nu pentru haine, iar ținuta lui era de pasager la clasa întâi, categorie pe care nu o văzusem mai deloc în spital.

Când m-a zărit, mi-a făcut semn să mă apropii.

– Soră Wood, poate reușiți să-l ajutați pe acest domn, mi-a spus ea pe măsură ce reduceam distanța dintre noi.

M-am întors către bărbat, care mi-a zâmbit politicos.

– Bună dimineața. Numele meu este Chester Hartwell.

Era englez.

– Eu sunt domnișoara Wood. Cu ce vă pot ajuta?

– Îl caută pe unul dintre pacienții pe care i-ai avut în grijă. Domnul Andrew Gwynn, a rostit doamna Meade.

Simțeam că-mi stă inima-n loc. Oare se întâmplase ceva după externarea lui Andrew? Oare fratele lui, Nigel, nu venise după el?

– Sunt detectiv particular, domnișoară Wood.

A băgat mâna în buzunarul de la piept al hainei și mi-a înmânat o carte de vizită cu o adresă din Londra.

M-am uitat la titlu. În mintea mea se întrezăreau numeroase posibilități pentru care un britanic îmbrăcat într-un costum elegant îl căuta pe Andrew. Nu mi-a trecut nimic bun prin minte.

I-am înapoiat apoi cartea de vizită.

– Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Domnul Gwynn a fost deja externat.

– Da, știu asta.

Încrederea din tonul vocii lui dezvăluia faptul că Chester Hartwell avea deja destule informații.

– Speram să-mi puteți spune unde s-a dus după ce a fost externat.

În ciuda hainelor lui scumpe și a pantofilor lustruiți, nu aveam deloc încredere în acel om. Simțeam în adâncul sufletului că reprezenta o amenințare pentru Andrew. Broboane de sudoare mi s-au prelins pe frunte.

– Îmi pare rău, domnule Hartwell, dar…

– Trebuie să-l găsesc urgent pe domnul Gwynn.

– După cum am mai spus, a fost deja externat.

Vocea îmi răsuna slab în timpane.

Chester Hartwell și-a înclinat capul în semn de înțelegere, iar apoi a făcut semn din cap spre doamna Meade.

– Am înțeles de la colegele dumneavoastră de aici că ați fost asistenta principală a domnului Gwynn pe timpul spitalizării lui. A menționat cumva încotro avea să se îndrepte după ce avea să fie externat de la Spitalul „Ellis“?

– Nu am fost singura lui asistentă. Și-n plus, nu am voie să discut problemele personale ale unui pacient.

– Firește. Firește că nu.

Chester Hartwell s-a întors apoi către doamna Meade.

– Mulțumesc pentru ajutor, soră.

Tonul său era pe cât de politicos, pe atât de disprețuitor. Doamna Meade a ezitat preț de câteva clipe înainte de a se îndepărta de noi. Chester Hartwell m-a luat de braț ca și cum m-ar fi condus pe un ring de dans. S-a oprit într-un loc mai liniștit, la câțiva metri distanță. Mi-am smuls atunci brațul din strânsoarea lui.

– Domnișoară Wood, angajatorul meu este extrem de nerăbdător să-l găsească pe domnul Gwynn și mi-a dat permisiunea să nu precupețesc nici o cheltuială pentru a-l găsi. Este foarte important.

Un al doilea rând de broboane de transpirație s-a format sub primul. Semnale de avertisment îmi răsunau în cap.

– Angajatorul dumneavoastră.

– Da. Angus Ravenhouse.

Am înghițit în sec, lucru pe care Hartwell nu l-a ratat. Și-a înclinat capul într-o parte, consemnând răspunsul meu tacit la auzul acelui nume.

– Trebuie să-l găsesc urgent.

– Atunci ar fi bine să porniți la drum ca să vă puteți continua căutarea. Domnul Gwynn nu mai este pacientul nostru.

M-a privit de sus cu un profund simț al observației, la fel cum un tată atent își privește copilul mincinos. Era ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile, ca și cum ar fi citit în mintea mea că Andrew Gwynn însemnase pentru mine mai mult decât un pacient oarecare.

– Nu știți ce a făcut domnul Gwynn, nu-i așa? Sau poate că știți.

– Trebuie să mă întorc la post. La revedere, domnule Hartwell, am bâiguit eu, abia reușind să rostesc cuvintele.

Când am vrut să mă îndepărtez, și-a întins brațul și m-a oprit.

– Domnul Gwynn și Lily Ravenhouse erau implicați într-o schemă împreună. Lily era soția domnului Ravenhouse. Știați că era deja

căsătorită? Știați asta?
L-am îmbrâncit, dar m-a apucat de cot.
– Au făcut o ilegalitate. Dacă îl protejați, sunteți la fel de implicată ca el, domnișoară Wood. Vă pot spune că nu merită să ajungeți la închisoare pentru un om care a făcut ce a făcut el. Nu merită.
Nu merită.
– Știți, cel mai probabil a ucis-o pe Lily.
Nu merită.
Cuvintele lui îmi răsunau în cap. Greața și sudoarea de pe frunte mă făceau să mă simt de parcă îmi fugea pământul de sub picioare.
– Se vede clar că îmi ascundeți ceva, domnișoară Wood. Vă asigur că nu este un om de încredere. El a ucis-o, fără îndoială. Cel mai probabil, dumneavoastră urmați.
– Dați-mi drumul, mi-am smuls eu brațul din mâna lui. Habar nu am despre ce vorbiți.
Atitudinea paternă a dispărut brusc și a fost imediat înlocuită de o îndârjire acerbă. Privirea rece a lui Hartwell aproape că mă înțepa.
– Andrew Gwynn a furat mai mult decât soția unui bărbat. A furat un colier în valoare de cincizeci de mii de lire sterline, care aparținea familiei Ravenhouse de un secol. Domnul Ravenhouse îl vrea înapoi.
N-am crezut nici măcar o vorbă. Dacă lipsea un colier, cu siguranță Lily îl luase.
Dacă îl avea cu ea când a traversat Atlanticul, atunci fusese incinerat împreună cu restul lucrurilor ei. M-am cutremurat la auzul acelei vești. Hartwell nu a omis nici acel detaliu.
– Nu v-a spus despre colier, nu-i așa?
– Nu există nici un colier.
Imediat mi-am dorit să nu fi spus asta. Era ca și cum aș fi recunoscut că știam mai multe decât lăsam să se vadă.
Hartwell a zâmbit; nu cu rânjetul malefic al unui crocodil, ci al unui om care jucase o carte riscantă și câștigase.
– O, ba da, domnișoară Wood.
– Lily Ravenhouse a murit de scarlatină la bordul vasului, iar bunurile ei, inclusiv tot ce a adus cu ea din Anglia, au fost incinerate la sosire.
Din nou, am simțit că am spus prea multe. Zâmbetul lui s-a adâncit, iar tonul paternal a revenit.

– Domnișoară Wood, trebuie să vă avertizez că bărbații ca Andrew Gwynn, care se aleg cu femei bogate și căsătorite la câteva zile după ce le întâlnesc, au un singur scop în minte. Dacă știți unde s-a dus domnul Gwynn după ce a fost externat, trebuie să vă gândiți la următoarea femeie vulnerabilă care îi va ieși în cale. Poate chiar dumneavoastră. Cu cât știți mai multe, cu atât deveniți o povară pentru el.

Gândurile au început să mi se învârtă în mii de direcții. Trebuia să plec. Trebuia să vorbesc cu Andrew înainte ca Hartwell să ajungă la el. Dacă Chester Hartwell reușise să descopere cu cine călătorise Lily Ravenhouse în America, atunci cât timp i-ar fi luat să afle că Andrew Gwynn era un croitor care se îndrepta spre magazinul fratelui lui din Manhattan? Hartwell l-ar fi confruntat pe Andrew așa cum mă confruntase pe mine, iar Andrew ar fi aflat apoi, în cel mai cumplit mod cu putință, ce-i făcuse Lily.

– Domnișoară Wood, vă rog să vă gândiți la propria siguranță.

O nouă revelație m-a izbit brusc, ca un glonț.

Lily nu plănuise să-și recupereze cufărul.

Nu ar fi pus un colier în valoare de cincizeci de mii de lire sterline într-un cufăr pe care plănuia să îl lase la Andrew atunci când ar fi dispărut sub pretextul recuperării unei mănuși pierdute.

Colierul nu trebuia să se afle deloc pe vas.

Ar fi vrut să ajungă în New York înaintea ei. Dacă avusese nevoie de colier pentru a fugi, atunci ar fi vrut ca acesta să fie pregătit pentru sosirea ei.

Oare eu știam deja locul ascunzătorii?

Oare gravase pe cheie adresa unde se afla colierul și apoi o ascunsese în tivul eșarfei ei preferate?

Trebuia să mă întorc în Manhattan și să văd ce anume se afla, dacă se afla ceva, pe Strada Chambers, numărul nouăzeci și doi, la fel cum trebuia să găsesc atelierul de croitorie înaintea lui Hartwell. Aveam însă nevoie de timp, așa cum aveam nevoie ca Hartwell să se retragă sub pretextul că eram pe cale să mă răzgândesc.

– Nu… Nu știu cum vă pot ajuta, domnule Hartwell, dar aș vrea să mă mai gândesc la ce mi-ați spus. Ați putea să-mi dați cartea de vizită înapoi?

M-a scrutat o clipă înainte de a-mi întinde cartea de vizită. Era limpede că nu era complet convins că mă răzgândisem atât de rapid.

– Obișnuiesc să îmi amintesc spusele unui pacient la multă vreme după, domnule Hartwell, am rostit eu.
– Într-adevăr, domnișoară Wood. Voi sta la Hotel Waldorf cât mai investighez.
– La Waldorf?
Știam de Waldorf, la fel cum știam cum se ajunge acolo.
Hotelul se afla la o scurtă cursă cu trăsura din Greenwich Village, unde trebuia să găsesc atelierul de croitorie.
– La intersecția dintre Fifth Avenue și Strada Treizeci și Trei, a continuat el. Puteți întreba de mine acolo.
– Desigur.
Am băgat apoi cartea de vizită în buzunarul șorțului.
– Mă tem că trebuie să mă întorc la îndatoririle mele, domnule Hartwell.
Gura îi era arcuită într-un zâmbet cald, dar privirea îi era tăioasă.
– Nu stați prea mult pe gânduri, domnișoară Wood. Îl voi găsi cu sau fără ajutorul dumneavoastră.
M-am întors cu spatele la el, forțându-mă să nu fug. Am depus toate eforturile necesare pentru a nu o face.
De îndată ce am plecat din holul principal, m-am ascuns în toaleta femeilor și am ieșit pe ușa din spate pentru a mă întoarce în spital, neobservată, cât de repede cu putință.
Trebuia să ajung în Manhattan.

Capitolul 32

În timp ce părăseam insula principală și mă îndreptam în grabă spre debarcader, l-am căutat pe domnul Hartwell cu privirea, cât mai discret cu putință. Nu l-am observat urmărindu-mă, dar eram destul de sigură că avea să caute în continuare pe cineva de pe insulă dispus – pentru un anumit preț – să-i spună tot ce-și dorea să afle. Am anticipat că avea să-și folosească abilitățile de convingere pentru a ademeni pe cineva – un băiat de la bagaje, o funcționară de la biroul de telegraf, o infirmieră din spital, sau poate chiar un alt imigrant – care să-i dea indicii cu privire la locul spre care se îndrepta Andrew Gwynn după ce a părăsit insula.

Cum nu l-am zărit, am grăbit pasul. Interpretul pe care trebuia să-l găsesc fusese dat uitării. În timp ce mă întorceam în locuința mea de pe Insula Trei, gânduri încâlcite mi se înghesuiau în minte.

Preț de o clipă, m-am gândit să mă duc în cameră, să iau scrisoarea de la Lily, să-l găsesc pe Chester Hartwell și să-i arăt că Andrew habar nu avea de ceea ce făcuse Lily, dar asta nu l-ar fi satisfăcut deloc. Angus Ravenhouse își dorea înapoi colierul furat. Dacă scrisoarea ar fi ajuns pe mâinile domnului Hartwell, nu l-ar fi făcut decât să se grăbească să găsească croitoria, unde i-ar fi trântit lui Andrew cumplita scrisoare în față și l-ar fi întrebat unde e colierul.

Gândul că Andrew avea să afle de scrisoare în acel fel mă înțepa până în măduva oaselor. Dacă, în cele din urmă, i-ar fi citit groaznicul cuprins, voiam să fiu eu cea care i-o înmâna. Voiam să-l pregătesc pentru sosirea iminentă a lui Hartwell.

Mi-am dublat viteza ca să ajung mai repede în camera mea, să recuperez pachetul în care se aflau scrisoarea și eșarfa, să-mi iau geanta de mână și să mă îmbarc pe următorul feribot.

Mi-a luat mai puțin de zece minute să mă schimb din uniformă în haine de stradă și să mă îndrept spre clădirea principală. Trebuia să-i spun doamnei Crowley că apăruse o urgență și că trebuia să plec pentru restul zilei. Avea

să se supere, dar ce altceva puteam face? Mai era o săptămână până când trebuia să părăsesc insula.

M-am îndreptat spre zona de recepție, dar m-am oprit brusc când am auzit-o pe doamna Crowley vorbind cu o persoană pe care nu o puteam vedea de pe coridor.

Apoi am auzit persoana respectivă prezentându-se drept Chester Hartwell, un detectiv particular cu o treabă urgentă care implica un pacient recent al spitalului.

Știam că, cel mai probabil, doamna Crowley nu avea să-i spună nimic, așa că avea să plece rapid. Totuși, nu voiam să plece încă. Voiam să fie prins în discuție, ca eu să mă pot furișa afară.

Dar cum puteam să-l rețin?

M-am întors și am luat-o înapoi pe drumul pe care venisem, căutând prima ușă lăturalnică ce dădea spre exterior. Nu făcusem decât câțiva pași când ușa de la salonul doctorilor s-a deschis, iar Ethan a ieșit împreună cu un alt doctor.

Ethan a făcut ochii mari când a văzut cu ce eram îmbrăcată – haine de stradă în mijlocul unei zile de lucru – plus expresia mea panicată.

– Clara. Ce e? S-a întâmplat ceva?

Celălalt doctor s-a scuzat, iar eu nu a trebuit să aștept decât câteva secunde până să-l pot trage pe Ethan lângă mine și să-i spun în propoziții scurte și incomplete ce se întâmplase.

– Nu înțeleg. Ce ai de gând să faci? m-a întrebat el.

– Trebuie să găsesc atelierul de croitorie înaintea detectivului particular. Trebuie să-i dau lui Andrew scrisoarea și certificatul. Scrisoarea este singura lui dovadă că nu știa că Lily era deja căsătorită și că, indiferent de ce a făcut cu colierul, a acționat de una singură.

– Ba nu trebuie să faci nimic.

– Bineînțeles că trebuie! E numai vina mea! Dacă nu mi-aș fi băgat eu nasul…

– Clara, dacă tu nu ai fi găsit scrisoarea, acum n-ar mai exista, iar lui Andrew Gwynn nu i-ar fi fost cu nimic mai rău. Detectivul tot ar fi venit. Dacă l-ar fi găsit pe Andrew Gwynn, rezultatul ar fi fost același. Nu are nimic de-a face cu tine.

Ba avea. Avea de-a face cu mine.

– Te rog, fă-mi o favoare. Du-te la recepție și distrage-i atenția, l-am implorat eu. Nu vreau să mă vadă mergând spre debarcader. Faci asta pentru mine?
– Clara, eu…
– Te rog, Ethan! Nu o face pentru el, fă-o pentru mine. Vrei?
Nu-i mai rostisem până atunci prenumele cu voce tare. Nici de față cu el, nici de față cu alții. M-a surprins cât de ușor îmi alunecase pe buze. Părea la fel de conștient ca mine de faptul că îi rostisem numele în același mod în care el deja mi-l rostise pe al meu: natural.
– Nu vreau să te duci singură.
– Dar nu mi-e frică.
Pentru o clipă, nu a mai spus nimic. Se vedea că îmi analiza rugămintea în minte. Ar fi vrut să mă mulțumească, dar nu-i plăcea planul meu.
– Nici nu știi de unde să începi căutarea, a spus el în cele din urmă.
– Mi-a spus că magazinul fratelui lui se găsește în cartierul Greenwich Village. Câte magazine de croitorie deținute de un anume Nigel Gwynn pot să existe în Greenwich Village?
– Întoarce-te la redacție, a spus el după o clipă de tăcere. Roag-o pe femeia care ne-a ajutat mai devreme să caute în cartea de telefon a firmelor. Dacă Nigel și fratele lui au un număr de telefon, magazinul lor se va regăsi cu siguranță acolo.
L-am strâns de braț în semn de recunoștință.
– Îți mulțumesc! Diseară vin imediat înapoi. Promit.
– Chiar dacă nu-l găsești azi?
Am încuviințat din cap.
– Și mâine presupun că reiei căutarea.
– Trebuie, Ethan. Așa e cel mai bine. Aș face același lucru pentru tine dacă ți s-ar întâmpla ce i s-a întâmplat lui Andrew.
În clipa în care am spus asta, am știut că spusesem purul adevăr. Aș fi făcut același lucru pentru Ethan.
El a dat din cap o dată, iar ceva în felul în care mă percepuse până atunci se schimbase. Era ca și cum în acel moment ar fi înțeles pe deplin că trebuia să fac pentru Andrew ceea ce nimeni nu reușise să facă pentru mine: să salvez ceva de valoare din ghearele înșelăciunii. Știam că avea să mă ajute.

Ethan s-a întins spre mine, și-a dus mâna sub maxilarul meu și m-a atras spre el. Sărutul lui pe fruntea mea a fost moale și totodată apăsat.

– Te rog să ai grijă.

– Voi avea. Îți promit.

Ne-am deplasat fără zgomot până la marginea coridorului, de unde îl puteam vedea pe doamna Crowley din față și pe Hartwell de la spate, căci se afla cu fața înspre recepție.

Se pare că Hartwell nu avansase prea mult cu doamna Crowley, fiindcă atunci îi spunea că Andrew Gwynn fusese implicat într-un furt și că era posibil ca și poliția să fi fost implicată. Ethan m-a luat de braț, iar apoi a trecut de colț. Câteva secunde mai târziu, l-am auzit întrebându-l pe Hartwell dacă îl putea ajuta cu ceva. Hartwell trebuia să o ia de la capăt. M-am întors în grabă pe coridor și am ieșit pe o ușă laterală. Ridicându-mi poalele fustei, am alergat înspre puntea lungă de legătură cu debarcaderul, atrăgând privirile tuturor celor pe lângă care treceam. La ghișeul de bilete am aflat că următorul feribot avea să plece de-abia peste douăzeci de minute. Mi-am cumpărat biletul și m-am dus cât de în față am putut pentru a mă pierde în mulțimea tot mai mare de oameni care așteptau următorul vapor. Nu puteam decât să sper că Chester Hartwell era încă în spital și îi repeta lui Ethan toată povestea.

M-am pus pe o bancă, iar apoi mi-am așezat eșarfa împachetată în poală, desfăcând-o și punând scrisoarea și certificatul la loc sigur în geanta mea de mână. Mi-am înfășurat eșarfa în jurul gâtului și am așteptat, rămânând cât mai discretă cu putință. În cele din urmă, pasagerilor li s-a spus să se îmbarce și din nou m-am mișcat cât de repede am putut pentru a-mi asigura un loc printre ceilalți călători, aruncând priviri timide în sus pentru a mă asigura că nu fusesem observată.

Călătoria cu feribotul părea să dureze mult prea mult, dar singura mea temere era că nu ne mișcam suficient de repede. Când în sfârșit am trecut de bariere, m-am îndreptat spre trotuar și spre rândul de birje parcate acolo.

De îndată ce m-am urcat în una dintre ele, mi-am strecurat unghia în cusătura eșarfei, eliberând cheița de alamă.

Birjarul s-a întors spre mine.

– Pe Strada Chambers, numărul nouăzeci și doi, am spus eu, pornind numaidecât la drum.

Capitolul 33

Nu știam în ce parte a Manhattanului se afla Strada Chambers, așa că am fost plăcut surprinsă când, după doar câteva minute, birjarul a oprit în fața unei pensiuni, nu foarte diferită de cea în care locuisem în cele două săptămâni în care Manhattanul îmi fusese casă.

Nu știam la ce să mă aștept când am pășit înăuntru sau pentru cât timp aveam să poposesc acolo și mă temeam să nu plece birja fără mine. Mi-am verificat conținutul poșetei pentru a mă asigura că aveam bani suficienți pentru a-l ține parcat pe trotuar până mă întorceam eu.

– Mă așteptați câteva minute dacă vă plătesc? l-am întrebat eu pe birjar.

– Cu cât? a replicat el rapid.

Mă adusese acolo pentru cincizeci de cenți. I-am dat banii și un dolar în plus și l-am rugat să mă aștepte cincisprezece minute. A consimțit atunci printr-un mârâit.

Mi-am înfășurat eșarfa lui Lily în jurul gâtului și am ieșit din trăsură. Clădirea din fața mea era bine întreținută, dar nu în mod exagerat. O pisică stătea la fereastra din față, care era încadrată de perdele din dantelă îngălbenite de timp. Pervazul era curat, dar pânzele de păianjen decorau un ghiveci de mușcate însetate. O cerșetoare aflată la câțiva metri distanță mi-a făcut semn din cap și a dat să se apropie, dar când am sunat la sonerie s-a retras pe trotuar.

O femeie voinică a răspuns la ușă, ștergându-și mâinile cu un prosop de bucătărie.

– Nu mai am camere, domnișoară, a spus ea, măsurându-mă din priviri în timp ce stăteam acolo. Poate de-abia la sfârșitul lunii. Sunteți bine-venită să vă întoarceți atunci.

– De fapt, nu vreau o cameră. Am venit pentru că, ei bine…

Mi-a scăpat o minciună înainte să apuc să mă gândesc la înțelepciunea de a o rosti.

– Verișoara mea, Lily Ravenhouse…

– Unde mama zmeilor e? a exclamat femeia, pe jumătate consternată, pe jumătate îngrijorată. A zis că ajunge acum aproape o lună. De ce nu mi-a scris? Ce trebuia să înțeleg din absența ei?

Nu știam la ce întrebare să răspund mai întâi.

– Regretă nespus, dar a fost reținută.

Femeia s-a încruntat, dar numai pentru o secundă.

– Păi, și mai vine? Sau ai venit după cufărul ei? Am oameni care întreabă de cameră. E plătită doar până la sfârșitul lunii, să știi.

Cufărul ei.

– Am… Am venit de fapt după cufăr. Îmi pare foarte rău. Lucrurile nu au mers așa cum am preconizat.

Minciunile au continuat să curgă din mine precum o băutură spumantă turnată mult prea rapid. Începusem să mă înroșesc la față. Femeia a deschis apoi larg ușa, făcând un pas în spate.

– Intră. Doar nu era să închiriez camera altcuiva dacă ea mi-a plătit până la sfârșitul lunii. Totuși… Ce ar fi trebuit să fac eu cu cufărul ăla? Nu are nici adresă de expediere, nici altceva. De obicei nu procedez așa. Uite de ce nu-mi place să accept chiriași prin poștă. Nici nu-mi pasă că m-a plătit în plus.

– Da, îmi pare foarte rău pentru asta, am murmurat eu. Nu am avut ce face.

Am pășit peste prag printr-o intrare îngustă, cu uși închise de o parte și de alta. A deschis atunci sertarul unei măsuțe de telefon aflate chiar în fața ușii de la intrare și a luat de acolo un inel de chei. Apoi m-a condus spre scările din capătul celălalt al holului.

– Ei bine, după cum am spus deja, nu obișnuiesc să închiriez camere necunoscuților. Mi-a părut rău pentru ea când mi-a scris că i-au murit părinții. Sper că ceea ce te-a reținut a fost important.

– Am fost… am fost bolnavă. Ar fi trebuit să trimit o telegramă. Îmi… Îmi pare rău.

Femeia s-a întors la mine în timp ce punea piciorul pe prima treaptă.

– Nu ai accent britanic.

Știam că, cu cât spuneam mai puține minciuni, cu atât mai bine aș fi putut să întrețin acel șiretlic. Habar n-aveam dacă făceam ceva ilegal, imoral sau pur și simplu prostesc. Părea câte puțin din toate cele trei.

– M-am născut aici, în State.

– Nu dau banii înapoi pe luna de chirie. Ești bine-venită în camera ei până la sfârșitul lunii. Dacă îi mai vrei camera după aceea, ți-o pot oferi ție mai întâi, dar dacă refuzi, va trebui să pleci în ultima zi a lunii.

– Nu… Nu știu sigur care sunt planurile mele, am spus eu, iar asta nu era o minciună.

Femeia a dat din cap și s-a întors cu spatele la mine.

– Locuința mea se află la prima ușă pe stânga, cum intri în casă. Nu-mi place să fiu deranjată până în ora șapte dimineața și nu sunt permise accesul și ieșirile de nici un fel după ora zece seara. Și fără bărbați. Micul dejun e inclus. Îl servesc la șapte și jumătate în sala de mese, prima ușă la dreapta cum intri în casă. Pentru prânz și cină, găsești o cafenea peste drum. Mâncarea este interzisă în camere. Nu vreau șoareci.

Am făcut dreapta la capătul scărilor, iar apoi am trecut pe lângă o altă scară care ducea în sus, pe lângă două uși închise. În cele din urmă, ne-am oprit în fața unei a treia uși. Femeia a ales o cheie din inel și a deschis-o.

– Cheia ta e pe birou.

Aș fi vrut să-i mulțumesc pe nume, dar nu se putea. Aparent, a presupus că îi știam numele deja. Prin urmare, i-am spus un simplu „mulțumesc“.

Mârâind, a trecut pe lângă mine și a făcut cale întoarsă pe scări.

Camera pe care Lily o închiriase era mobilată simplu. Un pat, un birou, un scaun și o masă. Mobilierul era șters, dar se vedea că era învechit. Pe un covor oval stătea așezat un cufăr cu o încuietoare de alamă și împodobit cu etichete de transport. Mai multe plicuri ștampilate zăceau deasupra. Îi erau adresate lui Lily Ravenhouse de pe Strada Chambers, numărul nouăzeci și doi. Adresele de retur erau toate magazine de bijuterii din Manhattan. Le-am așezat pe pat, iar apoi am îngenuncheat în fața cufărului. Eticheta de expediere data de la sfârșitul lunii iunie; Lily o trimisese din Londra cu două luni înainte de a se întâlni cu Andrew în Liverpool. Cheia de alamă îmi ardea în palmă. Am vârât-o în încuietoare și am rotit-o, știind că avea să se deschidă.

Știam ce aveam să găsesc în cufăr, dincolo de rochii, pantofi de rezervă, piepteni de păr și pelerine.

În partea de jos a cufărului se afla o cutie simplă de bijuterii, din catifea roșie, iar înăuntru, un colier sclipitor din rubine și safire, orbitor și, fără îndoială, nespus de costisitor. Nu mai văzusem până atunci ceva atât de prețios. Nenumărate raze de soare de la fereastra de vizavi ajunseseră la

colier ca niște mâini nerăbdătoare. Am pipăit una dintre pietrele prețioase. Era dură, rece și de neclintit.

Nu m-am grăbit să cobor scările, deși pierdusem noțiunea timpului. Nu știam dacă trecuseră zece minute de când plecasem din trăsură sau aproape o jumătate de oră. De la fereastra de lângă ușa de la intrare l-am văzut pe birjar încă așteptând pe trotuar. Adormise între timp. Când să pun mâna pe clanța ușii, gata să mă îndrept spre redacție, privirea mi-a căzut pe măsuța de telefon, unde proprietara își lăsase inelul de chei. Sub telefon se afla o carte broșată cu pagini subțiri. Am întins mâna la baza telefonului și l-am mutat pentru a citi ce scria pe ea. Cartea era un anuar al firmelor din Manhattan.

Am pus mâna pe carte și am răsfoit paginile până la litera T. Am urmărit cu degetul numele croitoriei. Mi-a luat doar câteva secunde să o găsesc, ceea ce fusese pe cât de palpitant, pe atât de derutant. Croitoria Locală Greenwich, proprietar Nigel Gwynn, la intersecția dintre Seventh Avenue cu Morton, New York. Am pus anuarul înapoi la locul lui sub telefon și am deschis ușa de la intrare.

M-am grăbit spre trăsură și m-am urcat din nou în ea. Birjarul și-a întors capul.

– Încotro mergem acum, fetiță?

– La intersecția dintre Seventh Avenue cu Morton.

În timp ce mergeam, mi-am dat seama că Lily luase doar ceea ce Angus îi luase la rândul lui. Ea menționase în scrisoare că Angus Ravenhouse îl ruinase financiar pe tatăl ei. Mai mult decât atât, Ravenhouse pusese mâna pe moștenirea lui Lily atunci când fusese forțată să se mărite cu el. Era păcat ca Angus Ravenhouse să recupereze colierul fără să fie vreodată tras la răspundere pentru modul în care acțiunile lui o determinaseră pe Lily să facă niște alegeri atât de dezastruoase.

Aproape că-l simțeam pe Ethan alături de mine, spunându-mi că nu puteam îndrepta de una singură toate relele lumii. Încercasem să fac ceea ce trebuia cu Andrew Gwynn; într-adevăr, acordasem iubirii toate ocaziile posibile de a rămâne în ochii lui la fel de specială, așa cum îmi doream să fi rămas specială și în ochii mei.

Mă rugam în tăcere, în timp ce ne apropiam de Seventh Avenue, ca Andrew să nu mă disprețuiască pentru că mă amestecasem grosolan și nejustificat în treburile lui.

Măcar urma să afle adevărul de la cineva care ținea suficient de mult la el și la virtutea iubirii, încât i-ar fi protejat pe amândoi.

Când birja s-a oprit, l-am plătit pe birjar și am coborât, încercând să-mi adun forțele din ritmul orașului care pulsa în jurul meu. Croitoria Locală Greenwich era una dintre puținele afaceri mici dispuse într-un șir lung, asemănător cu piesele de LEGO pentru copii. Vopseaua de pe ramele ferestrelor și de pe ușa magazinului era crăpată și descojită, dar geamurile erau proaspăt curățate. De cealaltă parte a ferestrei se vedeau două manechine din lemn, unul cu un sacou finalizat, atârnat pe el, iar celălalt gol. În spatele tejghelei lungi din lemn, am întrezărit ceafa unui bărbat – cu siguranță a lui Andrew – care stătea aplecat deasupra unei mașini de cusut. Se simțea mirosul de lână, de gabardină și de pânză de in încă de dinainte de a deschide ușa și de a mă pregăti să pășesc înăuntru.

M-am speriat de zăngănitul clopoțelului de la ușă. Aș fi vrut să-l reduc la tăcere, ca să mai pot aștepta acolo câteva clipe înainte de a mă avânta în confesiunea mea. Clopoțelul însă îl alertase pe bărbat, care s-a întors spre mine. Curajul pe care mi-l adunasem în timp ce am deschis ușa părea deja să se evapore odată cu trilurile risipite ale clopoțelului. Când am zărit portretul lui Andrew la intrare, am băgat mâna în buzunar și am atins scrisoarea pentru a-mi reaminti scopul vizitei mele.

Apoi mi-a vorbit.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Pentru o secundă, aproape că mi-a părut totul un vis, că era din nou luna martie, că de-abia ajunsesem în Manhattan și că nimic rău nu i se întâmplase nici unuia dintre noi. Andrew nu mă cunoștea și nici eu pe el. De aceea nu mă recunoscuse. Totul era un vis.

Când însă am deschis gura să vorbesc, mi-am dat seama că bărbatul din fața mea nu era Andrew, dar semăna foarte bine cu el.

Era fratele lui.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară? a repetat el.

– Nigel.

Mi-am amintit numele lui din conversațiile cu Andrew de când zăcea zdrobit de febră și de durerea pierderii lui Lily, în timp ce eu îi răcoream fruntea.

– Da. Ne cunoaștem?

– Eu… Sunt asistentă pe Insula Ellis. Am niște vești pentru fratele dumitale, Andrew. Am fost asistenta lui cât a fost internat la spitalul de acolo.

– Înțeleg. Mă tem că momentan nu se află aici.

Când să-l întreb în cât timp preconiza că avea să se întoarcă Andrew, ușa din spatele meu s-a deschis, iar clopoțelul anunța un alt vizitator în magazin.

M-am întors să văd dacă nu cumva era chiar Andrew, dar nu era el.

– Bună ziua, domnișoară Wood.

Chester Hartwell și-a înclinat borul pălăriei și mi-a zâmbit, la fel de politicos și manierat precum gazda unei mese festive.

Capitolul 34

Ar fi trebuit să-mi dau seama că Chester Hartwell plănuise să mă urmărească încă din clipa în care mă întâlnise în Sala Mare. Nu venise la spital pentru a-i pune întrebări doamnei Crowley, ci pentru că mă urmărise până acolo. Așteptase în zona recepției spitalului atât cât i-ar fi luat unei femei obișnuite ca mine să se schimbe din uniformă în haine de stradă și să ajungă la debarcader. Își încheiase interogatoriul plin de speranță la spital, le mulțumise doamnei Crowley și lui Ethan, fără îndoială, iar apoi se îndreptase spre debarcader pentru a vedea dacă mă aflam printre cei care așteptau următorul vapor.

Bineînțeles că mă văzuse fără ca eu să-mi fi dat seama.

M-a văzut urcându-mă în trăsură, după care s-a urcat și el într-una. Mă urmărise până pe Strada Chambers și a văzut că plătisem birjarul să mă aștepte, așa că m-a așteptat la rândul lui. Când a văzut că ies singură după un sfert de oră, urcându-mă înapoi în trăsură, i-a ordonat propriului birjar să mă urmărească din nou.

Până la atelierul de croitorie.

Mă urmărise din stradă cum intru. Văzuse pe fereastră că vorbeam cu un bărbat care corespundea cu siguranță descrierii lui Andrew Gwynn.

Apoi a intrat și el, gata de atac.

Un imens sentiment de înfrângere s-a prăbușit peste mine, greoi și rece.

– Mă tem că nu mai înțeleg nimic, a mărturisit Nigel.

– Permiteți-mi să vă explic, domnule Gwynn. Sunteți domnul Gwynn, corect?

– Da, dar cine sunteți dumneavoastră?

Îmi simțeam vocea încastrată în piatră și nu puteam să-mi adun energia pentru a sparge granitul.

– Numele meu este Chester Hartwell. Sunt detectiv particular.

A scos o carte de vizită, pe care i-a înmânat-o lui Nigel, în vreme ce eu nu puteam spune nimic.

– Vă pot ajuta cu ceva, dle Hartwell? a întrebat Nigel politicos.

Avea același accent ca Andrew, suav și melodios. Propria-mi voce părea la ani-lumină depărtare de mine.

– Da, chiar puteți. Vedeți dumneavoastră, eu am fost angajat de Angus Ravenhouse. Sunt sigur că ați auzit de el.

Privirea pierdută a lui Nigel l-a făcut pe Hartwell să râdă.

– Haideți să nu ne jucăm, domnule Gwynn. E mult prea târziu pentru jocuri.

– Mă tem că n-am idee despre ce vorbiți.

Tonul politicos al lui Nigel semăna foarte mult cu cel al lui Andrew. Mi-a dat putere să intervin în conversație. Știam că, odată ce aș fi intervenit, aș fi schimbat cursul discuției.

– Nu vorbiți cu cine trebuie! am exclamat eu. El este Nigel Gwynn, nu Andrew.

Domnul Hartwell a avut nevoie de câteva clipe pentru a procesa informația.

– Atunci va trebui să aștept până voi vorbi cu cine trebuie.

– Ce se petrece? a întrebat Nigel, tonul lui respectuos făcând loc îngrijorării. Chiar vreau să știu. Mai ales dacă e vorba de fratele meu.

– Da, domnișoară Wood. Cu toții am vrea să știm. Sunt sigur că și autoritățile ar vrea să știe.

Hartwell a zâmbit fățiș, ca și cum amenințările cu chemarea poliției le-ar fi rostit la fel de ușor ca propriul nume.

Un fior de teamă a început să înflorească în mine, crescând în intensitate pe măsură ce secundele se scurgeau. Adevărul e adevăr, spusese Ethan, chiar dacă uneori adevărul era neplăcut. Adevărul în sine nu era nici frumos, nici odios. Era asemenea unei schimbări, nici prea bună, nici prea rea. Nu puteam face nimic pentru a înfrumuseța ceea ce Lily îi făcuse lui Andrew, Angus lui Lily și incendiul mie.

Când mi-am coborât privirea spre eșarfa lui Lily pe care o purtam la gât, am văzut firele zdrențuite de unde scosesem cheia. Îmi amintisem de scrisoarea redactată de ea, pe care o țineam în geantă. O scrisoare în care relata despre ceea ce făcuse, dar și despre cât suferise.

Mi-am dat atunci seama că, deși nu putem înfrumuseța urâtul din oameni, putem ascunde ceea ce este odios sub mantia clemenței.

La ce servește mila, dacă nu la ascunderea urâtului?

Aveam puterea să fac asta.

Tot ceea ce se întâmplase până atunci dusese la acel moment. M-am întors spre Nigel.
– Când ar trebui să revină Andrew?
– În curând. Ce înseamnă toate acestea?
– Puteți să închideți magazinul pentru câteva minute, vă rog? Este important.
L-am văzut pe domnul Hartwell cu coada ochiului ridicând din sprâncene. Nu se aștepta ca eu să preiau frâiele conversației. Nu fusese surprins plăcut.
– Aș zice că e mai mult decât important…, a început el, după care l-am întrerupt.
Nu mai eram dispusă să tac în fața lui.
– Nu veți mai scoate o vorbuliță, domnule Hartwell.
M-am întors apoi spre Nigel.
– Puteți să închideți puțin magazinul, domnule Gwynn?
Nigel Gwynn s-a îndreptat spre intrarea în magazin, a încuiat-o și a tras jaluzelele. Când s-a întors spre noi, a făcut semn spre scaunele pe care așteptau de obicei cei cărora li se luau măsurile pentru un costum. Ne-am așezat.
– Despre ce este vorba? a întrebat el.
Am tras aer în piept. De unde să încep?
– Este vorba despre faptul că fratele dumneavoastră s-a căsătorit cu o femeie deja căsătorită, care a furat un colier, a spus Hartwell încrezător.
Cuvintele lui sunau atât de ridicol, încât m-am și mirat că mă înspăimântaseră cu puțin timp în urmă.
– Sunteți incredibil de prost informat, domnule Hartwell. Vă reamintesc că eu dețin toate informațiile pe care le căutați. Știu tot ce vreți să știți, așa că vă sugerez să tăceți.
– Domnișoară Wood, vă rog, ce se întâmplă? m-a implorat Nigel.
– Bărbatul acesta, am arătat eu spre Hartwell, vă va spune că în urmă cu doar câteva zile înainte de plecare, fratele dumneavoastră s-a căsătorit fraudulos cu o femeie deja căsătorită, că cei doi au complotat pentru a fura un colier care aparținea soțului acelei femei și că Andrew avusese cumva de-a face cu moartea ei pe vasul care i-a adus aici. Nimic din toate astea nu e adevărat, iar eu am dovada.
Hartwell a amuțit complet lângă mine.

Am scos scrisoarea și certificatul din geantă. Am desfăcut certificatul și l-am arătat amândurora.

– Andrew habar n-avea că Lily era deja căsătorită. Nu îi spusese, dar plănuia să-i lase în scris în ziua în care aveau să ajungă la atelierul dumneavoastră de croitorie. De aceea avea asta. Cu toate acestea, nu a mai ajuns în America. A contractat scarlatina pe vas și a murit înainte de a ajunge în New York. Când fratele dumneavoastră a fost internat în spital, era paralizat de durerea pierderii soției lui. Și eu pierdusem recent pe cineva, așa că eram extrem de conștientă de cât de dificilă a fost acea zi pentru el. Când l-am întrebat dacă îl pot ajuta cu ceva, m-a rugat să recuperez cartea de tipare a tatălui lui din cufărul aflat în camera de bagaje. I-aș fi putut spune că nu se putea, dar am simțit atâta compasiune față de el, încât i-am spus că aveam să fac tot posibilul. Când am găsit cufărul lui și al lui Lily în camera de bagaje, am crezut că cel mic era al lui, dar mă înșelasem. Cel mic era al ei; am aflat asta de îndată ce l-am deschis. Aș fi putut închide pur și simplu capacul, dar am observat că în cufăr avea o carte de poezii de Keats. Părea să fi însemnat enorm pentru ea acel volum, așa că fie că trebuia, fie că nu, m-am hotărât să-i duc cărticica de poezii lui Andrew. M-am gândit că l-ar fi consolat o amintire de la ea. Nu știam însă că acea carte fusese de fapt a mamei dumneavoastră și nici că Lily o luase din cufărul lui Andrew și o pusese în al ei, astfel încât atunci când avea să deschidă cufărul în New York, după ce ea ar fi dispărut deja, el să o găsească și să vadă ce era înăuntru.

Am desfăcut apoi scrisoarea.

– N-am vrut s-o citesc. A căzut din cartea de poezii împreună cu certificatul. Când am văzut ce scria pe certificat, mărturisesc că nu m-am putut abține să n-o citesc.

Mi-am dres vocea și am început să citesc scrisoarea încet, rând cu rând. Când am terminat de citit, nici unul dintre cei doi bărbați nu a scos vreun cuvânt.

– Andrew încă nu știe despre scrisoare, domnule Gwynn, am continuat eu. N-am avut inima să-i spun. Au fost momente când mi-a venit să o fac. Momente când am crezut că ar fi trebuit să o fac. În ziua în care a plecat, am crezut că o făcusem.

Mi-am atins eșarfa din jurul gâtului.

– Eșarfa aceasta a fost a lui Lily. Mă oferisem să i-o spăl ca nu cumva să fie contaminată în momentul externării lui. În ziua în care urma să plece, am pus scrisoarea și certificatul în interiorul eșarfei și am înfășurat-o într-un șervețel. Astfel, avea să le găsească pe toate mai târziu. În schimb, el mi-a lăsat eșarfa împachetată drept cadou de mulțumire atunci când plecasem din secția de scarlatină. Biletul pe care mi l-a lăsat m-a făcut să cred că într-adevăr era mai bine să nu afle. Încă mai crede în frumusețea sacră a iubirii, domnule Gwynn. Dintre toate lucrurile cu care m-am jucat, cu asta nu-i de joacă.

– Și colierul? a întrebat Hartwell.

– Știu unde a pus Lily colierul și, din moment ce doar asta vă interesează, voi avea grijă să plecați cu el, cu condiția ca domnul Gwynn să fie și el de acord.

– Nu prea știu ce să cred despre toate acestea, a clătinat Nigel din cap. Dacă ceea ce spuneți este adevărat…

– Este adevărat, l-am asigurat eu.

– Atunci colierul nu poate fi revendicat nici de mine, nici de fratele meu.

– Dar fiți atent la mine, domnule Hartwell, am continuat eu. Veți pleca din New York, iar dumneavoastră și angajatorul dumneavoastră nu veți mai deranja niciodată familia Gwynn. Nu-i veți spune nimic lui Andrew Gwynn despre asta – nici acum, nici altă dată – și dacă dumneavoastră sau domnul Ravenhouse o veți face, voi preda această scrisoare poliției britanice. Li s-ar putea părea interesantă acuzația lui Lily conform căreia tatăl ei a fost escrocat de domnul Ravenhouse. Ne-am înțeles?

Chester Hartwell a consimțit o dată din cap.

– Unde e?

Am desfăcut atunci eșarfa lui Lily. Colierul îmi învăluia gâtul, iar pietrele lui prețioase îmi încălzeau pielea.

Înainte de a-i permite lui Hartwell să plece, Nigel a insistat ca acesta să semneze o declarație prin care să susțină că a primit colierul în cauză. Hartwell a stat puțin pe gânduri, dar în cele din urmă a făcut ceea ce îi ceruse Nigel. Nigel a împăturit apoi bucata de hârtie și a băgat-o în buzunarul de la pantaloni.

Hartwell și-a înclinat borul pălăriei și s-a despărțit de noi. A ieșit din magazin fără să mai scoată un cuvânt.

Eu și Nigel l-am urmărit urcându-se într-un troleibuz și pornind pe Seventh Avenue.

Când s-a făcut nevăzut, m-am întors spre Nigel și i-am oferit scrisoarea și certificatul.

– Nu știu ce să fac cu ele. Îmi tot spun că știu, dar nu știu.

S-a holbat la ele preț de câteva momente.

– De ce nu le-ați pus înapoi în cufărul ei după ce le-ați găsit?

– Am încercat, dar când m-am întors în sala de bagaje, cufărul lui Lily fusese deja dus la incinerator. Bagajele tuturor celor care muriseră de scarlatină pe acel vas au fost confiscate și arse.

– I le-ați fi putut da lui Andrew.

– Oare? Oare aș fi putut? V-ați fi putut privi fratele îndurerat, bolnav, rupt de tot ceea ce conta pentru el, și să-i dați scrisoarea?

Nu mi-a răspuns, așa că am rămas amândoi tăcuți pentru câteva momente.

– Ce v-a determinat să faceți toate astea? m-a întrebat el în cele din urmă.

Știam răspunsul. Mi-a venit repede pe limbă.

– Iubirea.

Nigel a făcut ochii mari.

– V-ați îndrăgostit… de fratele meu?

Pentru o clipă am vrut să cred că exista posibilitatea de a-l iubi pe Andrew Gwynn pur și sincer, iar el să mă iubească la rândul lui, dar cum să fi fost oare posibil? Nu i-aș fi putut împărtăși niciodată lucrul groaznic pe care îl aflasem și nici nu-l puteam proteja de el. Cum să fi iubit oare un bărbat căruia nu-i puteam pune sufletul pe tavă? Mi-am dus mâna instinctiv la gât, unde eșarfa se odihnea pe pielea mea goală, dat fiind că dispăruse colierul. Pentru a mă desprinde de incendiu, de Edward și de insulă, trebuia mai întâi să-l eliberez pe Andrew Gwynn de acea parte a ființei mele care voia să-l salveze și să-l țină aproape.

– Am făcut-o în numele iubirii, am spus eu în cele din urmă. Într-o zi, s-ar putea să considerați că Andrew va trebui să afle de scrisoare, dar mă rog ca acea zi să nu vină niciodată. Chiar mă rog. Mila l-ar împiedica să descopere ce anume nu poate fi schimbat și ce anume nu ar schimba nimic dacă ar fi schimbat. În ochii fratelui dumneavoastră se citea speranța înainte să părăsească insula, domnule Gwynn. Încă mai crede în dragoste, chiar dacă asta l-a costat.

Nigel Gwynn s-a uitat fix la hârtiile din mâna mea.

– Ar fi ajuns cenușă dacă Andrew nu v-ar fi cerut culegerea de tipare, corect?
– Corect.
S-a holbat din nou la hârtii, dorind parcă să vorbească despre ce trebuia făcut cu ele.
– Și eu văd speranță în ochii lui, a spus el în cele din urmă. Tot mai multă pe zi ce trece.
Nigel Gwynn mi-a luat hârtiile din mâini, iar apoi s-a dus în spatele tejghelei, de unde a scos o foarfecă.
Am plecat de la atelierul de croitorie câteva minute mai târziu. Nigel m-a întrebat dacă aș vrea să-i las adresa mea în cazul în care Andrew și-ar fi dorit să mă contacteze sau în cazul în care Chester Hartwell ar fi apărut din nou în peisaj. Am scuturat însă din cap. Chester Hartwell nu avea să se mai întoarcă.
– Sunteți sigură? a insistat Nigel.
Era conștient că mă atașasem de fratele lui, dar că alesesem să mă eliberez.
– Da.
Nigel s-a oferit cu amabilitate să cheme pentru mine o trăsură, dar am refuzat și am pășit singură pe strada aglomerată.
Pentru o clipă am rămas acolo, privind cum trece viața pe lângă mine, în toată asprimea și splendoarea ei. Renunțam la vechea piele, devenind crudă și nouă. Tot ceea ce mă ținuse legată de insulă se desprindea de mine cu fiecare pas curajos pe care îl făceam.
Tot stând acolo și familiarizându-mă cu renașterea mea, am conștientizat că mai aveam un singur lucru pe care trebuia să-l fac. Pe care voiam să-l fac.
M-am urcat în următorul troleibuz, cu direcția Strada Chambers.
De-abia mersesem vreo două străzi când l-am zărit pe Andrew Gwynn mergând pe Seventh Avenue cu o bucată de pânză pe umăr. Troleibuzul încetinise în trafic, iar privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă. Instinctiv, am dus mâna spre geamul care ne despărțea. Inițial, m-a privit ca pe o străină. I-a luat câteva secunde să accepte ideea că, în acel moment, cele două lumi ale lui se ciocniseră – viața tristă pe care o cunoscuse pe Insula Ellis împreună cu mine și viața plină de speranță pe care și-o construia în oraș, alături de fratele său. Mai apoi, ochii lui arzători m-au recunoscut.

Troleibuzul a început să accelereze, iar el părea să ezite între a alerga după mine și a-și continua drumul înspre atelier. Mi-am lipit mâna de geam și i-am zâmbit, simțind cum lacrimile îmi alunecau nestingherite pe obraji, aterizând pe eșarfa lui Lily. A ridicat apoi mâna spre mine, mi-a făcut semn o dată cu ea, după care a coborât-o încet. Nu a alergat după mine. După ce am trecut de el, m-am întors cu fața spre fereastra din spate, ca să-l pot privi în continuare. A rămas cu fața la cărucior, cu mâinile pe cuponul de țesătură, până când nu l-am mai putut zări.

Capitolul 35. Taryn

Manhattan
Septembrie 2011

Crezusem dintotdeauna că pierdusem eșarfa doamnei Stauer în vâltoarea fugii mele din unsprezece septembrie. Tot ce îmi doream mai mult era să-i găsesc cea mai fidelă replică. Nu-mi trecuse prin cap că ar fi putut rămâne la florar în tot acel timp. Nu mă gândisem să încerc să-l contactez și nici nu aș fi avut cum să o fac. Până la apariția fotografiei, nu-i știam lui Mick nici măcar numele de familie și nici nu-mi puteam aminti numele florăriei pentru care lucra.

În timp ce stăteam cu telefonul la ureche, cuvintele „eșarfa ta e la mine“ îmi răsunau în cap. Nu-mi venea să cred că în sfârșit o găsisem. În toți anii petrecuți în căutarea perechii ei, nu mă gândisem niciodată la cum m-aș fi simțit când aveam să o găsesc. În acel moment, nu apăruse replica, ci eșarfa însăși. Se afla în siguranță în mâinile persoanei care o folosise pentru a mă scoate din iad.

M-am grăbit până în camera din spate și am tras ușa după mine ca să pot vorbi liniștită cu Mick. Chiar și înainte de publicarea fotografiei, Celine știa că un florar mă ajutase să scap după căderea turnului, dar nu știa tot ceea ce Mick Demetriou făcuse pentru mine în unica oră care definise relația noastră. Nimeni nu știa.

– Poftim? am întrebat eu odată ce am ajuns cu bine dincolo de ușa închisă.

– Am spus că eșarfa ta e la mine.

Vocea lui Mick suna altfel decât îmi aminteam. Era mai profundă. Mai suavă. Nu l-aș fi recunoscut.

– Am găsit-o în duba mea de livrări, a continuat Mick, când a văzut că nu mai spun nimic. M-am întors după mașină după ce s-au redeschis

drumurile. Eșarfa ta era pe podea, lângă gălețile unde… Unde așteptaserăm. Mai să nu o recunosc, atât de prăfuită era.

– Ah.

Mi-am alungat din minte imaginile acelor momente. Gălețile. Apa. Florile. Durerea înțepătoare din piept. Figura fantomatică de lângă mine care bea apă asemenea unui exilat în deșert.

– Am încercat ani buni să te găsesc. Am crezut că ai spus că te cheamă Karen. Nu te-am putut găsi pe nici o listă cu supraviețuitorii. Am tot căutat pe cineva cu numele Karen.

– A, da. Scuze pentru asta, am mormăit eu, amintindu-mi clar momentul în care mă întrebase cum mă cheamă.

– Nu, e vina mea, a spus el. Nu te-am auzit eu bine.

– Se petreceau multe lucruri atunci.

– Da, a spus el după o scurtă pauză. Da, așa e.

Un alt moment de tăcere s-a așternut între noi.

– Reporterul mi-a spus că ai fost identificată. Mi-ar plăcea enorm să îți înapoiez eșarfa, a spus el.

– Ar trebui să știi că nici măcar nu e a mea, am mărturisit eu.

– Cum adică?

– Trebuia să găsesc o replică a eșarfei pentru una dintre clientele mele. Tocmai o luasem de la ea în dimineața aceea. De-asta întârziasem.

A urmat un al treilea moment de tăcere.

– Dar o vrei înapoi, nu? a reluat el.

Tonul lui era plin de speranță, ca și cum ar fi avut nevoie ca eu să vreau eșarfa înapoi. După atâția ani în care încercase să mă găsească, era important pentru el să ajungă înapoi la mine. În timp ce reflectam la întrebarea lui, am simțit că eșarfa era aproape de el. Poate chiar o ținea în mână în timp ce vorbea cu mine.

Întrebarea lui Mick a rămas fără răspuns.

Era o întrebare greșită. Nu conta ce voiam. Nu contase de la bun început. Nimic din toate astea nu avea legătură cu ceea ce îmi doream.

– Mă mai auzi? a întrebat Mick.

– Te aud.

– Nu o vrei?

Tristețea i-a îmbrăcat vocea în timp ce își repeta întrebarea a treia oară.

Tonul lui îmi dădea de înțeles că își dăduse seama de povara cerinței lui. Pentru un străin putea părea o întrebare atât de simplă: voiam sau nu să mi se înapoieze eșarfa pierdută? Mick nu era însă un străin. I-am răspuns printr-o altă întrebare, singura care mă obseda de un deceniu.

– Crezi că toate se întâmplă cu un motiv?

– Ce anume?

O portiță dinăuntrul meu părea să se fi deschis, iar reflecțiile mele de mai bine de trei mii de zile și-au luat zborul.

– Crezi că a fost o pură întâmplare că fotografa a găsit cardul de memorie și că pe el se afla o fotografie cu noi doi? Sau că m-ai căutat în toți acești ani și ai păstrat eșarfa în siguranță. Crezi că a fost o coincidență?

– Păi, eu… Nu, nu cred.

Încrederea lui imediată în Providență mă uimise.

– Crezi că destinul a făcut ca fotografa să găsească fotografia cu noi doi? am insistat eu. Să fie publicată? Să o vezi tu? Să păstrezi eșarfa în toți acești ani, ca apoi să mi-o înapoiezi?

Au trecut câteva secunde până când mi-a răspuns.

– Tot ce pot spune sigur e că te-am căutat timp de un deceniu. La fiecare eveniment din unsprezece septembrie, în fiecare stație de metrou, în chipul fiecărei femei de pe trotuar care îmi amintea de tine. Și da, i-am cerut lui Dumnezeu să mă ajute să te găsesc.

– Ca să-mi înapoiezi eșarfa.

– Da, și asta, dar nu e vorba doar despre eșarfă.

Avea dreptate. Nu era vorba doar despre eșarfă. Era vorba despre ceea ce eram dispusă să accept în viața mea. Dacă soarta orchestrase de două ori apariția unui articol nesemnificativ de purtat la gât, atunci cu siguranță că soarta nu avea să se oprească acolo. Era mult mai bine pentru mine să cred că o simplă întâmplare îmi influențase alegerile.

Nu voiam să mă mai joc de-a destinul.

Nu îmi doream eșarfa înapoi.

– Ți-am spus că nu este a mea, am adăugat eu. Nu a fost niciodată a mea.

– Da, dar…

– O să încerc să dau de femeia căreia îi aparține. Nu sunt foarte sigură dacă mai trăiește, dar mă voi interesa.

– Dar…

– Ascultă, nu mai am chef de jocul ăsta prostesc.

– Joc? Ce joc?

Venise momentul să punem capăt conversației.

– Îți voi fi veșnic recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine. Sincer. Acum trebuie să închid. Cineva va lua legătura cu tine dacă vom găsi deținătoarea eșarfei.

– Așteaptă. Mai e ceva…

– Nu. Nu mai e nimic. Nu mai pot continua.

– Taryn, nu închide, te rog!

– Adio, Mick. Îți mulțumesc încă o dată pentru tot, dar te rog să nu mă mai suni.

Am apăsat butonul pentru a încheia convorbirea și am tras telefonul la pieptul meu, care se umpluse între timp de furie, tristețe și neliniște.

Cu siguranță luasem decizia corectă.

Alegerea rezonabilă.

Am rămas în camera din spate până când am înăbușit cu desăvârșire valul de îndoieli care se întețise în mine.

Părinții lui Kent au sosit a doua zi, sâmbătă, pentru a participa la slujba de comemorare de duminică. Ca un cadou pentru Kendal, am lăsat-o să stea cu ei la Marriott, în centrul orașului, la doar o scurtă plimbare de noul complex memorial. M-am decis în ultimul moment să merg cu ei. Am ajuns chiar la începutul slujbei și am plecat înainte de a se termina. Am rămas acolo îndeajuns de mult timp pentru a dobândi o oarecare liniște sufletească. Eu și Kendal i-am găsit numele lui Kent pe monumentul strălucitor și umed al Turnului de Nord și ne-am trecut degetele peste literele gravate în granit. Am stat o clipă la umbra singurului păr supraviețuitor și ne-am mirat că acesta fusese îngrijit până la vindecare și replantat acolo. Locul de veci era sfânt pentru mine, dar și intim. Știam că era egoist din partea mea, dar nu-mi plăcea deloc ideea că Kent împărțea locul de veci cu atât de mulți oameni, pentru că asta însemna să îl împart la rândul meu pe Kent cu alții.

Cu toate acestea, știam că era o zi importantă pentru Kendal și am vrut să împărtășesc cu ea amintirea acelui eveniment, chiar dacă natura lui publică încă mă copleșea. Nu voiam să fiu recunoscută drept femeia din fotografie și nici nu voiam să dau întâmplător de Mick. Totuși, mulțimea de oameni era de ordinul miilor și îmi era ușor să rămân în anonimat.

A fost o ceremonie cutremurătoare, chiar și de la distanță. M-am bucurat că m-am dus, deși nu știam dacă aveam să ajung vreodată să comemorez

acea zi fără să-mi doresc să adorm înainte de miezul nopții în fiecare zece septembrie și să mă trezesc în data de doisprezece. Mai târziu, când eu și Kendal ne-am întors la apartament, eram epuizată.

Părinții lui Kent au rămas până marți, o diversiune bine-venită pentru mine. Până la plecarea lor, orașul revenise deja la rutina lui.

Încercam și eu să revin la a mea.

Am constatat însă că nu puteam.

Neliniștită și capricioasă, nu mă puteam concentra la nimic. Apelul de la Mick se tot repeta în mintea mea. Mă bântuiau speranța din vocea lui de când îmi spusese că vrea să–mi înapoieze eșarfa și dezamăgirea de când îi spusesem că nu mi-o doream. Era ca și cum și el se chinuia să deslușească ce să învețe din viețile noastre intersectate și sperase să fiu eu calea prin care avea să se împace cu tot soiul de gânduri.

Partea cea mai rea era că încă îi datoram adevărul lui Kendal. Merita să știe de ce mă aflasem pe stradă în data de unsprezece septembrie, în loc să fiu la „Lada de Zestre“, unde ea și aproape toată lumea crezuseră că fusesem.

Stăteam trează în fiecare noapte, la limita cu somnul, dorindu-mi liniștea de a mă gândi că toate cele întâmplate în ziua în care Kent murise fuseseră o pură coincidență.

În fiecare dimineață mă trezeam însă dornică de mai mult decât o viață întâmplătoare pentru mine și pentru fiica mea.

Pe măsură ce luna august se îndrepta cu pași repezi spre începutul de toamnă, iar primele frunze începeau să prindă o nuanță roșiatică, mi-am dat seama că mă amăgeam singură. Cadența constantă a anotimpurilor îmi dovedea îndeajuns că încă mai credeam într-o ordine divină în lumea mea. Totuși, am lăsat zilele să treacă, una câte una, fără să stau de vorbă cu Kendal și fără să mă interesez de Rosalynn Stauer.

Mă gândisem să-i spun lui Kendal adevărul.

Mă gândisem să încerc să o găsesc pe doamna Stauer.

Mă gândisem la eșarfă.

Chiar visasem eșarfa.

Doar că zilele au trecut una după alta și am ales să nu fac nimic.

În ultima zi de vară, în timp ce ajutam o clientă să aleagă materialul pentru o cuvertură, s-a întâmplat cel mai neobișnuit lucru. Femeia ținea în mână un tipar din materialul Lanțului Irlandez, unul dintre modele mele

preferate, și se chinuia să aleagă între o paletă de nuanțe albastre și o paletă de nuanțe verzi. Îi plăceau nuanțe ale ambelor culori, la fel cum ura nuanțe ale ambelor culori; iar modelul, care era același pentru toți cumpărătorii, nu impunea ce culoare să aibă.

În timp ce femeia stătea acolo, contemplându-și opțiunile cu tiparul în mână, m-am simțit brusc luminată. Răspunsul pe care îl căutam fusese chiar sub nasul meu de la bun început. Aveam puterea de a alege, la fel ca femeia care se confrunta cu alegerea țesăturii pe care să o cumpere. Puteam să cred că unei fotografe i-a fost sortit să dea peste un card de memorie pierdut, că lui Mick Demetriou îi fusese sortit să mă găsească după un deceniu, că mie îmi fusese scris să fiu la un telefon distanță de reîntâlnirea cu eșarfa și că totuși alesesem să nu fac nimic.

Aceasta era frumusețea terifiantă a puterii de alegere.

Alesesem să-l iubesc pe Kent. Alegerea de a-l iubi fusese cea mai mare bucurie din viața mea. Până în acel moment, nu înțelesesem că frumusețea libertății de a iubi era contracarată de libertatea de a urî.

La asta se referise Mick când îmi spusese, în timp ce scuipam și tușeam în furgoneta lui de livrări, că nu era vina mea că Kent se aflase în vârful Turnului de Nord atunci când s-a prăbușit primul avion. Alegerile mele din acea dimineață cumplită fuseseră motivate de dragoste, în timp ce alegerile altora fuseseră motivate de ură. Consecințele alegerilor noastre se revărsau asupra noastră. Dintotdeauna a fost așa.

Probabil de aceea, în mijlocul acelei libertăți de a alege, îmi fusese trimisă o eșarfă. Astfel, Kendal s-a putut naște, iar eu continuasem să sper că dragostea învinge.

A doua zi, în prima zi de toamnă, i-am spus lui Celine că eșarfa lui Rosalynn Stauer era la bărbatul din fotografie și că aveam nevoie de ajutorul ei pentru a o recupera. Cu un deceniu în urmă, doamna Stauer mă iertase repede pentru că îi pierdusem eșarfa, ținând cont de circumstanțe, dar adevărul era că nu o mai văzusem în magazin de multă vreme. Celine, inițial surprinsă de faptul că nu spusesem nimic până atunci despre apelul de la Mick, credea că ar fi putut-o găsi pe doamna Stauer, dacă încă mai era în viață. Celine a părut să înțeleagă destul de repede că aveam nevoie de timp pentru a procesa revenirea bruscă a eșarfei în viața mea – și poate inclusiv revenirea lui Mick. Încă eram în acel proces atunci când i-am povestit. Dacă eșarfa trebuia să revină la mine, atunci trebuia să aflu de ce.

Poate că motivul era mai presus de mine, așa cum fusese și prima dată. Poate că nu era vorba de mine, ci de doamna Stauer. Eșarfa fusese valoroasă pentru ea. Poate că eșarfa reapăruse de dragul ei, nu al meu.

Înainte de a-i înmâna eșarfa doamnei Stauer, am vrut să i-o arăt lui Kendal. Viața lui Kendal fusese cruțată datorită ei. Eșarfa era un element-cheie în povestea pe care i-o datoram lui Kendal, poate singurul lucru frumos din poveste. Dacă ar fi văzut și atins eșarfa, poate că ar fi atenuat lucrurile pe care aveam să i le spun despre restul acelei zile.

Mick mi-ar fi adus cu siguranță eșarfa dacă l-aș fi rugat, dar voiam să merg eu după ea, așa cum făcusem în dimineața în care o văzusem pentru prima dată.

Puțin după ora zece, am tastat numărul lui pe telefonul mobil.

– Florăria Athena, a răspuns o voce de bărbat.

– Mick?

– La telefon.

– Sunt Taryn.

Vorbisem cu Celine să meargă să o ia pe Kendal de la școală.

Înainte de a pleca spre stația de metrou și Greenwich Village, am urcat la etaj, în apartament. Am simțit brusc și surprinzător nevoia de a mă simți frumoasă. M-am îmbrăcat cu o bluză în nuanța mierii, pantaloni de in și pantofi cafenii. Mi-am desfăcut părul din coada de cal și mi l-am prins cu o agrafă aurie.

Era o după-amiază de vineri, iar trotuarele erau deja ticsite de oameni care se pregăteau din timp pentru weekend. Încă era o atmosferă estivală. M-am urcat în trenul numărul unu spre Village, iar douăzeci de minute mai târziu am ieșit pe trotuarul de pe Strada Christopher, la doar o stradă distanță de locul unde trebuia să ajung.

Am mers încet, pregătindu-mă trup și suflet pentru revederea cu eșarfa.

Revederea cu Mick.

Am zărit mai întâi tenda albastră, iar apoi amenajarea elegantă a trotuarului cu flori în ghivece.

Magazinul lui era mic, la fel ca al meu, dar deborda de culori pe care nici un alt magazin din cartier nu le putea egala. Clinchetul clopoțeilor de vânt legați de mânerul ușii mi-a anunțat sosirea. Am inhalat atunci mirosurile a zeci de tipuri diferite de flori.

Mick era la casa de marcat, la doar câțiva metri de covorașul de bun venit, în timp ce înregistra o achiziție. Ultima dată când îl văzusem era acoperit în cenușă. Dar prima dată arătase aproape la fel ca atunci. Până și șorțul era neschimbat. O ușoară pată gri, care nu fusese acolo de la bun început, îi atingea părul negru de la tâmple. Și-a ridicat privirea când am intrat, iar un zâmbet i-a apărut pe chip.

O femeie brunetă care semăna foarte mult cu Mick, dar mult mai în vârstă, s-a îndreptat către mine.

Mick a terminat cu clientul respectiv, iar apoi a ieșit din spatele casei de marcat.

– Mă ocup eu, mamă, i-a spus el acelei femei. Vrei să stai la tu casa de marcat în locul meu?

Ea mi-a zâmbit și i-a luat locul lui Mick. Nici nu mă mișcasem din fața ușii. Mick a venit la mine cu un braț întins și palma deschisă. M-am îndreptat spre el și i-am cuprins timid mâna. M-a tras apoi ușor spre el și m-a sărutat pe obraz.

– Mă bucur să te revăd în sfârșit, a spus el.

Am dat din cap prostește, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi fără nici un motiv logic.

– Vino, să mergem în spate.

Mick m-a condus pe lângă vitrinele din fier forjat cu violete africane, bambus în ghiveci și ciclame, pe lângă ușile de sticlă strălucitoare, unde erau așezate flori multicolore, răcoroase și proaspete. Am intrat în spațiul de lucru folosit pentru execuția aranjamentelor. O tânără care părea de vârsta facultății lucra la o piesă centrală, dar s-a scuzat și s-a retras. Mick i-a mulțumit. Evident, îi spusese dinainte că va avea nevoie de cameră și că ar fi apreciat puțină intimitate. Mick a indicat un colț în care rafturile adăposteau vaze și vase de ceramică; bobine de panglică și plasă, cutii cu sârmă și bandă floristică se profilau deasupra unei măsuțe.

Mi-a tras un scaun.

– Mulțumesc, am spus eu.

Mick a ocupat scaunul din fața mea.

– Toate bune? a întrebat el.

– Da.

– A… Arăți grozav.

– Hm… Și tu la fel.

– Mă bucur că m-ai sunat înapoi.

– Și eu mă bucur. Uite, îmi pare rău că am fost atât de dură când m-ai sunat prima dată. A trebuit mai întâi să lămuresc niște lucruri.

– Nu-mi datorezi nici o explicație.

– Ba da, m-am aplecat eu în față. Nu mi-am dat seama că nu mă aflam într-un loc potrivit din punct de vedere mental până când nu a fost publicată fotografia. Eu… Eram într-un punct straniu, intermediar, în care nu știam ce cred și nici măcar nu știam că eram blocată acolo. Apoi m-ai sunat tu din senin și mi-ai spus că eșarfa e la tine.

M-am oprit pentru a-mi aduna puterile, iar Mick s-a întins peste masă pentru a-mi strânge mâna.

– Știu exact ce vrei să spui, a spus el. Nici eu nu am mai fost la fel după ziua aceea, deși pierderile mele nu au fost nici pe departe la fel de mari ca ale tale. Am fost și eu într-un punct ciudat o lungă perioadă.

Pentru o clipă am stat acolo, uitându-ne unul la celălalt și amintindu-ne ce ne legase atunci și ce ne mai ținea legați în acel moment. Apoi mi-a dat drumul la mână și s-a ridicat în picioare. S-a îndreptat spre un birou aflat într-un colț îndepărtat al camerei de lucru, a deschis un sertar și a scos din el o țesătură strălucitoare ca lumina soarelui.

Eșarfa.

După ce Mick s-a întors, nu m-am putut abține să nu schițez un zâmbet. Când mi-a înmânat eșarfa, a fost de parcă mi-ar fi înmânat un buchet. Efectiv, crăițele mă salutau. Eșarfa era la fel de frumoasă cum mi-o aminteam.

– Nici nu se vede pe ea ce s-a întâmplat, am spus eu, pipăind firele strălucitoare.

Mick s-a așezat din nou pe scaun și a izbucnit în râs.

– A fost nevoie de mai multe sesiuni de spălare pentru a scoate tot praful și resturile din ea. Soția mea – mai bine zis, fosta mea soție – spunea că nu voi reuși niciodată să o curăț, dar eram hotărât să fac ca mine. Crăițele au insistat să nu renunț. Sunt flori foarte rezistente, să știi.

Am râs ușor și eu. Mă simțeam bine.

– Serios?

– O, da. Nu sunt parfumate precum trandafirii sau măzărichea-de-grădină, dar pot rezista în condiții pe care florile fragile nu le pot suporta.

– Zău așa?

– Pot înflori toamna chiar și după ce dă înghețul sau după ce alte flori deja se veștejesc.

– Atunci nu-i de mirare că nu m-am putut opri să nu mă mai gândesc la ele, am spus eu, în încercarea de a părea dezinvoltă.

Cuvintele mele trebuie să-l fi atins pe Mick în adâncul sufletului.

Pentru o clipă, n-a scos nici un cuvânt.

– Am tot încercat să te găsesc. Doamne, cât am mai încercat.

Era cât se poate de clar că Mick încerca să se scuze. Părea că își dorea iertarea mea.

– Soția… Fosta mea soție spunea să scap de eșarfă, să termin o dată pentru totdeauna cu ea. Îmi spunea că e o prostie să mă agăț de ea când era limpede că nu aveam să te găsesc niciodată.

– Fosta soție?

– Aveam deja unele neînțelegeri, a oftat Mick, iar eu… Mi-a fost tare greu după cele întâmplate atunci. Un văr care era pompier și de care eram foarte atașat a murit în Turnul de Nord…

– Îmi pare foarte rău, l-am întrerupt eu.

– Pe lângă asta, nici nu te puteam găsi. Nu mă puteam opri să nu mă gândesc că ar fi trebuit să rămân cu tine la spital. N-ar fi trebuit să te las singură acolo.

Părea din ce în ce mai plin de remușcări. Nu înțelegeam de ce.

– Mi-ai salvat deja viața, Mick. Sunt sigură că aș fi murit pe stradă dacă nu erai tu. Nu aveai nici un motiv să rămâi cu mine.

– Te înșeli, a clătinat el din cap. Ar fi trebuit să o fac. Aproape că o făcusem. Ar fi trebuit să-mi urmez instinctele. Dacă aș fi rămas, mi-aș fi dat seama că numele tău nu e Karen. Probabil ți-aș fi aflat numele de familie. Te-aș fi putut găsi ulterior, când ar fi contat cu adevărat.

Nu înțelegeam profunzimea regretelor lui. Intuiam că încercarea lui nereușită de a mă găsi fusese picătura care umpluse paharul într-o căsnicie care deja se prăbușea. M-am aplecat la rândul meu peste masă și i-am strâns mâna.

– Nu mai aveai ce altceva să mai faci pentru mine.

– Ba *da*, Taryn. Eșarfa nu a fost singurul motiv pentru care nu m-am putut opri din căutarea ta.

– Ce vrei să spui?

Mick și-a coborât privirea la mâinile noastre lipite.

– În acea dimineață, un mesaj a ajuns cu întârziere din cauza traficului intens de mesaje. L-am primit de-abia mai târziu.

Tot nu înțelegeam unde bătea.

– Așa, și?

Și-a ridicat capul, iar privirile ni s-au întâlnit.

– Era un răspuns la un mesaj pe care îl trimisesem mai devreme. Soțului tău.

Aerul din cămăruță devenea tot mai încărcat. Îi simțeam greutatea.

– Poftim?

– A primit mesajul pe care l-am trimis în numele tău. Mi-a răspuns la ora nouă și douăzeci și opt de minute.

– Doamne, Dumnezeule, am murmurat eu.

Rostisem o rugă mai mare decât oricare alta rostită vreodată. Lacrimi de eliberare și de șoc îmi umpleau ochii. Abia dacă îmi aminteam ce îi spusesem lui Mick să scrie în mesajul către Kent cu un deceniu în urmă.

A trebuit să cuget preț de câteva clipe.

Spune-i că sunt teafără.

Spune-i că-l iubesc.

Spune-i că va deveni tată.

Ultimul mesaj trimis de Kent pe telefonul meu mobil, uitat acasă, fusese trimis la ora nouă și douăzeci și șapte de minute, când crezuse că murisem deja și că propria lui moarte era la doar câteva momente distanță. Primise mesajul de la mine, trimis de pe telefonul lui Mick, un minut mai târziu. Kent aflase ceea ce-mi dorisem din toată inima să afle.

Aveam în sfârșit răspunsul la întrebarea pe care Kendal mi-o adresase când avea doar patru anișori.

Ştie că exist?

– Ce scria în mesaj? am întrebat eu cu glasul stins.

– „Urează-i să fie fericită.“

Mi-am dus eșarfa la față și mi-am lăsat lacrimile să curgă în firele ei pentru a doua oară în viața mea. Eșarfa nu își găsise drumul înapoi pentru doamna Stauer. Nici măcar pentru Mick.

Ci pentru mine.

Capitolul 36. Clara

Manhattan
Septembrie 1911

Când am ajuns epuizată în camera închiriată de Lily, mai rămăseseră doar câteva ore de lumină. Nu mi-ar fi ajuns timpul ca să-mi îndeplinesc ultima sarcină înainte de a pleca în Scoția.

În timp ce mă odihneam în patul lui Lily, am înțeles ce aveam de făcut.

Nu trebuia să mă grăbesc să mă întorc pe Insula Ellis cu următorul feribot. Aveam o cameră în care să dorm, ba chiar și haine pe care să le port dacă se întâmpla ceva cu rochia pe care o aveam pe mine. Știam totuși că oamenii aveau să-și facă griji în privința mea dacă nu mă prezentam la cină.

Ethan avea să-și facă griji.

Ethan.

Oricât de tare încercam să îl evit, eram conștientă că tot ce ținea de Ethan era stabil. O parte din mine găsea asta palpitant, dar o parte și mai mare se retrăgea ezitantă. Inima mea aproape se eliberase din creuzetul care o pusese la încercare și în curând avea să fie din nou a mea – la fel de dezgolită și vulnerabilă ca un nou-născut – pentru a o dărui. Nu mă puteam imagina însă predându-mi iarăși inima atât de curând.

Mai ales nu înainte de a mă ocupa de un ultim detaliu.

Am ațipit apoi și m-am trezit în sunetul sirenei unui camion de pompieri, în timp ce umbrele serii se strecurau în cameră. M-am ridicat din pat dezorientată și îngrozitor de înfometată și însetată. Trecuseră aproape douăsprezece ore de când nu mai mâncasem sau băusem ceva.

M-am uitat în oglinda de deasupra biroului, ciupindu-mi obrajii pentru a-mi readuce culoarea pe chip. Mi-am așezat la loc șuvițele de păr răsfirate, care mi se desprinseseră din coc în timp ce dormeam. Eșarfa lui Lily încă era înfășurată în jurul gâtului meu. Am desfăcut-o apoi și am întins-o pe pat.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac înainte de a găsi un loc unde să mănânc era să dau un telefon. Trebuia să sun pe insulă și să o anunț pe doamna Crowley unde mă aflam, pentru ca ea, la rândul ei, să le spună lui Dolly și lui Ethan.

Mi-am verificat geanta pentru a vedea câți bani mai aveam. Trebuia să economisesc îndeajuns încât să-mi ajungă pentru transportul de dimineață și pentru cursa de întoarcere cu feribotul. Mai trebuia să și mănânc. Nu mai aveam nici cinci dolari. Nu erau suficienți încât să inspir încredere. Eram aproape convinsă că proprietăreasa nu-și lăsa chiriașii să-i folosească telefonul fără să și plătească.

Am îngenuncheat lângă cufărul lui Lily, răscolind conținutul în căutarea unor lucruri de valoare, pe care să le dau la schimb femeii ca să mă lase să-i folosesc telefonul.

Am dat atunci peste o cutiuță din lemn, nu mai mare decât un kilogram de unt. Înăuntru se aflau câteva bancnote britanice împăturite, un șirag de perle, un inel de argint cu un singur rubin și câteva brățări frumoase. Nici unele nu păreau exagerat de scumpe, dar nici ieftine nu erau. Am ales o bijuterie, am închis capacul și m-am ridicat în picioare.

Câteva minute mai târziu, am bătut la ușa femeii. Mi-a răspuns cu ceea ce începusem să cred că era obișnuita ei încruntare.

– Îmi cer scuze de deranj, dar se poate să vă folosesc telefonul?

S-a încruntat și mai tare.

– Costă un dolar în plus pe lună pentru serviciile de telefonie.

I-am întins brățara.

– Sunt puțin cam strâmtorată, iar telefonul pe care trebuie să îl dau este extrem de important. Pot să vă dau această brățară pentru a suna pe cineva, vă rog?

A ezitat, dar a întins apoi mâna și mi-a încolăcit degetele în jurul brățării.

– Nu renunța la lucrurile care sunt valorase pentru tine. N-o lungi prea mult.

Femeia s-a făcut atunci nevăzută în spatele ușii ei.

Am ridicat telefonul de pe masă și mi-am dus receptorul la ureche, respectiv la gură. Când operatoarea a intrat pe fir, am întrebat de centrala telefonică de pe Insula Ellis și i-am dictat codul.

Câteva secunde mai târziu, am rostit încet mesajul meu către operatoarea de pe insulă, pentru ca aceasta să îl noteze și să i-l transmită doamnei

Crowley, atunci când avea să o găsească.

De la Clara Wood: Rămân peste noapte în Manhattan. Nu am avut încotro. Îmi cer scuze. Vă rog să le transmiteți sorei McLeod și doctorului Randall că totul este în regulă și că mă voi întoarce mâine.

Sperasem să găsesc altă femeie la recepție când aveam să mă întorc la redacția ziarului în dimineața următoare. Cu toate acestea, femeia era aceeași care mă asistase atunci când Ethan m-a însoțit acolo. Își amintise de mine. Preocuparea față de mine se citea pe chip când m-a recunoscut.

Mi-am spus că onestitatea avea să mă ajute în interacțiunea cu acea femeie. Mi-ar fi răspuns la durere prin compasiune.

Prin urmare, i-am spus că supraviețuisem incendiului de la fabrica Triangle Shirtwaist, dar că pierdusem acolo un bun prieten. Mi-am cerut apoi scuze că plecasem în fugă data trecută când fusesem acolo.

– Nu vă faceți griji. Este în regulă.

Apoi i-am spus că vreau să citesc toate știrile care au urmat în zilele de după incendiu.

A încuviințat din cap, înțelegând fără să-i spun că efectuam un fel de ritual de curățare mult așteptat.

M-a dus înapoi în sala de lectură, în care mai fusesem o dată, și mi-a spus să mă așez acolo. A plecat și s-a întors cu un teanc de numere vechi. Femeia m-a strâns de umăr când a plecat și a închis ușa după ea, oferindu-mi o intimitate pe care n-am știut că aveam să o prețuiesc decât în clipa în care s-a retras, iar eu am rămas singură.

Am răsfoit ziarele, pe care mi le dăduse în ordine cronologică, și m-am pregătit să citesc titlul îngrozitor al ediției din douăzeci și șase martie, cu un bilanț final al morților care nici măcar nu era complet:

141 de tineri și tinere morți în incendiul de la fabrica Triangle Shirtwaist;
Captivi la înălțime în clădirea Washington Place;
Stradă împânzită de cadavre; grămezi de morți înăuntru.

Din gât mi-a ieșit un sunet, nu atât un scâncet, cât o notă muzicală, asemănător cu un fragment dintr-un imn. Mi-am ridicat privirea de la cuvinte, am așteptat să îmi recapăt puterea, după care am continuat să citesc relatarea zilei care mă schimbase pentru totdeauna.

Trei etaje ale unei clădiri cu zece niveluri, aflată la intersecția dintre Strada Greene și Washington Place, au ars ieri. În timp ce focul se

manifesta, o sută patruzeci și unu de tineri și tinere – dintre care cel puțin o sută douăzeci și cinci erau fete – au murit arși de vii sau sărind de la etaj pe caldarâm.

Clădirea era ignifugată. În prezent, nu prezintă aproape nici un semn al dezastrului care a cuprins-o. Zidurile sunt la fel de solide ca înainte, la fel și podelele. Nimic nu a fost deteriorat de incendiu, cu excepţia mobilierului și a o sută patruzeci și una de persoane, dintre cei șase sute de bărbați și femei care erau angajați la cele trei etaje superioare.

Majoritatea victimelor au murit sufocate sau arse în interiorul clădirii, dar cei care s-au luptat să ajungă la ferestre și au sărit în gol și-au găsit sfârșitul pe pavaj, doar că poate mai rapid…

Unul câte unul, am deschis și am citit ziarele din ultima săptămână a lunii martie, oprindu-mă de mai multe ori pentru a clipi și a-mi șterge lacrimile care trebuiau vărsate cu mult timp în urmă. Fiecare nou titlu de ziar se simțea inițial ca o lovitură în piept, apoi ca un omagiu adus celor morți, iar la final, ca un bolovan pe care să-l arunc în valea vastă a memoriei mele.

Când am terminat de citit și am împăturit ziarele la loc pentru a ascunde știrile oribile, m-am ridicat de la masă și am deschis ușa.

Femeia care mă ajutase m-a privit cu un zâmbet blând și înțelegător pe chip.

– Vă mulțumesc mult că mi-ați permis să citesc ziarele, i-am spus eu.

Știa și ea că nu doar pentru asta îi mulțumeam.

– Mai pot face ceva pentru tine? a întrebat ea.

Da, mai putea.

– Prietenul meu se numea Edward Brim. A fost unul dintre cei care s-au aruncat, iar eu… l-am văzut sărind pe fereastră.

– Doamne sfinte, a șoptit femeia, cu un luciu de umezeală în ochi.

– El… a luat de mână o tânără croitoreasă care se temea să sară singură.

Vocea mi se frângea în timp ce vorbeam.

– A luat-o de mână. A ajutat-o să sară. A ajutat-o să sară.

Nu mai puteam continua. Deja femeia plângea în hohote.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, a spus ea când a putut.

– Mi-ar plăcea să le spun părinților – și logodnicei – lui că a murit ca un erou, am spus eu.

– O, desigur.

– Tot ce știu e că părinții lui locuiesc în Brooklyn. Speram să mă puteți ajuta să le găsesc adresa. Iar de logodnica lui nu știu deloc unde locuiește.

– Înțeleg.

O privire stranie i-a traversat chipul. Mă întrebam dacă nu cumva credea că îi cer prea mult.

– Ei bine, a continuat ea, vă pot da adresa familiei Brim, dar cred că logodnica lui s-a căsătorit cu altcineva între timp și s-a mutat în Chicago. Sau poate Minneapolis. Ar trebui să verific. Anunțul a fost tipărit luna trecută.

– Cum?

Nu m-am putut aduna la auzul cuvintelor „s-a căsătorit".

– Da, sunt destul de sigură că acesta este numele pe care l-am văzut în anunțurile de luna trecută. Savina Mayfield?

Nu am putut decât să dau aprobator din cap.

– Nu era un nume comun. Mi l-am amintit din necrologul domnului Brim. De-asta mi-a atras atenția când l-am văzut luna trecută în anunțurile de nuntă.

– S-a măritat cu altcineva?

– Se mai întâmplă și de-astea, a ridicat femeia din umeri.

Cuvintele ei m-au lăsat fără grai. Tocmai ce reușisem să mă eliberez de Edward și, în același timp, Savina Mayfield se căsătorise deja cu altcineva?

În timp ce stăteam acolo nedumerită, femeia mi-a spus să aștept câteva momente până avea să vină înapoi cu adresa domnului și doamnei Brim. S-a întors câteva clipe mai târziu și mi-a înmânat o foaie de hârtie.

În mintea mea vuia un tumult de gânduri în timp ce mă aflam într-un tren cu destinația Brooklyn. Rațiunea îmi cerea să mă concentrez pe ceea ce știam, nu pe ceea ce nu știam. Savina Mayfield probabil avusese propriile motive pentru a se căsători atât de repede după moartea lui Edward. Nu-mi datora nici o explicație și, din moment ce oricum nu aveam să primesc una de la ea, m-am pregătit ca să mă prezint părinților lui Edward și ca să le împărtășesc ce făcuse fiul lor în ultimele lui secunde petrecute pe Pământ.

Am coborât din tren la șapte străzi distanță de locul unde locuiau soții Brim, pe Strada Fulton. Un vânzător de bilete din gară a fost destul de amabil să-mi spună în ce direcție era casa lor. Am decis să merg pe jos pentru a-mi limpezi mintea și, de asemenea, pentru a economisi bani. Mai rămânea doar să mă întorc în Parcul Battery și să mă urc pe feribot.

Mă dureau picioarele când am ajuns la șirul de case din piatră brună, una dintre cele douăzeci de case identice de pe strada familiei Brim. Durerea era însă o diversiune bine-venită. Voiam să aflu ce se întâmplase cu Savina. Chiar voiam să știu. În sinea mea, simțeam că am dreptul să știu. Cu siguranță că familia Brim aflase deja. Cum le-aș fi putut spune într-un mod politicos? Am bătut la ușă în momentul în care am ajuns pe prispa casei, astfel încât să nu mă răzgândesc brusc și să plec.

Nu mi-a răspuns nimeni.

Am continuat să bat mult după aceea, deși știam că nu era nimeni acasă. Îmi doream un răspuns. Aveam nevoie de unul singur.

Un nou val de epuizare mentală se abătea asupra mea în timp ce continuam să bat la ușă. Inițial nu am auzit vocea din spatele meu, dar după aceea mi-am dat seama că femeia care îmi vorbise îmi pusese aceeași întrebare de două ori.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară?

M-am întors stânjenită către ea. Stătea pe pridvorul de lângă mine cu un cățeluș în brațe, care începuse să latre în semn de avertisment.

– Aș… Aș vrea să vorbesc cu familia Brim.

– Ah, sunt plecați din oraș pentru câteva zile. Te așteptau, scumpo?

– Nu, nu. Nu mă așteptau.

– Poți reveni luni. Se vor întoarce până atunci.

Am scuturat din cap, simțind cum îmi apăsa greu pe umeri.

– Atunci nu voi mai fi eu aici.

– Vrei să le lași un mesaj? a înclinat femeia capul într-o parte. Am grijă de casa lor cât timp sunt plecați. Acesta este câinele lor.

Ar fi fost ușor să-i spun că nu, că nu am nici un mesaj pentru ei și să plec direct, dar voiam ca soții Brim să afle ce făcuse Edward pentru tânăra aceea speriată, care împărțise cu el pervazul aprins. Poate că și ei aveau întrebări, la fel ca mine. Poate că se întrebau, posibil chiar seară de seară, de ce se afla Edward la etajul nouă și nu la etajul zece, unde era de fapt biroul lui.

– Pot să împrumut o coală de hârtie? am întrebat eu.

– Hai înăuntru.

Femeia s-a prezentat drept o vecină și prietenă mai veche a soților Brim, în timp ce cățelușul anunța cu insistență că nu îl încântă prezența mea acolo. M-a așezat la măsuța ei de scris și mi-a dat un stilou și o foaie de hârtie.

Am netezit hârtia și am așternut lucrurile pentru care mi-l aminteam pe Edward:

Numele meu este Clara Wood. Am fost asistentă într-unul dintre birourile din clădirea Asch și m-am aflat acolo în ziua incendiului. L-am întâlnit pe Edward în lift cu două săptămâni mai devreme. A fost foarte amabil cu mine, fiind nou-venită în Manhattan. Mă invitase să vizitez etajul operațional în ziua incendiului. De aceea se afla la etajul nouă. Eu eram deja în siguranță pe stradă când cei prinși în clădirea în flăcări au început să sară pe geam. L-am văzut pe Edward pe pervaz. Lângă el se afla o tânără, iar focul îi învăluise pe amândoi. Tinerei îi era teamă să sară singură, așa că Edward a luat-o de mână și au părăsit pervazul împreună. Am vrut să știți asta. Ultimul lui gest a fost unul de bunătate. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Clara Wood

Am suflat pe hârtie ca să se usuce cerneala. Femeia mi-a întins apoi un plic. Am băgat bilețelul înăuntru, dar nu l-am sigilat. Nu-mi păsa dacă femeia îl citea. Oricum m-am gândit că avea să-l citească după plecarea mea.

– Deci îl cunoșteați pe Edward? am întrebat eu, în timp ce scriam biletul adresat domnului și doamnei Brim.

– Vai, da. Bietul de el. Deci știi ce s-a întâmplat?

– Da, știu.

– Ce tragedie. O tragedie atât de absurdă.

Am încuviințat din cap.

– Era și logodit.

– Ei bine, da, a strâmbat femeia din nas, dar nu ar fi fost o căsnicie fericită. Nici unul dintre noi nu o plăceam. Cred că Edward a început să vadă și el spre sfârșit ceea ce văzuserăm cu toții. Nu era decât o pacoste cu chip drăguț și vorbe dulci. Nu m-ar fi surprins deloc dacă Edward ar fi anulat nunta. Cu toții speram să o facă. Îi spusese recent mamei lui că tocmai cunoscuse pe cineva și că avea îndoieli în privința nunții. Iar apoi… A urmat incendiul acela cumplit.

M-am lăsat copleșită de cuvintele ei, cuvinte care aveau în ele un balsam ce mă mângâia chiar și atunci când trecea peste rămășițele rănii.

– Nu a iubit-o pe domnișoara Mayfield? am întrebat eu.

Femeii i s-a părut o întrebare ciudată.

– Sincer, nu știu. Poate că la început a iubit-o, Dumnezeu știe de ce. Dar spre sfârșit, nu, nu cred. N-a pierdut timpul deloc. Imediat a găsit pe cineva care să-i ia locul lui Edward. Știi că s-a și căsătorit, nu? Îmi pare rău pentru omul ăla, chiar îmi pare rău.

Preț de câteva clipe am rămas acolo, în scaunul vecinei, inhalând dulceața aerului din jurul meu.

Inima-mi îndurerată încă mai credea în dragoste.

La fel și eu.

– Îmi puteți spune unde este cimitirul Green-Wood? am întrebat-o eu.

Jumătate de oră mai târziu, după ce am cheltuit banii pe o călătorie de cinci kilometri și după ce am pășit de-a lungul mai multor rânduri de pietre funerare, am găsit locul de veci al lui Edward.

Iarba creștea deasă și stufoasă pe locul unde fusese îngropat. Pe vârful rotunjit al pietrei lui funerare zăceau flori care fuseseră proaspete cu câteva zile în urmă.

M-am aplecat și am urmărit cu privirea literele rotunjite ale numelui lui.

Edward Allen Brim.

Avea douăzeci și patru de ani.

Doar două cuvinte mi-au alunecat în șoaptă pe buze în timp ce stăteam în genunchi. Orice trecător s-ar fi uitat la mine îngrozit, fiindcă acelea nu erau cuvinte auzite des într-un cimitir. Totuși, singură fiind, acela fusese singurul lucru pe care voiam să i-l spun lui Edward. Pe care trebuia să i-l spun lui Edward.

– Îți mulțumesc.

Am mai rămas o clipă, am sărutat piatra funerară, iar apoi m-am întors la trăsura care mă aștepta.

Capitolul 37

M-am întors în camera lui Lily cu un singur scop: să șterg definitiv ultimele rămășițe ale înșelăciunii ei.

I-am tras cufărul pe scările pensiunii și l-am împins în stradă. Cerșetoarea din ziua precedentă se afla atunci la o stradă distanță, dar ușor de zărit de unde mă aflam. În ziua aceea, o copiliță zdrențăroasă o însoțea. Cred că am așteptat vreo cinci minute după o trăsură. Cu ajutorul birjarului, am încărcat cufărul în vehicul.

– Vreau să duceți cufărul acesta la doamna de acolo, i-am spus eu, arătând spre femeia cu pricina.

– Care doamnă?

– Cea de acolo.

Și iarăși am arătat spre femeia care stătea lângă un stâlp de iluminat, cu brațul întins și cu o cană de tinichea pentru monede în mână. Copila se ținea de fusta ei.

Birjarul a ridicat din umeri, dar nu a comentat nimic.

Un minut mai târziu eram opriți lângă bordură. Am scos cufărul și l-am așezat în fața femeii. L-am deschis, am scos cutia de bijuterii din el și i-am dat-o. Fetița lipită de fusta ei s-a îndepărtat de mine cu zâmbetul pe buze, dar vădit timidă.

– Puteți lua și cufărul ăsta? Sunt în el niște haine care cred că vi s-ar potrivi. Aveți pe cineva care să vă ajute să le duceți până acasă?

Zâmbetul ei, care întârziase să apară, era larg și cu câțiva dinți lipsă.

– Da, domnișoară. Pot lua cufărul! Mă descurc.

I-am zâmbit înapoi. Am scos eșarfa lui Lily din cufăr și eram pe punctul de a o întinde pe umerii fetiței, dar mi s-a părut prea grea pentru a o pune pe un copil atât de inocent. Încă mă atrăgea, la fel de mult cum mă atrăsese din prima zi în care o văzusem la gâtul lui Andrew. Nu eram pregătită să mă despart de ea. Am înfășurat-o în jurul propriului meu gât.

– Mulțumesc, domnișoară! Mulțumesc, domnișoară! a spus femeia, cu ochii strălucindu-i recunoscători.

M-am urcat înapoi în trăsură și am tras ușa după mine.

Nu luasem feribotul spre Ellis decât de patru ori până atunci; prima dată când incendiul m-a trimis acolo zdrobită și răvășită; a doua oară după ce tocmai aflasem că Edward se logodise; a treia, când m-am întors acasă pentru a-mi lua rămas-bun de la familie, îngropând pentru totdeauna trecutul; a patra, când ce crezusem că trebuie îngropat se întorsese la mine.

În timp ce feribotul se apropia de insulă, am simțit că fusesem plecată mai mult de o zi. Mă simțeam în imponderabilitate, ca și când scrisoarea și certificatul lui Lily fuseseră făcute din fier, iar acum, că dispăruseră, mă întorceam pe insulă mai ușoară. Ochii mi s-au umezit la ușurarea de nedescris care se întețea în mine cu cât ne apropiam mai mult de țărm. Trecuse destul timp de când nu-mi mai alunecaseră pe obraji lacrimi de fericire.

Câteva minute mai târziu, când feribotul a acostat, iar puntea a fost coborâtă, m-am grăbit să mă aliniez la coadă cu ceilalți pasageri care așteptau să debarce. Voiam să povestesc insulei prin ce trecusem. Și lui Dolly. Și lui Ethan.

Era într-o după-amiază târzie, iar debarcaderul era ticsit de imigranți care așteptau să se urce pe feribotul de pe care tocmai coborâsem eu. Un val de limbi străine plutea în aer în timp ce eu îmi croiam drum prin porțile de acces, dincolo de mulțimea de oameni care așteptau să se îmbarce.

– Clara!

Mi-am auzit numele dincolo de vacarm. Mi-am întors capul în toate părțile, în căutarea sursei sunetului.

– Clara! Aici!

Apoi l-am văzut pe Ethan venind spre mine.

M-am repezit spre el, surprinzându-mă pe mine însămi cu necesitatea pe care o simțeam. Aveam atâtea să-i spun.

Când a ajuns în dreptul meu, m-a tras la pieptul lui, ca și cum m-ar fi dat dispărută de săptămâni întregi.

– Ești bine? Cum a fost?

– Sunt bine! Totul e în regulă.

S-a îndepărtat de mine, scrutându-mi chipul.

– De ce ai rămas acolo peste noapte? L-ai găsit?

– Da! L-am găsit.

Oamenii treceau pe lângă noi în timp ce ne priveam unul pe celălalt. Eu aveam o mie de lucruri pe care să i le spun, iar el avea cu siguranță o mie de întrebări. O privire profund răvășită i-a străbătut apoi chipul, iar toate întrebările din ochii lui păreau să se risipească. Mi-am dat imediat seama de ce.

Ethan credea că nu numai că îl găsisem pe Andrew Gwynn, dar și rămăsesem cu el. Că-mi petrecusem noaptea cu el.

Cunoșteam îndeaproape angoasa care i se citea lui Ethan în ochi. Simțisem aceeași suferință când crezusem că Edward fusese îndrăgostit de o altă femeie. Aceeași suferință de care mă luptasem să-l scutesc pe Andrew. Ethan purta privirea unui iubit nespus de nedreptățit, suferind o încălcare de cea mai joasă speță a celei mai frumoase dintre virtuți.

Se putea simți astfel dintr-un singur motiv, de care eu eram sigură.

Ethan era îndrăgostit de mine.

Așa cum eu fusesem îndrăgostită de Edward.

Așa cum Andrew fusese îndrăgostit de Lily.

Această dragoste a înflorit în decurs de trei săptămâni.

Știam în adâncul sufletului că încă nu ajunsesem să-l iubesc pe Ethan așa cum mă iubea el pe mine, dar simțeam amestecul cert dintre potențial și deziderat. Dacă rămâneam, cu siguranță m-aș fi îndrăgostit de el. Simplul gând al capitulării mă făcea să mă cutremur. Aveam nevoie de timp pentru a-mi recăpăta puterea de care aș fi avut nevoie pentru a face față costurilor implicate de iubirea altcuiva. Mă simțeam fragilă pe dinăuntru, ca și cum piesele sfărâmate ale vieții mele fuseseră puse la loc, dar lipiciul încă nu se uscase.

Mi-am amintit ce-mi spusese Andrew când îmi explicase mesajul poemului lui Keats: ceea ce încă mai poți visa este adeseori mai dulce decât însăși realitatea.

Voiam să pot visa din nou la iubire înainte de a accepta realitatea, în toată splendoarea și cu toate riscurile ei.

Mi-am dus mâna la fața lui și i-am lipit-o de obraz, cel mai reconfortant gest care îmi trecuse atunci prin cap.

S-a sprijinit de mâna mea, cu durerea încă strălucindu-i în ochi.

– Nu sunt îndrăgostită de Andrew Gwynn, i-am spus eu. Nu am rămas cu el aseară. Nici măcar n-am vorbit cu el.

A făcut atunci ochii mari, într-un amestec de speranță și îndoială, împărțite în mod egal.

– Eu de Edward *eram* îndrăgostită, dar el nu mai e.

Ethan mi-a acoperit mâna de pe față cu a lui.

– Ce înseamnă asta, Clara? Pentru mine? Pentru noi?

– Înseamnă că vreau să iubesc din nou, Ethan. Într-o bună zi.

Preț de o clipă, nici unul dintre noi nu a spus nimic.

– Nu te duce în Scoția, a spus el în cele din urmă.

O lacrimă sticloasă îi strălucea în colțul ochiului.

– E singura alegere pe care o pot face acum cu încredere, Ethan.

Mi-a tras ușor mâna spre buze și mi-a sărutat-o.

– Poți avea încredere în mine.

Și-a aplecat capul spre al meu și m-a sărutat, suav și prelung, chiar acolo, în debarcader, cu o sută de limbi străine curgând în jurul nostru ca o ploaie.

Ca niște stele căzătoare.

Lumea părea să se clatine cu noi. M-am desprins de el înainte de a mă scufunda în sărutul lui. Nu puteam să mă îndrept spre locul acela nesigur în care Ethan se aventurase deja. După ce trecusem prin ce trecusem, aveam nevoie în viața mea de ceva mult mai statornic decât iubirea. Privirile ni s-au intersectat.

– Acum am nevoie ca tu să ai încredere în *mine*, am șoptit eu. Te rog, Ethan. Am nevoie de timp pentru ca inima să mi se liniștească. Sufletul meu are nevoie de liniște acum.

Dacă m-ar fi iubit cu adevărat, cu siguranță mi-ar fi îndepli-nit dorința.

Mi-a scrutat chipul.

– În regulă, a spus el în cele din urmă. Îmi vei scrie?

– Da, îți promit.

Mi-am strecurat celălalt braț pe după al lui.

– Mergi cu mine la plimbare? Vreau să-ți povestesc ce s-a întâmplat cu scrisoarea, cu colierul și cu domnul Hartwell. E o poveste fabuloasă.

Ne-am îndreptat spre ieșirea din debarcader. O briză jucăușă de toamnă ne urmărea, înălțându-mi crăițele din jurul gâtului de parcă le-ar fi împrăștiat spre cer. M-am întins cu mâna rămasă liberă și le-am strâns ușor la inimă.

Capitolul 38. Taryn

Manhattan
Septembrie 2011

Dacă nu mi-ar fi trimis Kendal mesaj să mă întrebe dacă poate dormi la o prietenă, poate că aş fi refuzat invitaţia lui Mick la cină, dar ştiind că totul era în regulă cu Kendal, nu aveam nici un motiv să nu mă duc. Am fost surprinsă cu câtă bucurie i-am spus „da“.

Simţeam o apropiere nesperată faţă de Mick, o legătură pe care nu o mai simţisem cu nimeni în afară de Kent. Trauma celor trăite de mine şi Mick explica într-o oarecare măsură legătura dintre noi, dar mai era ceva dincolo de ora pe care o împărtăşiserăm în cea mai proastă zi din viaţa mea. În ultimii zece ani, atât eu, cât şi Mick fuseserăm în căutare. Când cele două misiuni ale noastre s-au ciocnit, am fost acolo unul pentru celălalt pentru a ne bucura împreună de reuşită.

Am mers la un bar de latino fusion din apropierea magazinului lui şi ne-am aşezat la o masă de pe trotuar, unde mâncam şi stăteam de vorbă. Avusesem dreptate cu privire la faptul că urmările dezastrului au subminat căsnicia deja fragilă a lui Mick. Fosta lui soţie, Denise, nu voia să înţeleagă de ce Mick era obsedat să mă găsească. Nu voia să înţeleagă că spiritul lui era răvăşit, aşa cum era şi al meu, chiar dacă ceea ce îl doborâse pe el fusese diferit de ceea ce mă spulberase pe mine. Denise a sfârşit prin a căuta refugiul în braţele altui bărbat şi, doi ani mai târziu, a divorţat de Mick.

El rămăsese în cadrul afacerii de familie, preluând conducerea florăriei cu câţiva ani în urmă, după ce tatăl lui suferise un accident vascular cerebral. În tot acel timp continuase să mă caute, chiar şi atunci când părea că nici nu existasem vreodată.

I-am arătat pozele pe care le aveam în telefon cu Kendal, dar şi de la „Lada de Zestre“. I-am spus că se simţea minunat să-i fiu mamă şi cât de

mult îmi plăceau slujba mea și micul meu refugiu din Upper West Side. I-am spus cât de surprinsă și chiar șocată fusesem când apăruse fotografia cu noi. I-am mai povestit și ceea ce descoperisem într-un final cu o zi în urmă, în timp ce ajutam o clientă să aleagă între o țesătură verde și una albastră – trăiam într-un punct intermediar, care mă ținea la adăpost de aspectele atât dure, cât și plăcute ale unei existențe plenare. Nu-mi dădusem seama de asta până să apară fotografia, iar apoi eșarfa.

– Ce vei face acum? a întrebat Mick, în timp ce zăboveam la o cafea și o plăcintă.

– Te referi la eșarfă?

– Mă refer la tot.

Îi puteam citi întrebarea în privire. Acum, că noi doi reluaserăm legătura, oare era loc în noua mea viață de prietenia lui?

– Ei bine, o să fac tot posibilul să o găsesc pe Rosalynn Stauer. Este eșarfa ei până la urmă. Apoi trebuie să-i spun lui Kendal de ce mă aflam pe stradă atunci. Nu știu sigur dacă mă va întreba ce s-ar fi ales de Kent dacă nu i-aș fi lăsat mesajul, dar cred că m-ar putea întreba. De aceea nici nu i-am spus până acum.

Mick și-a întins mâna după ceașca de cafea.

– Dar știi răspunsul, nu?

A luat o înghițitură.

– Știu ce-mi spune inima că s-ar fi întâmplat dacă nu i-aș fi lăsat mesajul, am zâmbit eu cu jumătate de gură.

Mick și-a lăsat jos ceașca de cafea și s-a întins peste masă pentru a-mi cuprinde mâna.

– Inima vrea să creadă întotdeauna doar ce e de bine. De fiecare dată. N-aș schimba asta pentru nimic în lume, doar că nu inima e la comandă.

Am clipit, oprindu-mi lacrimile.

– Știu asta.

Mi-a strâns mâna.

– Numai Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ai fi lăsat acel mesaj, Taryn. Ăsta e răspunsul pe care să i-l dai fiicei tale. Ăsta-i adevărul.

I-am zâmbit, temătoare și neîncrezătoare în propria mea voce. Știam că avea dreptate.

– Mă bucur atât de mult să-i pot spune că Kent a aflat de ea înainte să moară, am spus eu în cele din urmă. Cred că în felul ăsta îi va fi mai ușor să

audă partea cea mai grea. Nici nu pot să-ți spun cât mă bucur că m-ai găsit.
– Sentimentul e reciproc, a spus Mick.
Am început amândoi să râdem.
– Ce-ai fi făcut dacă nu te-aș fi sunat înapoi? Adică, știu că ți-am spus să nu mă mai suni, dar m-ai fi lăsat să cred, pentru tot restul vieții mele, că Kent a murit fără să știe că eram însărcinată?
Zâmbind, Mick a băgat mâna în buzunarul de la cămașă și a scos un plic de mărimea unei scrisori, pe care l-a așezat pe masa dintre noi. Plicul îmi era adresat mie.
– Aveam de gând să te las până pe întâi octombrie, după care ți-aș fi trimis asta, cu tot cu eșarfa.
I-am luat plicul din mâini.
– Îmi permiți?
– Sigur că da.
Am deschis plicul și am scos din el o coală de hârtie de un alb-gălbui, ștampilată în verde cu sigla Athena:

Dragă Doamnă Michaels,
Te rog să mă ierți dacă fac o greșeală scriindu-ți și înapoindu-ți eșarfa. Te-am căutat vreme de un deceniu pentru a-ți spune că soțul tău a răspuns la mesajul pe care i l-am trimis în numele tău. Nu l-am primit decât la multe ore după ce te-am lăsat la spital, deși el îl trimisese la ora nouă douăzeci și opt dimineața.
În mesaj scria: „Urează-i să fie fericită“.
Sper că ai fost.
Sau că măcar de acum înainte vei fi.
Prietenul tău,
Mick Demetriou

Am comandat încă un rând de cappuccino, am mai stat de vorbă cu el încă vreo oră și ne-am făcut planuri să ne revedem săptămâna următoare. Mick m-a condus apoi la metrou și m-a sărutat pe obraz înainte să cobor scările.
M-am bucurat să mă întorc în apartamentul gol, unde puteam fi singură cu gândurile mele și cu eșarfa.
Puțin după ora nouă, Celine m-a sunat să mă întrebe cum mersese întâlnirea mea cu Mick și să-mi spună că o găsise pe Rosalynn Stauer, între

timp devenită văduvă. Se mutase în New Jersey cu fiul ei și soția lui.

– I-ai spus despre eșarfă? am întrebat eu.

– N-am făcut bine? Fiul ei nu a vrut să-mi spună unde o puteam găsi până nu i-am spus din ce motiv întrebam de ea. Îmi pare rău dacă plănuiai vreo surpriză.

– E în regulă, am răspuns eu. Vrea să i-o trimit prin poștă?

Speram ca Celine să spună că da. Dacă aș fi așteptat până săptămâna următoare, eu și Kendal am fi avut la dispoziție câteva zile doar pentru noi și eșarfă.

– Nu a spus, Taryn. A spus doar că ținem legătura. Se pare că încă mai face deplasări în Manhattan. Poate că nu se grăbește.

Celine simțise că eram reticentă să mă despart de eșarfă atât de curând.

– Bine atunci, am răspuns eu.

– Deci, ți-a plăcut revederea cu Mick Demetriou?

– Da, chiar da.

În următoarele douăzeci de minute, i-am înșirat lui Celine toate motivele pentru care întâlnirea cu Mick fusese una plăcută. După ce am terminat conversația telefonică, chiar când mă pregăteam de culcare, mi-a vibrat telefonul.

Primisem un mesaj de la Mick.

M-am simțit foarte bine în seara asta. Somn ușor.

Am întins eșarfa pe noptieră, astfel încât crăițele în lumina lămpii de noapte să fie ultimul lucru pe care-l vedeam înainte de a închide ochii.

M-am trezit târziu în dimineața următoare și, ca să pot coborî în magazin înainte de ora deschiderii, mi-am mâncat micul dejun pe fugă. Sâmbetele de toamnă erau întotdeauna aglomerate, fiindcă apropierea iernii ne motiva clientela să facă cumpărături pentru zilele friguroase care se întrevedeau la orizont. Prima noastră oră de activitate a trecut destul de repede. Nu avusesem timp decât să îi trimit un mesaj lui Kendal să o întreb la cât să merg după ea. Mi-a răspuns că urma să iasă în oraș la o gustare cu Melissa și că părinții ei aveau să o aducă acasă înainte de ora prânzului.

La unsprezece și ceva, în timp ce terminam de pregătit o comandă la bancul de lucru, o voce familiară s-a auzit din fața magazinului și m-a făcut să-mi stea inima-n loc.

Rosalynn Stauer tocmai intrase la „Lada de Zestre“ și o saluta cu veselie pe Celine.

Nici că putea alege un moment mai prost. Kendal nici nu sosise încă acasă. Îmi doream atât de mult să vadă eșarfa înainte ca doamna Stauer să o revendice. Mă îndoiam că m-ar fi lăsat să o păstrez alte câteva zile, din moment ce se chinuise deja să vină în Manhattan, deși, desigur, aveam să o întreb.

În timp ce se îndrepta spre mine, am auzit-o pe doamna Stauer spunându-i lui Celine că îi era dor să ne vadă, dar că nu mai putea să coasă din cauza artritei ei severe. O recunoscusem datorită vocii ei inconfundabile. Doamna Stauer îmbătrânise considerabil. Părul și-l lăsase cărunt natural, iar bastonul cu bijuterie în vârf sugera o nesiguranță în picioare.

În plus, era văduvă. Știam din proprie experiență cum moartea soțului te poate îmbătrâni prematur.

Odată ajunsă la bancul meu de lucru, doamna Stauer s-a aplecat și m-a îmbrățișat cu un singur braț. Bastonul s-a lovit de genunchiul meu. Celine a afișat un zâmbet înțelegător și ne-a lăsat să ne ocupăm de clienți.

– Draga mea Taryn! Așadar, eșarfa a fost în sfârșit găsită!

– Da, am spus eu. În sfârșit.

S-a desprins de mine.

– Nu mă așteptam să o mai văd vreodată.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult.

– Nu-ți face griji. Nu a fost vina ta.

– Vreți să veniți în camera din spate? am întrebat eu. Eșarfa dumneavoastră se află acolo, la loc sigur de data aceasta.

– Chiar mi-ar plăcea, a spus doamna Stauer cu un zâmbet larg pe chip.

Am condus-o în spate și am întrebat-o dacă n-ar vrea să se așeze puțin. Speram să-mi spună că da. Trebuia să-i explic de ce voiam să păstrez eșarfa un timp, așa că probabil ar fi avut nevoie să se așeze.

– Mulțumesc mult, draga mea.

S-a așezat pe unul dintre scaune, sprijinindu-și bastonul de peretele din spatele ei.

– Încă mă pot deplasa destul de bine. Nu prea mă mai țin picioarele la urcat și la coborât. Îmi vine destul de greu să călătoresc cu trenul din cauza scărilor numeroase. Dar tot îmi place să vin la Macy’s. Pot lua taxiul de la Penn Station până aproape oriunde. Nora și fiul meu își fac griji pentru mine și mă mai însoțesc uneori, doar că astăzi nu am vrut eu să vină cu mine.

Am ascultat-o cu un oarecare interes, în timp ce luam eșarfa de pe birou. Când i-am adus-o, am simțit un miros subtil, cu note florale.

– O, Doamne, ia te uită! și-a întins ea mâinile, radiind de fericire.

I-am înmânat eșarfa și m-am așezat pe scaunul din partea cealaltă a măsuței.

– Arată la fel cum mi-o amintesc de ultima dată. Extraordinar! a exclamat ea.

– Cel care a găsit-o a muncit din greu să scoată tot praful și cenușa din țesătură. A avut mare grijă de ea.

Doamna Stauer a desfășurat-o pe toată lungimea ei, iar apoi și-a trecut degetele peste literele brodate care formau numele Lily.

– O, Lily, a murmurat doamna Stauer, ducându-și eșarfa la nas și inspirându-i parfumul. Miroase a trandafiri. Ce chestie! Crăițe care miros a trandafiri!

– Da. Hm, doamnă Stauer, mă întreb dacă ați putea lua în considerare posibilitatea de a-mi permite să păstrez eșarfa încă puțin, am spus eu, cu inima bubuindu-mi în piept. Chiar aș vrea să i-o arăt fiicei mele înainte de a v-o înapoia. Știu că o să sune nebunesc, dar eșarfa asta i-a salvat viața. Doar că… Ea nu știe toată povestea, iar eu… Aș vrea să o vadă atunci când îi voi spune tot.

Doamna Stauer mă privea înmărmurită cu ochii ei zâmbitori, vizibili doar pe deasupra eșarfei pe care încă o ținea pe jumătatea inferioară a feței.

– Ar fi trebuit să-i spun cu mult timp în urmă ce s-a întâmplat atunci, dar nu am avut curaj, am continuat eu. Nu știu dacă ați văzut fotografia din numărul revistei *Time* de acum câteva săptămâni, însă…

– O, cum să nu? Am văzut-o.

Cu zâmbetul încă pe chip, doamna Stauer și-a dat eșarfa la o parte.

Simțeam cum mi se ridică fierbințeala în obraji.

– Îmi pare foarte rău. Mă uitasem în geantă după șervețele, dar nu găsisem nici unul. Eșarfa era singurul lucru pe care îl aveam la îndemână. Mă tem că din acest motiv am pierdut-o. Nu o aveam în geantă atunci când primul turn a fost… Când a trebuit să fug.

Doamna Stauer a așezat eșarfa pe masă și a bătut cu degetul în ea.

– Eșarfa asta te-a făcut să întârzii, nu-i așa? Asta mi-ai spus în dimineața aceea. Trebuia să te întâlnești cu cineva, dar pentru că ai venit să mă vezi pe mine, ai întârziat.

– Da. Cu soțul meu.
– Și de-asta i-a salvat viața fiicei tale. Erai însărcinată?
Nu am putut decât să dau din cap. Din ochi îmi curgeau lacrimi, dar le-am șters cu degetul.
– Primul vostru copil?
– Singurul.
Doamna Stauer a ezitat preț de o clipă, după care a continuat.
– Cred că știu, în mare, prin ce ai trecut, Taryn. Nu știam cât de mult îți poate lipsi o persoană până când n-a murit Henry al meu. Ai crede că m-aș bucura că am avut o viață atât de lungă și fericită împreună, dar îmi lipsește cu atât mai mult cu cât chiar așa a fost.
Alte lacrimi mi-au curs din ochi.
Doamna Stauer a băgat mâna în buzunarul de la haină și mi-a întins un șervețel.
– Nu am venit să iau eșarfa cu mine.
M-am oprit în mijlocul tamponării ochilor, convinsă că nu o auzisem bine.
– Cum adică?
– Am venit doar să o văd, nu să o și iau acasă. Vreau să o păstrezi tu.
Nu puteam decât să mă uit lung la ea.
– Mi-au mai rămas din familie doar fiul și nora, a continuat ea. Eșarfa asta nu ar însemna nimic pentru ei. Știu în schimb cât înseamnă pentru tine. Te rog să o păstrezi.
– Of, doamnă Stauer…
– M-aș bucura din suflet dacă ar rămâne la tine.
Am început să râd ca să-mi alung lacrimile.
– Aș fi foarte fericită să o păstrez.
– Atunci așa rămâne! mi-a zâmbit ea, radiind de bucurie.
A împins atunci eșarfa spre mine.
Am luat-o de pe masă și am strâns-o la piept.
– Vă mulțumesc.
– Acum, a continuat ea, evident mulțumită de situație și gata de plecare, ești drăguță să chemi un taxi pentru o bătrânică?
– Sigur că da.
Am însoțit-o pe doamna Stauer până în fața magazinului, cu eșarfa înfășurată pe antebraț.
– Am putea veni eu și Kendal să vă vizităm cândva? am întrebat-o eu.

– Ar fi minunat, draga mea. Minunat. Mă poți suna oricând.

Am căutat una dintre cărțile mele de vizită din buzunarul șorțului și i-am întins una.

– Dacă vă pot ajuta cu ceva, nu ezitați să mă sunați. Acesta este numărul meu de mobil.

Mi-a mulțumit, iar eu i-am deschis ușa. În timp ce strecura cartea mea de vizită în poșetă, s-a oprit în loc.

– Ah! Aproape că uitasem.

Doamna Stauer a scos din geantă o pungă de plastic pentru sendvișuri. Înăuntru am zărit un plic îngălbenit, decolorat de trecerea timpului. A deschis punga și mi-a înmânat scrisoarea.

– Ce e asta?

Am luat plicul de la ea când am ieșit afară. Pe față era scris un singur cuvânt, cu o grafie foarte frumoasă: *Eleanor*.

– Verișoara mea Corrine – cea care își dorea o replică a eșarfei – a murit anul trecut și mi-au fost trimise câteva dintre lucrurile ei, inclusiv o cutie de bijuterii care fusese a mătușii noastre Eleanor. Scrisoarea aceea era în ea.

– Cum așa?

– I-a fost adresată mătușii mele înainte de a părăsi Scoția de către femeia care deținuse eșarfa înaintea ei. M-am gândit că ți-ar plăcea să o ai.

Brusc, pielea mi s-a furnicat de curiozitate.

– O, Doamne. Și sunteți sigură că vreți să mi-o dați mie?

– Da, da. Foarte sigură. Cred că cine are eșarfa ar trebui să aibă și scrisoarea. Dă-i drumul. Citește-o. Mătușa mea a fost menajeră – trebuie să știi asta înainte de a o parcurge.

Am întors plicul și i-am deschis clapeta veche. Mai multe coli de hârtie de scris erau ascunse înăuntru, înăsprite de trecerea timpului. Le-am deschis cu grijă.

16 noiembrie 1911

Dragă Eleanor,

Nu voi reuși să-mi iau rămas-bun de la tine, căci trenul meu pleacă spre Liverpool dis-de-dimineață, iar tu nu te vei întoarce până la căderea nopții. Mi-a făcut o deosebită plăcere să lucrez alături de tine în ultimele șase săptămâni.

Mi-am prezentat demisia și mă întorc acasă, în America. Intenția mea a fost să rămân pentru un an întreg, dar sufletul meu nu aparține acestui loc, după cum sunt sigură că ai ghicit, ci acasă, alături de cineva care mă iubește și pe care acum știu că îl iubesc la rândul meu. Doctorul Bartlett a fost foarte generos să-mi permită să plec. El își poate găsi o altă asistentă, după cum mi-a spus, dar eu nu-mi pot găsi o altă inimă. M-a înțeles, binecuvântat fie el, fiindcă o iubește atât de mult pe doamna Bartlett.

Draga mea Eleanor, te părăsesc știind că te afli într-un punct critic al suferinței tale. L-ai iubit pe Wesley din tot sufletul, dar acum el iubește pe altcineva. Poate că te gândești, la fel cum o făceam și eu cândva, că dragostea este mult prea firavă ca să vrei să i-o dăruiești altcuiva. Vreau să știi că iubirea nu-i o persoană. Nu-i pământeană. Abia acum mi-am dat seama că ajunsesem să cred în mod eronat că dragostea provine din suflet și că, prin urmare, trebuia să protejez acel loc cu toată ființa mea. Iubirea provine din ceruri, Eleanor. Nu ne este dată pentru a o păstra sau pentru a ne ascunde de ea, ci pentru a o dărui.

Vreau să păstrezi eșarfa pe care ai găsit-o împreună cu această scrisoare pentru a-ți aminti de asta pe viitor. Eșarfa a venit la mine de două ori, în cel mai uimitoare moduri posibile. Mi-a fost scris să o am, așa cum cred că și ție îți este scris să o ai acum.

Această eșarfă i-a fost mai întâi oferită unei femei pe nume Lily de către mama ei iubitoare. Viața a trimis-o pe Lily la Judecata de Apoi, așa cum ne trimite pe toți la un moment dat. Lily a făcut alegeri dificile, bazate pe disperare. Dacă am învățat ceva în ultimul an, ar fi că disperarea este cel mai aprig dușman al iubirii.

Nu-ți abandona iubirea de teamă să nu te zdrobească. Iubirea este singura constantă reală în această lume fragilă.

Nu dispera. Fii fericită. Nu-ți pierde speranța.

Cu drag, Clara.

Vreme de câteva secunde, nu am putut decât să fixez cu privirea o scrisoare care părea să îmi fi fost adresată mie, și nu unei servitoare scoțiene cu un secol în urmă.

– Acum înțelegi de ce mătușa mea a păstrat scrisoarea? m-a strâns doamna Stauer de antebraț.

– Da, înțeleg, am încuviințat eu din cap.

– Apropo, să știi că s-a îndrăgostit din nou. Ea și unchiul Steven au fost căsătoriți vreme de cincizeci și nouă de ani.

Am zâmbit, strecurând paginile învechite înapoi în plic.

– Mă bucur mult să aud asta. Vă mulțumesc pentru tot.

I-am chemat apoi un taxi și am ajutat-o să se urce în el.

Doamna Stauer a mângâiat poșeta pe care o ținea în poală.

– Ce vorbă frumoasă pe cartea ta de vizită, Taryn. Uitasem că acesta era mottoul atelierului vostru. „Frumosul are întotdeauna o poveste de transmis.“ Splendid spus.

– Total de acord, am zâmbit eu.

– Îmbrățișeaz-o pe fiica ta din partea mea, m-a rugat ea.

– Desigur, am răspuns eu, aplecându-mă să o sărut pe obraz, chiar înainte de a închide ușa taxiului.

Am urmărit taxiul până când a dispărut în fluxul constant al traficului de sâmbătă. Câteva momente mai târziu, un MINI Cooper roșu s-a apropiat de rândul de mașini parcate în fața mea, iar Kendal a coborât din mașină. Am auzit-o mulțumindu-i mamei Melissei, după care a închis portiera. Le-am făcut cu mâna din poziția în care mă aflam, iar MINI Cooper-ul a scos un semnal sonor în semn de răspuns.

Kendal s-a îndreptat spre mine, ridicându-și rucsacul pe umăr.

– Bună, i-am spus eu. Totul bine?

– Da, dar fratele Melissei… Hei! Asta e eșarfa din fotografie?

Kendal a arătat cu degetul spre crăițele care mi se revărsau în cascadă pe braț. Atunci mi-am dat seama că eșarfa avea să-i fie transmisă fiicei mele chiar în acea zi. Eu nu mai aveam nevoie de ea. Mă împăcasem cu destinul. Kendal, pe de altă parte, abia începea să înțeleagă că libertatea de a iubi și de a fi iubit, deși te zguduia până în măduva oaselor, conferea vieții un farmec aparte.

– Da, aceea este, am răspuns eu.

– Dar… unde a fost în tot acest timp?

Mi-am strecurat celălalt braț în jurul ei și am tras-o aproape de mine.

– E o poveste lungă, dar chiar trebuie să ți-o spun pe toată.

Odă la o urnă grecească

de John Keats

Mireas-a liniștii eterne, fecioară încă nerăpită,
Copil de suflet al tăcerii și-al timpului ce trece greu,
Povestitoare din pădure, ce spui povestea înflorită
Mai dulce ca în versul meu,
O! spune, spune ce-i legenda cu zei și oameni dimpreună.
Din plaiurile-Arcadiene ori din a Tempei mândre văi,
Și care-n horbotă de frunze, frumosul trup ți-l încunună?
Și ce fecioare răzvrătite, ce oameni sunt colo, ce zei?
Și ce-i năvala cea nebună și lupta ceea de scăpare?
Și fluierele care cântă ș-acea sălbatec-admirare?
Sunt dulci cântările-auzite, dar pentru mine-i mai plăcută
Cântarea care nu se-aude; o! fluiere, cântați mereu,
Nu pentru simțurile mele, ci melodia voastră mută
Cântați-o sufletului meu!
O! tinere, ce stai la umbră, cântarea ta nu vei curma-o,
Cum din copacul larg de ramuri nici frunza nu s-a scutura.
Cu orișicâtă îndrăzneală, nicicând tu nu vei săruta-o,
Oricât te-ai crede de aproape. Și totuși nu te întrista:
Deși nu ți-ai văzut norocul, nu-mbătrânește-a ta mireasă,
Și tu de-a pururi vei iubi-o și ea va fi mereu frumoasă.
O ramuri, fericite ramuri! frunzișul vostru totdeauna
Îl veți păstra și primăverii voi nu veți zice bun-rămas.
Ferice cântăreț! Din fluier doinești mereu și nou întruna
E-al fluierului dulce glas,
Iar tu, iubire fericită, tu încă ești mai fericită,
Și tinerețea ta-i eternă, în veci înfiorată ești,
Tu veșnic caldă, bucurie ce-ntruna poate fi simțită,
Deasupra timpului ce trece ș-a patimilor omenești,
Ce-ți lasă inima închisă, de jale și durere frântă,

Usucă limba ta în gură și fruntea ta o înfierbântă.
Dar cine-s oamenii de colo? Ei vin la jertfă și misteruri.
O! preot ne-nțeles de lume, la ce altar aduci grăbit
Sărmana juncă ce se zbate și muge-ntruna către ceruri
Cu pântecele-mpodobit?
Ce orășel se vede-acolo, pe malul râului sau mării,
Ce pașnică cetate oare în vârful muntelui o fi,
Din care iese tot poporul în dimineața închinării?
O! mic oraș, a tale strade de lume nu vor mai vui
Și nici un suflet de pe lume nu va veni ca să ne spuie
De ce acuma stă acolo o părăsită cetățuie.
O! formă atică! ce zveltă ești în podoabele-ți sculptate!
Cu mândri tineri și fecioare ca statuile-nmărmuriți,
Cu ramurile din pădure și buruienile călcate,
De frumusețea ta vrăjiți,
Noi stăm ca-n fața veșniciei, tăcută pastorală rece!
Tu vei rămâne în mijlocul durerilor ce vor mai fi,
Atunci când vârsta cea de astăzi din viața asta s-o petrece.
Și omenirii, ca prieten, vei spune tot ce poate ști:
Că Adevărul e Frumosul, Frumosul Adevăr se cheamă,
Atâta-i tot ce știți aicea, de alta nu mai țineți seamă.

Nota autoarei

Fac tot posibilul să creez scenarii cât mai fidele contextului istoric și să determin cu atenție nevoia de a recurge la licențe poetice cu scopul alterării realității. Pe parcursul acestor pagini, am încercat să descriu modul în care o asistentă ar fi putut percepe Spitalul de pe Insula Ellis în a doua jumătate a anului 1911. În 1911, medicii erau membri ai corpului ofițerilor în cadrul Spitalului Naval, asistentele însă nu. Între anii 1930 și 1944, corpul ofițerilor s-a îmbogățit cu dentiști, asistente medicale și alți specialiști din domeniul sanitar, alături de medici.

Cele opt așa-numite secții de rujeolă de pe Insula Trei erau de fapt clădiri în care primeau îngrijiri imigranții bolnavi, inclusiv cei cu scarlatină. Pe Andrew Gwynn am ales să îl plasez în pavilionul K, una dintre secțiile de izolare aflate în capătul cel mai îndepărtat al insulei, deoarece l-am vrut izolat la marginea insulei. Cadrul acesta mi s-a părut cel mai compatibil cu scenariul.

Orice abatere de la corectitudinea istorică a survenit din considerente narative sau din ipotezele mele eronate.

Voi dona o parte din drepturile de autor generate de vânzarea cărții *Flori aurii de toamnă* fundației Save Ellis Island pentru reabilitarea absolut necesară a clădirilor spitalicești de pe Insulele Doi și Trei. Pentru mai multe detalii privind importanța acestui proiect, puteți accesa http://saveellisisland.org. Vă invit să contribuiți alături de mine la susținerea acestui demers de actualitate.

– Susan Meissner

Mulțumiri

Le sunt profund recunoscătoare…

Tuturor celor de la New American Library și Penguin, în special iscusitei mele redactoare, Ellen Edwards, pentru că au știut ce anume trebuia făcut pentru a îndrepta povestea în direcția dorită.

Lui Chip MacGregor, pentru susținerea tenace încă din prima clipă în care am menționat ideea unui roman amplasat pe Insula Ellis și pentru numeroasele încurajări transmise pe parcursul ultimilor ani de când îmi este impresar și prieten.

Specialiștilor înzestrați și mărinimoși de la Spitalul de pe Insula Ellis: lui Janis Calella, președinta fundației Save Ellis Island; grațioasei Lorie Conway, autoarea și producătoarea documentarului „Forgotten Ellis Island"; istoricului, bibliotecarului și autorului Barry Moreno, de la Administrația Parcurilor Naționale; istoricului și contraamiralului Arthur J. Lawrence, asistent medical general la Direcția de Sănătate Publică a Statelor Unite (pensionat). Le sunt profund recunoscătoare pentru răspunsurile amabile și generoase la numeroasele mele solicitări. De asemenea, îi mulțumesc istoricului Harlan D. Unrau, de la Administrația Parcurilor Naționale, pentru cercetările formidabile desfăşurate.

Celor care au citit cartea în premieră, Judy Horning, Debbie Ness, Barbara Anderson și, mai ales, K.C. Wilt, pentru feedbackul extrem de valoros.

Prietenelor mele dragi și colegelor partenere de conversații virtuale, Mary DeMuth, Tosca Lee, Ariel Lawhon, Marybeth Whalen, Jenny B. Jones, Nicole Baart și Jennifer Lyn King, care mi-au fost cutie de rezonanță, echipă de majorete și totodată grup de sprijin. De asemenea, lui Davis Bunn, care mi-a împărtășit amintirile lui din Manhattanul Inferior din data de 11 septembrie 2001.

Lui Siri Mitchell, pentru traducerea propozițiilor din franceză; lui Kathy Sanders, expertă în matlasare și prietenă de-o viață, pentru că m-a inspirat să îmi imaginez „Lada de Zestre"; lui Nicole Shepard, pentru că mi-a dezvăluit frumusețea și bravura Manhattanului.

Supravieţuitorilor atentatelor de la 11 septembrie 2001, care au avut curajul să îşi împărtăşească poveştile, traumele şi speranţele. Sunt impresionată de tăria lor de caracter.

Părinţilor mei, Bill şi Judy Horning, soţului meu, Bob, şi copiilor noştri, Stephanie, Josh, Justin şi Eric, pentru că au avut încredere în mine.

Lui Dumnezeu, pentru că ne-a dăruit tuturor libertatea de a iubi şi de a fi iubiţi la rândul nostru.

SUSAN MEISSNER

FLORI AURII DE TOAMNĂ

